

ТЕРИ БРУКС

КАМЪНИТЕ НА ЕЛФИТЕ

Част 2 от „Шанара“

Превод от английски: Полина Миланова, 1996

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

На изток небето леко просветля. Разсъмваше се и Избраниците един по един влизаха в Градината на Живота. Обгръщаше ги диханието на спящия град Арбърлън. Навред в страната на елфите цареше тишина и спокойствие. Но за Избраниците денят вече бе започнал. Летният ветрец лекичко издуваше белите им плащове, докато младежите минаваха покрай стражите на Черната порта. Високата порта от ковано желязо, инкрустирана със сребро и слонова кост, се издигаше тук от хилядолетия. Избраниците крачеха бързо по сенчестата алея и само приглушените им гласове и меките стъпки на сандалите им нарушаваха тишината на утрото. Младежите бяха избрани да се грижат за Елкрис — дървото-чудо, което растеше в самото сърце на градината. Това дърво според легендите пазеше елфите от изначалното зло, което едва не бе причинило преди векове гибелта на елфското царство и бе изолирано още преди появата на човешката раса. Оттогава насетне Избраниците се грижеха за Елкрис, дървото-спасител.

Тази традиция се предаваше на всяко следващо поколение елфи и за тях това беше едновременно дълг и въпрос на чест.

И все пак пристигането им за таз сутрешната церемония не беше чак дотам тържествено. Изминали бяха вече двеста и трийсет дни от службата им и първоначалната тръпка бе попреминала. Чувството на благоговееен трепет се бе поуталожило и сега Избраниците на елфите бяха просто шестима младежи, дошли да изпълнят ежедневните си задължения. Те трябваше да поздравят дървото при изгрев слънце. Единствено Лаурън, най-младият, вървеше мълчаливо и беше поизостанал малко от другарите си, които бърбеха безгрижно. Навел червенокосата си глава, той напрегнато размишляваше.

Изведнъж някой сложи ръка на рамото му. Озърна се стреснато и срещна изпитателния поглед на Джейз.

— Какво ти е, Лаурън? Да не си болен?

Няколко месеца по-голям от останалите Избраниците, Джейз беше негласният лидер на групата.

— Нищо ми няма — поклати глава Лаурън, но изражението му говореше противното.

— Виждаш ми се угрижен. От снощи си някак необичайно мълчалив... — Джейз го гледаше право в очите. Лаурън се поколеба, преди да отговори.

— Е, добре — най-после въздъхна той. — Заради Елкрис е. Вчера по залез слънце, малко преди да си тръгнем, забелязах някакви петна по листата ѝ. Сякаш е започнала... да вехне.

— Да вехне!? Не може да бъде!

— Поне така твърдят...

— Може и да греша... Да ми се е привидяло. Вече се смрачаваше. Може да е било само сянка. Но, спомням си, че го видях толкова ясно...

Останалите, които досега ги бяха слушали със затаен дъх, изведнъж смутено зашепнаха.

— Това е заради Амбърли.

— Знаех си аз, че момиче в групата на Избраниците носи лош късмет.

— О, хайде, и друг път са били избирани момичета... — намеси се Лаурън.

Той винаги беше харесвал Амбърли. Е, вярно, внучка беше на крал Ивънтайн Елеседил, но с нея човек можеше да разговаря.

— И друг път ли? Кога? Преди петстотин години?

— Е, добре, достатъчно! — прекъсна ги Джейз. — Нали се разбрахме да не обсъждаме избора на Амбърли. Той помълча за миг, после сви рамене. — Ще бъде много неприятно, ако с Елкрис действително става нещо. Още повече че не друг, а ние сме пазителите ѝ. Но Елкрис е много стара, а, знае се, че нищо не е вечно...

— Но, Джейз — едва не подскочи Лаурън, — разбираш ли какво означава това? Край на Хилядолетната Забрана и бягство на демоните...

— И ти ли вярваш в тези приказки, братле? — подсмихна се Джейз.

— А ти как мислиш? — Лаурън го зяпна изумен. — Може ли да си Избраник и да не вярваш!?

— Не си спомням някой да ме е питал дали вярвам, или не. Избраха ме и толкоз.

Лаурън поклати глава. Никой за нищо не разпитваше желаещите да служат на Елкрис младежи на прага между детството и зрелостта. Завеждаха ги при дървото и то решаваше. Клоните му се свеждаха да докоснат Избраниците. Това се повтаряше всяка година. Лаурън още си спомняше каква гордост и неудържима радост изпита в мига, когато листата на Елкрис едва чуто прошепнаха името му. Спомняше си и учудването на всички, когато клонките докоснаха Амбърли...

— Приказки за непослушни деца... — продължаваше Джейз. — Елкрис е символ на непобедимия дух, тя ни напомня, че сме длъжни да оцелеем напук на всички изпитания. Останалото е измислица.

Той продължи напред и направи знак на другарите си да го последват. Лаурън отново потъна в размисъл. Наистина ли повзрастният елф смяташе легендата за дървото за нещо несериозно? Той беше обърнал внимание, че градските жители изобщо бяха склонни да гледат по-повърхностно на старите поверия, с които момчетата от малките северни селца бяха израснали. Но нали все пак Хилядолетната Забрана не беше измислица, а факт, промени из основи историята на елфите.

Всичко това се бе случило още в стари времена, В голямата война между доброто и злото елфите бяха излезли победители само благодарение на чудното дърво Елкрис и на Забраната, осъдила злите духове на хилядолетен затвор. Затова докато дървото беше живо, земята щеше да бъде свободна от злото. Докато дървото беше живо... Лаурън тръсна глава; за да прогони мрачните си мисли. Може би всичко беше само плод на въображението му. Или игра на светлината. А дори и да не беше, щяха да потърсят някакъв лек за дървото. Не можеше да няма изход. След малко младите елфи се изправиха пред Елкрис. Лаурън не смееше да погледне нагоре, към короната на дървото, но когато най-после вдигна глава, въздъхна облекчено. Дървото му се стори непроменено. Кървавочервеният купол, образуван от широки, длановидни листа, си беше все същият. Долу, в основата на гладкия, сребристойбял ствол, както винаги меко зеленееше мъхът. Нито едно клонче не беше прекършено, нито един лист — паднал. Каква красота, помисли си Лаурън. Този път не можа да открие причина за безпокойство, колкото и внимателно да се взираше.

Младите елфи се запътиха към бараката с градинарските инструменти, но Джейз направи знак на Лаурън да почака.

— Искаш ли днес ти да я поздравя? — предложи той.

Лаурън го погледна с благодарност. Джейз му отстъпваше най-голямата чест в желанието си да го поразведри.

Младият елф застана под разлистената корона и обгърна с ръце гладкия ствол, докато другарите му се събираха малко по-встрани за утринното приветствие. Вдигна глава нагоре в очакване първият слънчев лъч всеки миг да пониже аления купол. И изведнъж отстъпи назад. Този път съвсем ясно видя тъмните петна по листата точно над главата му. Сърцето му се сви. Петънцата бяха малки, но многобройни. Не беше илюзия. Не беше игра на светлината.

Махна на Джейз и безмълвно посочи нагоре. Този път Джейз видя. И прехапа устна. Колкото повече се виждаше, толкова повече избледнели и посърнали листа откриваха. Каквото и да смяташе по въпроса, Джейз изглеждаше притеснен не на шега. Приблужи се към групичката на останалите младежи и всички заговориха шепнешком, един през друг. Лаурън също тръгна към тях, но по-възрастният елф го спря. Първите слънчеви лъчи скоро щяха да заиграят по листата.

Лаурън не беше забравил задължението си. Съзнаваше, че каквито и да бяха обстоятелствата, и този ден, както всеки друг, Избраниците трябва да поздравят Елкрис.

Ръцете му нежно докоснаха сребристите кора на дървото, а устните зашепнаха утринния поздрав, когато изведнъж една тънка клонка се сведе към него и... дървото прошепна:

— ... Лаурън...

Младият елф затаи дъх. Клончето докосваше рамото му. Това се бе случвало само веднъж — в деня на Избора. Оттогава дървото ме бе проговаряло никому. Освен на Амбърли, разбира се, но тя беше нещо съвсем различно. Лаурън потърси с поглед останалите. Те все още не бяха забелязали нищо и се чудеха защо е спрял. В този миг тънката клонка го обгърна, сякаш дървото го притегли към себе си.

— Лаурън... Повикай Избраниците...

Той направи знак на останалите да се приближат. Действаше като насън. Другарите му наобиколиха Елкрис, вперили погледи нагоре в трепетно очакване. Към всеки от тях се сведе по едно клонче и старото дърво прошепна едва чуто:

— Чуйте какво ще ви кажа... и помнете. Вие сте последната ми надежда...

Сякаш хлад повя и над главите им се спусна мрачна сянка. Изведнъж усетиха някаква странна самота, сякаш се намираха в пустиня, а не в слънчевата Градина на Живота, където не можеше да се случи нищо лошо. За миг в сърцата им се прокрадна ужас и изпитаха желание да побягнат. Или да разберат, че са сънували и най-последно кошмарът е свършил и всичко си е както преди. Но, уви, не сънуваха и тревожният зов на дървото продължаваше да отеква в съзнанието им.

Младежите стояха като вцепенени дълго след като Елкрис бе замлъкнала. Бяха потресени до дъното на душата си и лека-полека започваха да разбират страшната истина.

Легендата се бе оказала действителност. Хилядолетното зло не беше измислица Единствено Забраната пазеше народа на елфите. Но докога ли? Елкрис бавно умираше.

ВТОРА ГЛАВА

Далеч на запад от елфския град Арбърлън, отвъд Граничната черта, нещо се носеше във въздуха. Нещо, по-черно от буреносен облак, раздираше небето. Изведнъж сред воя и страховития тътен лумнаха червени пламъци и от тях изскочи самият Дагда Мор, безмилостният.

Когато пристъпи напред, жезълът му още димеше. След миг до него се изправиха тъмните очертания на Косача и на Неузнаваемия. Други неясни сенки се блъскаха след тях в безредица, но процепът, зейнал за миг в небесата, се затвори като грозно кървяща рана, изцелена по чудо.

Дагда Мор се огледа предпазливо. Намираха се близо до Граничната черта, в сянката, все още недокосната от лъчите на зората. На изток, отвъд гигантската планинска верига, небето лека-полека избледняваше и върховете се връзваха в него като грозно стърчащи зъбци, издигаха се над равнината Хоар като черни кули. Безрадостно място беше тази равнина — гола и безплодна, ширнала се на запад, докъдето поглед стигаше. И нищо не помръдваше, нищо не даваше признаци на живот.

Дагда Мор се ухили — крива, зловеща усмивка. Най-последно, след всичките тези години, бяха свободни. Завръщането им беше минало незабелязано. Отмъщението можеше да започне.

На пръв поглед нищо не загатваше за сатанинската същност на Дагда Мор. Той се движеше на два крака и ръцете му бяха само малко по-дълги от човешките. Тъмният плащ почти скриваше уродливата гърбица на раменете му, зеленикавите косми по тялото и закривените птичи нокти на краката и ръцете му. Дори хищната, котешка муцуна не се виждаше изпод качулката.

Нито очите му, измамно лениви и спокойни, като две езерца, под чиято тъмна, гладка повърхност се криеха зейнали бездни. Това бяха очите на демон, зъл дух, и който ги видеше веднъж, скоро сам се уверяваше в това.

Защото Дагда Мор беше способен да изпитва нечовешка омраза — изпепеляващо чувство, граничещо с лудостта. Трупана стотици години зад стените на Черната крепост, тази омраза беше готова да изблигне и да помете всичко пред себе си. И елфите. Най-вече елфите. Те бяха виновниците за неговия принудителен затвор, те се бяха опълчили срещу него — господаря на света, и щяха да си платят. Те и останалите нищожества — хора, джуджета, трOLI, гном и — омразните безумци, които живееха с мисълта, че могат да правят каквото си щат. Часът на разплатата беше ударил и ноздрите му потръпваха от възбуда. Най-последно! Елкрис, пазителката на Забраната, умираше. О, сладка мисъл, идеше му да я изкрещи на глас Умираше, умираше, умираше!

Жезълът в ръцете му се нажежи до червено от обзелата го неудържима омраза и земята под краката му се овъгли. С усилие се овладя и жезълът изстина.

Е, разбира се, Забраната щеше да продължи да действа още известно време. Промяната нямаше да стане отведнъж. Дори собственото му избавление му бе коствало неимоверни усилия.

А не всички демони притежаваха неговата огромна мощ. По време на дългите години изгнание неколцина бяха дръзнали да се опълчат срещу него. И ги беше унищожил. Сега всички се бояха от него и му се подчиняваха. Защото споделяха омразата му към онези, които ги бяха затворили. И нямаха търпение да си отмъстят. Но засега трябваше да почакаат. Всичко по реда си. Нямаше да мине много време и Забраната щеше да рухне. Елкрис умираше. Единствено прераждането ѝ можеше да ги спаси. И да им попречи.

Дагда Мор добре познаваше историята на древното дърво Той и събратята му бяха изпитали неговата мощ на гърба си. Магията, държала ги векове в Черната крепост, бе отслабнала, но веднъж възродена, като нищо можеше да ги върне обратно. А това можеше да стане само ако някой от Избраниците занесе семенце от дървото при Свещения огън. Затова беше дошъл — за да попречи. Едва беше успял да се измъкне и беше изразходвал голяма част от силата си, но рискът си струваше. Освен това имаше преднина — елфите все още не съзнаваха какво ги заплашва. Те не предполагаха, че някой би успял да претъпи Забраната, докато тя все още съществуваше. Когато осъзнаеха грешката си, щеше да е твърде късно. Нямаше да

съществува възможност за прераждане на Елкрис — той щеше да се е погрижил за това. Неслучайно бе взел със себе си и останалите двама Огледа ги одобрително. Неузнаваемия се забавляваше, като променяше външността си за някакви частици от секундата.

Превръщаше се ту в гарван, ту в таралеж, ту в змия. С една дума, беше в стихията си. От дългите години принудително бездействие способностите му не бяха закърнели ни най-малко.

Постигаше пълна прилика с това, с което пожелаеше, а що се отнася до истинския му образ, дори Дагда Мор не беше сигурен в него.

Но в едно нямаше никакво съмнение — Неузнаваемия бе изпълнен с ненавист не по-малко от него самия. А беше и силен почти колкото него. С вещина и хладнокръвие използваше дарбата си, за да унищожи набелязаната жертва. Мразеше елфите от дъното на душата си заради тяхното съчувствие към слабите и уязвимите. Докато за него по-низшите същества не означаваха нищо — те бяха създадени, за да бъдат мачкани и използвани. И всеки, който се опитваше да ги защити, щеше да си получи заслуженото. Дори и елфите, презрени твари, които не можеха да бъдат нищо друго освен онова, което бяха, въпреки че си придаваха важност. Неузнаваемия нямаше приятели. Не искаше и да има. Освен може би Дагда Мор — единствения, чието превъзходство признаваше. И беше готов да му служи.

Косача се беше притаил недалеч от тях — бледа сянка в мътната светлина на утрото. Лицето му беше скрито под пепелява качулка. Лицето, което никой не виждаше повече от веднъж. Защото това означаваше края.

Неузнаваемия безспорно беше опасен, но не можеше да се сравнява с Косача. Косача беше убиец и това беше едничкият смисъл на съществуването му. Беше як, широкоплещест и доста висок, ако се изправеше в цял ръст. Но той винаги се движеше приведен, плавно и безшумно, с грациозната лекота на хищник. Веднъж набелязана, жертвата не можеше да му се изплъзне. Дори Дагда Мор се отнасяше с него предпазливо. Не от страх, а просто ся имаше едно на ум — знаеше, че Косача му служи не от вяност, а от интерес и щеше да му се подчинява само докато му беше изгодно. Защото не се боеше от нищо и от никого. Човешкият живот, дори и неговият собствен, не представляваше за него ценност. Косача беше чудовище. Убиваше хладнокръвно, инстинктивно. Испитваше необходимост да го прави.

Дори затворен в Черната крепост, понякога ставаше неудържим и Дагда Мор се принуждаваше от време на време да задоволява нуждата му от кръв, като си затваряше очите пред убийството на някой и друг по-слаб демон. Но рухнеше ли веднъж Забраната, Косача щеше да се развихри с пълна сила. Щеше да убива, колкото му душа иска.

Така че беше заинтересован това да стане час по-скоро. От тази гледна точка Дагда Мор бе направил добър избор. Косача щеше да бъде дясната му ръка. Неузнаваемия — неговите очи и уши. И ако всичко се развиваше по план, елфите скоро щяха да се простят с надеждите си да върнат Елкрис.

Разсъмваше се и Дагда Мор се огледа неспокойно. Време беше да тръгват. До вечерта трябваше да пристигнат в Арбърлън.

Така че всяка минута беше ценна. Елфите все още нищо не подозираха и това щеше само да улесни задачата им.

Дагда Мор махна на спътниците си да побързат. Докато се промъкваша към Граничната черта, вече предвкушаха радостта от победата. Защото елфите бяха обречени. Тази вечер съдбата на тяхната скъпа Елкрис щеше да се реши окончателно и безвъзвратно. Тези, от които зависеше спасението ѝ, щяха да бъдат мъртви.

Едва когато се скриха в сянката на планините, Дагда Мор стисна с две ръце жезъла си и го заби здраво в сухата напукана земя. Известно време остана така, неподвижен, навел глава. Другите двама го наблюдаваха, без да помръдват, само очите им проблясваха в полумрака. В един миг жезълът цял запламтя и сякаш запулсира в ръцете на Дагда Мор. Кървавочервеното сияние, което изтичаше от него, обагри бледата, зеленикава плът на демона в алена Дагда Мор изведнъж изправи глава и цяло снопче искри изхвърча от жезъла. После сиянието изчезна, а там, където бе забит жезълът, остана само почернялата, овъглена земя. Дагда Мор отстъпи назад и доволно потри ръце. Без да разменят нито дума, тримата седнаха на земята и зачакаха. Не след дълго откъм север се появи огромна, зловеща сянка, която бързо приближаваше. На крилете на това кошмарно видение трите демона щяха да прелетят до елфския град Арбърлън.

— Започна се... — прошепна Дагда Мор.

ТРЕТА ГЛАВА

Развиделяваше се, когато Андер Елеседил, по-малкият син на краля, излезе от дома си и се отправи към двореца на баща си. Всъщност стига да искаше, той имаше пълното право да живее в двореца, но още преди време се бе изнесъл оттам заедно с книгите си и се бе усамотил в ниската, потънала в зеленина къща Сега, след толкова години, понякога се питаше дали изобщо си е струвало труда — баща му общуваше предимно с Арион, по-големия си син, и Андер може би щеше да си живее необезпокояван, дори да бе останал в двореца.

Вдъхна с наслада хладния, свеж утринен въздух. Денят се очертаваше хубав и една езда щеше да се отрази добре и на него, и на коня му.

На четирийсет години, Андер вече не можеше да се нарече млад. В угълчетата на очите му се очертаваха ситни бръчици, но походката му си бе останала лека и бърза, а момчешката усмивка все така озаряваше слабото му лице, но вече по-рядко.

Като наближи тежките порти от ковано желязо, видя, че Уент, старият градинар, вече бе на поста си. Привел гръб, той плевеше лехите с мотичката си, но когато чу стъпките на Андер, се обърна и бавно се изправи. — Добро утро, принце. Хубав ден, а?

— Наистина — кимна Андер. — А ти как я караш, Уент? Още ли те мъчи кръстът?

— Сегиз-тогиз... Годиците ме мъчат, не друго — Ама още не се давам на младите, тъй да знаеш, принце. — И очите на стареца дяволито, блеснаха.

Това си беше самата истина и Андер го знаеше. Старият градинар по нищо не отстъпваше на младите си помощници, тъкмо напротив. Отдавна му беше време за почивка, но той продължаваше да работи и работата го крепеше. Стражите при градинската порта кимнаха за поздрав на Андер и той също ги поздрави мълчаливо. Отдавна бяха изоставили формалностите във взаимоотношенията си с по-малкия син на краля. Но Арион, престолонаследникът, беше нещо различно. На него винаги оказваха почест.

Андер сви по алеята към конюшните. Изведнъж зад гърба му се чу тропот на копита и пронизително цвилене. Той отскочи в мига, в който сивата кобила на Арион прелетя покрай него и изведнъж закова на място сред облак пепел и ситни камъчета.

Арион скочи от гърба ѝ и се озова лице в лице с по-малкия си брат. Дватама изобщо не си приличаха. Андер беше дребен и мургав, Арион — снажен, висок и русокос, същият като баща си преди време. Освен това беше превъзходен атлет, безупречен стрелец и сякаш роден да държи меч. С една дума, беше гордостта на стария крал, И за разлика от брат си, който изглеждаше сдържан и затворен и предпочиташе да общува с книгите си, Арион разпръскваше някакво обаяние, което му помагаше да печели симпатиите и възхищението на всички.

— Накъде така, братле? — В общуването с брат си Арион бе възприел един полуснизходителен-полунасмешлив тон. — На твое място нямаше да безпокоя татко точно сега. Моментът не е подходящ. Поне допреди малко още спеше. Снощи работихме до късно. Държавни дела, нали разбираш...

— Разбирам — кимна Андер. — Нямах намерение да безпокоя никого. Тръгнал съм към конюшните.

Арион усмихнато махна с ръка и отново се метна на коня си. Пришпори го и подхвърли през рамо:

— Отивам до Саранданон за няколко дни. Фермерите са не що неспокойни... Взели, моля ти се, да разправят, че над кралството тегне някаква прокоба... Бабини деветини, ако питаш мен, но се налага да усмирим духовете... Междувременно тук не щата остават в твои ръце. Впрочем, няма да се преумориш — Арион се подсмихна — Не смятам да се бавя. До заминаването на татко за Кершолт ще се върна, да знаеш.

Той дръпна юздите и кобилата изхвърча през разтворените градински порти. Андер мрачно поклати глава и установи, че се е отказал от намерението си да пояди. Безоблачното сутрешно настроение бе безвъзвратно изгубено.

Чувстваше, че той би трябвало да придружи баща си на мисията му в Кершолт, но нищо не зависеше от него. А заздравяването на отношенията между тролите и елфите беше толкова важно. Изискваха се такт и дипломатичност, каквито брат му при всичките си останали

качества не притежаваше. Арион беше нетърпелив и рязък, у него имаше някакъв непрекъснат стремеж да се отличи, да изпъкне, дори останалите с нищо да не му отстъпваха. Докато Андер, напротив, никога не действаше прибързано и необмислено и това му качество беше особено ценно на дипломатическите съвети, където той с разумни доводи умееше да отстоява своето. Когато изобщо присъстваше.

Той сви рамене и тръсна глава. Излишно бе да мисли за това. Баща му прекрасно знаеше колко силно е желанието му да го придружи, но въпреки това бе спрял предпочитанията си на Арион. Защото Арион един ден щеше да стане крал и трябваше да понатрупа опит в държавните дела, докато баща му бе още жив. Като се замисли човек, в това имаше логика...

На времето двамата братя бяха близки. Тогава и Ейн, най-малкият син на краля, бе все още жив. Но Ейн загина при една злополука по време на лов преди единайсет години и оттогава всичко се промени. Амбърли, невръстната дъщеря на Ейн, се обърна към Андер за подкрепа и Арион, най-големият брат, се почувства предаден, пренебрегнат. След време, когато Амбърли изведнъж обърна гръб на всичко и се отказа от честта да бъде една от Избраниците, Арион реши, че заслугата за това е изцяло на брат му и презрителното му неодобрение прерасна в нескрита враждебност. Андер подозираше, че хладното отношение на баща му към него се дължи отчасти на някои изказвания на брат му, но и така да беше, нищо не можеше да се промени.

Все още потънал в размисъл, той тръгна по страничната алея, която водеше към дома му, когато го сепна нечий вик:

— Принце, моля ви, почакайте!

Андер се обърна и удивен забеляза един от Избраниците — младичкия червенос Лаурън, който се приближаваше тичешком, размахал ръце, а белият му плащ се развяваше. Беше необичайно за когото и да било от тях по това време да се намира извън Градината на Живота. Какво ли го водеше насам? Младият елф дотича, останал почти без дъх, а по челото му се стичаше пот.

— Принце, на всяка цена трябва да говоря с краля... — избъбри той. — А стражата не иска да ме пусне. Ще ме вкарате ли при него, моля ви?!

— Но кралят все още спи... — поколеба се Андер.

— Трябва да го видя още сега — настоя Лаурън. — Много е важно, принце, повярвайте ми! — Гласът му трепереше.

Лицето му беше бледо, а погледът — трескав, отчаян. Андер се запита с известно безпокойство какво ли би могло да бъде толкова важно.

— Ако имаш някакви неприятности, Лаурън, може би аз бих могъл...

— Не, принце — нетърпеливо го прекъсна младежът, — става въпрос за Елкрис, не за мен!

— Ела с мен! — отсече Андер, хвана го за ръката и без излишни въпроси го поведе към покоите на краля.

Минаха покрай стражите забързани и те останаха да гледат след тях със зяпнала уста, без да посмеят да ги спрат.

Но Гейл, младият елф, който изпълняваше функциите на личен кралски придворен, беше непреклонен. Въпреки че се чувстваше неловко, защото не смееше да погледне принца в очите.

— Съжалявам, принц Андер, но кралят е наредил за нищо на света да не го будя. Заповедта се отнася за всички.

— Дори и за Арион? — кротко попита Андер. — Дори и за него ли, Гейл?

— Арион замина... — неуверено започна Гейл. Андер го съжали и му се притече на помощ:

— Точно така. Но аз съм тук и настоявам да се видя с баща си. Да не би да искаш да ми кажеш, че това е невъзможно?

Гейл съвсем се смути и сякаш си глътна езика. Но когато видя, че Андер се запъти към покоите на баща си, той забърза покрай него с думите:

— Оставете това на мен, принце. Аз ще го събудя, а вие по чакайте тук, моля ви.

След няколко минути той се появи отново, вече по-спокоен, и направи знак на Андер да го придружи:

— Заповядайте, принце, кралят ще ви приеме. Но ако обичате, младежът засега да изчака тук. Когато Андер влезе, кралят беше все още в леглото си и отпиваше вино от високата чаша, която му беше подал Гейл. Посрещна сина си с леко кимване и се измъкна с явна неохота изпод завивките, а измършавялото му тяло потрепваше от

утринния хлад. Гейл услужливо му подаде халата и старият крал се загърна зиморничаво.

Въпреки напредналата си възраст (беше осемдесет и две годишен) и крехкото си телосложение крал Ивънтайн Елеседил се радваше на добро здраве. Жилав и енергичен, той все още бе в състояние да препуска с коня си и да държи меч, както и да реагира бързо в критични моменти. Не бе загубил способността си да преценява ситуацията от всички страни, да слага на везните всички плюсове и минуси, за да вземе най-правилното възможно решение. Само благодарение на тези си качества бе успял досега да запази короната. И главата си. Андер бе наследил повечето качества на баща си, но в неговия случай нямаше особена полза от това.

Кралят се приближи до прозореца и с един замах дръпна завесите. Мека слънчева светлина обля стаята и мирис на роса и горски треви я изпълни. Сякаш за да прогони мрака и от най-скритите ъгълчета, Гейл запали газовите лампи, като се движеше почти безшумно в старанието си присъствието му да бъде колкото се може по-незабележимо. Но кралят и без това в този миг не забелязваше никого, а разсеяно съзерцаваше отражението си в едно от стъклата. Погледът на искрящо сините му очи бе хладен и пронизващ и в същото време — белязан от някаква горчивина, поглед на застаряващ мъж, много изпитал и много видял. Той въздъхна и се обърна към сина си:

— Казвай, Андер, какво се е случило? Гейл спомена, че отвън чакал един от Избраниците.

— Да, сър. Дошъл е да ви предаде съобщение от Елкрис.

— От самата нея? — вдигна вежди старият крал. — Повече от седемстотин години дървото не е разговаряло с никого... Какво е съобщението? — Младежът държи да ви го предаде лично.

— Така да бъде — кимна Ивънтайн. — Покани го, Гейл. Елфът се поклони и побърза да изпълни кралската заповед, като в бързината си остави вратата полуотворена. В същия миг в кралските покои се вмъкна едно огромно куче с дълга козина на, безшумно се приближи до Ивънтайн и впери предан поглед в него. Това беше Манкс, ловджийската хрътка на стария крал и негов неразделен другар от години. Андер забеляза, че мрачната сянка изчезна от лицето на баща му, когато се наведе да погали вярното куче.

— И ти като мен започна да остаряваш, приятелю...

Гейл се върна, следван от Лаурън. Младият елф нерешително пристъпи от крак на крак и кралят направи знак на своя придворен да излезе. Андер също понечи да си тръгне, но баща му го спря. Този път Гейл затвори плътно вратата след себе си и тримата мъже останаха сами.

— Ваше величество — едва чуто промълви Лаурън, — простете, че наруших покоя ви, но аз...

Доловил смущението на младежа, кралят бързо пристъпи напред, сложи ръка на рамото му и се усмихна окуражително.

— Знам, че това, което си дошъл да ми кажеш, е нещо наистина важно, синко. Затова седни и се успокой. Готов съм да те изслушам.

Само баща му умееше да вдъхва такъв респект и същевременно да излъчва такова обаяние, помисли си Андер.

Кралят настани младежа на един от столовете до малкото писалище и седна до него. Изглеждаше наистина заинтригуван. Андер остана прав.

— Ти беше Лаурън, нали? — Крал Ивънтайн внимателно гледаше младежа.

— Да, ваше величество.

— Е, Лаурън, кажи сега какво те води насам?

Младият елф склочи ръце на масата и помръдна неспокойно.

— Ваше величество, тази сутрин Елкрис пожела да разговаря с нас. — Гласът му се бе снижил до шепот. — Каза ни, че... умира.

Андер усети, че вътрешностите му се оковаха от внезапен хлад. За миг кралят остана загледан в една точка, с изправен гръб, като вдървен, после бавно изрече: — Това не може да бъде.

— Уви, ваше величество, истина е! — отчаяно продума младежът. — Всички я чухме. Тя каза, че умира и че... не след дълго Забраната ще рухне. Кралят се изправи и мълчаливо тръгна към прозореца с провлачената походка на стар човек. Манкс, досега лежал свит в краката му, незабавно го последва. Андер видя, че ръката на баща му механично се протегна да погали сплъстената козина.

— Сигурен ли си, Лаурън? — най-накрая продума кралят. — Абсолютно ли си сигурен?

— Да, сър...

Младият елф плачеше тихо, почти беззвучно, захлупил глава на масата. Ивънтайн разсеяно се взираше навън към раззеленената гора,

така гостоприемно приютила народа му преди време.

Андер не помръдваше, вперил поглед в скования гръб на баща си, само мисълта му работеше трескаво. Елкрис умираше! Забраната рухваше! Злото пак щеше да излезе на бял свят и с него хаосът, мизерията, войната. И в края на краищата всичко щеше да рухне.

Достатъчно дълго беше изучавал история под ръководството на опитни наставници и достатъчно книги бе изчел в собствената си библиотека, за да знае, че и в най-древните легенди имаше зрънце истина. И че този път нещата действително бяха сериозни.

Някога, много отдавна, още преди периода на Големите войни, преди зараждането на Стария свят, преда зората на цивилизацията, дори преди появата на човешката раса имало война между добрите и злите сили, между черната и бялата магия. И тази война била ужасна, опустошителна — битка на живот и смърт. Все пак накрая силите на доброто победили, а злото било, както се казваше, „написано вдън земя“. Без обаче да изчезне съвсем, защото самата му природа е такава, че никога не може да бъде унищожено веднъж завинаги, изтръгнато из корен. Победата на елфите и техните съюзници се състояла в това, че те с общи усилия създали Елкрис — свещеното дърво, пазител на Забраната, и с негова помощ омаломощили злите сили, държали ги в пълно подчинение. С една дума, със самото си съществуване Елкрис възпирала Злото.

Поне досега. Но краят на Елкрис означаваше край на Забраната. Писано беше да се случи това, защото никоя сила не трае вечно. И все пак с течение на времето всички бяха обхванати от такова измамно спокойствие, че сега им се виждаше абсурдно всичко да се промени и нещата да тръгнат на зло. Най-наивно бяха повярвали, че Елкрис е неуязвима само защото съществуваше от векове. Каква заблуда!

Кралят рязко се извърна и изведнъж тръгна към писалището, седна до Лаурън и взе ръцете му в своите.

— Разкажи ми всичко най-подробно, Лаурън, От самото начало. Какво всъщност се случи?

Младият елф вече бе дошъл на себе си. Той срещна погледа на краля и замълча за миг, сякаш търсеше думите. Застинал в напрегнато очакване, Андер се приготви да слуша.

— Ваше величество, сигурно знаете по какъв начин Елкрис общува с Избраниците? — започна Лаурън.

— Напълно, момчето ми. Нали самият аз бях един от тях преди време.

Андер изумено впери поглед в баща си. Никога не беше и подозирал това. Но младият елф сякаш доби увереност от чутото и продължи с укрепнал глас, като се обърна към принца, за да обясни:

— Тя не общува с нас чрез звуци, а с помощта на образи, които се наслагват в съзнанието ни. До нас не достигат отдел ни думи, а по-скоро мисли, внушения. Така че понякога е доста трудно да се разтълкува всичко дословно. Но този, към когото е отправено посланието, успява да схване общия му смисъл... Всъщност, ваше величество, до днес Елкрис не беше разговаряла с никого от нас шестимата — като изключим, разбира се, деня, в който бяхме избрани. Досега само бяхме чели и слушали за това, което се случи тази сутрин... — Той помълча и добави — Още съм толкова замаян и объркан...

Старият крал му кимна окуражително и Лаурън продължи:

— Елкрис ни повика при себе си и ни каза какво сме длъжни да направим. Ние и никой друг. Каза ни, че умира. Не й остава много време. Жизнените й сокове изтичат. А с тях отслабва и силата на Забраната, Единственият изход е Елкрис да се прероди отново.

Ивънтайн, който замислено се бе подпрял на писалището, изведнъж сграбчи ръката на Лаурън. Разбира се! Съвсем бяха забравили за това! А в старите истории го пишеше черно на бяло. Все още имаше надежда.

— Казвай, синко! Как точно би могло да стане това? Какво трябва да се направи?

— Ваше величество — тихо отвърна елфът, — съдбата на Елкрис е в ръцете на Избраниците. Ние сме нейната единствена надежда, последният й шанс. Това го разбрахме съвсем ясно. Тя ще повери семето си на един от нас — не спомена на кого, но наблегна на това, че този път Избраникът ще бъде един-единствен. И той ще трябва да занесе семенцето й до Извора на Живота — източника на Свещения огън. А след това да го върне обратно и да го зарови на мястото на старото дърво — едва тогава мисията му ще бъде изпълнена.

Точно така беше — Подробностите на легендата лека-полека изплуваха в главата на Андер — загадъчният ритуал със семенцето, на което Свещеният огън ще вдъхне живот, прераждането на пазителката

Елкрис... странният, поетичен език на онези древни времена, запазен само в старите легенди... Изведнъж той тръсна глава и зададе съвсем конкретен въпрос:

— А къде по-точно се намира Свещеният огън? — Лаурън наведе глава.

— Съжалявам, принце, — Мястото ни беше показано, но никой от нас не го разпозна. Образът беше някак неясен ...

Погледът на краля помръкна, но той попита все така спокойно.

— И все пак нещо трябва да си спомняш, Лаурън? Нещо, каквото и да е то, което може да ни подсказе, да ни помогне ...

— Някаква пустош, тресавища, планини — с притворени очи, като в транс заговори Лаурън. — Всичко сякаш беше потънало в мъгла — Имаше едно самотно възвишение, а в недрата му — някакви тунели, които се разклоняваха надолу под земята, същински лабиринт. Стигаше се до една врата, която сякаш бе стъклена и в същото време — не можеше да се счупи. Зад нея беше Свещеният огън.

— И никакви имена, така ли, синко? — Само настойчиво впереният поглед издаваше напрежението на стария крал.

— Едно-единствено, ваше величество, което обаче нищо не ни говореше. Хранилището — така се наричаше оня лабиринт... Хранилището... Андер напрегна мисълта си, но без успех.

Ивънтайн поклати глава, изправи се и неспокойно закрачи из стаята. Изведнъж се спря и рязко се обърна към Лаурън:

— Сигурен ли си, че това е било всичко? Че не пропускаш нещо? Нещо, на което не сте отдали особено значение...

— Това беше всичко, ваше величество — тихо, но твърдо отвърна младият елф. Кралят кимна замислено:

— Благодаря ти, Лаурън. Не си сгрешил, че веднага си дошъл при мен. А сега бих искал да разменя няколко думи със сина си...

Лаурън излезе, като затвори вратата след себе си, а Ивънтайн, който досега се държеше, изведнъж се отпусна на стола си и затвори очи, сякаш бе остарял в един-единствен миг. Манкс се сви в краката му и лекичко проскимтя.

— Земята май е забравила да си ме прибере. — въздъхна старият крал. — Ако не мога да защитя собствения си народ от злото, което го заплашва, що за владетел съм аз!? Задавам си въпроса какво ще се

случи с кралството, ако Елкрис умре, и... не мога да си отговоря. Той погледна сина си и продължи:

— Е, все пак трябва да направим, каквото можем. Нужна ми е помощта ти, нали знаеш, че Арион замина за Саранданон. — (Андер преглътна недоизреченото „в противен случай не бих те безпокоил“ — знаеше, че баща му е нямал намерение да го засегне.) — Така че, моля те, иди с Лаурън и поразпитай още веднъж Избраниците. Знае ли човек, току виж изскочило нещо... Аз пък в това време ще поразровя книгите си...

— Мислиш ли, че е възможно да се открие нещо, което да ни насочи? — направо попита Андер.

— Честно казано, не. Аз отдавна не съм ги чел но ако имаше нещо такова, ти би си го спомнил. Какво друго обаче ни остава да направим? И без това нямаме никакви изгледи да намерим Свещения огън, ако разполагаме само с казаното от Лаурън...

Той замълча уморено и отново затвори очи. Андер тихо излезе от кралските покои. Отвън го чакаше Лаурън. Двамата тръгнаха към Градината на Живота да поговорят с Избраниците. Не че някой виждаше особен смисъл в това. Но по-добре ли беше да стоят със скръстени ръце?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дългият летен ден беше към края си и в небето на запад припламваха алени и виолетови отблясъци. Слънцето сякаш се бе разсипало в искри над горите, преди да угасне. Тези последни мигове, които делеяха жаркия ден от прохладната, дъхава нощ, бяха наситени с неизразимо очарование. Не след дълго небето избледня и мрак покри земята.

В Арбърлън, както и навсякъде другаде в кралството на елфите, забравили дневните грижи, се готвеха за сладка почивка.

В Градината на Живота принц Андер Елеседил още стоеше и се взираше в Елкрис. Колкото повече се смрачаваше, толкова по-трудно му беше да повярва, че болестта е започнала да разяжда огромното кичесто дърво. И все пак малко преди слънцето да залезе, бе видял с очите си белезникавите петънца по листата.

Още повече, поне по думите на младия елф, състоянието на дървото се влошаваше не с дни, а с часове. Вече бяха започнали да съхнат в основата си и цели клонки. На места дори сребристорбялата кора бе почерняла, въпреки че Избраниците непрекъснато я натриваха с билков мехлем и късаха заразените листа. В действията им се четеше някаква мрачна решителност, но в същото време в очите им имаше безнадеждност. Те знаеха, че дървото е обречено, и Андер го знаеше. Никой не можеше да спаси Елкрис По никакъв начин.

Той въздъхна и най-последно обърна гръб на дървото. Избраниците си бяха тръгнали преди около час, смазани от умора и окончателно обезверени. Ако, противно на всякаква логика, Андер се беше надявал, че близостта на дървото ще му помогне да намери изход от положението, то значи се беше излъгал. Нямаше смисъл да стои тук повече. На излизане от Градината видя, че стражите от Черната порта се бяха вторачили в него. Те още не знаеха какво се е случило с дървото, но усещаха, че нещо не е наред. Поведението на Избраниците този ден бе съвсем необичайно. Скоро щяха да започнат приказките, помисли си Андер. И страшната тайна нямаше да бъде тайна още дълго.

Но засега елфският град Арбърлън изглеждаше спокоен и скоро щеше да потъне в сън. Жителите му все още нищо не подозираха. Как им завиждаше Андер в този момент... Предстоеше му безкрайно дълга нощ. И по всяка вероятност — безсънна.

Но същото се отнасяше и за баща му и сещайки се за това, Андер отново въздъхна. През целия си живот Ивънтайн никога не бе изпадал в подобно положение, никога не го бяха виждали объркан и несигурен. Но сега, когато тъпчеха на едно място, разкъсваха се от догадки и нямаха никакъв напредък, старият крал изглеждаше съвсем съсипан. В началото се бе опитал, макар и неуспешно, да скрие от сина си обхваналото го отчаяние, после вече не намираше дори и това за необходимо. Мисълта, че ще стане свидетел на рухването на всичко, което бе изграждал с толкова усилия, го смазваше. За пръв път се изправяше пред предизвикателство, което не бе готов да приеме. За пръв път не можеше да разчита на собствените си сили, чувстваше се като пионка в нечии ръце и знаеше, че нещата са предрешени. И в същото време разумът му се бунтуваше срещу това и не му позволяваше да остане със скръстени ръце. Затова бе изпратил сина си да помогне с каквото може на Избраниците.

Което се оказа само още едно обречено на неуспех начинание. Андер бе разпитал младите пазители на дървото най-внимателно, без да научи нищо, което поне малко би им помогнало в издирването на Хранилището. Чу само онова, което вече знаеше.

Преровили бяха и старите елфски книга, изчели бяха стотици истории за отдавна отминали векове, все така без да открият нищо. Изворът на Живота, Свещеният огън, се споменаваше многократно, без обаче да бъде уточнено местонахождението му. И нито дума за онова загадъчно място, наричано Хранилището.

Самата Елкрис също бе замлъкнала, въпреки че по молба на Андер Избраниците се намираха почти през цялото време около нея.

Изтощени от непрекъснатото бдение, младите елфи сигурно вече си бяха легнали, защото нито един от прозорците на дългата, тясна постройка, която Пазителите обитаваха, не светеше. Дано поне на тях сънят донесеше облекчение, помисли си Андер. Защото понякога тревогата и отчаянието бяха по-съсипващи и от най-тежкото физическо усилие. А утре ги чакаше още един безкрайно дълъг ден.

Пътеката минаваше почти под прозорците на ниската постройка и Андер стъпваше почти безшумно, за да не смути съня на Избраниците. Какво беше учудването му обаче, когато иззад едно дърво се отдели тъмна сянка и нечий глас прозвуча в ушите му:

— Принце...

— Лаурън? Още ли не спиш?

— Бях си легнал, но... сън не ме хващаше. Видях ви, че отивате към Градината и предположих, че на връщане ще минете оттук. Принц Андер, може ли да поговорим?

— Вече говорим — усмихна се принцът, но угриженото, изопнато лице на младия елф дори за миг не се разведри. — Какво има, Лаурън, да не си си спомнил още нещо?

— Да, но то не е свързано с разказа на Елкрис... И все пак помислих си, че ще е добре да го споделя с вас... за всеки случай.

Андер го слушаше внимателно. Крачеха рамо до рамо, отминаха спалното помещение и продължиха надолу по пътеката.

— Имам чувството, че правилното решение зависи от мен... — започна Лаурън. — Или поне ме засяга по някакъв начин. Може би защото аз бях първият, когато Елкрис заговори... И оттогава не мога да се отърва от чувството, че именно аз трябва да реша загадката. Сигурно надценявам собствената си значимост, но съм напълно искрен с вас, затова ви моля да ми простите... — Мислиш, че сме пропуснали нещо, така ли, Лаурън?

— Вече не знам какво да мисля, но има нещо, което не ми дава мира...

— И то е? — Андер забави крачка и внимателно го погледна.

— Не посмях да го спомена пред краля... Нито пред някой от останалите... — Младежът смутено замълча. Андер търпеливо чакаше.

— Става дума за Амбърли, Знаете ли, принце, тя беше единствената, която разговаряше с Елкрис. И то — неведнъж... Тя беше някак... по-различна от всички нас... Но не знам дали го е разбрала... Никога не сме говорили за това.

Андер сякаш се беше вкаменил, Лаурън, който досега трудно намираще думите, изведнъж забърза.

— Та се питах дали Елкрис не иска отново да говори с нея. И дали тя нямаш да я разбере най-добре, след като толкова пъти...

Той видя изражението на принца и не довърши. Андер наведе глава и бавно заговори:

— Амбърли я няма, Лаурън. Край. Отиде си и няма да се върне. Още ли не си го разбрал?

Червенокосият елф кимна безмълвно и на лицето му изведнъж се изписа огромно отчаяние.

— Беше просто една идея, нищо повече... Лека нощ, принц Андер.

Поклони се и изчезна в мрака, загърнат в белия си плащ. Андер остана загледан след него, потънал в невесели мисли. От една страна, баща му събираше и най-дребните и незначителни факти, подобно парченца от мозайка, за да намери решението на загадката. От друга страна, всички прекрасно знаеха, че е невъзможно да открият Амбърли, освен ако тя сама не пожелаеше да се появи. И че откак любимата внучка на крал Ивънтайн и негова гордост изведнъж реши да си замине, дори самото споменаване на името ѝ пред краля беше табу. Той бе изтълкувал внезапното ѝ заминаване като предателство и го понесъл по-тежко дори от смъртта на най-малкия си син, Ейн.

Така че Андер рискуваше не само да си навлече гнева на баща си, но и да сложи пръст в кървящата му рана. Освен ако не премълчеше идеята, подхвърлена от младия елф, която и без това му се струваше безнадеждна.

Той тръсна глава, сякаш за да отпъди тягостните мисли, и се отправи към покоите на краля. Гейл все още стоеше на поста си с подпухнали и зачервени от умора очи. Рано или късно той щеше да узнае тайната, но на неговата върност можеше да се разчита. Той посрещна Андер с думите:

— Кралят е в кабинета си и ви очаква. Ако можете, убедете го да поспи поне няколко часа.

— Ще се опитам — обеща Андер.

Ивънтайн Елеседил вдигна глава в мига, в който влезе принц Андер, и видя поражението, изписано на лицето му. Изправи се, без да каже нито дума, разкърши умореното си тяло, разтърка очи и застана до прозореца, с гръб към сина си, втренчен в непрогледния мрак. Писалището му бе отрупано с разтворени книги, подносът с храна — недокоснат. Свещите унило догаряха и стаята тънеше в синкав здрач.

Кралят се извърна за миг към сина си и попита дрезгаво: — Какво? Нищо ли?

Андер безмълвно поклати глава. Лицето на стария крал се сгърчи в болезнена гримаса.

— И тук нищо... Една от книгите обаче споменава за смето на Елкрис и Свещения огън. Само толкова. Виж сам...

И той посочи един от разтворените томове елфска история, том, подобен на десетки други, измъкнати от библиотеката и пръснати в безредие. Тези томове с дебели кожени подвързии и пожълтели от времето страници бяха преживели Големите войни и унищожението на Старата човешка раса. В тях беше старателно документирана хилядолетната история на елфския народ.

Андер се наведе над книгата. Мастилото беше избледняло, а шрифтът — старинен и неясен, но думите все още се разчитаха: „И единствено нему Елкрис ще предаде смето си... И той, Избраникът, ще го отнесе при Свещения огън, за да му вдъхне живот, а после ще го върне в земята, за да се възроди Елкрис и да пребъде, а с нея — и Забраната. Тъй рече Великият Маг на елфите и нека остане написаното слово, за да се помни, когато той си отиде...“ Най-после Андер вдигна глава и баща му мрачно кимна:

— Видя ли? Пак същото. Все това и нито думичка повече... Той се върна до писалището и разсеяно прелисти страниците на древната книга. — Това е първият, най-старият том. Много от разказите в него са чисти легенди или поне така се смята. Тук е историята на Голямата война между добрите и злите сили, тук са имената на древните герои...всичко, включително и създаването на Забраната. Никъде обаче не е споменато Хранилището — местонахождението на Свещения огън изобщо не е посочено. И никакви подробности за магията, родила Елкрис, пазителката на Забраната.

Нищо чудно, помисли си Андер. Прадедите им рядко са разкривали тайнството на магиите си на книга, защото, веднъж описани, те са можели да попаднат в ръцете на враговете им. А това е било все едно да дадеш на врага най-мощното си оръжие.

Кралят се отпусна на стола си, като гледаше замислено книгата, и продължи:

— Уви, малко е това, което знаем със сигурност и на което можем да разчитаме. И въпреки всичко трябва да се опитаме да

открием местонахождението на Свещения огън.

Андер поклати със съмнение глава. Положението изглеждаше безнадеждно. Можеха да разчитат единствено на случайността.

— Ех, да беше тук Арион... — въздъхна старият крал.

Този път Андер не се засегна от думите на баща си. Разбираше колко му липсва в този миг силното, спокойно рамо, на което да се опре; здравата десница, която да поеме част от непосилния товар, легнал на плещите му. Затова и не се опита да оспори първенството на брат си, само каза:

— Защо не се опиташ да поспиш, татко? Чака ни дълъг ден. Ще имаш нужда от сили...

— Имаш право, Андер — продума кралят, загледан в гаснещите свещници. — Ще легна да поспя — какво друго ми остава?

Половин час по-късно Андер, който не се съмняваше, че го чакаше безсънна нощ, сложи глава на възглавницата си и потъна в съня като камък.

Събуди се плувнал в пот, стреснат от някакъв кошмар, който дори не можа да си спомни, защото само след миг заспа отново.

Когато се събуди, навън вече беше ослепително утро. Скочи от леглото и закуси набързо. Силите му се бяха върнали, а с тях и надеждата. Хранилището съществуваше и не можеше да няма начин то да бъде открито. Може би умиращата Елкрис се опитваше да ги упъти, може би Избраниците бяха близо до ключа към загадката, без дори да подозират... Все още нищо не беше загубено, само трябваше да побързат.

Реши да потърси Избраниците — по това време те вече работеха някъде из Градината, нали бяха на крак още в ранни зори. Щяха пак да обсъдят всичко и току-виж им хрумнеше нещо, което бе убягвало от вниманието им досега. Или пък самата Елкрис им дадеше някакъв знак...

Мина покрай двореца на баща си и видя Гейл, който както винаги беше на поста си. Но младият елф вдигна предупредително пръст към устните си и Андер разбра, че кралят още спи. Слава Богу, помисли си. Денят му щеше да бъде достатъчно дълъг.

Когато Андер влезе в Градината на Живота, по тревата още блещукаше роса. Почуди се, че старият Уент не се виждаше никъде, но още по-странно му се стори това, че инструментите му бяха пръснати

край една от лехите. Старият градинар нямаше навик да оставя работата си недовършена. Какво ли го бе накарало да захвърли така нещата си? Дали пък болката, която напоследък го мъчеше, не бе станала нетърпима? Като свършеше онова, за което беше дошъл, трябваше да мине да го види.

Пътеката криволичеше покрай цъфналите розови храсти и високата, обрасла с бръшлян ограда. Градината бе разположена на възвишението Каролан и Андер виждаше цялото източно крайбрежие да се разстила в краката му — арките и кулите на елфския град Арбърлън, меката зеленина на горите, сивкавите скалисти хребети в далечината, дългата синя лента на река Мърмидон, която завиваше на изток към Калахорн... На запад, в подножието на Каролан, докъдето поглед стига, се разстиляше долината Саранданон, житницата на елфите. Това беше земята на неговия народ, помисли си Андер и сърцето му се изпълни с гордост. Но този път гордостта бе примесена с тревога.

Жегна го натрапчивата мисъл, че трябва час по-скоро да направи нещо, че не бива да стои със скръстени ръце и след броени минути се намери отново при Елкрис. Никой от Избраниците не се мяркаше наоколо.

Това му се стори повече от странно и Андер ги потърси с поглед, тъй като по това време младежите отдавна вече трябваше да са на крак. Ежедневният ритуал с поздрава при изгрев слънце едва ли беше отменен след страшното разкритие.

Андер се отправи към спалните на Избраниците почти тичешком. Каменната постройка се белееше зад боровете, странно смълчана.

Андер забави крачка. Не долавяше никакви признаци на живот. Обхванат от неясно безпокойство, се взираше в немите прозорци. Какво ли се беше случило този път?

Мина му през ум, че не си беше взел никакво оръжие. Трябваше да бъде предпазлив.

— Лаурън? — тихо повика. Никой не му отговори и той бутна притворената врата.

След миг, когато очите му привикнаха с полумрака, в жилите му се разля хлад. Безжизнените тела на младите елфи се търкаляха из стаята като изтърбушени играчки. Бяха мъртви — всички до един —

Лаурън, Джейз и останалите... разкъсани сякаш от някой обезумял звяр. Притъмня му пред очите, обхвана го огромно, неизпитвано досега отчаяние. Това беше краят. Елкрис не можеше да бъде спасена, елфите бяха обречени на гибел... Разумът му отказваше да го приеме, една-единствена мисъл пулсираше в слепоочията му: кой би могъл да стори това? Кой друг, освен демоните!?

Излезе, като залиташе, и постоя миг-два на прага, за да спре да трепери. Трябваше да предупреди стражите на Черната порта и да бърза към замъка на баща си. Не искаше старият крал да научи от друг страшната новина.

Ясно беше какво е сполетяло Избраниците. Силите на Елкрис се изчерпваха и Забраната беше започнала да отслабва. Някои демони очевидно вече бяха в състояние да се измъкнат. Само те можеха да причинят нещо толкова ужасно. По недвусмислен начин злите сили заявяваха, че са излезли от забвение и няма да допуснат някой да не се съобразява с тях. Всички, които можеха да помогнат за прераждането на Елкрис, бяха унищожени. С един-единствен удар.

Тичешком премина покрай лехите, за които се грижеше старият Уент. Градинарят бе вече там и привел гръб, плевеше с мотичката ся. Този път не размениха нито дума — единият, погълнат от работата си, а другият, все още потресен от току-що видяното.

Зад гръба на Андер Неузнаваемия потри ръце със задоволство и продължи да размахва мотичката.

ПЕТА ГЛАВА

Същата вечер Андер Елеседил сложи катинар на вратата на къщата, в която бяха намерили смъртта си Избраниците, и замислен помълча на прага, обгърнат от негостоприемен, сивкав мрак. Обезобразените тела на младите елфи вече бяха изнесени, а малкото им лични вещи — върнати на роднините.

Останал насаме с мислите си, Андер потръпна като пронизан от хлад. Прегледал бе елфските книги лист по лист, без да се приближи поне малко до отговора на загадката. А сега, след тази кървава баня, всичко изглеждаше съвсем безнадеждно. За миг поклати глава обезкуражен. Не ставаха ли излишни всички по-нататъшни усилия? И без това нямаше кой да занесе семенцето на Елкрис до Хранилището... Но дори напразните усилия бяха за предпочитане пред мъчителното бездействие, защото споменът за избитите младежи го преследваше непрекъснато.

Нямаше какво повече да търси тук и той тръгна бавно, навел глава, към Градината на Живота. Там цареше необичайно оживление — навсякъде в мрака проблясваха фенери. Войниците от личната стража на краля и тези от Черната порта обикаляха алеите. Вестта за злодейското избиване на Избраниците бе обиколила целия град и елфите бяха нащрек, въпреки че лично кралят ги бе уверил, че не ги заплашва непосредствена опасност. Този, който бе посегнал на Избраниците, засега бе постигнал целта си. Въпреки че това само по себе си не можеше да бъде успокоение. Всички осъзнаваха, че над земите на елфите бе надвиснала заплаха и че рано или късно бурята щеше да се разрази...

Елкрис умираше и сега вече нямаше никаква надежда за спасението ѝ. Когато настъпеше краят, нищо не би било в състояние да удържи злото. Забраната щеше да рухне, а с нея и хилядолетното царство на елфите. Народът му щеше да бъде унищожен и, уви, нямаше магия, която би могла да предотврати това.

Андер се спря и опря гръб на каменния зид. Пое си дълбоко дъх, за да укроти бясното биене на сърцето си, и завладялото го чувство на

безпомощност лека-полека отстъпи място на напрегнат размисъл. Но какво, какво, за Бога, дори Избраниците да бяха останали живи? Нали никой не знаеше къде да търсят Свещения огън, а им оставаше още съвсем малко време. Амбърли! Името ѝ проряза като светкавица обзелите го мрачни мисли.

Неслучайно Лаурън му бе заговорил за нея при последната им среща. Тогава не се беше вслушал в думите му, но сега... Какво друго им оставаше? Андер трескаво обмисляше положението. Щеше ли изобщо да склони баща си да го изслуша? Старият крал още не можеше да си обясни постъпката на внучката си, но не виждаше в нея друго, освен предателство. Докато още се колебаеше дали изобщо си струва да разравя старите рани, пред очите му изплува съсипаното от мъка лице на баща му в мига, в който узна за смъртта на Избраниците. Това реши въпроса. Длъжни бяха да стигнат докрай — и без това нямаше какво повече да губят.

Пък и не биваше да забравя, че сега той е дясната ръка на баща си — нали Арион беше чак в Саранданон? Изобщо нямаше да сгреши, ако поговори с баща си за Амбърли. — Принце?

Гласът долетя така неочаквано, че Андер едва не подскочи. Някаква сянка, която почти се сливаше е околния мрак, се появи иззад боровете. Андер затаи дъх и посегна към късия меч, препасан на кръста му, но в този миг нечия желязна ръка хвана неговата и същият тих, но властен глас прошепна предупредително:

— Спокойно, принце.

— Кой си ти? — Андер успя да различи фигурата на необичайно висок мъж, загърнат в черен плащ и спуснал качулка над лицето си, така че само очите му проблясваха в мрака.

— Свой... — И странникът отметна назад качулката си. Къса черна брада обрамчваше мъжествено, сурово, набраздено от времето лице. Едновременно тъмни и искрящи като на котка очи се взираха в Андер и сякаш проникваха във всяко кътче на душата му.

— Аз съм Аланон — продължи непознатият — Баща ти ме познава. Андер го изгледа невярващо и бавно поклати глава: — Не... Не е възможно... Аланон е мъртъв...

— Приличам ли ти на мъртъв? — насмешливо просветнаха очите на странника.

— Не, но... — поколеба се Андер. — Все пак са минали повече от петдесет години...

В паметта му изплуваха разказите на баща му — как търсили меча на Шанара, как Ивънтайн бил измъкнат от плен; битката при Тирзис; разгрома на Владетеля от Уорлок благодарение на младия жител на долините Ший Омсфорд. Друидът Аланон подпомагал армията на Четирите земи. Отличавал се със силата и забележителната си мъдрост. Но когато всичко свършило и силите на Уорлок били разгромени, изчезнал така неочаквано, както се бил появил. Омсфорд бил този, който го видял последен. Според мъвата Аланон се бил появил още няколко пъти на различни места из Четирите земи, но във всеки случай със сигурност не се беше мяркал в Западните покрайнини — кралството на елфите. И тук вече никой не очакваше да го види отново. Въпреки не, както сам баща му смяташе, що се отнася до друидите, човек никога не можел да бъде напълно сигурен. И ето че Аланон, последният от тези древни мъдреци, скитник, философ и мистик, стоеше в момента пред него. Цял-целеничък, от плът и кръв.

„Но наистина ли беше той? Как можеше да се разбере това?“ И сякаш в отговор на неизречения въпрос на Андер странникът се приближи още по-плътно до него и нареди с тих глас, на който не можеше да не се подчиниш:

— Погледни ме в очите, принц Андер. Ще се увериш, че говоря истината.

Андер се взря в мургавото, прорязано от бръчки лице, срещна искрящите тъмни очи и нещо в тях стопи в душата му всяко съмнение. Този странник беше самият Аланон. Той и никой друг.

— Трябва да се видя с баща ти — заговори друидът. — Заведи ме при него колкото е възможно по-скоро. И, моля те, погрижи се идването ми да остане в тайна.

Андер се подчини безмълвно. Друидът го последва като сянка. Преминаха безшумно през Градината и забързаха към града.

Влязоха в парка на двореца през една странична портичка, за която принцът имаше ключ.

Този вход бе известен на малцина и обикновено се охраняваше, но тази вечер положението беше извънредно. Малко след като кръвопролитие в бараката на Избраниците бе разкрито, намериха тялото на стария Уент, захвърлено в храстите в южната част на

Градината. Гръбнакът му беше пречупен по същия безмилостен начин, както бяха избити младите елфи. Връзката между двете престъпления се налагаше от само себе си, въпреки че не можеше да се докаже със сигурност. Ето защо Дардан и Роу, личните кралски стражи, бяха застанали на пост непосредствено до покоите на краля.

Андер не мислеше, че е възможно да се вмъкнат в двореца, без никой да ги забележи, но фактът си беше факт. Може би присъствието на друида по някакъв начин обясняваше това. Заобиколиха откъм кабинета на краля, чиито прозорци бяха на равнището на земята, и се притаиха зад спуснатите завеси.

В следващия миг Аланон завъртя металната дръжка, прозорецът се отвори безшумно и двамата нощни посетители пристъпиха навътре.

Ивънтайн вдигна глава от отрупаната с книги маса и в зачервените му от безсъние очи се изписа безкрайно изумление. — Аланон! — прошепна.

Като внимаваше да не вдига шум, друидът затвори прозореца, върна завесите на мястото им и едва тогава се приближи към писалището.

— След всичките тези години... — Ивънтайн поклащаше глава невярващо, но когато зърна лицето на приятеля си на светлината на свещите, смайването му надмина всякакви граници.

— Аланон! Ами че ти... изобщо не си остарял! Как е възможно... — той чак се задъха.

— Аз съм си аз. Все същият съм си и толкоз... — сви рамене друидът с едва забележима усмивка. — Това не бива да те учудва, Кралю на елфите.

Ивънтайн замислено го огледа от главата до петите и поклати озадачено глава. Двата стари познайници седнаха един срещу друг зад писалището. Андер се поколеба — може би трябваше да ги остави насаме.

— Седни при нас, принце — Аланон придърпа трети стол зад писалището.

Андер, който гореше от желание да чуе вестите на друида, го погледна с благодарност. — Известно ли ти е това, което става? — започна кралят.

— Затова съм тук — отвърна Аланон. — Усетих, че нещо не е наред със Забраната. По някакъв начин някой от онези е успял да се

измъкне. Някой, чиято сила е наистина голяма...

Той прекъсна думите си на средата и скочи на крака. Зад вратата се чуваха тихи приближаващи се стъпки. — Никой не бива да знае, че съм тук — предупреди друидът. Кралят кимна и побърза да отвори. Манкс който клечеше на пост пред вратата, се изправи, подуши господаря си и размаха опашка. По коридора с поднос в ръка се приближаваше Гейл. Ивънтайн въздъхна облекчено и пое подноса от ръцете му. — Благодаря ти, Гейл. Вече можеш да отидеш да поспиш. Младият елф се опита да протестира, но нещо в погледа на краля го накара да се подчини.

— Хайде, Гейл — усмихна се Ивънтайн. — Иди си и си почини добре. Сутринта ще имаме много работа. Кажете на Дардан и Роу да не пускат никого при мен. Не желая да бъда безпокоен.

Той се върна в кабинета, остави подноса с чая — и затвори вратата след себе си. Манкс, който се беше вмъкнал след него, изгледа изпитателно непознатия мъж и подуши краката му. След това видимо успокоен се изтегна до камината и сънливо притвори очи.

— Ето значи откъде е дошъл убиецът на шестимата Избраници — възобнови Ивънтайн прекъснатия разговор.

— Точно това си помислих и аз — кимна друидът. — От известно време съзирах заплахата и побързах насам, за да предотвратя надвисналата опасност. Но, уви, пристигнах твърде късно.

— Грешката беше моя — мрачно поклати глава Ивънтайн. — След като знаех, че Забраната е започнала да отслабва, трябваше да им осигуря надеждна защита. Но... колкото и да си блъскам главата, не мога да ги върна. Друго се питам... дори да бяха оцелели, дали щяха да спасят Елкрис? Нали така и не разбрахме къде да търсим Свещения огън... А на теб, Аланон, „Хранилището“ говори ли ти нещо?

Друидът поклати глава. Кралят продължи:

— В нашите свещени писания не се споменава за такова място. Никой от предците ми не е стъпвал там... Единственото, което знам, е, че Елкрис умира, и че за да я спаси, един от Избраниците трябва да отнесе семето ѝ при Свещения огън и да го върне обратно... По такъв начин дървото-спасител ще се прероди.

— Известно ми е това предание... — замислено отвърна друидът.

Но кралят още не беше свършил. Той говореше все по-разпалено, а гласът му трепереше от негодувание и безсилие:

— Известно ли ти е тогава, че сме в безизходица? Нямаме никакви шансове да се доберем до Хранилището. Избраници те са избити до един. Елкрис е обречена, защото няма на кого да повери семето си. Злото вече е раздвижило пипалата си и само чака сгоден момент да се отприщи с пълна сила... Така че според мен елфите ги чака война и то не на живот, а на смърт... Той се наведе напред и напрежението в гласа му се усили.

— Аз съм кралят, добре, но ти си мъдрецът, магьосникът. Ако си тук, за да помогнеш, побързай, време за губене няма! А аз съм с вързани ръце...

— Преди да дойда при теб, Ивънтайн, говорих с Елкрис... — тихо каза друидът.

— Говори ли? — кралят го изгледа невярващо.

— Всъщност тя говореше. Единственият начин да говориш с нея е ако тя сама пожелае да го стори.

— Но тя разговаря само с Избраниците... — намеси се Андер, но срещна погледа на баща си и замълча.

— Синът ми има право, Аланон — забеляза кралят. — Какво ще отговориш на това?

— Елкрис разговаря с всички, които ѝ служат — спокойно обясни Аланон. — Сред вас, елфите, това са Избраниците, но друидите също ѝ служат, макар и по свой начин. Та тя реши да разговаря с мен, за да ми съобщи, че сте на грешен път...

Ивънтайн го погледна въпросително и го изчака да продължи, но той не го стори.

— В какъв смисъл? — най-после попита кралят, който едва се сдържаше да не избухне.

— Ще ти кажа — отвърна друидът. — Но първо ме изслушай. Дошъл съм да помогна, защото злото заплашва не само вас, елфите, а и всички жители на Четирите земи. Никой не може да се скрие като лалугер в дупката си и да вярва, че опасността ще го отмине... Ще направя всичко, което е по силите ми, Ивънтайн Елеседил, но при едно условие — да ме оставите да действам както намеря за добре. Дори ако ви се струва трудно да схванете смисъла на постъпките ми. Готови ли сте на това?

Кралят помълча, а сините му очи се взираха изпитателно в тъмната фигура на друида. Накрая кимна:

— Съгласен съм. Така да бъде.

Друидът се облегна на стола си и продължи вече по-спокойно:

— Вярвам, че ще мога да ви помогна да откриете местонахождението на Хранилището, въпреки че Елкрис не можа да ме упъти. Нейната памет е съхранила света такъв, какъвто е бил преди хиляди години, в деня на нейното рождение. А оттогава той се е променил почти до неузнаваемост. Не би могло и да бъде иначе, след толкова много войни... От теб научавам, че Хранилището дори не фигурира като название в летописите на елфите. Остава ни една последна възможност — историческите хроники на друидите, които са събрали мъдростта на света. На Стария свят. Те се пазят в замъка Паранор още от времето на Голямото изстребление. Ако си спомняте, тогава начело на Съвета на Друидите е стоял Галафил, а той е бил елф — факт, който ми вдъхва надежда. Мисля си, че той не би пропуснал да спомене черно на бяло Елкрис и местонахождението на Свещения огън. Така че още тази вечер ще се отправя към Паранор. Никой освен друид не може да се добере до древните писания, затова е необходимо да свърша това сам. Дано да не бъде напразно...

Той замълча за миг и впери поглед в краля, който го слушаше с огромно внимание.

— А грешката ви, Ивънтайн, се състои в това, че смятате всички избраници за мъртви, Принц Андер трепна като ужилен. Амбърли! Друидът имаше предвид нея и никой друг. В стаята се възцари гробно мълчание.

— Мъртви са — след малко промълви баща му. — Всички, освен... — Той стисна юмруци, така че кокалчетата му побеляха и гневно изгледа друида.

— Освен Амбърли — кротко довърши мисълта му Аланон.

— Не! — задъха се кралят и скочи от мястото си. — Не, друиде! В това време по коридора се чува бързи стъпки и на вратата се потропа. Викът на краля бе накарал верните Дардан и Роу да дотичат и Андер побърза да ги отпрати. За свое учудване той видя и разтревоженото лице на Гейл да наднича иззад раменете им.

— Казах ли да вървиш да починеш, Гейл? — укорително прозвуча гласът на стария крал. — Хайде, какво чакаш още?

Гейл се поклонил мълчаливо, но на лицето му се изписа огромно разочарование. Той се отдалечи, а другите двама се върнаха на поста си. Кралят се обърна към Аланон и рязко попита: — Как та дойде наум за Амбърли?

— Самата Елкрис ми каза за нея — издържа на погледа му друидът.

Кралят наведе глава и за миг лицето му се сгърчи от болка, останало без капка кръв. Но когато пак заговори, гласът му беше гневен и суров.

— Амбърли отхвърли чест, каквато не се оказва на всеки, обърна гръб на народа си и посрами близките си, като избра изгнаничеството за своя съдба. Тя вече няма нищо общо с нас. Не ми говори за нея, друиде.

— Каквото и да е сторила, тя си остава твоя внучка и в жилите ѝ тече кръвта на елфите, а ти говориш като обидено хлапе — поклати глава Аланон.

Старият крал пламна, но не каза нито дума. Друидът продължи:

— Чуй ме сега, кралю. Амбърли е една от Избраниците и този факт не може да се промени, дори да е вярно всичко останало. Не знам какви са причините, накарали я да си замине оттук, затова не можем да я съдим прибързано. Важното е, че единствено тя е в състояние да върне живота на Елкрис и да спаси народа си. В нейни ръце е съдбата ви, Ивънтайн Елеседил, това е, което знам. Тук няма място за гордост.

— ...Още ме боли за нея — изведнъж тихо каза кралят. — Като си помисля, че бяхме толкова близки след смъртта на Ейн. Тогава тя нямаше и шест години. Идваше да си играе с мен, сядаше на коленете ми... Беше мило, нежно дете и си запази детската невинност дори когато порасна. Не знам защо го направи... Друидът мълчеше.

— ... Повече от петстотин години, от времето на Джърли Шанара, Елкрис не е посочвала жена за своя Избраница — продължи Ивънтайн като на себе си. — И сега изведнъж — Амбърли. Голяма чест, а тя се отказа от нея. Един ден просто стана и си отиде — ей-така, без дума да обели...

Той разпери в недоумение ръце и безпомощно ги отпусна в скута си. Аланон приближи стола си до неговия и го погледна в очите:

— А сега трябва да я върнем. Нямаме друг избор.

Андер погледна баща си, който в този миг изглеждаше толкова самотен и съсипан, че той изведнъж коленичи в краката му и заговори:

— Татко, вечерта преди да умре, Лаурън сподели с мен нещо. Елкрис неведнъж е разговаряла с Амбърли. С нея и с ни кой друг. Знаеш, че това не се случва често... Може би все пак има надежда.

Кралят му отправи разсеян, невиждащ поглед и поклати глава:

— Едва ли, Андер, едва ли... Дори и елфите да ѝ простят предателството — защото в техните очи тя е извършила точно това, дори и Елкрис да ѝ повери семето си — нещо, в което също не съм убеден... пак не вярвам, че самата Амбърли ще се съгласи да се върне. Тя ни напусна завинаги. Не знам кое я накара да го стори, но знам, че според нея причината е била достатъчно основателна.

— Ще видим — сви рамене Аланон. — Можем поне да опитаме.

— Безнадеждно е... — махна с ръка Ивънтайн. — Аз дори не знам къде е тя...

— Затова пък аз знам. — И друидът отпи от чашата с билков чай, без да сваля очи от краля.

В първия миг Ивънтайн остана като вцепенен. В очите му пробляснаха сълзи и се стопиха така неочаквано, както се бяха появили.

— Трябваше да се досетя — изведнъж каза той и рязко се изправи. — Обещах да те оставя да действаш, както намериш за добре, друиде. Хайде, иди я попитай.

И тогава, за най-голяма изненада на Андер, Аланон сложи ръка на рамото му и се обърна към краля:

— Ще имам нужда от помощта на сина ти, преди да замина.

— Прави каквото знаеш — повтори Ивънтайн. Застанал беше в отдалечения край на стаята и лицето му беше в сянка, но Андер знаеше, че баща му мисли за Амбърли.

Дагда Мор седеше, опрял гръб на едно дърво, в гората на север от Каролан. Очите му бяха затворени. Когато ги отвори, в тях проблясваше мрачно задоволство. Неузнаваемия си беше свършил добре работата. Бавно се надигна, стиснал магическия жезъл, и изсъска:

— Това още не е всичко, друиде. Почакай и ще видиш.

Направи знак на свитата в мрака фигура на Косача. Чудовището скочи и го погледна с готовност, но Дагда Мор се замисли. Не, Косача

щеше да му свърши добра работа и тук, в кралството. А в Паранор, където възнамеряваше да причака друида, щеше да вземе със себе си други изчадия на мрака. Достатъчно на брой, за да видят сметката на Аланон. И най-после да приключат с това.

ШЕСТА ГЛАВА

Аланон и Андер излязоха от кралските покои и друидът помоли принца да го заведе в конюшните. Без много приказки поеха по една странична алея. След малко стигнаха и Андер помоли стария коняр да ги остави сами.

Конюшната беше дълго, тясно помещение, осветено от газови лампи. Конете тихо пръхтяха зад преградите. Аланон мина от единия до другия край, като внимателно огледа животните, и най-после се спря и каза:

— Този ще е.

Андер само въздъхна. Друидът се беше спрял на едър, гарвановочерен жребец, който се отличаваше с огромния си ръст и необикновената си издръжливост. В сравнение с тялото главата му изглеждаше дребна — беше издължена и фина, като изваяна, а очите му — неочаквано сини, сякаш говореха. Но Артак определено не беше кон, с които всеки би излязъл на глава.

И точно това смущаваше Андер. Жребецът беше непредсказуем и... голям инат. Като нищо можеше да те метне от седлото. Дори за опитните ездачи беше предизвикателство да се справят с него. Въпреки това жребецът беше един от любимите на краля, който обаче все по-рядко рискуваше да излиза с него.

— Има и други... — започна Андер неуверено, но Аланон беше категоричен:

Този ще свърши работа. Как му е името?

— Артак — примирено отвърна принцът.

Аланон влезе при коня и още веднъж внимателно го огледа. После го потупа по врата леко, ласкаво и кротко му заговори нещо. След което, за голямо учудване на Андер, жребецът се остави да бъде оседлан и друидът се метна на гърба му.

Андер ги наблюдаваше със затаен дъх, докато се увери, че няма защо да се бои. Артак сякаш усещаше, че с този ездач шега не бива. Друидът направи едно кръгче и се обърна към принца:

— Андер, грижи се за баща си, докато ме няма. Разчитам на теб. И се пази. Андер кимна, благодарен за оказаното доверие Аланон му махна с ръка и след малко конят и ездачът се скриха в мрака.

Три дни и три нощи язди Аланон към Паранор. Пътят му минаваше през най-гъстите гори на Западните покрайнини. Стигаше до древната долина на Рен и продължаваше нататък, през безкрайната пустош на долината Стрелехайм. Яздеше с равен, умерен ход, спираше само за храна и почивка и да напои Артак. Стремеше се да се движи встрани от широките, утъпкани пътища, защото никой освен краля и принц Андер не биваше да знае, че се е завърнал в Четирите земи, нито че е поел към Паранор, за да издири летописите на друидите. Надяваше се враговете му да не са разбрали първоначалния брой на Избраниците — в противен случай биха побързали да свършат работата си докрай.

По залез слънце на третия ден пристигна в Паранор. Сигурен беше, че не са го проследили.

Остави Артак в малка смърчова горичка недалеч от крепостта, където на коня нямаше да му липсват нито вода, нито прясна трева. По времето на Владетеля от Уорлок тези земи бяха обрасли с отровни тръни и огласяни от вълчи вой, но отдавна всичко беше се променило. Меките заоблени очертания на крепостта вече не криеха никаква заплаха. Нощта те посрещаше гостоприемно и те обгръщаше с нежно ухание.

Само след няколко минути Аланон се намери пред портите на крепостта. Старият замък на друидите се издигаше на огромен скалист масив, запокитен сякаш сред равнината от гигантска ръка. Изглеждаше също като замъците от приказките — с главозамайващо високи кули, ослепително бял на фона на нощното небе.

Аланон спря като омагьосан. Този замък, въплътил духа на друидите, всеки път му въздействаше с поразителна сила. Тук беше съхранена хилядолетната история на неговите предци, датираща още от времето на Големите войни, унищожили почти до крак човешката раса и променили драстично облика на земята. Годините на изстребление били последвани от години на неистов стремеж да се оцелее в един нов, враждебен на човека свят. В течение на приспособяването си към неблагоприятните обстоятелства остатъкът от човешката раса поставил начало на четири нови подвида — хора,

джуджетам гноми и троли. Това станало след като елфите също отново се били появили. Постепенно узряло решението в Паранор да се свика Съвет на друидите — като последно, отчаяно усилие светът да бъде измъкнат от хаоса. Елфът Галафил, най-прочутият от древните мъдреци, застанал начело на този пръв съвет. Така било поставено началото на историческите хроники на друидите — в тях всички древни предания били грижливо събрани и запазени за идващите поколения. Тук намерило място и всичко, което успяло да оцелее от трупаните с векове знания за света — тайните на природата, законите на битието. Всички откъслечни, забележителни проблясъци на човешката мисъл били подложени на сериозно задълбочено систематизиране и най-после — превърнати в истинско познание. Трудът на друидите продължил стотици години — късче по късче историята на света била изравяна от хаоса и придобивала нови измерения.

И в един миг всичко рухнало. Един от тях станал жертва на собствената си амбиция и завладян от стремежа си за бърза власт, използвал силата, която притежавал, за нечисти цели. Веднъж попаднал във властта на злото, за него вече нямало връщане назад. И нямало спиране. Тогава Брона, така се наричал той, оглавил армията на хората и я повел в борба за надмощие срещу всички останали раси, населяващи земята. В Първата война на расите друидите сразили отцепника и го прогонили. И тъй като цели петстотин години от него нямало ни вест, ни кост, най-после решили, че е мъртъв. Но той се завърнал — с нова външност и под друго име. Вече не бил Брона, а Владетелят на Уорлок. Устроил клопка на нищо неподозиращите друиди и ги избил до крак. Оцелял само един — Бремен, бащата на Аланон. Той изковал меч, надарен с чудна сила, и го връчил на Джърли Шанара, кралят на елфите. Никой, дори Владетелят на Уорлок, не можел да противостои на този меч. С негова помощ елфите спечелили Втората война на расите и отново прогонили своя враг вдън земя.

След смъртта на Бремен Аланон, останал единственият друид, залостил здраво вратата на стария замък и тръгнал по света. Паранор се превърнал за идните поколения в нещо като паметник — горда, самотна останка от времето на велики мъже, способни на велики дела...

Аланон тръсна глава и се изтръгна от унеса си. Всичко това беше минало, време беше да погледне към настоящето, което също криеше немалко изпитания.

Обходи от единия до другия край белокаменната крепостна стена, като се взираше във всеки процеп и пукнатина. Накрая се спря, докосна камъка с ръце и той поддаде. Друидът се мушна бързо в образувалата се ниша, а стената зад гърба му се затвори.

Обгърна го непрогледен мрак. Успя да напипа една от факлите, закрепени на стената, и да я запали с огнивото, което носеше в джоба си. За миг светлината го заслепи, но след това видя пред себе си тесния коридор с изсечени в стената стъпала. Лъхна го тежък, застоен въздух, от който му се повдигаше, но постепенно свикна и с него. Вътре в каменния тунел беше толкова хладно, че потръпна и се загърна поплътно с наметалото си. Трябваше да изкачи стотици стъпала по една тясна, виеща се стълба, която се губеше в мрака и сякаш нямаше край.

Най-после изкачването свърши. Беше стигнал до масивна дървена врата. Опитната му ръка придърпа едно от металните резета, завъртя друго и след малко вратата се отвори.

Аланон пристъпи във вътрешността на малка, подобна на пещера стая — преддверието към Тайника на друидите. Тук нямаше нищо друго освен дълбока черна яма, оградена от железен парапет, и малка площадка, която отвеждаше към няколко отдавна заключени врати.

Друидът се приближи към железния парапет, надвеси се над ямата и я освети със запалената факла. Огнището, сърцето на стария замък, отдавна беше угаснало. По опушените стени сивееше само пепел. Но долу, в дъното на ямата, изпод металните пластове все още искреше живата жарава на земните недра и се долавяше тътенът им.

Друидът постоя, заслушан в глухото боботене, и си припомни други, не така далечни времена, преди около петдесет години, когато пак така стоеше тук, надвесен над железните перила, но не сам, а заобиколен от приятели — Ший и Флик Омсфорд; Балинор Букхана, принцът на Калахорн; Мениън, принцът на Лий; Дюрън и Дейъл Елеседил и храброто джудже Хендъл. Беше малко след завръщането на Владетеля от Уорлок в Четирите земи. Бяха дошли тук да търсят легендарния меч на Шанара, който единствен можеше да го унищожи. Дойдоха и... попаднаха в клопка, от която за малко да не излязат живи.

В същата тази стая Аланон се би на живот и смърт с един от слугите на Мрачния владетел.

Защото усетиха капана твърде късно... Сепнат, Аланон се огледа неспокойно, нещо не беше наред — шестото му чувство го караше да бъде нащрек. Поослуша се и тръсна глава. Преследваха го спомени, това беше всичко. Не биваше да изпада в паника.

Обърна гръб на мрачната яма и се изкачи на по-горната площадка, като осветяваше пътя си с факлата.

Всичко изглеждаше така, както и преди петдесет години. Меката лунна светлина се процеждаше през високите прозорци и чертаеше причудливи, тънки като паяжина нишки по тъмните дъски на пода. Картини и гоблени украсяваха стените, а в нишите се белееха статуи, но всичко беше покрито с плътен слой прах, а от тавана се спускаха паяжини.

Стъпките на Аланон отекваха в дълбоката тишина глухо и някак зловещо. При всяко негово движение се вдигаха облачета прах, който гъделичкаше ноздрите му и полепваше по небцето. От двете му страни се редяха врати, чиито метални ключалки проблясваха, озарени от факлата. След малко зави надясно по друг коридор, в дъното на който се белееше ниска дъбова врата с огромен катинар. Друидът измъкна един ключ от кесията на кръста си и се опита да отвори, но катинарът беше толкова ръждясал, че в първия момент ключът заяде. Най-после вратата изскърца и Аланон се вмъкна вътре.

Стаята, която с такова усилие успя да отключи, представляваше малък кабинет без прозорци, чиито стени бяха отрупани с рафтове с книги. Страниците на тези книги почти се разпадаха от времето, а буквите бяха толкова избледнели, че едва се разчитаха. В стаята нямаше нищо друго освен две малки писалища, няколко тръстикови стола и два кожени фотьойла. На пода беше постлано старо ръчно тъкано килимче, върху което под дебелия слой прах се различаваха древни хералдически символи.

Друидът хвърли бърз поглед на стаята, колкото да се увери, че нищо не се е променило и уверено се упъти към стената вляво от вратата. Наведе се и зад книгите на третия рафт напипа два метални бутона. Натисна ги и две от секциите на библиотеката мигом се раздалечиха. Аланон се пъкна в образувалата се ниша и се намери в продълговата сводеста зала, облицована с плочки от черен гранит.

Освен една дървена маса и шест стола с високи облегалки в стаята нямаше нищо друго.

Аланон запали с факлата си фенерите на стената и свещниците в двата края на масата. После мина вдясно и пак прекара длани по гладкия каменен блок. След това се опря на стената само с върховете на пръстите си и наведе глава, съсредоточен върху нещо с цялото си същество. Отпърво нищо не се случи, но след, малко изпод пръстите му се разля бледосиньо сияние и камъкът сякаш се пропука. Само след миг от стената изригна синкав пламък и тя изчезна, сякаш се разтопи във въздуха. На нейно място се появиха рафтове с дебели, плътно наредени томове с кожени подвързии.

Това бяха летописите на друидите, заради които Аланон се бе върнал в Паранор. Тук бе събрана мъдростта на Стария и Новия свят, на народите от Четирите земи — безценен запас от познания, съхранен от вековете.

Аланон се приближи и внимателно извади единия от томове. С облекчение установи, че той се беше запазил в доста добро състояние. Преди петстотин години Аланон беше стигнал до извода, че тъй като е последният останал друид, трябва да направи всичко възможно, за да запази трудовете на предците си, като същевременно продължи делото им. И след като грижливо подвърза томове и се погрижи да не попаднат в чужди ръце, той се отправи по широкия свят, като от време на време се връщаше, за да опише наблюденията си и да прибави поредната страница в летописите. Перото се спираше на всичко загадъчно и необичайно, на всичко, което се изплъзваше от погледа на обикновения смъртен. Но напоследък все по-често го измъчваше въпросът кой ли щеше да наследи тези тайни; за съзидание или за разрушение щяха да бъдат използвани те...

Прелисти книгата набързо, остави я на мястото ѝ и взе друга. Очевидно това бе томът, който търсеше, защото този път придърпа един от столовете, седна и се зачете по-внимателно.

Близо три часа друидът не помръдна и не вдигна глава от книгата.

Продължи да чете дълго след като беше открил местонахождението на Хранилището. Очевидно търсеше още нещо.

Най-накрая се отпусна на стола и потърка очи уморено. Открил бе онова, което търсеше, но то не му донесе успокоение.

Замисли се за последната си среща с Ивънтайн Елеседил, когато каза на краля, че преди да дойде при него, е разговарял с Елкрис. Не му каза обаче всичко, което научи от свещеното дърво. Искаше му се да изясни някои неща по-добре, преди да го сподели. Но сега, след като знаеше цялата истина, тя му се струваше дори още по-страшна и нямаше намерение да я споделя с когото и да било. Отново както преди петдесет години усещаше смазващата тежест на отчаянието, но тайната трябваше да си остане тайна. Нещата щяха да следват своя естествен ход — нищо не можеше да се промени.

И все пак той самият не беше толкова сигурен в това. Той, последният останал друид, се колебаеше как да постъпи. Навремето беше премълчал истината — оставил беше своите приятели от Кълхейвън да действат в неведение, да рискуват живота си за Меча на Шанара, само защото му вярваха и това им беше достатъчно. Но нали в края на краищата тогава се беше убедил, че не е бил прав? А сега? Трябваше ли да бъде напълно откровен от самото начало? Или не?

Дълбоко замислен, затвори книгата и се надигна от масата. Прибра тежкия том обратно на мястото му и прокара ръка с бързо, кръгообразно движение пред редиците рафтове. Черната гранитна плоча се върна на мястото си така неочаквано, както беше изчезнала. Друидът взе факлата си, угаси фенерите и свещите и мина обратно през тайната врата.

Отново в кабинета той се огледа, въздъхна и мрачно поклати глава. Замъкът беше заприличал на гробница. Навсякъде се носеше дъх на старост и смърт. Някога тук е кипял живот, раждали са се дръзки мисли, проникновени съждения. Някога... Сега беше пусто и прашно като в музей.

Дълбока бръчка проряза челото на Аланон. Може би тази горчивина, това внезапно охладняване се дължеше на тревогата от току-що прочетеното. Във всеки случай беше ясно едно — това място носеше нещастие и той трябваше да си върви оттук час по-скоро. Тихо, почти безшумно се измъкна в коридора.

Няколко крачки по-надолу го чакаше приведената фигура на Дагда Мор.

Аланон се закова на мястото си. Погледът на демона беше прикован в него, ръката му стискаше магическия жезъл, а тишината се огласяше от остро то му свистящо дишане.

Друидът внимателно пристъпи напред и в този миг видя останалите — бяха много, прииждаха отвсякъде. Бледи, неясни форми изпълзяваха от мрака, а котешките им очи проблясваха. Заобиколиха го като вълци, жадни за плячка. Не виждаше лицата им, но чуваше ту тихо, заканително ръмжене, ту зловец и протяжен котешки вой. Факлата му освети няколко от тях — гнусни, безобразни създания със сива, сплъстена козина, остри нокти, получовешки-полухищнически лица, разкривени от омраза, и усети, че кръвта му се смразява. Това бяха фурните.

Веднага ги позна, въпреки че бяха изчезнали от лицето на земята преди хилядолетия. Забраната им пречеше да вършат пъклените си дела, но легендата за тях беше останала. Тези същества се хранеха с човешка плът и вкусът на кръвта ги възбуждаше до полуца.

Чудовищата се скупчиха около него. Беше сам и нямаше да може да се справи. Този път краят изглеждаше неизбежен. Щяха да се нахвърлят върху него изведнъж, от всички страни, да го разкъсат и да го оглозгат до кокал.

Хвърли бърз поглед към Дагда Мор. Демонът не помръдваше от мястото си, сигурен в изхода на нещата. Нямаше намерение дори да използва силата си — щеше само да присъства, за да се наслади докрай на гледката. Друидът беше сам срещу всички и хванат в капан. Какво друго му оставаше, освен да посрещне смъртта си?

Воят на фурните се издигна заканително и зловецко отекна из пустия замък. Острите им нокти нетърпеливо драскаха хладния мрамор — направо кожата ти да настръхне. И изведнъж Аланон изчезна, сякаш се стопи във въздуха.

Това беше толкова неочаквано, че фурмите спряха да си дерат гърлата и се втренчиха невярващи към мястото, където само допреди минута беше стояла жертвата им. Горящата факла на Аланон остана още миг-два увиснала във въздуха, после падна на земята и се разсипа в рой искри. Дългият коридор потъна в мрак.

Илюзията продължи само няколко секунди, но това беше достатъчно за Аланон да се измъкне от смъртоносната хватка. Друидът успя да разкъса кръга от настървени фурии и се втурна към масивната дъбова врата в другия край на коридора. Дагда Мор изрева от ярост и вдигна магическия жезъл. Изригналият кървавочервен пламък освети коридора и се понесе към бягащия друид, като разпръсна

подплашените фурии. Но Аланон се оказа по-бърз. Наметалото му се развя и отклони огненото кълбо, така че вместо да порази друида, то се блъсна в залостената врата и я изпепели. Аланон изскочи през овъглените развалини и се изгуби в мрака.

Фурните зафучаха като обезумели и се понесоха по петите му. Най-бързите от тях се шмугнаха след него през зейналите врати и се вкопчиха в наметалото му. Аланон, който тъкмо се опитваше да се измъкне през един от прозорците на равнището на земята, се спря и се извърна с лице към тях. Отблъсна две от хищните създания в мига, в който се опитваха да прегризат врата му, издигна ръце нагоре и от пръстите му заструи синкав пламък, който моментално изпепели най-упоритата и непредпазлива фурия. Стъписването на чудовищата даде възможност на друида да се справи с дръжката на прозореца и да се измъкне навън.

Долепил гръб до външната стена на кулата, стотици стъпки над земята, Аланон започна лека-полека да се придвижва по каменния перваз. Силният вятър правеше задачата му още по-рискована, а трябваше и да бърза.

Первазът беше широк само една педя и друидът се стремеше да не поглежда към зейналата пропаст в краката си.

Това беше единственият му шанс да се измъкне.

Фуриите го последваха с яростни крясъци, бързи и ловки като котки, по-сигурни тук, на стръмния покрив, отколкото на гладкия мраморен под на замъка. Зад тях на прозореца се показва Дагда Мор и още веднъж надигна магическия жезъл. Смъртоносното огнено кълбо отново полетя към друида. Аланон коленичи, издигна ръцете си, заключени над главата му, и призова цялата си мощ. Горящото кълбо се сблъска с щит от синкав пламък, отскочи и се търкулна в бездната. Друидът залитна от силата на удара, опита се да запази равновесие, но не успя, падна назад и преследвачите се нахвърлиха върху него.

Преди да се опомни, десетки хищни нокти разкъсаха плаща му и се впиха в тялото му. Прониза го остра болка и той почти загуби съзнание, но с последно усилие отблъсна вкопчените в него фурии и ги запокити в пропастта. Успя да се изправи на крака, като залиташе, но в следващия миг отново се свлече надолу и видя над главата си разкривените от ярост лица на прииждащите фурии. Силите му отслабваха, а дрехите му бяха просмукани от кръв.

Но вече беше съвсем близо до отсрещния покрив. Вдигна ръце и синият пламък изригна, унищожи тясното мостче, по което беше минал, и го отдалечи от преследвачите му. Десетки фурии се търкулнаха в пропастта с яростни крясъци.

Магическият жезъл на Дагда Мор отчаяно мятеше огнени кълба, но друидът успяваше някак да се предпази и те се пръскаха в краката му, докато най-послед той се мушна през малка желязна врата и се скри от погледа на врага си.

СЕДМА ГЛАВА

Утрото беше в разгара си, ярко и свежо след вихрилата се допреди малко буря. Гномите, жители на селцето Сторлок, известни като Лечителите, бяха станали свидетели на страховита гледка — небесата сякаш се раздираха и изсипалият се порой влачеше изтръгнати от корен дървета, греди и покриви на къщи. В горите на Анар бурята се разрази призори — вихрушката идваше от долината Раб и след като помете всичко по пътя си, продължи на изток към Вълчите планини.

Уил Омсфорд, застанал на верандата на Лечебницата, гледаше как поройът се превръща в дребен дъждец. Слънцето надникна зад разпокъсаните облаци, а над земята се вдигаше тънка мъгла. Окъпаните от дъжда листа, локвите и поточетата блестяха.

Уил се прозя и уморено разкърши тяло. Беше прекарал на крак цялата нощ — имаше нови случаи на деца, заразени от онази коварна треска, която сякаш изцеждаше всичките ти си-ли и те караше да се чувстваш като парцал. Ако беше помолил да си тръгне по-рано, щяха да го освободят, но сърце не му даваше да се отдели от креватчетата на децата. Беше все още ученик на Лечителите и съзнаваше колко много още трябваше да работи върху себе си, ако иска да постигне нещо. Призори състоянието на децата се подобри, Уил се поуспокои и едва тогава усети умората.

Но сега вече напрежението си казваше думата и щеше да му е трудно да заспи — усещаше се като часовник с пренавита пружина. Освен това непременно трябваше да си поговори с Флик, Милият вуйчо Флик... Въпреки умората не можа да не се усмихне, като си представи нетърпението, вече изписало се на лицето на стария добродушен мърморко. Въздъхна и зашляпа през локвите към къщи. Все пак добре, че беше с ботушите. По-скоро дребен, отколкото висок, Уил се бе метнал на дядо си... Дядо му беше наполовина елф и той беше наследил от него тънките фини черти на елфите — изваяния профил, леко заострените уши, златистите коси... Внукът на Ший Омсфорд не можеше да бъде сбъркан.

Зад гърба му се чува бързи стъпки и Уил се обърна. Един от гномите, помощници в Лечебницата, го настигна задъхан, подгизнал от дъжда.

— Сър, вуйчо ви цяла нощ питаше за вас и накрая ме изпра ти да ви търся... — Тъкмо се прибирах — усмихна се Уил. — Благодаря ти. Гномът хукна обратно.

Горкичкият Флик, помисли си Уил. И на него не му беше лесно. Сигурно още се чудеше кой вятър го е довял тук. Може би всичко стана заради болестта на Ший. Защото Флик нямаше слабост към Източните земи, а още по-малко към гномите, въпреки че жителите на Сторлок му се струваха що-годе порядъчни. Навремето, когато бе участвал в търсенето на Меча на Шанара, си бе имал работа с твърде неприятелски настроени гноми, и не че беше злопамятен, но не можеше просто ей така да махне с ръка и да ги забрави. Тъй че оттогава си имаше едно наум за гномите.

Във всеки случай кракът му нямаше да стъпи в Сторлок, ако Ший ненадейно не се беше разболял, след като беше обещал на Уил да го придружи. Като брат на Ший Флик бе взел решението да го замести, въпреки че част от него горчиво съжаляваше за това. Но няма как, не можеше да остави Уил.

Флик беше настанен в къщата за гости и сега Уил крачеше натам без особен ентузиазъм. През последното денонощие вуйчо му сигурно се беше почувствал пренебрегнат и сега нямаше да му спести оплакванията и упреците си. А Уил беше толкова уморен, че не му се искаше нито да спори, нито да се оправдава.

Да, положението не беше особено весело, а когато зърна нацупената физиономия на стария си вуйчо, съвсем му се стъжни. Но Уил храбро въздъхна и се примири с неизбежното. После свали дъждобрана си и се зае да го изтръсква.

Флик поклати глава, без да сваля поглед от него, и сухо отбеляза:

— Отдавна трябваше да си си легнал. Изглеждаш капнал.

— Така е... — предпазливо отвърна Уил, като се чудеше накъде ли ще задуха вятърът. — Но нали си искал да ме видиш...

— Ах, да, вярно, търсих те под дърво и камък, но то беше още вчера...

— Добре де — сви рамене племенникът му. — По-добре късно, отколкото никога.

— Точно така — доволно изръмжа Флик. — И все пак щеше да е по-добре да идеш да поспиш. Казаха ми, че си бил на крак цяла нощ. Искрах само да се уверя, че си добре... — Добре съм — усмихна се Уил въпреки умората.

— Но хич не изглеждаш добре. Пък и пустото време... — старецът потръпна зиморничаво.

— Как не спря да вали, проклетият му дъжд! Направо да му писне на човек... Така е то. Що ти трябваше да идваш тук, ами не си стоя в Сенчест дол? Уил разсеяно поклати глава.

Не съжеляваше, че преди две години е дошъл тук, за да учи древното изкуство на лечителите, въпреки че не смяташе да остава в Сторлок завинаги. След време щеше да се върне на юг, при своите, като Лечител. Жалко само, че Флик се дразнеше толкова. Дядо му например би приел решението му съвсем спокойно. Родителите на Уил бяха умрели от треска и още невръстен той се закле, че ще стане Лечител, за да се бори, както обясни на дядо си и Флик, с болестите и смъртта. Много хубаво, стани, казаха му, но си помисли — много вода има да изтече. И когато един ден им съобщи, че заминава да учи при Лечителите, и то при онези от Сторлок, най-добрите, старците едва не подскочиха. Вуйчо Флик беше на мнение, че е по-добре да си нямаш работа с гномите от Източните земи. Дори дядо му се опита да го разубеди. Жителите на Сторлок от поколения предавали един на друг своето лечителско изкуство, но едва ли щяха да приемат един южняк с отворени обятия.

Уил ги изслуша, сви рамене и каза, че е длъжен да опита. Замина за Сторлок и още същия ден чу мнението на Съвета, че щом не е един от тях, няма право да бъде посветен в изкуството им. Сторите бяха категорични, но Уил не се предаде. Реши, че трябва първо да научи езика им и посвети два месеца само на това. После отново се изправи пред Съвета и повтори молбата си. И продължи да я повтаря седмици наред, докато най-накрая те отстъпиха. Позволиха му да остане, с уговорката, че само ако се окаже схватлив и надежден, ще бъде признат за лечител.

Това не го смути — беше сигурен в себе си. Усмихна се, като си спомни учудването на дядо си и Флик, когато разбраха, че Сторите все пак го допуснаха до заниманията си. Флик посрещна новината с мърморене, но си личеше, че е горд с племенника си и се радва за него.

Притесняваше го най-вече разстоянието. Уил щеше да му липсва. Беше свикнал да го взима навсякъде със себе си — на лов, на риба, къде ли не... Флик нямаше свои деца, а жена му беше умряла отдавна, така че момчето му беше като син. Тримата с Ший си живееха така добре... Някой ден Уил щеше да поеме страноприемницата... И през ум не му беше минавало, че вместо това момчето ще замине и те, двамата старци, ще останат сами като кукувици.

— Ти слушаш ли ме изобщо? — чу изведнъж Уил троснатия глас на вуйчо си.

— Слушам те — увери го той и прегърна стареца през рамо. — Спокойно, вуйчо. Имам още много да уча, но един ден ще се върна...

— Е, твоя си работа — дрезгаво рече Флик. С дядо ти, слава Богу, все още се справяме... Виж, на теб може би ще ти е малко трудно без нас... Пази се, момчето ми. Струва ми се, че товариш прекалено много неща на гърба си... Упорит си като магаре, ама не можеш навсякъде да огрееш... Та какво още искаш да ти кажа? — Вуйчо му се замисли, после махна с ръка и въздъхна. — Е, хайде, не му е сега времето. Иди да поспиш. После ще поговорим...

Той не довърши и се обърна, сепнат от някакво прошумоляване в мрака. Уил проследи погледа му и видя в мъглата някакво тъмно, неясно очертание, което приближаваше. Постепенно различах фигурата на ездач, яхнал черен кон. Конникът се беше отпуснал на седлото, очевидно уморен от препускането, а тъмните му дрехи бяха целите просмукали от дъжда.

Уил трепна. Това не беше жител на Сторлок, но изобщо не можеше да се определи какъв всъщност беше. — Не може да бъде... — неспокойно промърмори Флик, после се втурна напред, надвеси се над перилата на верандата и се взря в мрака. Конникът се беше насочил право към тях.

Тревожно предчувствие обзе Уил и сърцето му заблъска в гърдите, но той остана като закован на мястото си, въпреки че му се искаше да побегне. Конят се закова досами верандата.

— Здравей, южняко — поздрави ездачът, без да сваля качулката си.

Уил усети, че нещо в тайнствения трескав шепот накара вуйчо му да настръхне: — Аланон!

Ездачът скочи или по-право се свлече от седлото, като обгърна с ръка шията на коня, защото не можеше да стои на краката си. Уил пристъпи напред и спря нерешително. Нещо не беше наред, но какво?

— Уил Омсфорд? Изумен, Уил успя само да кимне.

— Бързо иди да повикаш Лечителите... — Мъжът се свлече на земята, преди да е довършил.

Уил се спусна към него, но Аланон вдигна ръка предупредително и го спря:

— Чуваш ли, южняко? Иди да ги повикаш!

И едва тогава Уил забеляза кървавите петна, пропили дрехите на ездача. Хукна към Лечебницата, без да задава излишни въпроси, отново забравил собствената си умора.

ОСМА ГЛАВА

Лечителите се погрижиха за ранения, като вежливо, но категорично отказаха предложената им от Уил и Флик помощ. Отнесоха Аланон в Лечебницата и затвориха вратата под носа на двамата южняци. Вуйчото и племенникът свиха рамене, постояха под дъжда и като се увериха, че нищо повече не се очаква от тях, си тръгнаха към къщи.

Привечер Аланон изпрати да ги повикат. Уил посрещна вестта със смесени чувства на тревога и любопитства. От една страна, му се искаше да разбере какво е сполетяло друида, за когото бе слушал какви ли не легенди и който, поне по думите на дядо му и Флик, се бе измъквал невредим от всевъзможни ситуации. Чудеше се с кое ли създание от света на мрака се е срещал този път Аланон, за да пострада така. И дали само по случайност попадна първо на тях, а не на някой от жителите на Сторлок. Може би беше обикновено съвпадение, че друидът завари тук точно вуйчо му Флик, заедно с когото бяха търсили Меча на Шанара, но Уил не вярваше в такива случайности. Аланон беше дошъл при тях с някаква цел, но с каква точно? И защо ли ги викаше сега? С Флик бяха стари познайници, което все пак обясняваше нещата — през толкова изпитания бяха минали двамата, но Уил нямаше нищо общо с това — друидът не го познаваше. Така или иначе, нямаше смисъл да си блъска главата — скоро въпросите му щяха да намерят отговор. И Уил се запъти към страноприемницата в центъра на селото, където го чакаше Флик. Имаше нещо подозрително в цялата работа, но Уил не беше страхливец и не смяташе да си заравя главата в пясъка. А нищо чудно съмненията му да бяха неоснователни и друидът да ги викаше само за да им благодари...

Флик го чакаше, зиморничаво загърнат в наметалото си, и мърмореше нещо по адрес на времето. Тръгнаха заедно към Лечебницата.

— Според теб за какво може да ни вика той, вуйчо? — не се сдържа и попита Уил.

— Откъде да знам — изръмжа Флик. — Едно е сигурно — появи ли се той, започват неприятностите.

— А възможно ли е идването му в Сторлок да има нещо общо с нас? — настоя Уил, като не сваляше очи от вуйчо си.

— Знам ли? Във всеки случай не е дошъл току-така... — замислено поклати глава Флик. — И със сигурност не ни вика само да ни пита как сме със здравето. Нито да ни съобщи нещо особено приятно. Помни ми думата, ядовете в кърпа са ни вързани. Отдавна го познавам и едно ще ти кажа, Уил, пък ти си отваряй очите... Този човек е опасен.

— Е, не вярвам положението да е чак толкова страшно, но все пак ще внимавам — обеща Уил. — Знам кой е Аланон, достатъчно съм слушал за него.

— Дано тогава да помниш какво съм ти казал... — въздъхна старецът. — Пък ако иска нещо от теб, аз съм насреща!

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Лечебницата беше дълга тясна постройка с варосани стени. Болничните стаи бяха малки, но уютни. Навсякъде светеше от чистота. Посрещна ги един стор в бяла престилка и безшумно ги поведе по един от коридорите. Остави ги пред вратата в дъното, все така без да продума. Само почука веднъж и се отдалечи. Вуйчото и племенникът се огледаха озадачени.

Не след дълго вратата се отвори и се озоваха лице в лице с Аланон. Друидът изглеждаше в цветущо здраве, все едно нищо не се беше случило. Раните му бяха зараснали, по тялото му нямаше нито една превръзка, движеше се изправен, с лекота. Дори не беше облечен в болничен халат, а загърнат със собственото си наметало. Само лицето му беше някак изопнато, но не от болка, а по-скоро от някаква мисъл, която го глождеше. Той огледа изпитателно от главата до петите двамата южняци и ги покани да седнат. — Заповядайте. Имаме доста да поговорим...

Уил и Флик седнаха около масата и се огледаха. Стаята беше малка, без прозорци, спартански мебелирана. Уил най-последно имаше възможност отблизо да види човека, за когото толкова беше слушал, и откри, че Аланон изглеждаше точно както си го беше представял. Но най-странното беше, че според разказите на Флик и Ший друидът беше изглеждал така и преди половин век.

— Е, ето ни — продума най-сетне Флик, колкото да наруши настъпилото мълчание. — Добре дошли — усмихна се Аланон.

— Добре изглеждаш — установи Флик. — Да не те бях видял сутринта, нямаше да повярвам, че си бил полумъртъв.

— Заслугата е на Лечителите... — скромно отвърна друидът. — Изглеждам добре, но за съжаление още се чувствам слаб... А ти как се чувстваш, Флик?

— Остарял и поумнял. — Отговорът на стареца прозвуча почти предизвикателно.

Аланон замълча и изведнъж прехвърли цялото си внимание на Уил, Разглеждаше го с непроницаемо изражение на лицето и младежът се почувства доста неловко, но успя да запази спокойствие. После все така неочаквано Аланон се облегна назад и скръсти ръце.

— Имам нужда от помощта ти, Уил — направо започна той, без излишни заобикалки. — Ще трябва да дойдеш с мен на запад.

— Знаех си аз... — мрачно поклати глава Флик.

— Някои неща в живота така и не се променят, стари друже — погледна го друидът. — Да не мислиш, че на мен ми е много весело... Всъщност от помощта на племенника ти се нуждаят елфите, по-точно една млада елфа.

— Все едно — намръщи се Флик, — Уил няма да замине и толкоз.

— Чакай малко, вуйчо — прекъсна го Уил. — Остави аз да реша дали ще ходя, или не, ако нямаш нищо против. Освен това първо бих искал да чуя какво точно ще правя там.

— И какво, като чуеш? Нищо хубаво няма да чуеш, уверявам те — избухна Флик. — Нали и ние с дядо ти така го оставихме да ни подлъже преди петдесет години. Докато се усетим, вече бяхме тръгнали с него да търсим оня меч. — Така ли беше? — И той изгледа друида изпод вежди.

— Така беше — кимна Аланон.

— Ето, виждаш ли! — победоносно заключи Флик. — Знам си аз. Освен това обзалагам се, че и тоя поход ще бъде опасен... Аланон отново кимна утвърдително. — Е, тогава мисля, че няма за какво повече да говорим — и старият южняк уморено се облегна на стола си. — Всичко е ясно. Този път няма кой да се хване на въдицата ти.

— Тук не става въпрос дали Уил иска да замине, или не — в гласа на друида също се долавяше някаква тъга. — Той трябва да замине.

— Нима? — Флик се постара въпросът му да прозвучи колкото се може по-язвително.

— Остави ме да ти обясня всичко, Флик, и сам ще се убедиш, че е точно така — отвърна Аланон. — Нека ти разкажа каква заплаха е надвиснала над Четирите земи, южняко. Моля те, изслушай ме!

Очите му блестяха. Той притегли стола си към масата и заговори:

— Навремето, много, много отдавна, още преди Големите войни и еволюцията на новите раси, преди превръщането на Човека в мислещо цивилизовано същество, се разразила война между могъщи създания, много от които днес вече са изчезнали от лице то на земята Някои от тези същества били загрижени не само за собственото си добруване, но и за съдбата на света — те почитали духовете на земята, водата и въздуха и се стремели да живеят в хармония с тях. За тях Животът във всички негови проявления бил нещо свято. Но освен тях имало и други, не по-малобройни, които безогледно използвали всичко, като унищожавали онова, от което вече нямали нужда... Всички тези същества, и добрите, и лошите, значително се отличавали по външния си вид от нас. И всички те притежавали огромна, в наши дни неприсъща никому сила — магическа сила или по-право изкуство. В сравнение с тях човекът бил все още низше, примитивно създание, ограничено и безпомощно. Тъй че еднички те владеели света векове наред. Но тъй като били толкова различни в отношенията си към всичко заобикалящо ги, трудно, почти невъзможно им било да намерят общ език. Докато накрая избухнала войната. Тя се проточила го дини, векове наред, като все повече и повече се ожесточавала и ту Съзидателите, ту Рушителите взимали надмощие. Тази война не приличала на Големите войни, при които в един момент неща та станали неконтролируеми и настъпил такъв хаос, че вече ни кой не владеел положението, само омразата нараствала като ла вина и заплашвала да унищожи всичко по пътя си. Та тази война по-скоро напомняла Войната на Расите, защото по подобен начин Владетелят от Уорлок манипулирал мисленето на участниците в събитията, превръщал ги в послушни пионки и ги насъсквал един срещу друг, докато не останат без сили. После за него било по-просто от детска

игра да ги подчини — В тази война, за която ви разправам обаче, силите на Доброто и Злото били поляризирани от самото начало — средно положение нямало, никой не стоял настрана. Всички осъзнавали, че се решават съдбата на Земята, пътят, по който тя щяла да поеме — пътят на създанието или този на разрухата. Спорът за надмощие щял да се разреши веднъж завинаги, защото евентуалната загуба щяла да означава унищожение за едните или пък затвор вдън земя за другите, защото за съжаление злото е вечно, то никога, не може да бъде напълно унищожено, а само — възпряно.

— Та така... няма смисъл да ви описвам подробности от тази чудовищна война. Достатъчно е да ви кажа само, че в края на краищата, както вече сте се досетили, злите сили били разгромени. Омаломощени и натикани вдън земя. Победителите обединили силите си и издигнали стената на Забраната, иззад която нито един зъл дух не можел да се измъкне.

— Едно чудно дърво, наречено Елкрис, на което самият Свещен огън дал живот, станало Пазител на Забраната. Силите на доброто, покровителки на Елкрис, се погрижили тя да съществувай когато тях вече няма да ги има, за да оцелее замисленото от тях и да пребъде. Те предвиждали, че след време светът ще се промени до неузнаваемост, но докато Злото било затворено в своята черна дупка, всичко щяло да бъде наред. Земните жители можели да бъдат спокойни...

Друидът си пое дъх, отпусна се на стола и очаквателно изглежда двамата южняци — вуйчото и племенника. После продължи:

— Древните били прекалено мъдри, за да очакват, че Елкрис ще живее вечно — те знаели, че всичко си има начало и край... Нова дошлите след тях им се искало да вярват, че Елкрис е надарена с безсмъртие — свикнали да се грижат за нея, да се радват на закрилата ѝ... Пък и тя наистина надживяла цели поколения, оцеляла след толкова войни, останала незасегната дори от силата на Мрачния владетел от Уорлок... Той помълча, поклати замислено глава и продължи:

— Така се родила легендата за безсмъртието на Елкрис. Легенда, в която всички повярвали. Докато изведнъж... тази... вяра се разклатила. И всички започнали да проумяват жестоката истина — Елкрис умира, забраната рухва, силите на злото заплашват отново да завладеят света.

— Всичко това има ли нещо общо с тазсутрешния ти вид? — Уил лека-полека започваше да разбира Аланон кимна.

— За съжаление Четирите земи вече не са безопасно място. Мислех, че пристигането ми ще остане тайна, но силите на мрака успяха да ме открият. Причакаха ме в Паранор, в тайника на друидите, и за малко да ми видят сметката.

Флик се озърна обезпокоен:

— Още ли са по петите ти.

— Да, но не вярвам да са ме усетили толкова бързо...

— Няма що, голямо успокоение — промърмори Флик, който вече беше застанал нащрек.

— Спомняш ли си, Флик — попита го Аланон, без да обърне внимание на забележката, — веднъж ви разправях историята на расите. Казах ви, че всички те са възникнали от старата Човешка раса след Големите войни, хаоса и всеобщото унищожение. Всички, с изключение на елфите, които са съществували открай време... Така ли беше?

— Аха — изръмжа Флик. — Ама имаше и още нещо, дето така и не ни го обясни.

— За елфите ли? Тогавя не беше моментът. Сега вече мога да ви кажа нещичко и за тях, без, разбира се, да навлизам в подробности. Пък и... повечето вече ви е известно. За улеснение досега наричах участниците в Големите войни Сили на доброто и Си ли на злото. Но това е твърде абстрактно. Налагат се някои разяснения за тези загадъчни същества, които винаги са вълнува ли, плашили и същевременно привличали Човека. Още щом се измъкнал от мрака на варварството и започнал да опознава света, той населил легендите ся със странни създания, за които знаел твърде малко, освен че притежават вълшебна сила и че едни от тях били лоши, а други — добри. Но имало и такива, за които нищо не можело да се каже със сигурност — феите, таласъмите, призраците... Новите човешки раси приели имената на четирите най-разпространени вида митични създания — джуджета, гноми, трoли и елфи. И по такъв начин възродили легендата. Което в случая с елфите било много повече от легенда. Защото елфите не са преставали да съществуват...

— Какво-о? — прекъсна го Флик. — Да не искаш да кажеш, че в Стария свят наистина е имало и елфи? И че сегашните елфи са

потомци на онези?

— Разбира се, че е имало. Също както и джуджета, гноми и троли. Как иначе според теб са се родили легендите? Единствената разлика е, че в даден момент едните са изчезнали, а другите са се приспособили към новия, почти неузнаваем свят. Като самите те на свой ред така са се променили, че също станали почти неузнаваеми.

Флик го слушаше изумен — всичките му представи се бяха объркали.

— Значи в Стария свят са съществували елфи? — повтори той невярваща — Не може да бъде.

— Защо да не може? — кротко попита Аланон.

— Защото как, за Бога, са оцелели след Големите войни?!

— А как е оцелял Човекът?

— Да, но в историческите хроники на Стария свят елфите изобщо не се споменават! — чак се задъха Флик. — Те са измислица, приказка, плод на човешкото въображение! Ако наистина са съществували, къде са били през цялото време?

— Ами там... Навсякъде. Човекът просто не ги е забелязвал.

— Да не би да са били невидими? — изсмя се Флик. — Човече, какви ми ги разправяш?!

— Когато ти казах за Меча на Шанара, също не ти се вярваше, нали? — подсмихна се Аланон.

— Добре де — Флик изведнъж стана сериозен. — Защо сме седнали да си говорим всичко това и какво общо има то с нас?

— Ще ви обясня. Имайте само още малко търпение и ме изслушайте. Елфите са създателите на Елкрис. Те са се грижили за нея векове наред. Закрилата ѝ е поверена на група млади елфи — така наречените Избраници. В продължение на цялата година юношите почти не се отделят от дървото — вярната служба за тях не е бремене, а голяма чест. Следващата година на тяхно място идват други... така е от самото създаване на дървото. Не всеки може да стане Избраник — желаещите са много, но Елкрис посочва само неколцина. Останалите се отнасят към тях с голяма почит... Той помълча, въздъхна и продължи:

— Но, както вече ви казах, Елкрис умира. Споделила е това с Избраниците преди няколко дни. Тя общува с тях посредством телепатична връзка. Разказала им е също една от най-старите,

позабравени вече елфски легенди — тази за своето прераждане. Това, че то е възможно, но е изцяло в ръцете на Избраниците. Един от тях ще трябва да отнесе семето ѝ до източника на нейния живот — Свещения огън. Елкрис е посочила мястото, където се намира той...

— Само че... отгук нататък събитията са придобили неочакван развой. Някой е успял да се измъкне иззад стената на Забраната, защото силата на Елкрис вече отслабва. Та този Някой се е добрал до елфския град Арбърлън и е избил Избраниците, като е знаел, че по такъв начин ще направи прераждането на Елкрис невъзможно. За съжаление пристигнах твърде късно, за да предотвратя злодеянието. Но разговарящ с Елкрис и открих нещо, което силите на мрака все още не подозираха. Първоначално Избраниците са били седем, но един от тях — младо момиче на име Амбърли, преди време е напуснала Арбърлън. Опитах се да я открия... — Той се приведе напред и продължи — ... но докато я търсех, злодеите също се бяха усетили... Опитаха се да ми попречат и за малко да успеят. Предполагам, че ще опитат отново. Но за момента не знаят къде съм, нито къде е Амбърли. Ако побързам, ще успея да ги изпреваря и да върна Амбърли здрава и читава в Арбърлън.

— Ами бързай тогава — посъветва го Флик. — Не виждам защо си губиш времето с нас.

Друидът продължи все така спокойно, само очите му леко потъмняха:

— Дори и да върна Амбърли в Арбърлън, това е все още само началото. Нали тя ще трябва да занесе семето на Елкрис при Свещения огън. А никой не знае къде точно се намира той. Елкрис знае мястото, но от времето на нейното рождение светът се е променил толкова, че описанието ѝ нищо не ми говори. Освен това местността отдавна вече не съществува под името Хранилището... Всичко това ни затрудни неимоверно. Накрая се отбих в Паранор да прегледам описанията на друидите, в които са запазени спомените за Стария свят, и най-последно получих приблизителна представа за това къде трябва да се търси Хранилището. И все пак не е посочено точното му местонахождение... Уил Омсфорд изведнъж разбра какво очаква от него Аланон.

— Във всеки случай Амбърли не може да се отправи натам сама — продължаваше мъдрецът. — Тя е само едно малко момиче, а на всяка крачка ще я дебнат опасности. Преследвачите ѝ няма да я

оставят на мира, а с тях шега не бива. Но Амбърли е последната надежда на своя народ и нищо лошо не бива да ѝ се случи, защото това ще бъде, краят. Злото ще залее като порой земята и нищо няма да е в състояние да го спре...

— Но това, разбира се, няма да се случи, защото Амбърли може да разчита на помощта ти, нали? — прекъсна го Уил, въпреки че предчувстваше отговора.

— Аз няма да мога да я придружа — гласът на друида за първи път прозвуча рязко. В стаята се възцари мълчание.

— Всичко ще ти обясня, Уил Омсфорд — след малко добави Аланон вече малко по-меко. — Вече ти казах, че стената на Забраната се е пропукала и злите сили лека-полека започват да се измъкват на бял свят. Когато усетят, че Елкрис е достатъчно омаломощена, ще се опитат да унищожат народа на елфите. А търсенето на Хранилището ще отнеме много време и нищо чудно когато бъде открито, вече да е късно. Затова тук трябва да остане някой, на когото елфите да могат да разчитат. Някой, който да ги подкрепи в борбата им. Защото мощта на злите сили не бива да се подценява. Един от тези демони притежава сила, която не отстъпва на моята. А сигурно има и други като него. В този момент на елфите им е необходима надеждна защита срещу тях. Те отдавна не владеят своята собствена магия и в решителния сблъсък със силите на мрака ще бъдат безпомощни като деца. Ако замина с Амбърли и ги изоставя, с тях е свършено... И все пак някой трябва да замине с нея, някой, който е в състояние да устои на злите сили, някой, който с цената на всичко ще запази Амбърли невредима... Изборът ми се спря на теб.

— Я не се шегувай? — подскочи Флик. — Какво очакваш от Уил? Да разпръсне с голи ръце оная сган, която ще плъзне по петите им? Какви шансове има той, когато теб насмалко не те довършиха? Или ще му предложиш Меча на Шанара?

— Мечът на Шанара може само да разпръсне илюзията, а този път злото е съвсем реално, от плът и кръв — поклати глава друидът.

— В такъв случай? — настоя Флик. Уил усети, че сърцето му се сви от тревожно предчувствие.

— Не ни остава нищо друго освен... камъните на елфите.

— Камъните на елфите ли?! — слиса се Флик. — Но те са в Ший!

— Не, вуйчо, у мене са — докосна ръката му Уил. — Дядо ми ги даде на тръгване — каза, че на мен ще ми вършат по-добра работа. Странно, взех ги само за да му направя удоволствие — изобщо не съм мислил, че някога ще ми потрябват. Дори не знам как се използват...

— Хич и недей да пробваш! — троснато рече Флик. — Само ще си навлечеш, белята! Пък и... мисля, че никой друг освен Ший не би могъл да ги използва.

— Грещиш, Флик — намеси си друидът. — Тези камъни могат да се използват от всеки, на когото са били дадени от сърце. Само ако ги отнемеш насила, не би могъл да си послужиш с тях. Тъй че сега Уил е техният притежател.

— Върни му ги, Уил, да си троши главата с тях! — избухна Флик. — Или ги дай на някого, все едно на кого, само се отърви от тях, момчето ми!

— Почакай, Флик — Аланон сложи ръка на рамото му.

— А какво ще стане с моите планове? — сепна се изведнъж Уил. — Нали искам да стана лечител? Не мога да зарежа всичко... Толкова се борих, докато осъществя мечтата си...

— Нали всъщност искаш да помагаш на хората? Или греша? — сурово попита друидът. — Един Лечител никога не отказва на тези, които се нуждаят от помощта му. Разбира се, ако се ръководи от дълга си, а не от лични прищевки. Представи си, че не отидеш с нея — защото не мога да те накарам насила — и всичко отиде по дяволите? Няма ли да те измъчва мисълта, че си можел да предотвратиш най-лошото, а не си го сторил?

— Исках да кажа... дълго ли ще трае всичко? — попита Уелс пламнало лице. — Ще ми се по-скоро да се върна и да продължа учението си...

— Не знам — погледна го друидът. — Може и да трае дълго...

— А ако тръгна, сигурно ли е, че силата на камъните на елфите ще предпази момичето?

— Нищо не е сигурно. — Лицето на Аланон беше непроницаемо. — Всичко зависи от притежателя им. Тяхната сила взаимодейства с твоята собствена. Без твое участие нищо няма да се получи.

— Значи няма гаранции... — гласът на Уил се снижи почти до шепот. — Никакви. И все пак трябва да отидеш. — Като че ли нямам друг избор...

— Що за глупост? — ядосано викна Флик. — Кой ти е казал, че трябва да играеш по свирката на Аланон? Всичко зависи единствено от теб!

— Но ти все пак навремето си тръгнал с него, вуйчо... Флик поклати глава смутено, но след малко отвърна все така упорито:

— И точно затова сега ти казвам — не отивай! Познавам Аланон по-добре от теб, момчето ми. Той винаги премълчава нещо, спестява ти част от истината... Ти си ми като син, Уил, не искам да те загубя. Разбери, страх ме е...

— Знам — прошепна Уил. — Аз също се страхувам ...

— Тогава не отивай! — сграбчи ръцете му Флик. — Да прати някой друг!

— Няма кой друг да пратя, Флик — поклати глава друидът. — Уил беше последната ми надежда...

— Нека да ида вместо него! — заяви Флик, обзет от внезапна решителност. — Уил ще ми даде камъните на елфите и ще придружа момичето. Ще се справя, Аланон, нали ме знаеш...

— Не, Флик — тихо, но твърдо каза друидът. — Това не. Духът ти е все така несломим, но сърцето ти няма да издържи, стари друже. Сега е ред на младите...

Вуйчото и племенникът мълчаливо се спогледаха. Флик разбра, че Уил вече беше взел решението си, въздъхна и поклати глава:

— Постъпи както намериш за добре...

— Отивам — твърдо каза Уил.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рано на следващата сутрин Аланон дойде, за да каже на Уил Омсфорд, че тръгват. Уил зяпна изумен, но прочете в лицето на друида да не задава излишни въпроси. В държанието на Аланон се долавяше някакво напрежение за разлика от предишната вечер. Каквото и да го бе накарало да вземе това решение, явно имаше достатъчно основания за това. Така че Уил си събра нещата набързо, заключи хижата и последва друида.

Навън валеше и небето беше смрачено, надвиснало. От северозапад се надигаше буря. Двамата поеха по разкаляния път — Аланон отпред, загърнат в черния си плащ, след него — Уил. На входа на Лечебницата ги чакаше цяла тълпа изпращачи — стори в бели престилки, които връчиха на Уил комплект инструменти и напълниха дисагите им с провизии за из път. Артак беше вече оседлан и трептеше от нетърпение. Аланон се метна на гърба му и изпъшка от рязкото движение — раните му явно още не бяха заздравели напълно. На Уил се падна един сив жребец на име Спитър и южнякът тъкмо пъхна крак в стремето, когато откъм селото тичешком се зададе Флик, зачервен и задъхан.

— Току-що ми казаха — изръмжа той и вдигна към Уил мокрото си от дъжда лице. — Добре, че все пак се сетиха. После се обърна към Аланон:

— Какво си се разбързал толкова?

— Сигурно се налага — побърза да отвърне Уил вместо него.

Флик го погледна с такава загриженост и безпокойство, че на Уил му дожаля за него.

— Да беше се отказал, докато още не е станало късно... — въздъхна старецът, но Уил само поклати глава.

— Добре тогава... Ще кажа на дядо ти, че си заминал, но мисля, че няма много да го зарадвам... Е, хайде, тръгвай... И се пази... Не поемай всичко върху себе си!

Сбогуваха се без много приказки и набързо, както подобава на мъже. Прегърнаха се и след миг конете вече препускаха. Сенките на

изпращачите се изгубиха в мъглата.

Друидът и неговият спътник се отправиха на запад от Сторлок, а когато излязоха от долината Раб, свиха на юг към Сребърната река. Аланон сподели с Уил само това, че се придвижват в посока на Долен Анар към едно малко селце, наречено Хейвънстед. Там щели да открият Амбърли. Уил се задоволи с това, което чу, и не посмя да разпитва повече. Валеше като из ведро и двамата язدهа приведени, почти без да разговарят.

Мислите на Уил се върнаха към събитията от предишната вечер. Все още не можеше да си обясни защо изведнъж така категорично реши да последва друида. Тази внезапна готовност го безпокоеше. Ако самият той не си даваше сметка какво го е накарало да тръгне, тогава кой би могъл да знае? Подсъзнателно ли беше взел това решение или какво? И защо се чувстваше толкова объркан, безпомощен да събере мислите си?

Не че му липсваха отговори. Най-лесният от тях беше например, че тръгва, защото някой има нужда от помощта му. Ако се вярва на думите на Аланон, а той му вярваше въпреки опасенията на Флик — помощта му щеше да е неоченима за елфите и по-точно за онова момиче Амбърли. Дотук добре. Но всъщност той изобщо нямаше представа ще подействат ли камъните на елфите в неговите ръце. Ами ако не успееш да събуди силата им? Ако Аланон и дядо му се бяха излъгали в него? Тогава какво? Какво, какво? Решението беше взето и връщане назад нямаше. Какво е седнал да си блъска главата? Ще става, каквото има да става. Ако може, ще помогне, ако не... Не му се мислеше за това. Във всеки случай знаеше, че на негово място дядо му би тръгнал, без да се замисли, ако Аланон го беше помолил. Щом Ший Омсфорд се беше справил навремето, защо Уил да не може?

Въздъхна дълбоко. Да, знаеше, че беше взел единственото правилно решение и се надяваше да не го е сторил несъзнателна. Изведнъж осъзна, че това, което го безпокоеше, не беше свързано със самото решение, а по-скоро с Аланон. Не можеше да се отърве от усещането, че в един момент друидът сякаш беше подчинил мисълта му на своята, вложил бе в устата му думи, които не бяха негови, попречил му бе да се вслуша в разумните доводи на вуйчо си. Изобщо бе предвидил реакциите му и бе повел разговора така, че Уил не можеше да не се съгласи с него. В противен случай би изневерил на

убежденията си и би уронил достойнството си. Ший Омсфорд му бе казал веднъж, че Аланон притежава дарбата да прониква в мислите ти. Едва сега разбираше какво е имал предвид дядо му.

Човек неволно се издаваше. Но стореното — сторено. Нямаше намерение да го предъква. Просто отсега нататък щеше да бъде по-предпазлив по отношение на Аланон. Нямаше да се оставя да бъде така умело манипулиран. Щеше по-внимателно да търси скрития смисъл зад думите на друида, а не да му се подчинява сляпо. Щеше да удържи на обещанието си и да се опита да помогне на елфите, без обаче да се хвърля с главата напред... И нямаше да приема нищо за даденост.

Той впери поглед в тъмната фигура, която яздеше напред в мъглата — Аланон, последният друид, свидетел на отдавна отминали времена... Можеше ли да му се вярва? Какво изобщо знаеше за него? На нито един от тези въпроси не можеше да отговори със сигурност, но все пак съдбата му беше вече свързана с този загадъчен, сдържан и суров мъдрец с необикновена сила. Изведнъж се почувства така самотен, че чак го прониза хлад. В какво се беше забъркал? Дали лък Флик нямаше да излезе прав? Така е, когато човек първо действа, а после мисли... Но вече беше късно за отстъпление и той тръсна глава.

През остатъка от деня безуспешно се опитваше да мисли за нещо друго.

Привечер пороят се превърна в ситен дъждец. Двамата ездаци бяха мокри до кости и в жилите им се просмукваше хлад. Сиво-пепелявото небе над главите им бе натезало от буреносни облаци. Вятърът се луташе из клоните на крайпътните дървета и хлипаше тихичко и безутешно като изгубено дете.

Наближаваше време за нощувка и те навлязоха навътре в гората. Подслониха се под едно от дърветата и запалиха огън, за да се сгреят и поизсушат. В далечината се чернееха очертанията на Вълчите планини.

Вечерята им беше скромна — студено телешко, плодове и орехи. Ядоха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли.

Конете, вързани малко по-встрани, кротко пасяха. Но Уил нямаше намерение да бъде държан в неведение през целия път и най-после не се сдържа. Премести се по-близо до огъня, изкашля се, за да привлече вниманието на Аланон, и несмело попита: — Може ли да поговорим? Друидът само кимна.

— Ще ми разкажеш ли още нещо за елфите? — Реши, че ще е най-добре разговорът да тръгне оттук.

— Защо не? — едва забележимо се усмихна Аланон, без да сваля очи от него. — Какво по-точно те интересува?

— Снощи каза, че древните елфи не са били приказни създания, а са съществували наистина, също както и хората. Защо тогава едните и другите изобщо не са общували помежду си? Как е възможно хората да не са ги забелязвали? Това не ми стана много ясно...

— Така ли? — подсмихна се друидът. — Ще се опитам да ти го обясня. Най-просто казано, елфите винаги са били горски обитатели, особено във времената преда Големите войни. По същото онова време те владеели и своята магия. Притежавали чудната способност, когато пожелаят, да се сливат със заобикалящата ги среда, сякаш са дърво или цвете, покрай което човек можел да мине хиляди пъти, без нищо да подозира. Сега разбираш ли защо хората не са ги виждали? Те просто не са знаели какво да гледат...

— Значи все пак елфите не са били невидими?

— Не, не са били.

— Само че хората не са ги забелязвали...

— Да, точно така. — Уил долови в гласа на друида нотка раздразнение.

— А защо днес ги виждаме най-спокойно? — въпреки това продължи да разпитва младежът. Аланон се надигна.

— Ти май не си отваряш ушите. В Стария свят елфите са притежавали магия. Днес вече вълшебството им е изчезнало, изгубили са го, разбираш ли? Сега те са най-обикновени хора, не по-различни от всички останали.

— Как така са го изгубили? — Уил се настани по-удобно, подпря брадичка на коленете си и се приготви да слуша с нетърпеливото изражение на дете, което чака своята приказка.

— Не е толкова лесно да се обясни — въздъхна друидът. — Но все пак ще опитам — че иначе няма да ме оставиш на мира. Той лекичко се наведе напред и започна:

— След като Елкрис била вече създадена, а силите на мрака — прогонени вдън земя, елфите и техните съюзници, останалите вълшебни същества, отново се разделили и поели всеки по своя път. Всъщност това било съвсем естествено, тъй като ги била сплотила

опасността от общия враг, и веднага след като тази опасност отминала, вече нищо не ги задържало вкупом. Те си имали свои навици, занимания, обичаи. Обединявала ги единствено общата загриженост за съдбата на Земята, а иначе елфи, джуджета, гноми, феи и троли били така различни, както рибите във водата.

— А колкото до хората, те още се намирали в най-примитивния стадий от своето развитие и чак след стотици години щели да станат наистина разумни същества. Сега засега били безобидни и вълшебните същества си живеели в съседство с тях, без да им обръщат особено внимание. И без изобщо да подозират какво огромно влияние ще има човекът един ден... Защото тогава хората още не притежавали кой знае какви умения, навиците им били почти животински, а инстинктите им закърнели... Изобщо не виждали по-далеч от носа си...

Друидът помълча малко, въздъхна и продължи:

— Може би, ако древните не бяха прибрзали със заключенията си, ако самите те се бяха оказали малко по-далновидни, всичко щеше да бъде различно... Но не би. И така, хората се оказали необичайно издръжливи, приспособими и... плодовити същества. Докато елфите, известни със своето дълголетие, имали далеч по-малобройно потомство. И в един момент нещата се обърнали — първоначалното числено превъзходство на вълшебните създания останало само далечен спомен... Но за това след малко.

— Както казах, елфите значително отстъпвали на хората и в степента на приспособяемост. Техен дом била гората, така както и останалите вълшебни същества си имали любима обител и рядко напускали границите ѝ. Едни от тях населявали реките, друга — моретата, трети — планините... Така било от векове.

През това време хората се размножавали, принуждавали се да търсят все нови и нови територии и... се оказало, че навсякъде се чувстват като у дома си. Така се започнало. Вълшебните същества се съпротивлявали на всяка промяна, човекът набързо се приспособявал към нея. Това било голямото предимство на хората и основната разлика между тях и вълшебния народ.

Аланон погледна Уил и по лицето му пробяга тъжна усмивка:

— Точно тогава бил моментът, когато хората и елфите можели да си подадат ръка едни на други... Но те го пропуснали. Елфите предпочели да останат в своите гори и да наблюдават как човекът

става все по-сръчен и изкусен, как се умножават знанията му, как укрепва могъществото му, без изобщо да съзират в това заплаха за своето собствено съществуване. Те си знаели едно — че винаги могат да разчитат на своите магии, пред които хората били безсилни... Междувременно човекът вече не бил в неведение за тях, нито за останалите вълшебни същества, но не виждал особени причини да им има доверие, след като те продължавали упорито да странят от него. Дори решил, че тези странни същества не му мислят доброто, а по-скоро му носят нещастие, и... честно казано, имал известни основания за това. Защото палавите феи, тролчета и таласъмчета се забавлявали да му погаждат номера и не се уморявали да вършат пакости... Все едно им било какво ще си помисли човекът за тях — и нищо чудно, че той ги взел за зловни, пакостливи и лекомислени създания. И откъде можел да знае колко грижовни стопани на земята са те всъщност?

Уил слушаше със затаен дъх. Аланон продължи:

— И така, човекът упорито и неотклонно завладявал дивата пустош. Все по-малко земи оставали неизследвани, все по-малко територии — ненаселени. Човекът започнал все по-дръзко да променя облика на земята, все по-насилствено да я приспособява към нуждите си. Изсичал най-безогледно горите, а вместо да се намесят, елфите се отдръпвали все по-навътре, в най-затътените дебри и пущинаци. Лека-полека вълшебните народи осъзнали каква заплаха представлява човекът за тях, но вече било твърде късно...

— В какъв смисъл? — промълви Уил.

— В смисъл, че вече били на изчезване — отвърна друидът с горчива усмивка. — Ето докъде довело нежеланието им да направят малко усилие. А знаеш ли кое било най-страшното? Толкова отдавна не били използвали магиите си, че вече не умеели да си служат с тях. Така е — всяка способност, която не се развива, рано или късно закърнява. Навремето тяхното вълшебство възникнало като противодействие на злото, но откак злото се охранявало от Забраната, те просто нямали къде да прилагат магическото си изкуство. Човекът дълго време бил за тях неравностоен противник — просто не си струвало да използват срещу него заклинанията си. И когато те отново им потрябвали, установили, че почти всичко е забравено. Отчаяно се опитали да възстановят изгубеното, но без особен успех. Можели само да забавят унищожението си, но не и да го избегнат. Едва сега разбрали колко

напред бил отишъл човекът в развитието си и какво мощно оръжие бил техническият прогрес — нещо, което навремето недооценили.

— Значи, това бил краят? — тихо попита Уил.

— Не. Просто вече ролите били разменени. На елфите тепърва им предстояло да се научат да се приспособяват, за да оцелеят. Те отчаяно се скрили от очите на хората и ужасени безпомощно наблюдавали в какво се бил превърнал светът. Душите им се бунтували срещу безогледното унищожаване на живота, срещу нарушаването на екологичното равновесие, но те сами го били допуснали — прекалено дълго били останали безучастни, а сега вече били — безсилни да поправят злото. И така, елфите станали неми свидетели на насилие и междуособици, на кръвопролития и борба за власт. Те видели докъде водят човешката алчност и безразсъдство и се уверили, че на всичко това трябвало да се сложи край.

— Тогава избухнала Голямата война — нетърпеливо подсказа Уил.

— Точно така. Разкаянието ги подтиквало към действие, а отчаянието им дало сили. С остатъка от своите магически умения те направили чудо и успели да оцелеят, докато останалите представители на вълшебния народ били подложени на почти поголовно унищожение. По-голямата част от хората също загинали в последвалия хаос, а това, че нищожна част оцелели, се дължало единствено на случайността. Всичко, създавано от векове наред, било сринато из основи — навсякъде царели хаос и разруха. Човешката цивилизация била почти заличена от лицето на Земята.

— Неколцината оцелели се оказали там, откъдето били тръгнали. Започнали отново, от Нищото. Светът около тях бил променен до неузнаваемост. Оpozнавали го плахо, стъпка по стъпка... Животът им давал последна възможност — да започнат на чисто — без да повтарят старите грешки. Четирите нови раси — хора, джуджета, гноми и троли, нямали нищо общо с предишните освен имената. С елфите нещата стоели по-различна. Преди всичко те пазели своята история, своите традиции. Само магическата им сила била изчезнала — този път завинаги. Необходимостта да се приспособяват към новите условия доня къде ги приобщила към останалите раси. Най-сетне започнали да се сближават с новото човечество и да изграждат съвместно света от хаоса. Пътищата им все по-често се преплитали, а различията им лека-

полека се стопявали. Елфите веднъж завинаги се били отказали от ролята си на безучастни наблюдатели и се превърнали в съзидатели на Новия свят, този път рамо до рамо с Човека. Позволили му да черпи от тяхната мъдрост, за да му спестят да извърви отново хилядолетния си път с лутания и заблуди. Затова свикали Първия съвет в Паранор начело с друида Галафил. Събрали накуп всички знания, трупани векове наред по пътя на опита — нищо добро и полезно според тях не бивало да потъне в забвение. Това щяло да попречи на човечеството в незнанието си да извършва насилие над природата и щяло да спаси света от една следваща катастрофа.

— А какво станало с магията? — напомни Уил.

— Елфите не могли да си я възвърнат. Само една шепа мъдреци, друидите, все още владеели част от магическото изкуство. Но и те изпитали на свой гръб последствията от непредпазливите опити да си възвърнат изгубеното. — На лицето на Аланон беше легнала мрачна сянка, а в думите му имаше горчивина. — Стремежът на един от друидите, наречен Брона, да изпробва магическите си умения до краен предел го довел до собственото му унищожение. А във физическата му обвивка се въплътил мрачният Владетел от Уорлок. Тогава останалите друиди, уплашени от непредвидимите последствия забранили безогледното използване на магията. Защото сама по себе си една магия не е нито добра, нито лоша, а само... твърде силна. Всичко зависи само от това в чии ръце ще попадне и с какви намерения ще бъде използвана. Но за разлика от друидите Брона не преустановил с използването на магията. Опиянен от усещането за власт, той избил довчерашните си събрата и поставил началото на Втората война на Расите. Оцелял единствено друидът Бремен... — Аланон помълча и добави: — А сега аз съм последният останал друид... Е, южняко, успях ли да задоволя любопитството ти? — Въпросът му прозвуча почти рязко. Уил се сепна и вдигна очи от тлеещата в краката му жарава. Погледите им се срещнаха.

— Кажу ми, има ли още нещо, което би искал да знаеш? — вече по-меко попита друидът.

— Да. За онези създания зад стената на Забраната... Как така оцелели след всички тези години?...

— Демоните ли? — замислено отвърна Аланон. — Те били затворени в нещо като черна дупка — извън реалното пространство и

времето, извън Живота и Смъртта. Елфите или не били помислили за това, или го сметнали за маловажно, тъй като за тях било единствено от значение, че са успели да отстранят злото. Те вече знаели, че то не може да бъде окончателно унищожено. Но не допусkali, че подхранвани от собствената си омраза, демоните ще се размножат, а силите им ще укрепнат неколkokратно. А всъщност какво друго, южняко, може да се очаква от злото, оставено на самотек? То няма да залинее, а рано или късно, когато жаждата му за мъст стане неутолима, ще се измъкне от затвора си и ще помете всичко в безумната си ярост.

— Значи ли това, че всъщност през цялото време черната магия е процъфтявала? — прехапа устни Уил.

— А ти какво друго очакваш, южняко? — мрачно отвърна друидът.

Уил потръпна, усетил внезапен хлад, и наведе глава. От изток се долавяше глухият тътен на отминаващата буря.

— Е, Уил — прекъсна мислите му строгият глас на друида, — надявам се, че успях да отговоря на въпросите ти?

— Позволи ми да ти задам още един, последен въпрос Аланон... — преодоля неудобството си Уил.

— Казвай!

Уил замълча, обзет от внезапна нерешителност. Аланон му се струваше по-намръщен отвсякога.

— Всичко, което чух дотук, ме навежда на мисълта — започна младежът, като внимателно подбираше думите си, — че елфите и демоните съвсем няма да са равностойни противници... И че злите сили представляват сериозна заплаха дори за теб, друида. Та ако аз придружа онова момиче Амбърли в търсене на Свещения огън, демоните със сигурност ще бъдат по петите ни... да разбирам ли, че няма голяма вероятност да им се изплъзнем? Лицето на друида бе станало сурово, непроницаемо. — Зависи — замислено отговори той. — Искаше ми се да получа по-точен отговор — въздъхна Уил.

— Ще се опитам, доколкото съм в състояние, да ги отклоня от следите ви... А, засега те дори не подозират за вас, което ни дава известна преднина... — А ако все пак ни настигнат, тогава какво?

— Тогава... остават камъните на елфите. Разбери, Уил, тяхната магическа сила е много стара, от древността, и зависи от духовната сила на притежателя им. Както знаеш, камъните на елфите са три — по

един за сърцето, разума и волята. Трите трябва да бъдат в единство, за да се задействат — тогава силата им може да бъде много голяма...

Той изгледа втренчено младежа, сякаш искаше да проникне до дъното на душата му, и продължи:

— Разбра ли сега защо не мога да ти отговоря по-точно? Съдбата ти е в твоите ръце, силата ти е скрита в теб самия... Не мога да преценя предварително дали ще се справиш, но ако поне малко приличаш на дядо си...

— Надявам се — тихо каза Уил. По лицето на друида пробяга усмивка.

— Много обичах дядо ти. Рядко се среща човек като него. Шансовете му изглеждаха по-малки от твоите, когато тръгна да спасява Меча на Шанара. Владетелят от Уорлок знаеше още от самото начало за намеренията му и бе пуснал по петите му ордата си... Дядо ти не вярваше, че ще успее, но все пак успя. Той се наведе към Уил и сложи ръка на рамото му. Очите му проблясваха в мрака.

— И ти ще успееш, момчето ми. Вярвам в теб. Крайно време е и ти да започнеш да вярваш в себе си!

Той рязко се изправи.

— Е, хубавичко си поприказвахме, но не смяташ ли да поспиш поне малко? Утре ни чака дълъг път. Хайде, лягай вече. Аз оставам на пост.

— Не е ли по-добре аз...

— Не! — повиши глас друидът. — Ти си лягай! Той се загърна в плаща и потъна в сянката на дърветата.

Уил поклати глава и полегна край огъня. Не вярваше да заспи скоро — имаше да обмисли толкова много неща... затвори очи и... след миг вече спеше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Призори отново поеха на път. По листата още проблясваше роса, но небето бе вече ясно и слънцето най-после се показа. Мълчаливо язدهа на юг, покрай хребетите на Долен Анар. Дивата пустош на долината Раб постепенно се преобрази в зелени ливади и градини с плодни дръвчета. Лекият утринен ветрец приятно разхлаждаше лицата им.

Късно следобед стигнаха Сребърната река и се натъкнаха на отряд джуджета, заети с изграждането на дървен мост близо до гората. Аланон остави Уил скрит в сянката на дърветата заедно с конете и багажа и отиде да поговори с джуджетата. След малко се върна и с две-три думи обясни на Уил, че ги е предупредил за опасността и ги е посъветвал час по-скоро да изпратят помощ на елфите. Едно от джуджетата познало друида и обеща да направят каквото могат...

Продължиха да яздят покрай реката мълчаливо. Аланон изглеждаше потънал в мисли. След известно време стигнаха място, където плитчините позволяваха да се премине. Прекосиха реката и продължиха на юг вече без да бързат. Денят беше към края си, сенките се удължаваха, а небето на запад аленееше. В подножието на едно гористо възвишение слязоха от конете, оставиха ги да почиват, а самите те се изкачиха на скалите, за да хвърлят поглед наоколо.

От другата страна на хълма се простираше долина с формата на копито. В западната ѝ част горите отстъпваха място на обработваема земя с житни ниви и зеленчукови градини. Точно там беше селото — редици от къщи досами гората. Полето се напояваше от пълноводен горски поток, който се разклоняваше на десетки улейчета и вадички. Все още се забелязваха хора, наведени над браздите, и други, които сновяха из селото забързани. Още по на юг плодородната земя свършваше и докъдето поглед стига, се простираше пустош, осеяна с голи скали.

— Хейвънстед — посочи към селото Аланон. — Пристигнахме.

— А сега — какво?

— Сега ще почакаме да се стъмни. — И друидът седна на земята, като се намести по-удобно. — Колкото по-малко се набиваме в очи, толкова по-добре. Сторите умеят да мълчат, но тези тук са побъбриви... Не смятам да рискуваме лекомислено едничкото си предимство. Затова ще влезем в селото чак когато падне мрак и ще гледаме да не се бавим.

Около час стояха мълчаливо, докато накрая мракът ги обгърна. Най-после друидът се надигна. Върнаха се при конете и тихо ги възседнаха. Заобиколиха възвишението и минаха през най-гъстата част на гората, за да се доберат до селото. Аланон яздеше уверено, без да се озърта — явно знаеше къде отива.

Само луната озаряваше пътя им, а нощните птици тихо се кискаха в клоните на заспалите дървета. Горският въздух ухаеше така сладко и упоително, че на Уил му се приспа.

След малко между дърветата заблещукаха жълти светлинки и до двамата ездачи достигна приглушеният ромон на човешки гласове. Аланон скочи от коня и направи знак на Уил да спре. Продължиха пеша, като водеха зад себе си конете. Скоро излязоха от гората и пред тях се изправи ниска каменна стена, опасана с жив плет от вечно зелени храсти.

Вързаха конете си на оградата, Аланон сложи пръст на устните си и тихичко се промъкнаха през дървената порта.

Пред очите им се разкри такова пищно цветно великолепие, че Уил изведнъж се разсъни. Очите му жадно поглъщаха цялата тази красота и не можеха да ѝ се насладят. Една алея ги отведе до ниска къщичка с дървена веранда, потънала в зеленина.

Уил имаше чувството, че сънува — не беше виждал на едно място такова разнообразие от багри освен може би... в детските книжки с приказки.

Погледна Аланон въпросително. На устните на друида играеше усмивка. Завесите на прозорците бяха спуснати и отвътре долиташе тиха, детска, както се стори на Уил, глъчка. Смаян, младежът едва не настъпи заспалата на верандата котка. Стреснатото животно изфуча сърдито и Уил съвсем се стъписа. Още една котка, цялата черна, изви гръб и се шмугна в храстите. Друидът почука на вратата.

— Кой е? — попита звънлив глас и нечия ръка дръпна крайчеца на завесите. Друидът долепи лице до стъклото и отвърна: — Аз съм,

Аланон.

Смехът в стаята секна и се чуха забързани стъпки. След миг вратата се отвори. На прага стоеше дребничко момиче, почти дете, с невинно и в същото време не по детски сериозно изражение. Косата ѝ я обгръщаше чак до кръста, а изпод буйните кестеняви кичури изскачаха две искрящи зелени очи, които се спряха за миг на Уил и отново се впериха в Аланон.

— Аланон е напуснал Четирите земи преди повече от петдесет години — тихо каза момичето. — Кой сте вие всъщност?

— Самият Аланон — усмихна се друидът. — Кой друг би те открил чак тук, Амбърли? Кой друг би могъл да знае, че си една от Избраниците?

Момичето го зяпна безмълвно. След малко се овладя с видимо усилие и успя да прошепне: — Трябва да сложа децата да си легнат. Ще ме почакате ли? Отвътре наистина се чуваше детско боричкане, смях и трополене. Амбърли влезе забързано и след малко чуха ласкавия ѝ като ромон на поточе глас да успокоява децата. На верандата имаше ниска дървена пейка и Аланон се разположи на нея. Уил остана прав, заслушан в тихите звуци, които долитаха от вътрешността на къщата, като си мислеше: Господи, ами че тя самата е още дете!

Амбърли не се забави много. Тя излезе при тях на верандата и безшумно затвори вратата зад гърба си. Погледна към Уил, а той ѝ се усмихна смутено.

— Този младеж е Уил Омсфорд, ученик на Лечителите от Сторлок — долетя в мрака гласът на Аланон.

— Здравей... — нерешително започна Уил, но Амбърли вече не гледаше към него.

— Защо дойдохте, друиде, ако изобщо сте този, за когото се представяте? — в ясения глас на момичето звъннаха метални нотки. — Дядо ми ли ви изпрати?

— Защо първо не поседнем някъде в градината? — кротко предложи друидът. Момичето сви рамене и кимна някак неохотно. Тримата седнаха в една от прохладните сенчести алеи. Уил съзнаваше, че му предстои да бъде по-скоро слушател, отколкото участник в разговора.

— Сега ще отговорите ли на въпроса ми? — Гласът на момичето не звучеше особено дружелюбно. Аланон се загърна в плаща си и бавно рече:

— Никой не ме е изпращал. Сам дойдох. Молбата ми е да се върнеш с мен в Арбърлън... Ще бъда кратък, Амбърли. Елкрис умира, Забраната рухва, силите на мрака започват да се измъкват на свобода и злото заплашва да залее Западните покрайнини... Единствената надежда си ти — последната от Избраниците.

— Последната... — прехапа устни тя.

— Да, Амбърли. Останалите са избити. Демоните искат да се доберат и до теб... Амбърли преbledня като стена.

— Какво е това, друиде? Някаква лоша шега ли? — Тя сподави риданието си, изтри бликналите от очите сълзи и прошепна: — Наистина ли всички са мъртви?

Друидът отговори с въпрос на въпроса ѝ:

— Ще дойдеш ли с мен, Амбърли?

— За нищо на света! — рязко отвърна тя. — Аз вече не съм Избраница и ти би трябвало да го знаеш.

— Знам само, че не би искала да си... — каза внимателно Аланон. Изумрудените очи пробляснаха разярено.

— Освен това, както забелязваш, вече не служа на Елкрис. Няма смисъл да говорим за отминал период от живота ми.

— В момента за мен е от значение само това, че веднъж Елкрис те е избрала — меко отбеляза друидът. — Тя и само тя може да реши дали все още можеш да ѝ служиш. Тя ще прецени дали да ти повери семето си, което трябва да се занесе при Свещения огън, за да бъде спасена Забраната. Така че всичко зависи от нея и от никой друг.

— Никога няма да се върна там — тихо, но твърдо повтори Амбърли. — Налага се... — Не е вярно. Защо да се налага? Сега тук е моят дом и това е моят народ. Направих избора си, обичам ги, привързана съм към тях... Кой друг би могъл да реши вместо мен?

— Никой друг освен теб не може да реши къде и с кого ще живееш, момичето ми, но дългът е нещо съвсем друго... Понякога това, което човек е длъжен да направи, се разминава с онова, което му се иска... Но истината е, че не можеш да избягаш от съдбата. Където и да си, ти си оставаш една от елфите, принцесо, и последната от

Избраниците. Не можеш просто да свлечеш миналото от гърба си като втора кожа. Не можеш да промениш същността си...

— Не е вярно — отвърна Амбърли. — Вие изобщо не разбирате...

— Дори не подозираш колко добре те разбирам — замислено я погледна друидът.

— Ако беше така, нямаше да настоявате да се върна. Нищо не би могло да ме накара да го направя... В очите на всички — дори и на дядо и на майка ми — аз съм изменник, беглец. Няма прошка за онова, което сторих, като отхвърлих честта да служа на Елкрис. Всички се отвърнаха от мен, друиде — дори да исках, нищо не бих могла да променя. Елфите са горд народ — те по-скоро биха предпочели да загинат, отколкото да разчитат на мен за своето спасение. Не ви ли е известно всичко това?

— Малка глупачка! Не ти прилича да говориш така и най-важното, сама не си вярваш! Не те мислех за такава страхливка...

— Какво изобщо знаете за мен?! — разгневи се на свой ред Амбърли. — Нахълтвате в живота ми и започвате да ме учите какво да правя! Тук се чувствам на мястото си, хората държат на мен, както виждате — поверили са ми децата си... Да не мислите, че това е шега работа? Аз трябва да им предам своите знания, да ги науча да обичат живота и да му се радват, да се грижат за останалите обитатели на този свят, да откриват връзката между нещата... Уча ги да разбират, да съпреживяват... Уча ги, че не можеш да получиш нещо, без да дадеш; че не можеш само да използваш природата, без да се чувстваш отговорен за нея... Започвам от най-дребните неща — заедно садихме тази градина, поливахме я, наблюдавахме я как расте... Може би за вас всичко това е маловажно, но ние, аз и децата, откриваме дълбок смисъл в него... Научих ги да правят всичко с обич... Аз съм съвсем обикновен човек и можех да им дам само обичта си... А какво дават Избраниците, така и не можах да разбера. Никога не почувствах принадлежността си към Избраниците така, както сега чувствам, че принадлежа към това място. Тук намерих себе си, тук е всичко, което съм търсила...

— Не се съмнявам в това — гласът на друида прозвуча така ласкаво, че гневът ѝ изведнъж се стопи. — Но според мен това не е причина да обърнеш гръб на елфите. Нали не ти е все едно какво ще

стане с тях? Те наистина са горд народ и ще се защитават докрай, но без теб са обречени, разбери го! Знаеш колко уязвими са без своята магия...

— Тези деца също се нуждаят от мен — прекъсна го момичето.

— Дори съдбата на елфите да ти е безразлична — избухна Аланон, — да не мислиш, че силите на злото ще спрат дотук? Какво ще стане тогава с твоето райско кътче, Амбърли, с децата, които обичаш?

Момичето трепна като ужилено. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя стисна очи.

— Защо изобщо бях избрана? — като на себе си прошепна тя. — Така и не разбрах защо ме посочи... Не съм се стремела към тая чест както толкова други... Каква ирония на съдбата. Повече от петстотин години не е посочвала жена и изведнъж... Моят избор беше грешка, друиде — ужасна, чудовищна грешка, която съсипа живота ми...

— Няма никаква грешка — въздъхна Аланон и сложи ръка на рамото ѝ. — Боиш ли се?

Тя кимна, без да вдигне глава, без да го погледне, без дори да отваря очи.

— Кой не се страхува? — поклати глава друидът. — Но не се оставяй на страха, момичето ми, опитай се да го преодолееш... Като начало се опитай да го назовеш. Амбърли мълчеше. Уил затаи дъх. — От какво се боиш? — повтори Аланон.

— От Елкрис — прошепна момичето.

— От Елкрис?! — вдигна вежди друидът.

Амбърли изведнъж се изправи. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

— Ами ако се съглася да се върна в Арбърлън, да се изправа пред своите, да се изправа пред Елкрис... но самата тя откаже да ми повери семето си?

— Тогава си свободна — глухо отвърна Аланон. — И никой няма да те безпокои повече. — Ще помисля...

— Не ни остава още много време. Трябва да решиш още сега. Демоните вече те търсят...

— Ще помисля — повтори тя още веднъж и изведнъж се обърна към Уил. — А ти какво общо имаш с всичко това, Лечителю? — И без да дочака отговора му, тъжно се усмихна: — Няма значение. Нещо ми говори, че и ти си като мен...

— Ще трябва да ношувате на открито — обърна се тя отново към Аланон. — Няма къде да ви сложа да спите. Утре ще поговорим.

Тя отметна косите от лицето си и бързо тръгна към къщи.

— Амбърли, почакай!

— Утре — кратко отвърна момичето, без да се обръща.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уил го видя — злокобно същество, допълзяло от мрачните дебри на подсъзнанието. То протегна към него пипалата си — хладни и лигави, и Уил усети смразяващия му дъх. Сетивата му се сковаха от ужас и не можа дори да изкрещи. В следващия миг хукна из лабиринта на съня, като се молеше да го е оставил зад гърба си. Но не — коварното, лепкаво присъствие го следваше като сянка по петите. Уил се мятеше, пропадеше, хлипаше, протягаше ръка за помощ, но чуваше само зловещото, хрипливо дишане зад гърба си...

... Скочи, облян в пот, изтръгнат от бездните на съня. Сърцето му биеше до пръсване. Нощният въздух приятно охлаждаше пламналите му страни.

— Ставай, южняко — разтърсваше го Аланон, надвесен над него. — Открили са ни.

Уил разбра, без да задава излишни въпроси. Сънят се беше превърнал в реалност. Последва друида, който вече се бе отправил към къщата. Не стана нужда да бъдат Амбърли. Тя сякаш изобщо не си бе лягала — появи се като призрак на верандата, а тънката бяла нощница се развяваше около дребничкото ѝ тяло. — Защо още не си облечена?! — ядосано прошепна Аланон. Момичето го погледна замислено:

— Само дано не си ме излъгал, друиде. От теб човек може да очаква всичко... Дано не сте ми скроили номер, за да ме накарате да се върна...

— Ако продължаваш да се чудиш, това ще си останат последните мисли в живота ти! — избухна друидът. — Хайде, тръгвай! След малко ще бъде вече късно!

Но тя все още се колебаеше.

— Не мога да оставя децата сами... Трябва да ги заведа някъде на безопасно място.

— Няма време! — повтори друидът. — Освен това сами ще бъдат в по-голяма безопасност — демоните търсят теб, а не тях!

— Не мога да ги оставя, докато спят... — поклати глава Амбърли.

— Добре тогава! — Аланон започваше да губи търпение, — Събуди някое от по-големите, обясни му, че се налага да заминеш, кажи му сутринта да заведе останалите в дома на някой съсед... Само побързай!

Докато Амбърли се приготви, двамата мъже оседлаха конете и ги докараха пред къщата. След малко момичето излезе, обуто във високи ловджийски ботуши и облечено в костюм за езда.

Аланон прегърна през рамо Уил и Амбърли, заведе ги при Артак, накара коня да ги подуши и лекичко му прошепна нещо в ухото. След това връчи юздите на Уил.

Младежът яхна коня, а Аланон вдигна момичето през кръста и лекичко го постави на седлото зад гърба на Уил. Артак все още пръхтеше неспокойно, но друидът ласкаво го потупа по шията и възседна другия кон.

Минаха през спящото село, излязоха на пътя и се отправиха на изток. Пред тях се простираше полето, огряно от лунна светлина. Не се чуваше никакъв звук освен мекото чаткане на конските копита. Но Аланон се озърташе неспокойно и изведнъж скочи от коня. Долепи лице до земята, вслушан в нощните шумове. Уил и Амбърли го наблюдаваха въпросително.

— Те са тук, навсякъде около нас — почти беззвучно прошепна друидът. Уил изведнъж усети, че настръхва. Аланон се приближи до него и зашепна в ухото му:

— Може би ще се наложи да се разделим. Ако се окажем подгонени, само пришпорете Артак. Въобще каквото и да се случи, разчитайте на него. Ще яздим на север и ще се опитаме да разкъсаме кръга им. Само за нищо на света не спирайте! И не се връщайте обратно! Ако не ви догоня, докато стигнете Сребърната река, прекосете я сами и давайте на запад, докато стигнете Арбърлн.

— Ами ти...

— Правете каквото ви казах — нетърпеливо го прекъсна друидът. — И не се грижете за мен!

Уил кимна и прошепна на Амбърли: „Само се дръж здраво!“ Усети, че момичето трепери. Аланон се върна при коня си.

Яздеха бавно покрай гората. Тишината вече им се струваше заплашителна. Очакваха всеки миг от мрака да изскочи нещо.

Изведнъж Аланон закова на място и безмълвно посочи наляво към полето. Уил и Амбърли проследиха погледа му, но отначало не забелязаха нищо освен сиви купчини сено, озарени от бледата луна. Миг по-късно обаче очите им различиха някакви неясни сенки, които се плъзгаха в мрака.

Почакаха малко, притаени в сянката на дърветата, и пак тръгнаха, но не след дълго иззад гърба им се разнесе жаловит, протяжен вой. Амбърли се притисна по-плътено до Уил и зарови лице в наметалото му.

— Демони-вълци — дрезгаво прошепна Аланон. — Надушили са ни.

Той пришпори Спитър и конете се понесоха в тръс, но отвсякъде в мрака заискачаха едри тела и засвяткаха хищни очи. Воят се надигна отново — зловещ и изгладнял.

Половин дузина настръхнали хищници се носеха по петите на ездачите и зъбите им тракаха. Внезапно Аланон обърна ко ня си към тях, вдигна ръка и от пръстите му изригна синкав пламък. Замириса на опърлена козина. Глутницата заскимтя и се разпръсна. Спитър изцвили обезумял.

През това време Артак беше набрал преднина и препускаше направо през равнината. Но демоните бяха навсякъде — тъмни, разкривени сенки изскачаха сякаш изпод земята и се мятаха в краката на коня. Ритниците на едрото животно ги стъписаха, но Артак беше един, а те цели пълчища.

Накрая един от тях, най-упоритият, пресече пътя на коня и се понесе право към него. Уил усети, че кръвта в жилите му се смрази. Той затвори очи и извика на коня. Едрият черен жребец рязко изви и се насочи към потока. Прелетя като по чудо дълбоките буйни води и се понесе през откритата пустош, като остави преследвачите зад гърба си. Едва тогава Уил посмя да отвори очи. Озърна се и видя в далечината дим и синкави пламъци. Самият Аланон не се виждаше никъде. Спомняше си заръките на друида, че не бива да спира нито за миг. Първата му грижа трябваше да бъде Амбърли. Пред очите му се мярна пребледнялото ѝ лице с разширени от ужас очи. Но можеха ли да оставят друида, който очевидно беше в беда?

Появата на запъхтения, облян в пот Спитър сложи край на колебанията му. Аланон яздеше бясно, наведен напред, а черният плащ

се развяваше зад гърба му. Демоните-вълци следваха отдалечаващата се плячка оголили зъби и в мрака се разнасяше зловещо ръмжене.

Уил рязко обърна Артак на север и го пришпори. Жребецът се понесе като вятър, но Уил знаеше, че скоро ще трябва да помисли и за почивка — силите на вярното животно си имаха граници.

След малко отпусна юздите и около миля по-надолу Спитър успя да ги настигне. Целият трепереше, а по муцуната му се стичаше пяна — очевидно вече беше много уморен и Уил въпросително изгледа Аланон, но друидът беше приковал поглед напред и лицето му беше напрегнато, непроницаемо.

Демоните-вълци продължиха преследването с отчаяна упоритост, но и у тях вече се долавяха признаците на умората — тичаха, изплезили език, а воят им се превърна в отчаяно хриптене. Въпреки това в продължение на десетина мили разстоянието между преследваните и преследвачите остана непроменено.

Най-после в далечината се ширнаха водите на Сребърната река, озарени от луната. Уил извика и Артак отново полетя напред, като остави Спитър зад гърба си.

Изведнъж Уил видя пред себе си тъмни, приведени като за скок тела с настръхнала козина. Фурии! Стомахът му се сви. Бяха попаднали в капан! Преследвачите им се бяха погрижили за всичко — ако случайно някой успееше да се измъкне от едните, щеше да стане плячка на другите.

Артак също усети засадата и рязко сви наляво към близкото възвишение. Спитър го последва. Демоните-вълци се бяха възползвали от объркването им и ги настигаха. Артак изкачи хълма в галоп и се засили надолу към реката. Фуриите се спуснаха да го пресрещнат. Уил вече виждаше съвсем ясно хищните им гъвкави тела и разкривените им от ярост женски лица. В същия миг Артак описа пълен кръг, изплъзна се от острите им нокти и фуриите изфучаха от злоба. Но Спитър, който препускаше с последни сили, не успя да направи същия остър завой и тежко тупна на земята, а Аланон се претърколи три-четири пъти и скочи на крака. Демоните-вълци го бяха наобиколили, но той ги разпръсна със синия пламък, който заструи от пръстите му.

През това време Уил и Амбърли едва успяваха да се задържат на гърба на Артак, който правеше главозамайващи маневри и цвилеше

пронизително. Този път жребецът се спусна право срещу фурните и разкъса кордона им, а те, обзети от безсилна ярост, едва успяха да изсъскат. Уил хвърли поглед назад и видя как Аланон, заобиколен от демоните, мятеше огнени кълба. Този път положението изглеждаше неудържимо — демоните прииждаха отвсякъде. Високата фигура на друида се изгуби сред синкав дим. До ушите на Уил достигна само остър вой и дрезгаво ръмжене.

В този миг някакво шесто чувство го накара да погледне встрани, откъдето се задаваха още поне половин дузина демо-ни-вълци. Те се приближаваха с плавни, безшумни отскоци. Бяха се насочили право към Артак. Реката правеше невъзможно всяко отстъпление и Уил бе обхванат от паника.

Артак обаче съобрази нещо и без колебание се насочи към реката. Черните туловища го последваха. Този път бегълците не можеха да разчитат на Аланон. Нямаше начин да успеят. Бяха загубени.

На това място Сребърната река се разливаше буйна и пълноводна. Уил напразно търсеше някакви плитчини, пясъчни наноси... Ако нагазеха, течението щеше да ги отнесе, а нито един жребец на света, дори Артак, не бе в състояние да прескочи на другия бряг. Само птица можеше да прехвъркне.

Демоните бяха помислили за всичко и вече предвкушаваха желаната плячка. Амбърли уплашено извика, осъзнала цялата безизходност на положението. Уил реши, че моментът е дошъл, и се опита да измъкне от пояса си кесията с камъните на елфите, без да има най-малка представа какво точно трябва да направи. Не успя да направи каквото и да било. Бяха стигнали до самата река. Артак се засили и... скочи. Изведнъж ги обгърна ярка, млечнобяла светлина и всичко около тях изчезна, а тримата застинаха във въздуха като гигантска играчка, поета от нечия невидима ръка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той съществуваше отпреди началото на лятоброенето, може би... откак свят светува. Затова първите му спомени за света бяха като за един истински земен рай, където цареше хармония и красота. Той нямаше име, защото не му беше нужно. Беше Градинар, изпод ръцете му се раждаше живот и това му беше достатъчно.

Живееше в радостно опиянение и не се замисляше за утрешния ден, защото всяко утро идваше с много слънце, животът следваше обичайния си ход и по нищо не личеше, че се задават облаци... След време, когато неведнъж беше виждал смъртта в лицето, без тя да се опита да го покоси, както се случваше с другите, разбра, че е различен от останалите живи същества, които се раждаха и умираха, достигнали преклонна възраст пред очите му. Нему бе съдено да живее вечно, каквото и да означаваше това. Във всеки случай не беше много весело да надживееш всички...

Но може би именно това беше мисията му на Земята — да види с очите си всичко — и хубавото, и лошото... да види — и да запомни. Хаосът на началото, обещанието на утрото, щедростта на деня, натрупването на облаци, вечният кръговрат... Може би щеше да открие връзката между нещата, скрития смисъл във всичко...

Отначало се чувстваше много самотен — струваше му се несправедливо, че красотата е нещо толкова преходно, а животът — така уязвим. Дори изпадна в отчаяние и все по-рядко се изтръгваше от мрачните си мисли. Но лека-полека сякаш започваше да разбира... и да осъзнава собствената си отговорност. Започна да се грижи за своята градина с удвоени сили, твърдо решен тя да оцелее въпреки всички превратности на съдбата Постепенно самият той съзряваше — успя да се убеди, че не всичко е в ръцете на случайността, повярва в собственото си предназначение.

От векове наред се трудеше търпеливо, неуморно, без да привлича вниманието върху себе си. Съществуването му не бе тайна за обикновените смъртни, нито за вълшебните народи, но никой не можеше да си обясни безсмъртието му. Легендите го съобщаваха с

топло чувство, но същевременно с някаква боязън. И — странно противоречие — той, чието присъствие бе неизменно, а грижите му за земята непрестанни, в хрониките винаги оставаше малко встрани, малко извън нещата. Той, Градинарят, черпеше силите си от самата Прамайка — Земята, и владееше най-голямата магия — създанието на Живота, но всички дотолкова бяха свикнали с нея, че я приемаха за нещо напълно естествено, нещо, което се подразбираше от само себе си. Най-после той разбра, че за да бъде наистина полезен за хората, трябва да се опита да им предаде мъдростта, която те, неуморни и жизнерадостни като едnodневките, нямаха време да натрупат.

И ето че излезе от уединението си. Първото, което направи, беше да обиколи земите в близост до своята градина — спираше се да се порадва на всеки храст, на всяко поточе, поздравяваше всеки пътник, вдъхваше му сила, бдеше над него. Не след дълго хората го опознаха и заобичаха. Нарекоха го Кралят на Сребърната река. Разказите за него тръгнаха от уста на уста.

Появи се пред Уил и Амбърл и в образа на прегърбен беловлас старец. Само очите му не бяха обезцветени от възрастта, а сини като горски езера. Появи се като изневиделица, сякаш изникна изпод земята. Усмихна им се и те отвърнаха на поздрава му. Присъствието на този странник не криеше никаква заплаха, напротив — действаше някак успокояваща. Уил и момичето все още висяха неподвижни в странното млечно бяло сияние, без да разбират какво става, но вече не се страхуваха.

Старецът се приближи към тях и леко докосна шията на Артак — Жребецът тръсна глава и бодро изцвили. Непознатият погледна Амбърли и очите му се насълзиха.

— Тук та си в безопасност, дете. Земята ще те закриля и никой няма да посмее да ти стори нищо лошо. Имаш думата ми. — И той взе ръката ѝ в своята, после се обърна към Уил: — Добре си дошъл, южняко. Спете спокойно, мили мои... Уил се опита да каже нещо, но не успя. Усети, че главата му натежава и започва да клюма. Очите му се затвориха, налегна го сладка дрямка. Почти в просъница почувства, че Амбърли също заспива, доверчиво облегнала глава на гърба му. В съня си попадна сред приказно красива градина — всичко в нея цъфтеше, ухаеше, трептеше, окъпано от роса... Идеше му да диша с пълни гърди, да тича и да се смее... Какво ли нямаше тук — и

сребристи поточета, и тихи, блестящи като коприна езера, и цветя с пищни багри, и гъсти, дъхави сенки... Душата на Уил преливаше от възторг, но когато потърси с очи Амбърли, за да сподели с нея пълното си неописуемо щастие, тя сякаш беше потънала вдън земя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се чак призори. Лежеше на меката трева, а върху него през зеления листак на един клен се изсипваха потоци слънчева светлина. Примижа, разтърка очи и се надигна. Наблизо тихо се плискаше вода. Ако не се намираше сред приказната градина от своя сън, то поне беше на място, което досущ приличаше на нея.

Свита до него на тревата, Амбърли още спеше. Уил се поколеба за миг, но накрая леко я докосна по рамото. Момичето се размърда неспокойно и отвори широко очи.

— Как си? — попита я Уил.

— Вече по-добре... — увери го тя.

— Къде сме попаднали?

— Нямам представа.

Амбърли се оглеждаше и на лицето ѝ на мястото на мекото съннено изражение се появи ново, учудено.

— А къде е Аланон?

— Също не знам — сви рамене Уил. — Изведнъж всички изчезнаха — и Аланон, и онези чудовища...

Нещо прошумоля зад гърба им и двамата сепнато се обърнаха само за да установят с облекчение, че поне Артак не ги беше изоставил. Едрата черна глава на жребеца се подаваше от близкия храст, като дъвчеше доволно. Уил се усмихна и почеса коня зад ушите, после попита Амбърли:

— Ти видя ли стареца?

— Да — кимна момичето. — Това беше Кралят на Сребърната река.

— Така си и мислех... — промълви Уил като на себе си. — Дядо ми разказваше, че го виждал, но аз все се съмнявах... Странно. Появи се така изневиделица, сякаш знаеше, че имаме нужда от помощ. И ни отърва от демоните-вълци...

Очите на момичето се разшириха от ужас само при мисълта за преследвачите им и той реши да смени темата.

— Както и да е, и това мина. Важното е, че сега сме в безопасност.

— Сякаш беше сън... — продължаваше да си спомня Амбърли. — Онази странна светлина и как изведнъж се отделихме от земята, сякаш литнахме... И после, оня старец... Каза нещо и край — изведнъж всичко изчезна...

— А градината? — напрегнато попита Уил. — Видя ли градината?

— Каква градина? — учудено го погледна тя. — Обгърна ме такъв плътен мрак, че дори ти не можеше да ме видиш, въпреки че стоях съвсем наблизо и те виках... Изведнъж се почувствах така самотна, че чак се уплаших... Уил се наведе напред:

— Светлината и старецът си ги спомням... Бяхме двамата с теб на коня... После заспах, стори ми се, че и ти заспиваше... Озовах се в някаква приказно красива градина — трябва да е било само сън, прекалено хубаво беше, за да е истина... Огледах се за теб, но те нямаше. Така и не разбрах кога си изчезнала...

Спогледаха се, безкрайно учудени от случилото се, и за миг помълчаха.

— Е, както и да е — каза Уил след малко. — Сега трябва да разберем къде сме.

Огледа се и тръгна натам, откъдето се чуваше шумът на плискащата се вода. Амбърли го последва.

Оказа се, че са попаднали край някакво езеро — толкова голямо, че отсрещният му бряг не се виждаше, а повърхността му бе набраздена от малки, сребристобели вълнички. Бреговете на езерото бяха потънали в зеленина — плачещи върби, брястове и ясени растяха досами водата, а вятърът донасяше сладкия мирис на орлови нокти и азалии. От ясното утринно небе се изливаше ослепителна светлина и езерото трептеше в искрящи преливащи багри.

Уил приближи и вдигна нагоре глава, за да прецени местонахождението на слънцето.

— Знаеш ли къде сме? — изведнъж възкликна той невярващо. — На северния бряг на езерото Небесна дъга. Старецът ни е пренесъл през цялата Сребърна река и през езерото! Разбираш ли какво означава това — направил ни е огромна услуга!

Амбърли, замислена за нещо, кимна разсеяно.

— Точно така е! — Уил крачеше развълнувано напред-назад по брега. — Питам се само как е успял...

Амбърли седна на брега, загледана в ясносините води.

— Чувала съм, че помагал на хората, които минават през земите му — тихо заговори тя, сякаш редеше някаква приказка. — Не позволявал да им се случи нищо лошо. Само да можех да си спомня какво ми каза...

— Да не губим време! — нетърпеливо я прекъсна Уил. — Трябва да тръгваме. Чака ни още много път! Ако продължим на север по река Мърмидон, скоро ще стигнем Западните покрайнини. Местността е открита, но този път няма да ни настигнат толкова лесно — нали няма следа, която да следват...

Беше изцяло погълнат от плана си и мрачната сянка, легнала на лицето на Амбърли, убягна от вниманието му.

— Ще ни трябват четири-пет дни, не повече — продължи разпалено. — А ако имаме късмет да се сдобием с още един кон, толкова по-добре! Жалко само, че нямаме оръжие — един нож щеше да ни свърши толкова добра работа... Сега не ни остава нищо друго, освен да се храним с диви плодове... Но нищо, може да...

Той изведнъж срещна пълния с негодувание поглед на Амбърли и млъкна изумен. Отпусна се на колене до нея.

— Какво има?

— Какво ли? — кипна момичето. — И още питаш?!

— Нищо не разбирам...

— Нима? — иронично вдигна вежди тя. — Благодаря ти, че мислиш вместо мен, но не е необходимо да се престараваш чак толкова...

— Извинявай — смутено отвърна Уил, целият пламнал. — Исках само...

— Искаше само да решаваш всичко сам, без да те интересува какво мисля аз... Но забравяш, че все още не знам нищо за теб, Уил Омсфорд, дори не те и познавам... Кой си ти всъщност? Защо да рискувам да оставя в твои ръце съдбата си?

Уил въздъхна и й разправи своята история, като започна чак от времето на Ший Омсфорд и похода за Меча на Шанара. Не премълча нищо — нямаше смисъл да пази тайни от това момиче, с което, за зло или за добро, съдбата му се беше оказала свързана.

Амбърли го слушаше с широко отворени очи, без да продума, обгърнала коленете си с ръце.

Когато Уил свърши, тя помълча малко, после поклати глава и каза:

— Питам се дали да ти вярвам... Сигурно казваш истината, но толкова много ми мина през главата, че вече не знам какво да мисля... А колкото до камъните на елфите, самата аз съм чувала, че в тях наистина е скрита древна магия... Не знаех само на кого са били поверени. Ще ми ги покажеш ли?

Отначало Уил се поколеба, но после въздъхна и извади кесията от пояса си. В края на краищата, време беше да спечели доверието на това момиче. Трите лазурносини камъка заискриха на дланта му. Амбърли се наведе над тях и прошепна:

— Сигурен ли си, че това са истинските?

— Дядо ми беше сигурен, както и Аланон.

Лицето ѝ беше сериозно, развълнувано.

— Знаеш ли как действат?

— Никога не съм пробвал...

— Значи не можеш да бъдеш сигурен дали ще ти свършат работа... — прехапа устни тя. — Доста деликатно положение, не намираш ли?

Той прибра камъните обратно в кесията и сви рамене:

— Нямам друг избор, освен да проверя, когато му дойде времето...

Амбърли го изгледа втренчено, поклати глава и промълви:

— Сляпата ни съдба е еднаква, Уил Омсфорд...

Тя седна на брега, обгърна коленете си с ръце и продължи, загледана в езерото:

— След като ти най-после ми разказа за себе си, мисля, че ти дължа същото... Както сигурно си разбрал, аз съм внучка на Ивънтайн Елеседил, тъй че в известен смисъл и двамата дължим забъркването си в тази каша на дядовците си...

Уил не можа да не се усмихне.

Вятърът пое дългите кестеняви коси на момичето и ги развя пред лицето и като странен воал. Тя отметна падналите кичури и все така без да поглежда към Уил, го попита:

— Знаеш, че не искам да се връщам в Арбърлън, нали?

— Знам — тихо каза Уил. — А според теб трябва ли да се върна?

— Мисля, че да. И то час по-скоро. След като не са те открили в Хейвънстед, демоните вече са се отправили насам. Ако Аланон е успял да се измъкне... също ще тръгне към Арбърлън и ще очаква да ни намери там...

Амбърли въздъхна и без да му отговори, остави бледото си напрегнато лице на ласките на вятъра. Не гледаше към Уил, а някъде встрани. След малко прошепна едва чуто:

— Страх ме е.

Но още преди Уил да намери какво да каже, тя се засмя и лицето ѝ за миг му се стори съвсем детско:

— Ама къде сме тръгнали и ние, а? Единият не знае дали ще може, другият изобщо не иска... Отбор юнаци. — Тя рязко се изправи, направи няколко крачки и махна с ръка:

— Искам само да знаеш, че според мен това отиване в Арбърлън е напълно безсмислено. Сигурна съм, че Аланон греши и нито Елкрис, нито моят народ ще са склонни да ми простят... Връщам се само защото... не знам какво друго ми остава да направя. Разбираш ли?

— Разбирам — сериозно отвърна Уил.

— Дано не греша... — замислено продължи тя. — Дано само не греша.

— Няма смисъл да си блъскаш главата — опита се да се пошегува Уил, за да прикрие тревогата си. — Скоро ще разберем това.

Този и целия следващ ден пътуваха на запад през ливадите на Калахорн. Времето беше приятно — топло и слънчево, и пътуването мина неусетно. Първия ден откъм север се зададоха тъмни облаци и надвиснаха над скалистия хребет на Драконовия зъб, но бързо се разнесоха. Южнякът и момичето от време на време слизаха от коня и вървяха пеша, за да дадат възможност на Артак да си отдъхне. Едрият черен жребец изобщо не изглеждаше уморен, но Уил щадеше силите му. Демоните можеха да се появят всеки момент.

През целия път храната им се състоеше единствено от диворастящи плодове. Уил не беше особено доволен от това, но Амбърли нито веднъж не възропта, не се намръщи — тя дори успя да разнообрази менюто им с треви и корени, за които Уил изобщо не подозираше, че стават за ядене. Това момиче познаваше всяка билка, всяка тревичка и за един ден Уил научи от нея за растенията толкова,

колкото през целия си досегашен живот не бе успял. Слушаше я с голям интерес и със задоволство установи, че и на самата нея за пръв път ѝ беше приятно да разговаря за нещо с него.

Нощуваха в една тополова горичка край поточе, а след обяд на следващия ден стигнаха Мърмидон и поеха на север по реката. Дотогава не бяха срещнали жив човек, но сега вече започнаха да се мяркат и други пътници — някои на кон, някои пеша... Всички ги поздравяваха приятелски и разменяха по няколко думи с тях.

По залез вече се намираха на югозапад от град Мърмидон и започнаха да се готвят за нощувка. Разположиха бивака си сред горичка от върби и бял бор и този път Уил успя да измайстори една импровизирана въдица, с която след около час осигури вечерята — два великолепно костура. Докато чистеше рибата, забеляза на отсрещния бряг пъстра върволица от коли с чергила, която се задаваше от юг. Конете, впрегнати в каруците, бяха прекрасни животни, лъснати до блясък, с вплетени в гривите мъниста и сребърни парички. Самите пътници от кервана също представляваха живописна гледка с ярките си копринени шалвари и шалчета. Уил дълго не можа да откъсне очи от тях, заслушан в безгрижните им викове и закачки, в дръзките им и весели гласове. Една след друга каруците спряха и от тях на изскачаха жени и деца.

Амбърли безшумно беше застанала до Уил и гледаше към отсрещния бряг.

— Катунари — каза Уил, по-скоро на себе си.

— Знам — кимна момичето. — Виждала съм ги и друг път, въпреки, че елфите не общуват много-много с тях.

— Не са единствените — отбеляза Уил и се наведе отново над рибата. — Циганите могат да ти свалят и ризата от гърба, без да усетиш. Или да те придумат сам да им я дадеш. Как го — правят, само те си знаят. Имат си свои собствени норми на поведение и не желаят да се съобразяват с останалите...

Амбърли леко докосна ръкава му и посочи към циганския стан, където се бе появил някакъв строен висок мъж с много горда осанка. Той беше облечен целия в черно, само на гърба му се виждаше едно яркозелено наметало. Придружаваха го две по-възрастни жени с пъстри широки поли и ведра в ръцете. Жените се наведоха да наляят вода, а мъжът свали широкополата си шапка и я размаха за поздрав

към Уил и Амбърли, които гледаха към него. Мургавото му брадясало лице се озари от широка усмивка. Уил също му махна за поздрав, но подхвърли усмихнато: — Добре че са от другата страна на реката...

Вечерята от прясна риба, плодове и изворна вода им се стори великолепна Останаха, седнали край огъня, потънали в собствените си мисли. Отсреща в циганския стан също лумнаха огънове. По едно време Уил погледна Амбърли и попита:

— Откъде знаеш толкова много неща за растенията? Градината ти в Хейвънстед ми направи поразително впечатление, а сега, по пътя, не спрях да се удивя вам на всичко, което изнамираше...

Тя го погледна изненадано:

— В жилите ти тече кръв на елф, а май не знаеш много за елфите...

— Всъщност тази кръв не е чак толкова много... — въздъхна Уил. — Тя е само по бащина линия, а баща ми почина, когато бях съвсем малък. Никога не съм живял сред елфи, дори не знам дали кракът на дядо ми е стъпвал в Западните покрайнини... Поне не ми е говорил за това, а той ми е разказвал много за живота си. Тъй че досега не съм се замислял какво означава да бъдеш елф — и то не същински, дори не и наполовина...

— А е трябвало — тихо каза Амбърли и погледът ѝ срещна неговия. — Не можем да разберем настоящето, без да знаем миналото...

Това не прозвуча като укор, а по-скоро като самообвинение. Уил изведнъж пожела това странно момиче да разбере, че може да му се довери и да престане да се крие в черупката си.

— Може би с твоя помощ ще успее — подхвърли той. — Все още не е късно...

Тя го погледна изпитателно, сякаш искаше да разбере дали не се шегува. Стори му се, че зърна в очите ѝ недоверие.

— Е, добре, струва си да опитаме... — най-после въздъхна Амбърли. — Ще започна с това, че първата и основна грижа на елфите е да опазят земята и всичко, което тя ражда. Това за тях е морална отговорност, въпрос на чест... както искаш, така го разбери. Откак свят светува, елфите са се грижили за горите, животните и цветята, но същевременно са живеели доста уединено. Сега е по-различно, но схващането им, че нищо не идва даром, че не можеш да вземеш, без да

дадеш, не се е променило. От малки елфите живеят в близост до земята и се научават да я обичат, да лекуват раните ѝ, причинени от хорската небрежност и безразсъдство.

— Това ли се опитваше да наравиш в Хейвънстед?

— В известен смисъл — кимна тя. — Винаги съм искала да го правя, но като Избраница от мен не се очакваше това... Затова не се чувствах на мястото си и това усещане все повече се засилваше, докато един ден... просто си тръгнах. Можех да се грижа за земята и далеч от дома си, извън Западните покрайнини... В края на краищата мястото ти е там, където се чувстваш полезен. Усилията на елфите винаги са били ограничени само в тяхното царство и според мен сами по себе си не са достатъчни, за да оцелее земята. Елфите би трябвало да се замислят над това и да общуват повече с останалите раси, за да ги накарат да осъзнаят, че отговорността е обща...

— Затова ли остана в Хейвънстед?

— Затова... и заради децата. В тази възраст някои неща се научават най-лесно, превръщат се във вътрешна необходимост. С мен самата стана точно така. А по-късно никога не съм се затруднявала да приложа наученото на практика — може би точно затова бях посочена за една от Избраниците. Изискванията на Елкрис са високи и малцина отговарят на тях. Тя има способността да...

Амбърли изведнъж се сепна, махна с ръка и думите ѝ увиснаха във въздуха. После каза само:

— Както и да е. Важното е, че жителите на Хейвънстед бяха мили с мен и децата ме обичаха. Там се чувствах у дома си и ако някой ми беше казал, че ще тръгна така...

Тя наведе глава, загледана в алените отблясъци на огъня. Уил мушна в пламъците две-три съчки и я изчака да продължи. След малко Амбърли вдигна глава и го погледна в очите:

— Е, сега вече знаеш какви са схващанията на елфите... Така че, помисли върху това, което чу — може някой ден да ти свърши работа... Нали все пак си потомък на елфите и това е част от твоето наследство...

— Ще помисля — обеща южнякът. — Мисля дори, че донякъде ги разбирам. Въпреки че не съм потомък на елфите, все пак съм ученик на Лечителите от Стор, които милеят за човешкия живот не по-малко, отколкото елфите — за земята. Един Лечител също прави

всичко, което е по силите му, за да облекчи страданието и да възстанови хармонията в света, който го заобикаля. Дори е длъжен да положи подобна клетва. Момичето го изглежда озадачено:

— В такъв случай наистина е странно как Аланон е успял да те убеди... Ти си положил клетва, че ще съхраняваш живота. А нашият път, както стана ясно, ще бъде осеян с премеждия. Какво ще правиш, ако се наложи да причиниш болка или дори да отнемеш нечий живот, за да ме защитиш?

Уил прехапа устни и се втренчи в нея, без да отговори. Досега не се беше замислял за това.

— Нямам представа — призна най-после.

Двамата се спогледаха и настъпи неловко мълчание. Изведнъж Амбърли се изправи рязко, отиде да седне до южняка и взе ръката му в своята. Отправи му нежен, съчувствен поглед и тихо каза:

— Извинявай. Нямах право да ти задавам този въпрос. Знам, че си тръгнал само защото си вярвал, че трябва да ми помогнеш. Глупаво беше да питам дали си готов да го сториш...

— Въпросът изобщо не беше глупав — бавно каза Уил. — Само че аз не мога да ти отговоря.

— И не е нужно — увери го тя. — Самата аз би трябвало да знам, че някои решения се взимат на момента. Човек не знае какво ще го накара да постъпи по един или друг начин... Още веднъж се извинявам за въпроса. Все едно ти да ме беше питал какво ще правя, ако Елкрис потвърди, че все още съм една от нейните Избраници.

— Точно това се канех да те питам — засмя се Уил. Тя се изправи рязко.

— Недей. Отговорът няма да ти хареса. Дори не подозираш колко ми е трудно да взема това решение. Много по-трудно, отколкото на теб... И имам своите основания за това, повярвай ми.

Тя разстла наметалото си на земята, сви се на кълбо като малко дете и затвори очи. След малко вече спеше. Но Уил Омсфорд, загледан в огъня, дълго не можа да заспи. Вярваше на Амбърли — не можеше да не ѝ вярва. И се боеше за нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта Артак беше изчезнал. Първо решиха, че през нощта се е отдалечил малко повече и обиколиха горичката, но от коня нямаше и следа. Тогава в мислите на Уил се промъкна неприятно подозрение. Той още веднъж огледа полянката, където бяха оставили Артак, като от време на време коленичеше да помирише земята или да я опипа повнимателно. Амбърли го наблюдаваше озадачена Вперил очи в земята, Уил прекоси полянката в южна посока и навлезе в ливадите. После зави към реката. Амбърли го следваше безмълвно. Уил стигна до някакви плитчини стотина ярда по-надолу от техния бивак.

— Циганите... — процеди той. — През нощта са дошли и са го отмъкнали.

— Сигурен ли си? — ахна Амбърли.

— И още как. Нали видях следите. Пък и... само те са способни на това. Отвели са го без дори да изцвили. Я виж!

И той посочи към отсрещния бряг, който беше вече пуст. Пъстрите каруци с чергилата бяха изчезнали. — Ами сега? — прехапа устни Амбърли. Уил беше толкова бесен, че едва успя да отговори.

— Сега си събираме нещата и тръгваме. Ще минем реката и ще огледаме стана им.

Събраха си нещата набързо и се върнаха при реката. Прекосиха плитчината без усилие и след малко Уил вече разглеждаше утъпканата земя на изоставения бивак.

— Вуйчо Флик ме научи да разчитам някои следи, като ходехме на лов в Сенчест дол — обясни той на Амбърли, видимо развълнуван. — Като малък много обичах да ходя с него на риба или да залагаме капани из гората. Винаги съм знаел, че някой ден всичко, което научих тогава, ще ми потрябва.

— Кажу ми, какво откри? — нетърпеливо попита Амбърли.

— Тръгнаха са на запад, може би още преди да съмне.

— Само това ли? А дали Артак е с тях?

— Това е повече от ясно, при плитчините видях следи от кон, който е нагазил от едната страна на реката и е излязъл от другата.

Водели са го няколко мъже. Кой според теб могат да бъдат те, освен катунарите? Само че ние ще си го вземем обратна — По какъв начин?

— Като ги последваме, разбира се!

— Ние двамата? — поклати със съмнение глава Амбърли. — И то — пеша?

— До вечерта ще ги настигнем. Каруците не се движат много бързо. — Ако изобщо ги открием...

— Това е сигурно. Мога да проследя сърна в гора, където не е валяло от седмици. А какво остава за цял керван каруци в открито поле...

— Не знам... Не ми харесва тази работа... Дори да ги настигнем, как ще ги убедим да ни върнат Артак?

— Ще мислим за това по-късно — отсече Уил.

— Сега му е времето — настоя момичето. — Как си го представяш — ние двамата, с голи ръце, да се изправим пред цяла дружина въоръжени мъже? Изглежда ми невероятно да успеем и според мен не си заслужава да рискуваме.

— За нищо на света няма да загубя този кон! — кипна Уил. — Ако не беше Артак, демоните щяха да ни довършат още в Хейвънстед! Той заслужава по-добра съдба от тази да тегли каруците на едни крадци... И освен това е единственият ни кон... Без него ще сме принудени да пътуваме пеша към Арбърлън — а това ще трае повече от седмица... През това време демоните като нищо ще ни пипнат. Така че имаме нужда от Артак!

— С една дума, вече си решил — сухо отбеляза Амбърли.

В Точно така — кимна Уил. — Пък и без това катунарите пътуват в нашата посока... Амбърли го изгледа втренчено, после кимна:

— Добре, съгласна съм. На мен също ми се иска да си върнем Артак... Но нека все пак обмислим плана си, преди да се втурнем след тях.

— Спокойно! — усмихна се Уил.

Цял ден вървяха на запад през ливадите. Слънцето прижурише и беше страшна жегга. Изпиха водата, която носеха, а наоколо не се виждаше никакъв извор, от който да напълнят манерките си. Късно следобед устните им се бяха напукали от жажда, а краката — подбили от ходене. Бяха на края на силите си и рядко разменяха по някоя дума, вперили поглед напред във все още аленеещите отблясъци на

хоризонта. Този ден им се беше сторил безкраен. Скоро небето избледня и лека-полека се смрачи съвсем. Нощта беше ясна, звездна, а луната озаряваше пътя им, но вече им беше трудно да откриват в тревата следите от кервана, за да са сигурни, че се движат в правилната посока, и разчитаха само на ориентацията си. Потта изсъхна на телата им, а по лицата им беше полепнала прах. Едва се влачеха, но никой от двамата не посмя да предложи да спрат, преди да са настигнали кервана. Амбърли крачеше, устремила поглед напред, без да се оплаква, без да изостава от Уил, и той се удиви на духа, скрит в това крехко момичешко тяло.

Най-после зърнаха в далечината огньовете на циганския табор. Скоро различиха и каруците с чергилата, и фигурите, насядали край огъня. Уил хвана ръката на Амбърли и я накара да се сниши.

— Отиваме при тях — прошепна. Тя го изгледа изумено. — В това ли се състоеше планът ти?

— Донякъде познавам нравите на тези хора. Искам само да ми се довериш и да правиш каквото ти кажа.

И без да дочака отговор, той се изправи и тръгна към бивака. Амбърли нерешително го последва. Смеховете на катунарите, насядали на сладка приказка около огъня, вече се чуваха съвсем ясно. Някъде в мрака тихо подрънкваше китара.

Циганите още не ги бяха забелязали и Уил им извика така неочаквано, че Амбърли едва не подскочи. Всички глави стреснато се извърнаха към тях, а неколцина мъже се втурнаха да ги пресрещнат, но Уил не забави крачка. Амбърли плахо пристъпваше зад гърба му. Разговорите изведнъж замлъкнаха и смеховете стихнаха.

— Добър вечер — разнесе се гласът на Уил в настъпилата тишина.

Никой не отговори на поздрава му. Мъжете ги наобиколиха и ги гледаха изпод вежди, Уил забеляза в мрака металните остриета на насочени към тях ножове.

— Добре, че ви срещнахме — обърна се той с усмивка към посрещаните си. — Цял ден сме на крак и умираме от жажда. Дали ще ви се намери нещо за пиене?

От кръга навъсени мъже се отдели един, по-висок от останалите, с яркозелено наметало и широкопола шапка. Това беше същият човек, който ги поздрави предишната вечер.

— Охо, моите вчерашни познайници... — отбеляза той, този път не особено дружелюбно. — Добре сте дошли.

— Добре заварили — учтиво отвърна Уил. — На нас май не ни провървя... През нощта ни изчезна коня — кой знае накъде е запитал...

— Наистина жалко — въздъхна мъжът с наметалото. Погледът му обаче беше по-скоро заплашителен, отколкото съчувстващ. Очите му, черни като нощта, придаваха още по-мрачен вид на мургавото му лице. Ключестият му нос бе леко закривен на една страна.

— Донесете вода! — махна той на хората си. Едрата му кокалеста ръка беше отрупана със злато. — Накъде сте тръгнали, млади приятели?

— Към Арбърлън — отвърна Уил. — Аз съм Уил Омсфорд, а това е сестра ми Амбърли.

— Към Арбърлън... — замислено повтори високият мъж. — Значи сте елфи или нещо такова. Все едно. Важното е, че сте загубили коня... Ама че беля. Не беше ли по-разумно поне да се движите по реката, отколкото да тръгнете да пресичате тази безводна пустош?

— Вие сте напълно прав — потвърди Уил — Лошото е, че нямаме време за губене, затова решихме да рискуваме. Пък и... право да ви кажа, надявахме се да ви настигнем. Снощи видяхме, че имате великолепни коне и се питахме... дали не бихме могли да направим размяна за някой от тях...

— Зависи какво искате да размените... — сви рамене високият мъж. — Ако представлява интерес за нас, бихме могли да се съгласим.

— Така са и помислих — кимна Уил...

В това време една старица донесе вода в дървена гаванка. Уил пое съда от ръцете ѝ, пи и едва тогава го подаде на Амбърли, която гледаше изумено. Циганите също не откъсваха очи от тях.

— Познаваш нашите обичаи — отбеляза високият с нарастващо любопитство.

— Аз съм Лечител — обясни Уил. — Помагал съм на всякакви хора, затова...

Циганите възбудено зашушукаха. Около южняка и момичето се събра цяла тълпа. Жените любопитно надзъртаха иззад раменете на мъжете, а хлапетата — иззад пъстрите поли на жените.

— Лечител? Нима? — Мъжът свали шапката си, ниско се поклони и най-после подаде ръка за поздрав. — Аз съм Цефело, вождът на този род.

Уил стисна подадената му ръка, а Цефело за пръв път от началото на разговора се усмихна.

— Това място е доста негостоприемно — имате късмет, че замръкнахте при нас. Чувствайте се като у дома си. Сигурен съм, че имате нужда от една хубава баня и нещо за хапване.

Той им направи знак да го последват и ги отведе по-близо до огъня. Край всяка от каруците бяха извадени пъстри дървени пейчици, черджета и възглавници... На дълга дървена маса беше нареден цял арсенал от мечове, шпаги и ножове. Две хлапета грижливо лъскаха металните остриета. Цефело се обърна към Уил и попита:

— С какво ще започнете — с банята или с вечерята?

— По-добре с банята — отвърна Уил дори без да погледне Амбърли. — А ако остане вода и за сестра ми...

— Ще остане — кимна Цефело, обърна се и извика: — Еретрия!

Зад гърба им прошумоля коприна и след миг Уил се озова лице в лице с най-ослепително красивото момиче, което някога бе виждал. Тя беше дребничка, с нежни черти като тези на Амбърли, но без нейния израз на детинска наивност. Буйните черни коси стигаха почти до петите ѝ, а изпод тежките къдри надничаха, тъмни като нощта, изгарящи огнени очи, С високите кожени ботуши и ризата от алена коприна момичето приличаше на малка разбойничка. У нея имаше нещо дяволито и в същото време женствено, нещо, което стряскаше и вълнуваше едновременно. Уил не можеше да откъсне очи от това момиче.

— Дъщеря ми — небрежно поясни Цефело и се обърна към момичето. — Придружи я да се изкъпе!

— Защо да не придружи него? — с престорена невинност попита момичето.

— Хайде, тръгвай — строго я изгледа Цефело.

— Хайде, малката — на свой ред нареди Еретрия, без обаче да сваля очи от Уил. Амбърли сви рамене и я последва.

Цефело заведе Уил в другия край на лагера, където зад параван от накачени завивки го чакаше ведро, пълно с топла вода. Уил се съблече под зоркия поглед на Цефело и остави дрехите си на тревата,

като внимаваше кесията с камъните на елфите да не изпадне от джоба му.

Докато се поливаше с канчето, Цефело продължи да го наблюдава, като разсъждаваше гласно:

— Цял късмет е, че попаднахме на истински Лечител. Обикновено сме принудени да се оправяме сами.

— Ученик съм на Сторите — поясни Уил. — На разположение съм на всеки, който се нуждае от помощта ми.

— Сторите ли? — озадачено го изглежда Цефело. — Ами че те са гноми!

— С изключение на мен.

— Ти май си изключение в много отношения — отбеляза Цефело. — Ако останеш с нас, Лечителю, ще ти осигуря подслон и храна, а ти в замяна ще се погрижиш за нашите болни.

— Готов съм да помогна с каквото мога — отвърна Уил.

— Чудесно. Значи се разбрахме. Ще ти донеса чисти дрехи.

Уил се възползва от моментното му отсъствие, за да измъкне камъните на елфите от джоба на туниката си и да ги премести в единия от ботушите. След малко, пременен с пъстра риза и копринени шалвари, Уил връчи дрехите си на старицата, която им беше донесла вода. Беше му ясно, че преди да му бъдат върнати, те ще бъдат старателно претърсени.

Двамата с Цефело се върнаха край лагерния огън, където ги очакваше Амбърли. Тя изглеждаше не по-малко живописно от самия Уил. Получиха по чиния топла супа и чаша вино, а докато вечеряха, циганите ги наблюдаваха с любопитство, сякаш бяха редки птици. Цефело седеше срещу тях, кръстосал крака на възглавничка с позлатени ресни. Лицето му беше замислено, но съвършено неразгадаемо. Еретрия сякаш беше потънала вдън земя. Когато двамата привършиха с вечерята си, Цефело ги заведе при болните. Уил прегледа всички, един по един, като отдели на всеки нужното внимание. Амбърли му помагаше през цялото време с каквото беше по силите ѝ. Работиха повече от час, без да вдигнат глава. Когато свършиха, Цефело се приближи към тях с най-сърдечната усмивка, на която беше способен.

— Добре се справи, Лечителю. Наш ред е да ти се отплатим. Хайде, ела с мен, да видим какво можем да направим за теб...

Той прегърна Уил през рамо и двамата се отдалечиха, като оставиха Амбърли да разчисти.

— Значи снощи загубихте коня — размишляваше Цефело. — Можеш ли да ми го опишеш?

— Едър черен жребец — без сянка от смущение отвърна Уил, който добре познаваше правилата на играта.

— Така ли? — възбудено прозвуча гласът на Цефело. — В такъв случай може би имаш късмет, Лечителю. Тази сутрин моите хора намериха точно такъв кон. Обикаляше около лагера ни — изглежда се беше заблудил... Дали пък не е твоят?

— Възможно е — кимна Уил.

— Хубаво животно — отбеляза Цефело. — Вземем го с нас — откъде да знаем на кого е? Сега ще го погледнем...

Конете на циганите бяха вързани недалеч от лагера им. Пазеха ги двама мъже, въоръжени с лъкове и стрели. Цефело ги отпрати с рязък жест и отведе Уил в самия край на редицата с коне. Там беше вързан Артак.

— Точно този е — посочи го Уил.

— Белязан ли е конят ти, Лечителю? — невинно попита Цефело. — Не? Колко жалко. Това щеше да ни улесни. А сега как да сме сигурни, че това е точно твоят кон? Сам разбираш, че е трудно, да не кажа невъзможно, да се определи... От една страна, ако това е твоят кон, нямам нищо против да ти го върна. Но от друга... представяш ли си утре да се появи някой, който също да твърди, че си е изгубил черния жребец, и разбере, че по погрешка съм го дал на теб... Колко неприятно ще се получи...

— Наистина... — в същия угрижен тон отвърна Уил. — Безспорно е така.

— Не че не ти вярвам, нали разбираш? — потърка брадата си Цефело. — Никога не бих се усъмнил в думите на един Лечител. Но... горчивият опит ме е научил да не рискувам. Да не говорим, че без да имаме храна в излишък, сме се погрижили добичето да не остане гладно... Все си мисля, че ни се полага някаква отплата...

— Естествено — кимна Уил.

— Значи се разбрахме — потри ръце Цефело. — Само остава да уточним подробностите. Преди известно време спомена за нещо ценно, което би разменил... Аз също смятам, че така ще е най-

справедливо. И в добавка, ако притежателят на коня се окаже някой друг, обещавам да го отпратя, без да споменавам нищо за сделката ни. — И той намигна заговорнически...

Уил се приближи до Артак, потупа го по шията и остави коня да го подуши.

— Всъщност аз не нося със себе си никакви ценни вещи — разпери ръце той. — Така ли? — удължи се лицето на Цефело.

— Нищо, абсолютно нищо — чистосърдечно отвърна южнякът.

— Как така? Нали каза...

— Имах предвид да ви предложа услугите си като лецител — мислех, че това ще представлява интерес за вас.

— Но тези услуги бяха отплата за храната и подслона, нали така?

— Всъщност да — въздъхна Уил. — Освен ако... — В очите на другия отново проблесна интерес. — Защо например не ни вземете с вас — и без това пътуваме в една посока? Тъкмо ще имам възможност отново да ви бъда полезен. Винаги, когато се наложи, ще бъда на ваше разположение...

— Е, да, ако въобще се наложи — Цефело не изглеждаше особено въодушевен. — Във всеки случай нищо не пречи да останете с нас няколко дни... Но ако през това време не прибегнем до вашата помощ, боя се, че ще се наложи да задържим коня. И, разбира се, да се разделим с вас...

— Разбира се — кимна Уил. — Няма да допусна да ви бъдем в тежест.

— И още нещо — този път по лицето на Цефело нямаше и следа от усмивка. — Само да не ти мине през ум да откраднеш коня, Лечителю. Разчитам на твоето благоразумие и се надявам, че ни познаваш достатъчно добре...

Южнякът кимна мълчаливо.

— Ще видим... — мрачно каза Цефело. — Хайде, ела да изпием по чашка. Приключихме с деловите въпроси.

Върнаха се при останалите цигани и Цефело плесна с ръце в знак, че веселието може да започне. Жените донесоха вино, музикантите засвириха, хлапетата се скупчиха около Уил, като го разглеждаха с нескрито любопитство. Южнякът седеше редом с Цефело на почетното място и вождът вдигаше тост след тост в негова чест. Циганите изпразваха чашите си почти на един дъх. Без да остава

по-назад, Уил се оглеждаше за Амбърли. Най-после я видя — беше седнала недалеч от него и гледаше безучастно, но Уил, който вече познаваше това нейно изражение, разбра, че изобщо не ѝ беше приятно. Нищо, по-късно щеше да ѝ обясни всичко.

Чашите се доливаха непрекъснато, а музиката не спираше нито за миг — дива, волна и весела. Смяхът на циганите ехтеше надалеч в нощта. Силното вино замая главата на Уил и той се чувстваше лек и безгрижен, но някаква частица от замъгленото му съзнание отправяше тревожно предупреждение да бъде нащрек и сякаш за да напомнят за себе си, камъните на елфите убиваха на пръстите в единия от ботушите му.

Цигулките свиреха все по-бързо, дайретата подрънкваха закачливо и скоро неколцина цигани се понесоха във вихрен танц край огъня, а останалите запляскаха с ръце. Завладян от лудешко веселие, Уил пресуши на един дъх чашата си.

След малко някой поде дива и печална песен, а циганите преплетоха ръце и се потопиха в нейния ритъм.

Пред очите на Уил припламна алена коприна и той видя Еретрия, чиято тъмна хубост и този път спря дъха му. Последното, което си спомняше, беше една ослепителна усмивка и две тънки ръце, които се протегнаха към неговите. В ушите му палаво прозвъннаха сребърни гривни. Той вдъхна аромата на косите ѝ и я последва като омагьосан в кръга на танцуващите. После всичко се завъртя пред очите му...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се с чувството, че главата му ще се пръсне. Мина известно време, докато осъзна, че не се намира в безвъздушното пространство, а в една от циганските каруци, проснат по гръб. Лежеше върху сламена постелка и се вираше в причудливите форми на завесите. Накъдето и да обърнеше поглед, виждаше само пъстри коприни, ресни и мъниста. През един процепа струеше ярка слънчева светлина и Уил разбра, че вече е утро.

След малко пред него изплува лицето на Амбърли с посърнало, огорчено изражение.

— Учтивостта изисква да попитам как се чувстваш тази сутрин, южняко, но няма да го направя. — И тя сви рамене. — Дано поне да си е струвало.

— Не си спомням. — Той се надигна с усилие и тихичко изохка. — Къде сме?

— В каруцата на Цефело. Казах им, че имаш треска и затова ти се е завил свят... Оставиха ме да те наглеждам, докато дойдеш на себе си. Изпий това.

Уил подозрително изгледа чашата с тъмна течност.

— Изпий го — повтори момичето. — Билкова отвара е. Във всеки случай няма да ти навреди повече от виното снощи.

Уил послушно надигна чашата. И изведнъж подскочи.

— Ботушите ми.

— Шшт! — сложи пръст на устните си тя и измъкна отнякъде ботушите му, после посочи към малката кожена кесия на кръста си. Уил въздъхна облекчено.

— Снощи май се попросили — с подчертана загриженост го изгледа Амбърли. — Заспа като агънце в разгара на веселието... Цефело нареди да те внесат тук и да те разсъблекат, но аз ги предупредих, че треската е заразна и колкото по-малко се въртят около тебе, толкова по-добре. Така че успях да те претърся преди тях и да скрия камъните.

— Добре, че поне на теб не ти се е отразило всеобщото безумство... — отбеляза Уил.

— Наистина — мрачно отвърна Амбърли, без изобщо да изглежда поласкана от похвалата. — Да знаеш, онази старица е тук, зад преградата. Цефело ѝ е наредил да хвърля по едно око. Сигурна съм, че иска да знае и кътните ти зъби...

— Трудничко ще му е...

— Не знам... Особено ако снощната вечер се повтори. Не разбирам какво изобщо ни задържа още тук.

Уил ѝ направи знак да му подаде камъните на елфите, прибра ги обратно в ботуша си и се наведе към нея:

— Защото трябва по някакъв начин да си върнем Артак, а засега нямаме друг избор, освен да вървим с тях... Пък и така донякъде е по-безопасно — демоните знаят, че пътуваме двама, а не с цял керван. Може би това ще ги заблуди. Освен това се придвижваме в нужната посока, и то — доста бързо.

— И не съм безопасно, не намираш ли? Пък и... мислил ли си какво ще правим, ако Цефело откаже да върне коня? — Ще мисля, когато му дойде времето.

— Пак ли започваш с това? — поклати глава Амбърли. — По-добре си кажи направо, че не желаш да споделяш с мен, и толкова.

— Извинявай — погледна я Уил. — А за снощи нека не говорим повече — наистина много съжалявам. Разбери, че нямам тайни от теб, просто в последния момент решавам точно какво ще правя.

— Звучи много успокоително — отбеляза Амбърли.

— Почакай, ще ти обясня — усмихна се Уил. — Циганите пътуват „семеино“. Само че членовете на така нареченото „семеинство“ не са свързани непременно с кръвни връзки. Катунарите често продават жените или децата си. Това се е превърнало в обичай. Всяко семеинство има свой вожд, водач. Това е старейшината, който взема най-важните решения. Жените са в подчинено отношение — според циганите това е в реда на нещата. Сега разбираш ли защо не ти подадох чашата, а се напих пръв и защо не ти помогнах да разчистиш? Това би било проява на неуважение към техните обичаи. Циганите държат на тези неща. Те смятат, че жената дължи благодарност на мъжа, който ѝ осигурява прехрана и закрила. Ако спечелим доверието им, шансът да си върнем Артак става по-голям...

— Засега не виждам големи шансове... — поклати със съмнение глава Амбърли.

— Така е — трябваше да признае Уил. — Но това не става изведнъж. И все пак ни оставиха да пътуваме с тях, което не се случва често.

— Просто Цефело умира от любопитство да разбере що за птица си — отвърна Амбърли. — Да не говорим пък за Еретрия, която не те изпуска от очи.

— Значи според теб снощи съм се забавлявал? — засмя се той. — И още как. — Тя обаче не виждаше нищо смешно в това.

— Добре де, признавам, че прекалих... Но така поне повярвах, че не се пазя много-много от тях и не съм по-хитър, отколкото изглеждам. Това може да се окаже полезно. Те на свой ред ще намалят бдителността си... А колкото до Еретрия — той сви рамене — нищо не мога да направя...

— Какво общо има с това Еретрия?! — едва не избухна Амбърли. — Това, че ти е хвърлила око и ходи по петите ти, изобщо не ме засяга! Гледай само да не си изгубиш ума и да не изложиш на опасност и двамата ни!

Уил я погледна някак учудено и обеща:

— Ще внимавам.

Тя изведнъж наведе глава и цялата пламна След малко каза, вече с обичайния си тон:

— Има и още нещо, което трябва да знаеш. Тази сутрин керванът срещна един стар ловец, ходил да залага капани в Тресавището — блариста местност край Мърмидон, точно преди горите. Човекът се връщаше на изток и посъветва Цефело да не припарва натам. Твърдеше, че е срещнал самия дявол.

— Дявол ли? — намръщи се Уил.

— Скитниците-катунари наричат така всичко, което им се струва свръхестествено, необяснимо. — Тя помълча и добави едва чуто. — Може да е бил някой от демоните, преминали Стената.

— А какво каза самият Цефело?

— Не се уплаши. Вече бил решил, че ще мине през Тресавището и нямало да се отклони от пътя си само заради нечии приказки. Останалите обаче изглежда доста се стреснаха.

— Така или иначе, отиваме с тях — разпери ръце Уил.

— Не се съмнявам — въздъхна момичето. — А ако ти предложат още вино, сигурно ще си готов да ги последваш и на края на света.

Тя рязко се завъртя и седна в най-отдалечения край на каруцата с гръб към него. Уил понечи да иде при нея, но пулсиращата болка в главата му се усили, той опря гръб на стената и затвори очи. Във всеки случай едно беше сигурно, помисли си — повече нямаше да докосне това вино.

Към обяд спряха, хапнаха набързо и продължиха на запад. Уил се чувстваше по-добре и успя да сложи нещо в устата си. Цефело дойде да размени с госта си две-три думи и да го попита как се чувства, но очевидно имаше някаква по-важна работа Циганите бяха неспокойни, шушукаха си — разказът на стария ловец по всяка вероятност не им излизаше от главите. Поначало суеверни, те никак не одобряваха решението на главатаря си.

Денят преваля бързо. Като се посъвзе, Уил хвана юздите, за да може старицата на свой ред да подремне отзад в каруцата. Амбърли седна до него на капрата и през целия път тихичко си тананикаше нещо, почти без да разговаря с Уил. Южнякът я остави с мислите ѝ и караше впряга мълчаливо, вперил поглед напред в равнината, която му се струваше безкрайна.

Цефело няколко пъти мина покрай тях с коня си — с развян плащ и лъснало от пот лице. Когато спряха да напоят конете, Уил зърна отдалеч и Артак — Цефело явно още не беше решил дали да го задържи и въобще как да постъпи с него, защото нито го беше включил към някой впряг, нито му беше определил ездач.

Малко преди залез слънце стигнаха Тресавището — гориста местност, осеяна от езера. Отвъд нея започваха горите на Западните покрайнини. Керванът пое по тесен, изровен от каруци път. Под сянката на дърветата се дишаше по-леко, а огненият кръг на залязващото слънце хвърляше по спокойната повърхност на езерата розови отблясъци.

Навязоха доста навътре в гората и когато съвсем се смрачи, спряха за нощувка на една по-широка поляна. Мъжете се заловиха да разпрягат конете, децата хукнаха да събират съчки за огъня, а жените задрънкаха с медните съдове. Уил се смъкна от капрата — искаше му се да се поразтъпче. Усещаше се целият схванат. Амбърли тръгна в

друга посока — очевидно за да остане насаме с мислите си. Уил се попротегна и закуцука към горичката.

Миг по-късно чу зад гърба си бързи стъпки, обърна се и видя Еретрия. Лицето ѝ още пламтеше от ездата, а косата ѝ беше разрошена от вятъра.

— Внимавай, южняко — и този път гласът и звучеше полусериозно-полунасмешливо — не се отдалечавай много, да не те срещне дяволът...

— Нека само се опита! — в същия тон ѝ отвърна Уил. — Бъди спокойна, нямам намерение да изтърва вечерята.

И той се разположи на тревата, като се облегна удобно на един дъбов ствол. Еретрия тутакси седна до него.

— Къде беше изчезнала днес? — учтиво се осведоми Уил.

— Трябваше да те следя. — Този чистосърдечен отговор беше придружен от възможно най-ехидната усмивка.

На лицето на Уил се изписа изумление.

— Така ли? — успя само да попита той.

— Ами да. Цефело ми нареди. Няма ви много вяра — нито на теб, нито на така наречената ти сестра.

Уил издържа погледа ѝ и отвърна с възможно най-естествения си тон:

— Амбърли ми е сестра.

— Така да бъде — сви рамене Еретрия. — Сестра ти е, колкото аз съм дъщеря на Цефело, ама нейсе. Нали виждам как те гледа тази твоя сестричка — друго има в очите ѝ, друго... Само че това не ми влиза в работата — тя наведе глава и се заигра с ресните на шала си. — Гледай само Цефело да не се усети.

— Чакай, чакай — облещи се Уил, — че каква си му на Цефело, ако не дъщеря? Нали той сам каза...

— Слушай, южняко. — Лицето ѝ изведнъж стана съвсем сериозно. — Никога не взимай думите на Цефело за чиста монета, чу ли? Никога. Цефело няма деца. Купи ме от баща ми, когато бях петгодишна. Баща ми е бедняк и за него тези пари бяха добре дошли. Пък и нали знаеш как е при нас — децата са цяла сюррия и едно повече или по-малко... Така че сега принадлежа на Цефело. Но не съм му никаква дъщеря. — Тя погледна удълженото лице на Уил и се засмя. — Можеше и да е по-лошо... Цефело поне е водач, пръв сред мъжете.

Това си има своите предимства. Покрай него не съм лишена от нищо. И се радвам на по-голяма свобода от повечето жени... — Тя млъкна, погълната от някакви свои мисли.

— Защо ми разказваш всичко това? — изведнъж попита Уил.

Еретрия дяволито присви очи.

— А ти как мислиш? Харесваш ми — затова.

— Право да ти кажа, не знам какво да мисля... — въздъхна Уил. Еретрия рязко се изправи и лицето ѝ стана непроницаемо.

— Женен ли си за онова момиче? — попита. — Или сте сгодени?

— Не. Как та хрумна? — Смайването му беше толкова искрено, че разсея всяко съмнение у нея.

— Просто питам... — Тя тръсна глава и продължи със същия насмешлив тон. — Да не би да очакваш, че ще си получиш коня?

— Честно казано, разчитам на това — предпазливо отвърна Уил.

— На Цефело и през ум не му е минавало да ти го върне. Ще те остави, докато има полза от теб, после ще те пусне да си вървиш по пътя, ако обещаеш да не му създаваш неприятности...

— Пак ще те попитам — погледна я в очите Уил, — защо ми казваш всичко това?

— Защото мога да ти помогна.

— Само защото съм ти симпатичен?

— Не само за това. Ти също можеш да ми помогнеш.

— Как по-точно? — изгледа я Уил.

Седнала до него на тревата, Еретрия кръстоса крака и се залюля напред-назад като малко момиченце, което се забавлява от сърце.

— Знам, че премълчаваш много неща за себе си, Уил Омсфорд. Не си тръгнал току-така да биеш път през полята на Калахорн със сестричката си... Елфите са ти поверили това момиче и ти си нещо като нейна охрана. — Тъмната мургава ръка се вдигна предупредително. — Не се опитвай да отричаш, Лечителю, и не си хаби лъжите на вятъра — не забравяй, че си имаш работа с дъщерята на най-изкусния лъжец...

Тя се усмихна и леко докосна ръката му:

— Наистина ми харесваш, Уил, не те лъжа. И ще направя всичко възможно да си върнеш коня. Знам колко е важно това за теб. Сам няма да се справиш, но аз ще ти помогна.

— Но защо, защо си търсиш белята? — попита Уил като на себе си.

— Защото ще искам от теб нещо в замяна и то е... да ме вземеш с вас!

— Какво?

— Да дойда с вас — упорито повтори тя.

— Изключено.

— Тогава забрави за коня.

— Нищо не разбирам — объркано поклати глава Уил. Нали сама току-що ми каза, че положението ти не само не е за оплакване, но дори е доста привилегировано.

— Беше — рязко го прекъсна тя. — Сега Цефело е решил, че е дошло време да ме омъжи и ми търси подходящ съпруг. Което ще рече, че повторно ще бъда продадена и този път нещата ще стоят по-различно...

— Защо просто не избягаш? Ти си смело момиче и ще се справиш.

— Виждаш ли? Няма да ви бъде в тежест, дори напротив. Няма да съжалявате, че сте ме взели! Ще ви помогна да се измъкнете от преследвачите, които Цефело всякак ще прати след вас, и не само от тях! Тя помълча и добави:

— А колкото до това, да избягам сама, не си мисли, че не ми е минавало през ум. Ако опре ножът до кокал, така и ще стане. Но я ми кажи, къде ще отида? Аз съм циганка, южняко, кой ще ме приеме с отворени обятия? Хората не ни обичат много и се пазят от нас. Навсякъде ще се чувствам чужда. А ти си нещо друго, Лечителю — където и да отидеш, ще бъдеш ценен, уважаван. Само ме остави да ти помагам, друго не искам... Няма да ям хляба ти даром.

— Еретрия — меко я прекъсна южнякът. — И дума не може да става за това, забрави го. Не мога да поема отговорност за друг освен за Амбърли.

Лицето ѝ потъмня.

— Рече и отсече, Не бързай толкова, Лечителю.

— Не мога да те взема — отвърна Уил, докато отчаяно се питаше каква част от истината би могъл да ѝ разкрие. — Просто не бива. Нямам право да излагам живота ти на опасност. Цефело няма да бъде

единственият ни преследвач, а останалите са много по-страшни от него, повярвай ми.

— Амбърли не е ли в опасност? — настоя момичето.

— Амбърли няма друг избор.

— Глупости. Щом тя може да пътува с теб, защо аз да не мога?

— Защото не можеш — отсече Уил.

Тя скочи на крака и отметна косите от пламналото си лице.

— Жалко, Лечителю. Ще разбереш, че си сбъркал...

Обърна му гръб и си тръгна, но преди да се скрие между дърветата, му отправи дълъг, замислен поглед, а на устните ѝ огря онази чудна усмивка.

— Рано или късно ще стане каквото е писано, Уил Омсфорд! — звънна гласът ѝ.

И тя изчезна. Загледан след нея, Уил още дълго не помръдна от мястото си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко след вечеря чуха за пръв път дълбоката, смразяваща дъха кашлица. Странният хриплив звук се повтори няколко пъти. Идваше откъм южния край на езерото. Циганите настръхнаха и стреснати се заозъртаха. Миг по-късно кашлицата отново раздра nocturnal тишина, сякаш мощен рев излезе от гърдите на грамадно смъртно ранено животно. Циганите наизскачаха и грабнаха оръжията си. Но звукът замря и дълго време не се повтори. Най-после Цефело нареди на мъжете да се върнат при огъня. Той пресуши на един дъх чашата си и се пошегува, че дяволът няма да посмее да ги закачи, ако му е мил животът. Останалите обаче не бяха толкова убедени в това, защото продължиха да се ослушват тревожно.

Половин час по-късно звукът отново процепи мрака, този път някъде съвсем наблизо. Мъжете се пръснаха във всички посоки и този път Уил тръгна с тях. Амбърли мълчаливо го последва. Не видяха нищо необичайно наоколо и след малко се върнаха по местата си със застинали удължени лица. Дори Цефело бе изгубил желание да се шегува. Докараха конете по-наблизо, за да ги държат под око. Поставиха постове на няколко места из гората. Жените и децата се скупчиха около огъня. Разговорите и смеховете секнаха.

Уил отведе Амбърли малко по-настрани и я предупреди полугласно:

— Не се отделяй от мен, каквото и да се случи.

— Добре — обеща тя. Лицето ѝ беше пребледняло. — Мислиш ли, че...

Тя не довърши, защото в този миг прокънтят гласът на Цефело.

— Музика! Свирачи, при мен! — викаше той. — Дайте нещо по-весело! Южнякът и момичето се върнаха при останалите, които се опитваха да заглушат страха си, като пригласяха на певците и пляскаха в такт.

— Ако тази нощ лагерът бъде нападнат, ще се опитаме да си вземем Артак и да изчезнем оттук — прошепна Уил. — Готова ли си?

Амбърли кимна. Беше доста уплашена, но погледът ѝ изразяваше решимост. Този път кашлицата изригна почти над главите им, злокобна и страховита. Циганите се пръснаха като подплашени птици, жените и децата запищяха. Нечия огромна сянка се раздвижи в мрака.

— Дяволът — прошепна Уил и в следващия миг ужасното същество запрати две от каруците като кибритени кутийки настрани и пристъпи в кръга от светлина. — Наистина беше демон, подобен на онези в Хейвънстед, но грамаден в сравнение с тях. Стоеше, изправен на два крака, издигнал косматите си лапи, а тялото му сякаш бе покрито с метални плочки. Цялото му лице представляваше озъбена зейнала паст, от която се разнасяше гърмящият, подобен на кашлица звук. Чудовището се движеше бавно, но мачкаше всичко пред себе си като валяк. Земята се тресеше под стъпките му. В лапите му се полюшваше безжизненото тяло на единия от мъжете, които бяха оставили на пост. След малко го захвърли като парцалена кукла и продължи напред със заплашително ръмжене. Цефело и неколцина мъже се нахвърлиха срещу него с пики и мечове, но демонът ги разпръсна с един замах, като се отърва само с няколко драскотини. Цефело се изправи със светкавичен отскок и отново се намери на пътя му, като този път успя да забие меча си направо в зейналата паст. От гърлото на чудовището излезе дрезгав кикот и огромните челюсти се заключиха за миг, колкото да строшат металното острие, а косматите лапи се протегнаха към Цефело. Вождът успя да отскочи, но един от другарите му беше премазан от огромното туловище.

Уил повлече Амбърли към най-отдалечения край на лагера, където бяха вързани конете, но в този миг видя, че Цефело отхвъркна от удара на чудовището и остана проснат на тревата. Циганите наскачаха в защита на водача си, а демонът сграбчи най-близката каруца, вдигна я над главата си, сякаш беше лека като перце, и със страшна сила я запрати към тях. Циганите се пръснаха ужасени, но миг по-късно подновиха отчаяната си атака.

Сега Амбърли дърпаше ръката на Уил, но той се беше заковал на мястото си и трескаво размишляваше. Не можеше да повярва, че толкова тежко, тремаво чудовище ги е преследвало чак от Хейвънстед. Не, то по-скоро се беше измъкнало иззад стената на Забраната и случайно се беше натъкнало на тях. Но тази случайност щеше да се окаже фатална за циганите, които не биха могли да се справят с

подобен противник. Демонът нямаше да се спре пред нищо и щеше да ги смачка като мравки.

А те нямаше да отстъпят, не можеха да побягнат и да оставят каруците, които бяха техните домове и всичко, което имаха. Щяха да се бият не на живот, а на смърт. Защото демонът беше същество от друга епоха и силата им не можеше да се мери с неговата. Може би единствено Уил бе в състояние да го спре. Но тъкмо сега, в суматохата беше моментът да се измъкне, незабелязан от никого. Струваше ли си да си търси бялата? Свързваше ли го нещо с тези хора? Дължеше ли им нещо? Тъкмо напротив. Те бяха откраднали коня му и се бяха опитали да го измамят. Освен това ако останеше, рискуваше да изложи на опасност и живота на Амбърли. А беше поел отговорност за нея. Но пък ако сега си тръгнеш, циганите бяха обречени — заслужаваха ли жените и децата такава грозна смърт, сторили ли му бяха нещо лошо?

Срещна погледа на Амбърли. Момичето го разбра и пусна ръката му. Уил свали ботуша си и извади камъните на елфите. Поне щеше да се опита да направи това, което зависеше от него. Не можеше да остави всички тези хора да умрат така нелепо. Стисна в юмрук трите камъка и хукна обратно към лагера, като извика през рамо на Амбърли:

— Не мърдай оттук!

Демонът тъкмо се беше засилил към редицата защитници, а Цефело на крака, но все още твърде слаб, се беше опрял на стената на един фургон и даваше бързи нареждания на своите. Разстоянието между Уил и останалите мъже все повече се скъсяваше. Той вдигна юмруци над главата си и призова вълшебната сила на камъните на елфите. Нищо не последва.

През стомаха му премина болезнена тръпка — случи се онова, от което се беше опасявал през цялото време — камъните на елфите не подействаха! Това беше жестоката истина.

Но те трябваше да подействат! И Уил се напрегна отново, максимално съсредоточен да извика заложената в тях сила. Пак нищо. Но този път разбра какво става — някаква бариера в съзнанието му правеше усилията му напразни.

Сепнаха го предупредителните викове на циганите и той видя, че чудовището се беше насочило право към него. Мъжете тичаха по петите му и го мушкаха с мечовете и шпагите си, но без никакъв резултат. Нищо не можеше да го отклони от пътя му. Накрая, загубил

търпение, демонът разпръсна с един замах преследвачите си като досадни мухи. На пътя му остана само една самотна фигурка, издигнала ръка към нощното небе. Уил правеше последен, отчаян напън да освободи силата, заключена в камъните. И през ум не му минаваше да избяга.

Тогава друга, тъничка фигурка изникна сякаш изпод земята и запрати една горяща факла право в лицето на чудовището. Демонът се сепна, задавен от дима, и спря за миг, а Еретрия се възползва от моментното му объркване и повлече Уил назад. Отстъпвайки заднешком, двамата обаче се препънаха в някакъв корен и се проснаха на земята. Още миг и чудовището щеше да ги стъпче. Но циганите им се притекоха на помощ и започнаха да мятат горящи главни от огъня по посока на зейналата паст. Уил успя да се изправи на крака и издърпа назад Еретрия. В този миг притича Амбърли, стиснала по един прът в двете си тънички ръце, и се опита да ги прикрие някак от чудовището. Южнякът дръпна назад и нея, без да пуска ръката на Еретрия, и отново се изправи лице в лице с демона.

И изведнъж усети, че бариерата в съзнанието му изчезна, а с нея се стопи и всяко колебание. Най-последно бе успял да призове скритата сила на камъните на елфите, миг преди чудовището да връхлети върху тях. Така и не разбра как го направи — може би защото беше стигнал предела на отчаянието и желанието да успее беше станало непреодолимо. Усети само, че вътре в него, за зло или за добро, бе настъпила някаква промяна. Беше смущаващо, непривично усещане, но сега нямаше време да мисли за това. Важното беше, че трите искрящосини камъка най-последно оживяха и светлината, която струеше от тях, заслепи демона, прогори непробиваемата му броня и успя да пронизва плътта му. Чудовището изрева от ярост и болка и само след миг лумна като гигантска факла, която най-последно се разсипа в искри, и на мястото, където се бе разиграл целият този кошмар, остана само тлееща пепел.

Уил Омсфорд бавно свали ръката си, сякаш още не вярваше на очите си. На мястото на страшния грохот се бе възцарила гробна тишина. Циганите, вкаменени от ужас, се взираха в черната купчина пепел и Уил, неуспял още да отдъхне, отново бе обхванат от безпокойство. Как ли щеше да им обясни случилото се? Потърси с поглед Амбърли, но тя изглеждаше изумена не по-малко от останалите.

Цефело пръв се съвзе от учудването и пристъпи към него. Дрехите му бяха опръскани с кръв. Изкашля се и попита:

— Ще ми кажеш ли най-после кой си ти всъщност?

— Вече ти казах — разпери ръце южнякът.

— Не на мене тия — рязко отвърна вождът. — Знаех си аз, че не си обикновен Лечител... Уил замълча, а Цефело повтори с нисък, заплашителен глас — Чуваш ли, кажи ми кой си.

— Няма нищо за казване — отвърна Уил, решен да не отстъпва.

— Ти за какъв ме мислиш?! — Лицето на Цефело потъмня от гняв. — Сигурен съм, че ти ни навлече тази беда! Всичко стана само заради теб!

— Всичко стана случайно — въздъхна Уил. — Чудовището щеше да налети на табора, дори и да не бях с вас...

— Лъжеш, Лечителю!

Уил едва се сдържа да не избухне, но само сви рамене:

— Играя по твоите правила, Цефело.

— Само че играта може и да загубее... — заплашително пристъпи към него вождът.

— Не вярвам — спокойно отвърна Уил, но в същото време лекичко вдигна юмрука, стиснал камъните на елфите. Жестът не убягна от вниманието на Цефело и гласът му стана по-миролюбив.

— Ти каза, че не притежаваш нищо ценно, Лечителю. Забрави ли за това?

— Камъните на елфите представляват ценност само за мен — твърдо каза Уил. — Никаква работа няма да ти свършат.

— Нима? — ухили се Цефело. — В такъв случай ти си магьосник, така ли? А може би, самият дявол? Защо не ми кажеш кой си? Докога ще си играем на криеница?

Уил се поколеба. Доникъде нямаше да стигнат така. На целия този разговор трябваше да се сложи точка. Амбърли се приближи до него и докосна ръката му. Присъствието ѝ го на кара да се почувства по-сигурен.

— Цефело, върни ми коня и ще приключим с играта — направо каза той. Лицето на циганина потъмня. — Двамата с Амбърли трябва веднага да се махнем оттук. Демонът, който току-що унищожих, не е единствен. Много са и те са по петите ни. Сега, след като използвах

камъните на елфите, ще ни намерят по-лесно. Трябва да се отдалечим от това място час по-скоро — същото се отнася и за вас.

Цефело го изгледа с присвити очи, сякаш се опитваше да разбере истина ли е това, което току-що чу. Накрая предпазливостта му надделя и той мрачно кимна.

— Взимайте си коня и се махайте от очите ми.

Рязко им обърна гръб и извика на хората си да събират багажа. Очевидно самият той бързаше да оставят зад гърба си това негостоприемно място.

Уил пхна в пояса си кесията с камъните на елфите, хвана Амбърли за ръка и я поведе към поляната, където бяха вързани конете. Изведнъж се сети за нещо, спря и се огледа. Търсеше Еретрия.

— Довиждане, Уил Омсфорд — достигна до него звънливият, проникващ в сърцето глас.

Застанала в сянката на каруците, тя го беше наблюдавала през цялото време. Тъмните ѝ очи искряха. Вече знаеше, че е загубила единствената възможност да тръгне с него.

Уил ѝ се усмихна. Как му се искаше да направи нещо повече за нея, да може да ѝ помогне. Та нали преди малко тя му беше спасила живота... Но знаеше, че не бива. Просто не зависеше от него. Трябваше да устои на безмълвния повик на тези очи и да се погрижи за Амбърли.

— Всичко хубаво, Еретрия.

Лицето ѝ се озари от онази дяволита и в същото време много нежна усмивка.

— Пак ще се срещнем, Уил Омсфорд! И тя се шмугна в храстите като сърна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди разсъмване стигнаха южния бряг на Мърмидон, недалеч от Калахорн и горите на Западните покрайнини. Бяха яздили цяла нощ през полята, без да бързат, но и без да спират, в желанието си да се отдалечат колкото се може повече от Тресавището. Бяха доста уморени, пък и не виждаха подходящо място да прекосят реката, затова Уил предложи да си починат малко. После щеше да се наложи или да плуват, или да повървят по течението, докато открият някакви плитчини. И в двата случая беше по-безопасно да изчакат утрото. Пуснаха Артак да попасе, а те постлаха одеялата си на закрито между дърветата. Миг по-късно ги обори сънят.

Събудиха се чак към обяд. Слънцето вече напичаше. Измиха се, хапнаха набързо и пак тръгнаха.

Повървяха доста нагоре по течението, без да открият подходящо място за минаване. Тогава решиха да преплуват реката, за да не губят повече време. Привързаха се с едно въже за гърба на Артак и нагазиха във водата. Прониза ги хладна тръпка и устните им затракаха от студ, но все пак успяха благополучно да стигнат отсрещния бряг.

Отправиха се на север, като от време на време вървяха пеша, за да си почива Артак. Уил смяташе, че вече доста са се отдалечили от Тресавището и не е нужно да препускат. Трябваше да пазят силите си за по-късно. Пък и поддържаха една доста добра скорост — до сутринта щяха да са стигнали до долината на река Рен. А дотогава не ги заплашваше сериозна опасност.

Поне така мислеше Уил, а Амбърли дори да мислеше друго, запази мнението си за себе си. Сега, след като се бяха разделили с циганите, настроението ѝ видимо се беше подобрило. Тя по-често се усмихваше, пееше си, спираше се да вдъхне аромата на цветята. Както винаги, не разговаряше много с Уил, замислена за нещо свое, но и не странеше от него.

А Уил се улови, че откакто си тръгнаха, почти непрекъснат то мислеше за Еретрия. Чудеше се дали наистина дъщерята на Цефело ще се осмели да захвърли всичко и да побегне и защо беше толкова

сигурна, че пак ще се срещнат. Не че не би се зарадвал да я види отново — дори само мисълта за нея го вълнуваше. Това момиче притежаваше тайнствената, изплъзваща се прелест на русалка, която тласка моряците към гибел..., Уил тръсна глава. Не, Еретрия не беше никакво видение, а същество от плът и кръв, което я правеше не по-малко опасна, въпреки че не му мислеше злото, а напротив, беше спасила живота му.

До вечерта вървяха все на запад — покрай гората, но навлязоха в нея едва когато падна мрак. Спряха за нощувка край едно поточе, но решиха да не палят огън, за да не привличат излишно вниманието. Амбърли събра диви плодове и някакви зеленчуци, които Уил не беше опитвал досега. Вечерята му се услади и докато дояждаше, без да бърза, един от продълговатите златисти плодове, изведнъж усети настойчивия поглед на Амбърли.

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос? — тихо попита момичето.

— Откъде да знам, като още не си ми го задала? — опита се да се пошегува той.

— Ако не искаш, не ми отговаряй, но тази мисъл не ми дава мира, откак напуснахме... Тресавището...

— Да я чуем тогава. — Уил стана сериозен и се премести поблизо до нея, за да вижда лицето ѝ. Озарено от луната, то изглеждаше съвсем бледо. — Ще ми отговориш съвсем честно, нали?

— Разбира се.

— Когато използва камъните... — тя се поколеба, докато намери точната дума, — ...стана ли ти нещо?

— Странен въпрос — изгледа я Уил, обзет от някакво предчувствие.

— Знам, че е странен. Отговори ми — настоя тя. — Знаеш ли защо те питам? Гледах те през цялото време и отначало ми се стори... че усилията са ти напразни и не можеш да им въздействаш. Но после... когато те изведнъж оживяха, на лицето ти се изписа нещо... нещо като болка...

Уил бавно кимна. Спомняше си онова смуцаващо, непривично усещане, което се беше опитал да изтика в периферията на съзнанието си. И почти беше успял. Нещо като защитен рефлекс... Момичето го наблюдаваше.

— Всъщност, ако не искаш, не говори за това... Сигурно ти е неприятно...

— Не — поклати глава той. — Опитвах се да не мисля за това, но се измъчвах вътрешно... Може би ще помогне, ако поговоря за него. Той си пое дълбоко дъх и продължи:

— Вътре в мен има някаква бариера. Не знам на какво се дължи, но просто съществува и ми пречи да използвам силата на камъните. Разбрах го изведнъж и не вярвах, че ще мога да я преодоля. Ужасно се уплаших. А вие с Еретрия бяхте до мен и демонът се канеше да връхлети върху нас. Това щеше да бъде краят. Тогава... нещо се случи и успях. Питаш дали съм почувствал болка? Не беше точно болка, но усещането определено не беше приятно. Някаква смътна тревога, страх, че се е случило нещо невъзвратно...

— Може би по някакъв начин магията ти е навредила... — замислено предположи момичето.

— Може би... — съгласи се Уил. — Само че дядо ми никога не ми е споменавал подобно нещо. Възможно ли е при него да е било по-различно и той да не е усещал нищо смущаващо?

— Действително, елфската магия се проявява по различен начин... зависи от човека... — замислено отвърна Амбърли. — И това е напълно естествено, защото тя е дело на духа, а душите не си приличат като капки вода.

— Но ние с дядо ми много си приличаме — възрази Уил. — Във всяко едно отношение. Разбирал съм се с него много по-добре, отколкото с баща ми или с когото и да е било друг. Затова използването на магията би трябвало да ни се отрази по един и същи начин. Но пък ако беше почувствал нещо обезпокояващо, той непременно щете да ми каже.

Амбърли хвана ръката му и тихо каза:

— По-добре недей да ги използваш повече. — Само в краен случай... — опита се да се пошегува Уил, но момичето не се усмихна. Не виждаше нищо смешно в цялата тази работа.

— Всичко това е заради мен... — поклати глава тя. — Повярвай ми, Лечителю, изобщо не съм искала да се забърквам... Но след като така и така се е стигнало дотук, поне ме изслушай. Елфската магия не е шега работа. Последниците от нея понякога могат да се окажат много сериозни и да навредят повече дори от злото, срещу което тази магия е

била използвана Нашите книги предупреждават за това и ни съветват да внимаваме, защото магията в известен смисъл... те изразходва, изхабява тялото и душата ти. Не можеш да получиш, без да дадеш — такъв е законът. И все пак и най-тежката телесна рана заздравява, докато душата... — Тя се приведе към него. В очите ѝ блестяха сълзи. — Не жертвай душата си заради мен. Не го заслужавам.

Поразен, Уил на свой ред взе ръката ѝ в своята, опита се да се усмихне окуражително и обеща:

— Ще внимавам. Пък, който знае, камъните може и да не ни потрябват отново... Спогледаха се. И двамата не го вярваха.

Посред нощ се разнесе изгладнелият вой на демоните-вълци. Уил и Амбърли скочиха, сепнати в съня си, с разширени от ужас очи. Зловещият вой заглъхна за миг и отново се надигна — остър и пронизващ. Южнякът и момичето грабнаха наметките си, нахлузиха ботушите, оседлаха Артак и се понесоха в нощта.

Дълго препускаха през ливадите, като се придържаха все край гората, а ярката луна озаряваше пътя им. Хладният нощен вятър донасяше до тях воя на демоните някъде откъм Мърмидон.

Артак, нахранен и отпочинал, преодоляваше разстоянията без усилие. Равномерният му бяг доста ги отдалечи от преследвачите. И все пак Уил не се съмняваше, че демоните-вълци ще ги настигнат и се ядосваше на себе си. Трябваше да очаква, че ще стане точно така. Камъните на елфите ги бяха издали при Тресавището и демоните ги бяха последвали незабавно.

А все още бяха твърде далеч от долината Рен, въпреки че яздеха повече от час. За ужас на Уил воят вече не идваше само откъм гърба им — друг, смразяващ кръвта вой му отговори от север, откъм подножието на Драконовите зъби. Вълците ги бяха обкръжили. Може би само на запад пътят им все още бе отворен? Или и там, както при Сребърната река, ги чакаше капан? Дали пък демоните не ги дебнеха в долината на Рен, за да ги довършат? Но нямаха друг избор, освен да рискуват. Воят на преследвачите им ставаше оглушителен. Демоните, примамени от близостта на плячката, се носеха с удвоени сили. Уил пришпори Артак. Жребецът препускахе с отметната назад глава, облян в пот. Но онези от север също ги бяха надушили и предвкушаха кървавата схватка. Междувременно ездачите бяха навлезли в дивата

пустош Стрелехайм, което означаваше, че долината на Рен не е далеч. Уил разчиташе единствено на това.

Течеше третият час от преследването и воят се разнасяше толкова наблизко, че Уил имаше чувството, че настръхналите туловища всеки миг ще изскочат Зад гърба им. Дрехите на ездачите бяха залепнали от пот, а очите им смъдяха от облаците пепел, които силният вятър пращаше в лицата им. Изведнъж забелязаха в далечината скалистите възвишения, които обграждаха долината на Рен, и свърнаха към тях, без да се бавят нито за миг. Конят летеше, устремен напред, напрегнат до крайност, а от разширените му ноздри капеше пяна. Южнякът и момичето се бяха вкопчили в него така отчаяно, сякаш тримата представляваха едно цяло.

Черният жребец прелетя като вятър през пролуката между скалите и Уил се озърна неспокойно — очакваше засада. Но противно на страховете му, никой не ги дебнеше в долината Рен. Това му вдъхна известна надежда. Може би все пак щяха да успеят да се измъкнат... А стигнеха ли веднъж горите на елфите...

Тогава какво? Уил трепна като попарен. Какво очакваше всъщност? Че някой ще им се притече на помощ? Та нали никой освен Аланон не знаеше за пристигането им, а той сякаш беше потънал вдън земя. Двамата не можеха да разчитат, че веднъж преминали границата на елфското кралство, ще намерят закрила. Демоните отдавна бяха проникнали в Арбърлън, самото сърце на кралството, и се опитваха да го унищожат. Те нямаше да се спрат пред нищо и Уил внезапно осъзна заблудата си. Тук дори бяха още по-уязвими, защото гората щеше да им попречи да се спасят с бягство, както досега. Сами се бяха напъхали в капана! Какъв глупак се беше оказал само, какъв глупак! Идеше му да извика от яд и безсилие. Пътищата им за бягство бяха отрязани и грешката беше единствено негова. На всяка цена трябваше да се измъкнат оттук. Мисълта му трескаво работеше. Камъните на елфите. В тях беше единственият изход.

В следващия миг чу писъка на Амбърли и рязко се извърна. С разширени от ужас очи момичето сочеше някъде нагоре.

Уил видя чудовищната птица, която се приближаваше към тях като тъмен облак. Птицата разбра, че са я забелязали и от гърлото и се надигна пронизителен крясък. Само по чудо можеха да избягнат грамадния клюн и остриите, закривени нокти. Уил пришпори Артак, но

бедното животно беше вече на края на силите си и едва се държеше на краката си. Ако успееш да стигнат гората, бяха спасени. Такава грамадна птица не би могла да се провре през гъсто преплетените клони. Но щяха ли да успеят?

Трябваша им още само няколко секунди. Птицата се спускаше към тях, застрашително разперила криле. Изведнъж Уил забеляза ездача на гърба ѝ — тъмна фигура с неясни очертания и червеникави искрящи очи. Южнякът изтръпна под погледа на тези очи и целият му кураж се изпари.

За миг реши, че с тях е свършено. Но верният Артак с последен, отчаян отскок преодоля разстоянието, което ги делеше от гората, и тримата се озоваха под закрилата на почти непреодолимите дебри.

Жребецът се провря между дърветата и успя да излезе на тясна горска пътека. Храсталаците драскаха немилостиво лицата и ръцете на двамата ездачи. Южнякът и момичето се приведоха напред.

От ужас, изтощение и превъзбуда Артак бе станал почти неуправляем. Носеше се напред като навит на пружина — Уил чак се уплаши да не би да сбърка посоката и вместо да се отдалечат от преследвачите си, да налетят на тях. Напразно дърпаше юздите на жребеца в стремежа си да го поукроти. Вече се беше примирил, че нищо не е в състояние да накара коня да спре, и изведнъж едва не изхвърча от седлото — така рязко закова на място Артак. Спря, наведе глава и тихо изцвили. От хълбоците му се вдигаше димяща пот. Уил и Амбърли се спогледаха в недоумение.

И тогава пред тях изникна като изпод земята една висока фигура, загърната в тъмен плащ. Това стана толкова бързо, че Уил нямаше време дори да извади камъните на елфите. Тъмната фигура пристъпи напред и потупа запотения гръб на Артак. Уил зърна лицето под спуснатата качулка. Беше самият Аланон.

— Всичко наред ли е? — попита тихо той и пое от седлото Амбърли, сякаш беше лека като перце.

Момичето само кимна — още не можеше да дойде на себе си от учудване и уплаха.

— Къде се губиш, Аланон?! Вече мислехме, че си мъртъв! — възкликна Уил.

— Все бързате да ме отпишете... — промърмори друидът.

— Аланон, трябва да се измъкнем оттук час по-скоро — Уил се озърна неспокойно и заговори почти на един дъх. — Демони-те-вълци ни преследват още от Мърмидон, а и една гигантска черна птица...

— Почакай, Уил...

— ... за малко да връхлети върху нас...

— Уил! — извика Аланон. Южнякът спря по средата на думата и го погледна изумено. — Ще ми позволиш ли да взема и аз думата, млади момко? Уил се изчерви и кимна.

— Благодаря. Исках да ви кажа, че засега сте в безопасност. Вождът на демоните надушва присъствието ми и се е разпоредил да бъдете оставени на мира. Омръзна му да се разправя с мен и е решил да поизчака.

— Сигурно ли е това? — Уил го погледна с известно недоверие.

— Абсолютно сигурно. Хайде сега, седнете и си поемете дъх.

Южнякът и момичето седнаха уморено на един дънер. Аланон остана прав.

— Трябва да продължим, към Арбърлън още тази вечер. Но нищо не пречи да починем малко — рече друидът.

— Как всъщност се озова тук? — попита го Уил.

— И аз бих ви задал същия въпрос — усмихна се Аланон. — Какво точно се случи при реката?

— Спаси ни Кралят на Сребърната река — отговори южнякът.

— И дори разговаря с нас — тихо допълни Амбърли.

— По-точно с теб — отбеляза Уил. — А ти, Аланон, как се измъкна? Също с негова помощ ли?

— Не — поклати глава друидът. — Аз дори не го видях. Забелязах само някаква ярка светлина, която ви обгърна, преди да изчезнете. За Краля на Сребърната река знам само, че води странно, уединено съществуване, и че се появява пред малцина. Този път избра вас, значи е имал своите основания за това. Във всеки случай успя да внесе смут в редиците на демоните, от което на свой ред се възползвах аз.

Изведнъж той се обърна към Амбърли:

— Спомняш ли си какво точно ти каза?

Момичето смутено сви рамене:

— Не... Всичко беше като насън.

— Нищо, нищо — махна с ръка друидът. — Важното е, че ви помогна. Без него и тримата бяхме изгубени.

— Да, наистина, добре че беше той. — В гласа на Амбърли се долавяше тъжна ирония. — А ти къде се дяна, друиде?

— Как къде? — озадачено я изгледа Аланон. — Опитвах се да се добера до вас. Знаех, че сте в безопасност, но нямах представа накъде ви е отнесъл Кралят на Сребърната река. Можех, разбира се, да използвам магия, но не виждах смисъл да рискувам излишно. Предводителят на демоните притежава мощ не по-малка от моята, ако не и по-голяма. Веднага щях да привлека вниманието му. Вместо това реших да продължа към Арбърлън. Надявах се да ви срещна по пътя, както и стана. Придвижвах се бавно, защото междувременно бях загубил коня си, но разчитах, че ще действате предпазливо в мое отсъствие, както се бяхме разбрали. А когато Уил използва камъните на елфите при Тресавицето, успях да се ориентирам за местонахождението ви. После чух воя на демоните-вълци и разбрах, че сте се насочили към долината Рен. Така ви открих.

— По-добре късно, отколкото никога... — отново не се сдържа Амбърли.

Аланон я погледна, усмихна се и поклати глава:

— Мисля, че се появих тъкмо навреме.

— Дано да е така, друиде, Но има нещо, което ме безпокои от самото начало. Имам чувството, че демоните знаят предварително всяка наша стъпка. Въпреки че досега им се измъкваме като по чудо...

— Знам — кимна Аланон. — Нещата ще се променят. Така не може да продължава. Амбърли пламна:

— Вече не вярвам на обещанията ти. Искам целият този кошмар най-после да свърши и да се върна у дома — не в Арбърлън, а в Хейвънстед.

— Не мисли, че аз не искам това — меко отвърна друидът. — Повярвай ми, правя всичко, което зависи от мен.

— Може би — сви рамене Амбърли. — Или поне всичко, което ти влиза в работата. Лицето на Аланон изведнъж потъмня:

— Не говори, без да знаеш, малка принцесо. Не е справедливо.

— Знам само едно — не отстъпваше тя. — Не мога да разчитам нито на теб, нито на избрания от теб придружител! Съжалявам, че изобщо се забърках с вас.

И за да скрие гневните си сълзи, тя рязко им обърна гръб и закрачи напред.

Уил Омсфорд, едновременно огорчен и объркан, остана да гледа след нея. В първия миг му мина през ум да вдигне ръце и да я остави да се оправя сама. И без това нямаше кой знае каква полза от него.

Но Аланон, сякаш доловил мисълта му, сложи ръка на рамото му и тихо каза:

— Не я съди прибързано.

Уил сви рамене и се изправи. И без това беше стигнал дотук, връщане назад нямаше.

Друидът хвана юздите на Артак и се отправи след Амбърли. Уил го последва.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Привечер на следващия ден крал Ивънтайн Елеседил се беше усамотил в кабинета си и преглеждаше списъка от държавнически дела, с които на сутринта трябваше да се заеме. Лицето му бе изопнато от умора, а очите му — възпалени от виране в ситно изписаните страници на древните книги.

В краката на стария крал кротко похъркваше Манкс. „Завиждам ти, че можеш да спиш спокойно, стари друже, тъжно се усмихна Ивънтайн, какво не бих дал и аз да затворя очи поне за час, без да нахлуят проклетите кошмари.“

Кралят разтърка очи и подпря глава на ръцете си. Да можеше някак да се отърве от мъчителните мисли, които го преследваха всяка нощ и прогонваха съня му... Все по-болезнено усещаше нуждата от почивка и все по-малко надежда му оставаше, че желаният покой ще дойде.

Когато отново вдигна глава, пред него стоеше Аланон. За мит не повярва на очите си, реши, че видението е плод на затормозеното му съзнание, тръсна глава и разтърка очи. Но вместо да изчезне, друидът се приближи към него и му подаде ръка.

— Аланон! Вече мислех, че почвам да получавам халюцинации! Какво стана? Откри ли я?

— Тя е тук — кратко каза друидът.

Кралят не намери какво да отговори на това и замълча объркано. Манкс се събуди, наостри уши и шумно се прозя.

— Не вярвах, че някога ще я видя отново — промълви Ивънтайн.
— Къде е?

— На сигурно място. Чуй ме, кралю, нямаме много време. Искам да събереш синовете и най-верните си съветници, изобщо хората, на които си разкрил тайната на Елкрис. Кажи им да дойдат точно след един час в Голямата заседателна зала. Искам да се срещна с тях. Постапи отвън на пост сигурен човек. Това е засега. Ще се видим на съвета.

Той се обърна и тръгна към вратата.

— А Амбърли? — извика след него Ивънтайн.

— Ще се видим на съвета — повтори друидът, без да се обръща.

Уреченият час изтече и най-верните приближени на крал Ивънтайн се събраха в Голямата заседателна зала. Тя беше просторно шестоъгълно помещение с дъбова ламперия и високи сводести тавани, като в катедрала. В дъното на залата се издигаше кралският престол — великолепен, ръчно резбован, заобиколен от знамена с древни елфски гербове. Подът от чер полиран мрамор отразяваше като езерна вода светлините на газовите лампи. Около кръглата маса бяха столовете на Висшия елфски съвет — двадесет и един на брой.

Но тази вечер бяха заети само шест от тях. Андер Елеседил седеше, вперил поглед в широкия дъбов портал, и почти не обелваше дума. Мисълта за появата на Амбърли го изпълваше с безпокойство. Въпреки че баща му не беше споменал нищо, принцът беше сигурен, че тя се е върнала. Иначе Аланон не би настоявал да ги види още сега. И най-вероятно друидът беше успял да я убеди да се заеме със спасяването на Елкрис. Андер не можеше да си представи само как би посрещнал Съветът завръщането на Амбърли, но се опасяваше, че чувствата щяха да бъдат по-скоро враждебни. И въпреки това, ако кралят се изкажеше пръв и им обяснеше как стоят нещата, останалите може би все пак щяха да ѝ гласуват доверие... Но не вярваше баща му да го направи. Той би предпочел първо да чуе мнението на останалите и тогава да вземе решението си.

Андер се раздвижи неспокойно. Какъв ли щеше да бъде неговият собствен съвет? И дали щеше да бъде достатъчно обективен, след като ставаше дума за Амбърли? Дори в момента се разкъсваше от противоречиви чувства по отношение на нея — обичта и разочарованието се преплитаха. Той наведе глава. Може би щеше да е най-добре изобщо да не се намесва и да остави на побезпристрастните да преценят.

Бързо огледа събралите се. Баща му се беше спрял все на сигурни, надеждни хора. И то, помисли си Андер, на такива, у които здравият разум щеше да надделее над чувствата. Но какво ли щеше да им подсказва този път разумът? Дори за себе си не можеше да бъде сигурен...

Отдясно на краля седеше Арион Елеседил, престолонаследникът. Както винаги, Ивънтайн щеше да се обърне първо към него. Арион

беше неговата опора и старият крал го обичаше безумно. Самото му присъствие действаше на баща му толкова успокояващо, колкото ничие друго. Най-малко пък това на Андер, Но поне според брат си Арион беше твърдоглав и прибързан, не умееше или пък не искаше да се постави на мястото на друг. Навремето беше много привързан към Амбърли, дъщерята на любимия му брат Ейн. Но след смъртта на брат му момичето се отдръпна от него — чувстваше Андер по-близък. А след като Амбърли отхвърли честта да бъде Избраница, разривът между нея и вуйчо ѝ беше пълен. В този момент Арион не изпитваше по отношение на Амбърли друго, освен горчиво разочарование. Дали то нямаше да попречи на безпристрастното му решение, питаше се Андер.

До Арион седеше Емер Чиос, първият министър. Той ръководеше държавните дела в отсъствие на краля. Красноречив и убедителен, Чиос щеше да изрази чувствата си открито. Кралят много го ценеше, въпреки че двамата много често бяха на различно мнение. Във всеки случай, каквото и решение да вземеше Емер, то щеше да има своята тежест.

Кейл Пинданон, главнокомандващ армията на елфите, бе най-старият и близък приятел на краля. Десет години по-млад от Ивънтайн, Кейл изглеждаше дори по-възрастен със съсухреното си, набраздено от белези лице, дългите бели коси и тънките си, провиснали мустаци. Целеустремен и твърд като скала, Пинданон беше сляпо предан на краля и винаги готов да го подкрепи. Същото щеше да стане и сега.

Последният присъстващ на събранието не беше член на Висшия елфски съвет. Той беше по-млад от Андер, слабичък, тъмнокос елф. Седнал до Пинданон, той почти не разговаряше с останалите, а ги наблюдаваше мълчаливо с искрящия си буден поглед. От пояса му стърчаха дръжките на два кинжала, а на стола му бе провесена дълга сабя. Андер забеляза на гърдите му медальон със сребърния кралски кръст. Това по всяка вероятност бе Криспин, капитан на елитната кралска гвардия, чието основно задължение бе личната охрана на краля. И все пак присъствието му тук бе доста странно. Андер бе очаквал баща му да се обърне за съвет към някой по-стар и опитен елф. Но щом в края на краищата го бе направил, явно имаше своите основания за това.

Тези бяха присъстващите на тайната сбирка. Отвън пред вратата пазеха Дардан и Роу. Напълно съзнателно баща му беше подбрал различни във всяко отношение хора, обединени от верността си към кралството. Ивънтайн разчиташе, че те ще вземат възможно най-правилното решение и Андер се молеше това да се окаже така.

Тези мъже съзнаваха отговорността си за съдбата на елфското кралство. Всички те бяха готови един ден да защитават интересите му на живот и смърт и този ден застрашително приближаваше. Елкрис бе вече на края на силите си, животът бавно се изцеждаше от нея и скоро никой нямаше да е в състояние да удържи злокобните настървени създания, измъкнали се иззад стената на Забраната. Те щяха да нахлуят в Западните покрайнини и да се опитат да унищожат всичко...

Андер оброни глава на ръцете си. Дали изобщо замисленото от Аланон имаше някакъв шанс да успее? И най-вече — щеше ли да им стигне времето? Всичко се свеждаше до това.

Двете врати на портала изведнъж широко се отвориха и всички като един обърнаха глави натам. В залата влязоха три фигури, загърнати в тъмни плащове, със спуснати ниско пред лицата качулки.

Този, който се извисяваше като скала над другите двама, не можеше да бъде друг освен Аланон, а някоя от двете по-дребни фигури беше... Андер затаи дъх... Амбърли! Но кой беше третият? Новодошлите застанаха безмълвно в единия край на масата.

— Ваше величество — обърна се друидът към краля и леко се поклони.

— Винаги си добре дошъл сред нас, Аланон. Всички са вече тук и с нетърпение очакват да те чуят.

— Тогава да не губим време — кимна Аланон и пристъпи напред. — Както знаете, голяма опасност заплашва народа на елфите — Силата на Елкрис отслабва с всеки изминал ден и скоро Забраната ще рухне. Демоните вече обикалят наоколо и дебнат сгоден момент да отмъстят за хилядолетното си заточение. А рухне ли веднъж Забраната, ще заприиждат насам като неудържим порой...

... Ни най-малко не преувеличавам, господа. Силата на тяхната омраза е страшна и не бива да се подценява. Засега са на свобода само една шепка от тях и кръвопролитията вече започнаха. А ако цялата сган нападне кралството, силите ще бъдат неравностойни...

— Не познавате нашата армия! — разпалено възрази Пинданон.

— Генерале — намеси се крал Ивънтайн, — нека първо го изслушаме.

Пинданон прехапа устни и се облегна назад.

— Единственото ви спасение е Елкрис — продължи Аланон. — Умре ли Елкрис, вие сте загубени. Дори най-силната армия не е в състояние да ви помогне. Може да ви спаси само чудо. Такова чудо е прераждането на Елкрис и според легендата то е напълно възможно. Вие сами най-добре знаете какво е необходимо за това. Един от Избраниците трябва да занесе семето ѝ при Свещения огън, Извора на живота И да успее да се върне обратно, за да дари нов живот на Елкрис. Едва тогава стена та на Забраната ще се възстанови и демоните ще се приберат обратно.

... Чуйте ме, жители на Арбърлън. Само преди две седмици разбрах за бедата, сполетяла Елкрис, и веднага се отправих насам да предложа на крал Ивънтайн помощта си. За съжаление пристигнах твърде късно. Не можах да предотвратя кървавото убийство на Избраниците, но още не всичко е изгубено! Древните книги в Паранор ми дадоха отговор на загадката за местонахождението на Свещения огън.

... Открих и още нещо. Един от Избраниците все пак е оцелял, защото в деня на кръвопролитие то е бил далеч оттук. Този Избраник сега стои пред вас.

Последните думи на друида бяха посрещнати от глух шепот на недоверие. Аланон направи знак на по-дребната фигура да се приближи до масата. — Свали си качулката — нареди той.

Настъпи миг на напрегнато очакване, Ивънтайн стискаше облегалките на престола си така здраво, че кокалчетата на китките му побеляха.

Разнесе се сподавен вик на изумление и зеленият, едновременно плах и прелестен поглед на Амбърли срещна не по-малко смутения поглед на нейния дядо.

После Арион изведнъж скочи от мястото си с преbledняло от гняв лице:

— Не, друиде! Само това не! Как смееш изобщо да я водиш тук?!

При тези думи на брат си Андер пламна и също беше готов да скочи от мястото си, но баща му го спря. Надигна се гневна глъчка,

която постепенно утихна под строгия поглед на краля. — Нека първо изслушаме Аланон! — повтори Ивънтайн.

— Благодаря — кимна друидът. — Достойни мъже на Арбърлън, искам добре да разберете едно — Амбърли Елеседил е последната ви надежда...

— Тежко ни и горко, ако разчитаме на една изменничка! — отново не се сдържа Арион. Кейл Пинданон кимна в знак на мълчаливо съгласие.

— Ако не вярвате, че тя все още е достойна да служи на Елкрис, това лесно може да се провери — всъщност не мислете, че самата Амбърли не е измъчвана от същите съмнения... Но уверявам ви, че в този съдбоносен момент единственото, което има значение, е решението на Елкрис, ниchie друго. Ако тя прецени, че може да повери семето си на Амбърли, значи всичко е наред. Тук няма място за гордост, нито за гняв, защото съдбата на цялото ви кралство е заложена на карта. Това трябва да ви е пределно ясно. Затова, достойни елфи, забравете миналото, подайте ръка на Амбърли и се доверете на преценката на мъдрата Елкрис.

— Няма да стане — свъси вежди Арион.

— Прекалено много искаш от нас, друиде — поклати глава Емер Чиос.

— Защо? Искам само да бъдете безпристрастни и да оставите нещата да следват своя естествен ход, Повтарям ви, че не е във ваша власт да решите дали Амбърли ще бъде натоварена с изпълнението на тази изключително рискована мисия. Първо трябва да се долитаме до Елкрис. Нека Амбърли се яви пред нея и ако Елкрис ѝ повери семето си, заклевам ви, не се опитвайте да я спрете, а се молете за благополучното ѝ завръщане.

— А ако Елкрис я отхвърли?

— В такъв случай тежко ни и горко... Въпреки че ни най-малко не подценявам армията на генерал Пинданон.

— Чуваш ли се какво говориш, друиде?! — избухна Арион въпреки предупредителния поглед на баща си.

— Искам и вие добре да ме чуете — обърна се към него Аланон.

— Криви ще ти излязат сметките, Аланон — сви устни Арион.
— Елкрис няма дори да ѝ проговори. Но нека все пак изменницата

благоволи да ни обясни какво я е накарало да изостави задълженията си и да побегне като последна страхливка.

Аланон хвърли бърз, окуражителен поглед на Амбърли. Но момичето беше свело очи и лицето му беше пребледняло.

— Съжалявам, ако съм ви причинила болка — отвърна тя едва чуто. — Но не можех да постъпя друго.

— Ти ни опозори! — избухна Арион. — Не оправда надеждите ни и опетни паметта на баща си! Кажи — липсваше ли ти нещо?! Напротив — всичко ти беше поднесено на тепсия и ти реши, че можеш да плюеш на всичко!

Амбърли прехапа устни.

— Никога не съм мислила, че заслужавам да бъда Избраница, Арион. Никога не съм се стремела към това. Известно време се опитвах да правя онова, което се очакваше от мен, но... разбрах, че е безсмислено.

— О, няма?! — заплашително се надвеси над нея Арион. — И защо, осмелявам се да попитам?

— Не мога да обясня... — тя го погледна умолително и очите ѝ се напълниха със сълзи.

После се обърна към Аланон и с отпаднал, внезапно състарен глас попита:

— Защо ме доведе тук, друиде? Защо изобщо ме накара да се върна? Нали ти казах, че няма смисъл... Сега увери ли се? Моля те, остави ме да си вървя!

— Разбери най-после, че тук си у дома, момичето ми — меко и някак тъжно отвърна друидът. — Въпреки че посрещането беше доста хладно. — И той стрелна с поглед Арион.

— Разбирам чувствата ти, принце, но опитай се поне за миг и ти да се поставиш на мястото на някой друг. Гневът не води до нищо добро... Докога ще се въртим в този омагьосан кръг?

Той замълча, обгърна с поглед лицата на всички присъстващи и разпери ръце:

— Не знам какво е накарало Амбърли да си отиде оттук. Не знам и какво я е накарало да избере Хейвънстед за свой втори дом. Но нямам право да я съдя, нито пък вие имате това право. Станалото — станало. Важното е, че все пак се върна. Направи го само заради вас, не я карайте да съжалява, че го е сторила. Знаете ли каква смелост се

искаше от нея, за да вземе това решение? Знаете ли какво е преживяла, докато стигне дотук? През цялото време демоните бяха по петите ѝ и все още са. Затова оставете упреците и помислете за своята собствена отговорност.

Старият крал и Андер го слушаха с напрегнати горящи очи, но Емер Чиос изведнъж го прекъсна:

— В такъв случай защо първо не я заведе при Елкрис, друиде?

— Не бих го направил зад гърба ви — твърдо каза Аланон. — Исках първо да получа вашето съгласие, доблестни мъже на Арбърлн.

Той сложи ръка на рамото на Амбърли и продължи:

— Настъпи моментът да направите избора си. Кой от вас ще ѝ гласува доверие?

В залата се възцари гробна тишина. Всички се раздвижиха неспокойно, размениха бързи погледи, но никой не взимаше думата.

Андер усети, че настойчивият поглед на Аланон беше вперен в него. Очите на двамата мъже се срещнаха и размениха някакво безмълвно послание.

Андер се изправи, заобиколи масата и се изправи пред Амбърли. Тя трепна като подплашена сърна, но принцът се наведе, целуна я по челото и я притисна до гърдите си.

Емер Чиос се приближи към тях, обърна се към останалите и разпери ръце:

— Е, господа, можем поне да опитаме...

Криспин погледна към краля, чието лице си оставаше непроницаемо, и след моментно колебание се присъедини към малката групичка.

Трима подкрепяха Амбърли, трима останаха по местата си. Кралят въпросително погледна Арион, но той само поклати глава:

— Казах вече. Не мога просто да махна с ръка и да забравя.

Лицето на Пинданон също остана мрачно изопнато:

— Гласувам доверие единствено на нашата армия. — Поколеба се и добави: — И на теб, Кралю. Затова — да бъде както ти решиш.

В този миг всички погледи бяха приковани в Ивънтайн. Старият крал остана известно време вгълбен в себе си и на лицето му се изписа тъжна решителност. После каза с тих, но ясен глас:

— Тогава Амбърли ще застане пред Елкрис. Благодаря ви. Разпускам Съвета.

Арион Елеседил напусна залата смръщен като буреносен облак, без да удостои с поглед никого.

Андер остана загледан след него и Уил Омсфорд видя болката и разочарованието, които се изписаха на лицето на принца. Разривът между двамата братя не остана тайна за никого, но в този момент гласът на Аланон отново прикова вниманието. Друидът оповести, че Амбърли е на края на силите си от изтощителното пътуване и ще си почине някой и друг ден, преди да се изправи пред Елкрис. После заседателите се оттеглиха. В залата останаха само кралят и трите фигури, загърнати в тъмни плащове. Друидът прошушна нещо в ухото на краля и той макар и неохотно също напусна залата.

— Амбърли — обърна се Аланон към момичето, когато останаха сами — искам да отидеш при Елкрис още тази вечер.

— Но нали... — невярващо започна момичето и изведнъж рязко поклати глава. — Не. За днес ми стига. Имам нужда да събера мислите си, преди да застана пред нея! Пък и ти сам каза, че...

— Тактически ход — смигна друидът. — Имах нещо на ум. Какво те притеснява чак толкова? Ще застанеш пред Елкрис такава, каквато си — нямаш нужда от специална подготовка. Амбърли се озърна безпомощно, като хваната в капан.

После изведнъж раменете ѝ се разтърсиха от ридания. Наистина ѝ беше дошло твърде много. Цялата ѝ съпротивителна сила сякаш се беше стопила и тя стоеше пред тях крехка и уязвима. Аланон се опита да я прегърне, но тя отблъсна ръката му, извърна се настрана и продължи да плаче — горчиво, безутешно. Уил Омсфорд я гледаше със свито сърце, безпомощен да ѝ помогне. Най-после Амбърли спря да плаче и задавено прошепна:

— Аланон, наистина ли трябва да отида още тази вечер?

— Да, принцесо — твърдо каза друидът. Последвалото мълчание се стори на Уил Омсфорд безкрайно.

Най-после Амбърли отвърна с тих равен глас:

— Добре тогава.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бледа сребриста лунна светлина заливаше улиците на спящия Арбърлън. Летният задух бе отстъпил място на нощната прохлада, напоена с ухания. Замрелият през деня живот на дребничките чевръсти горски обитатели и градинските буболечки беше в стихията си.

Свещената Елкрис се издигаше на своето хълмче самотна и някак встрани от кипящия, жужащ и пърхащ живот. Нейната собствена нощ бавно и неумолимо приближаваше. Смъртта вече я бе белязала, посегнала бе на съвършената ѝ красота, привела бе гордата ѝ корона към земята, заменила бе огнената руменина на листата ѝ с бледност. Извисявала се доскоро като символ на живота, днес тя стърчеше като призрачен скелет — гледка едновременно и жалка, и зловеща:

Амбърли, Аланон и Уил Омсфорд стояха в подножието на хълма смълчани и напрегнато се взираха в умиращото дърво. Накрая Амбърли каза с глух задавен глас: — О, Аланон, колко ли страда...

Спуснал качулката ниско над очите си, друидът не отговори.

— Наистина ли не можеш да направиш нищо за нея? — погледна го момичето.

— Само ти можеш да ѝ помогнеш — беше отговорът на друида.

Амбърли потрепери, въздъхна и наведе глава Дълго време никой от тримата не продума:

— Сега ли? — прошепна изведнъж Амбърли. — Тя спи...

— Ще се събуди — насърчи я Аланон, а Уил си помисли:

— Тя се страхува, уплашена е до смърт още от самото начало, но така и не каза защо.

— Готова съм... — погледна ги момичето.

— Тогава върви. Ние ще почакаме тук.

Тя се загърна по-плътено в плаща и тръгна нагоре по хълма, без да се обръща, без да откъсва очи от дървото.

След малко стоеше пред Елкрис. Отдолу изглеждаше малка и беззащитна, тялото ѝ се губеше в тъмния плащ, а нощният вятър си играеше с косите ѝ.

В ума ѝ се въртеше една-единствена мисъл: Страх ме е. Страх ме е — Страх ме е.

Така и не разбра причината за този страх. Така и не успяваше да го контролира. Потръпна само при мисълта за докосването до Елкрис. И в същото време се питаше — защо? Какво толкова? Не можеше да си отговори. Но с цялото си същество усещаше, че има нещо.

А на всичко отгоре двамата мъже не откъсваха поглед от нея. Чувстваше го, без дори да се обръща. Е, това поне можеше да се промени. Заобиколи дървото и се скри от очите им. Южнякът и друидът се спогледаха, седнаха на тревата и се приготвиха да чакат.

— Какво ще стане, ако Елкрис вече не я приема за Избраница? — зададе Уил въпроса, който го измъчваше.

— Колкото до това, можем да бъдем спокойни — отвърна друидът, без да го поглежда.

— Има нещо, което премълчаваш, нали? — изведнъж каза Уил.

— Казах ви всичко, което трябваше да знаете — гласът на Аланон беше хладен, почти враждебен. — Ако има още нещо, то не те засяга, южняко. Знаеш какво се иска от теб.

По тона му Уил разбра, че за него въпросът е приключил и е опасно да се продължава в тази насока, но въпреки това попита:

— Знаеш ли поне защо Амбърли толкова се страхува от Елкрис?

— Не.

— Наистина ли? — Уил целият пламна.

— Наистина. Дори и тя самата не може да определи страха си. Във всеки случай, ако има нещо за обясняване, смятам, че тя ще го сподели с теб.

— Съмнявам се — отвърна Уил. — Ако още не си забелязал, тя почти не общува с мен.

Аланон не отговори нищо на това и мълчаливо зачакаха завръщането на Амбърли.

— В безопасност ли е там горе? — изведнъж попита Уил. Друидът само кимна.

Амбърли се взираше в Елкрис почти парализирана от страх. Смразяващото усещане се засилваше и ѝ пречеше да мисли. Амбърли се чувстваше като кукла, навита на пружина — сякаш друг вместо нея движеше краката ѝ. Пристъпи още една крачка напред, коленичи и наведе глава. Чакаше. Най-после сякаш немощна, костелива старческа

ръка я докосна по рамото. Беше Елкрис. В гърдите ѝ нахлу пареща вълна. Тя заплака.

Доста време бяха мълчали, когато Уил изведнъж си спомни нещо странно и любопитството му надделя:

— Аланон? Друидът го погледна.

— Има още нещо... Защо пред Съвета каза, че Амбърли ще си почине някой и друг ден, а после се оказа, че тя трябва да отиде незабавно?

— Отдавна чаках да ми зададеш този въпрос, Уил Омсфорд — отвърна Аланон с присъщата си леко насмешлива усмивка.

— А ще получа ли отговор?

Аланон кимна.

— Да, но той няма да ти хареса. Направих го за заблуда на противника. Сред приближените на краля има шпионин.

— Откъде знаеш? — едва чуто попита Уил.

— Я помисли. Когато пристигнах в Паранор, демоните вече бяха там. Забележи — не ме бяха преследвали, а ме чакаха. Значи са знаели предварително. А откъде? Само Ивънтайн знаеше, че съм се върнал в Четирите земи. Само с него споделих плана си да се върна в Паранор, за да видя дали в историческите ни хроники случайно не е споменато Хранилището. Предупредих го да мълчи и съм сигурен, че не е споменал на никого за разговора ни... В такъв случай остава едно-единствено обяснение — били сме подслушвани. Някой ни е предал.

— Направо не е за вярване — озадачен поклати глава Уил. — Нали сам каза, че никой не е знаел за завръщането ти?

— И аз това се чудя... Шпионинът трябва да е някой в непосредствена близост до краля — може би някой от охраната или от домашните помощници... във всеки случай, добре че тогава не споделих с краля къде е Амбърли — нищо чудно да бяха се добрали до нея преди мен... — Той потръпна при тази мисъл и погледна южняка. — А можеха и на теб да ти видят сметката...

Уил усети кожата си да настръхва. За пръв път беше благодарен, че друидът понякога спестява част от информацията. И изведнъж се сепна:

— Ами Съветът? Не смяташ ли, че каза твърде много? Представи си, че шпионинът е бил в залата...

— Надявам се да е бил — загадъчно се усмихна друидът. — Точно на това разчитам. Демоните и без това вече знаят кои сме тук и защо сме тук. Тъй че в този смисъл няма да научат нищо ново. За тях е важна единствено информацията, че Амбърли смята да си почине няколко дни. Те ще планират действията си с оглед на това, а за нас е ценна всяка минута преднина.

— Не ми е съвсем ясно... — въздъхна Уил.

— Ще ти стане — увери го друидът. — Имай малко търпение. Съгласен ли си?

Уил мрачно кимна. И да не беше съгласен, нещата едва ли щяха да се променят. Вече добре познаваше Аланон.

— Ще те помоля само за едно — сложи ръка на рамото му друидът. — Нека засега това си остане между нас. Не казвай нищо на Амбърли — и без това е достатъчно уплашена. Уил обеща. Този път и двамата бяха на едно мнение.

Миг по-късно видяха Амбърли. Идваше към тях бавно, обронила глава. Лицето ѝ беше преbledняло, очите трескаво блестяха. Личеше си, че беше плакала.

Друидът се спусна към нея, взе я в прегръдките си и я остави да се наплаче. Тя се отпусна в ръцете му и прошепна през сълзи:

— Ти беше прав, Аланон...

Трепереше като лист. Разтвори шепата си и Уил видя в нея нещо, което приличаше на гладка сребристая перла. Семето на Елкрис.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

След малко излязоха от Градината на Живота така безшумно, както бяха дошли. Промъкнаха се покрай Черната стража незабелязани, със спуснати ниско над лицето качулки, и се отправиха към града. Друидът не им даде никакво обяснение накъде ги води, а и те не посмяха да попитат. Вървяха мълчаливо — най-отпред Аланон, след него Уил и отзад — Амбърли, която вече едва се държеше на краката си. От време на време Уил я поглеждаше загрижена Самият той отдавна имаше нужда от почивка и можеше да си представи как се чувства момичето, въпреки че тя изобщо не се оплакваше. По едно време той все пак тихичко ѝ прошепна: „Дръж се, още малко остава“, въпреки че изобщо не знаеше накъде са тръгнали. Искаше му се да я окуражи и тя го погледна благодарно.

След малко различиха очертанията на кралския дворец и Аланон им направи знак да го последват. Промъкнаха се откъм южната страна под прикритието на боровете и излязоха пред един тъмен прозорец на равнището на земята. Зад спуснатите завеси не се долавяха никакви признаци на живот, но след краткото почукване на Аланон някой отвътре изведнъж се раздвижи, дръпна крайчеца на завесата и ключалката щракна.

Тримата влязоха и Аланон побърза да затвори плътно прозореца. Някой мина покрай тях, запали свещ и най-после видяха къде се намират. Бяха в кабинета на краля — пълен с книги, малък, но много уютен — с дъбови дъски и старинни гоблени на стените. На едно килимче недалеч от тях лежеше куче вълчак, което дружелюбно размаха опашка.

Ивънтайн Елеседил остави свещта на масата и се приближи към тях.

— Спокойно ли е всичко? — тихо попита Аланон. Кралят кимна. — И сме сигурни, че сме сами? — Друидът огледа внимателно — стаята, отвори вратата към коридора, озърна се и пак я затвори.

— Всички спят — отговори кралят. — Оставил съм на пост само Дардан и Роу, и то пред вратата на спалнята. Само старият Манкс знае,

че съм тук. — И той почеса зад ушите вярното животно, което кротко дремеше, отпуснало глава на лапите си.

— Тогава можем да започваме. — И Аланон направи знак на Уил и Амбърли да седнат. Уил се отпусна уморено на един стол, а Амбърли тръгна с несигурни крачки към дядо си. Ивънтайн се спусна да я прегърне и тя сгуши глава на гърдите му като малко момиченце.

— Обичам те, дядо — прошепна. — Толкова ми липсваше.

Старият крал погали косите ѝ и тихо заговори:

— Вече не ти се сърдя, Амбърли. Каквото било, било. Дано да си разбрала, че твоят дом е тук. При семейството ти, което те обича.

Момичето бавно поклати глава.

— Говорих с Елкрис, дядо. Тя ми даде семето си... Ивънтайн сякаш изведнъж остаря.

— Ужасно съжалявам, детето ми. Бих искал да беше другояче. Само ако можеше...

— Знаем, дядо — прекъсна го тя, но в очите ѝ се четеше огромно отчаяние.

Отиде и седна до масата между Аланон и Уил. Кралят остана загледан в нея. Изглеждаше някак смален и прегърбен. Аланон го изчака да се съвземе и тихо започна:

— Събираме се тази нощ, както се бяхме разбрали с теб, кралю, за да си кажем неща, които не бива да излязат извън тези четири стени. Гибел заплашва народа на елфите, Елкрис умира, демоните се готвят да нахлуят в Четирите земи... С една дума — време за губене няма. Кралството ще трябва да устои на атаките на демоните, докато Уил и Амбърли открият Свещения огън. Ще остана тук, за да помогна, доколкото изобщо е възможно, а вие двамата — той загрижено погледна южняка и момичето — ще трябва да се справите сами...

... Бих дошъл с вас, стига да можех... Но както вече ви казах, един от демоните ще използва цялата си мощ, за да унищожи кралството на елфите. И най-вероятно ще успее, ако няма магическа сила, равна на неговата, която да му противостои. Тъй че дано успее да му попречи...

... Поверил съм грижата за Амбърли на Уил Омсфорд, внук на мой стар приятел, с когото навремето заедно търсихме Меча на Шанара и се бихме рамо до рамо срещу мрачния Владетел на Уорлок. Можеш да разчиташ на Уил, принцесо. Вуйчо му Флик преди години

спаси живота на дядо ти, Уил винаги ще е готов да защити твоя. В жилите му тече кръв на древен достоен род. Освен това той притежава камъните на елфите, а тяхната сила е голяма.

Южнякът се почувства някак неловко след тези думи на друида. Самият той не беше толкова сигурен в себе си. Усети вперения в него поглед на Амбърли и се размърда неспокойно. Но Аланон отново говореше на момичето.

— А колкото до теб, Амбърли, ти си Избраницата на Елкрис. Голяма отговорност е легнала на плещите ти, дете, и големи опасности те дебнат. Бихме искали да не беше така, но уви... така е било писано. Ти си последната надежда на твоя народ и на теб се пада да изпълниш предреченото от древните книги. Всичко е в твои ръце и дано да имаш късмет, защото, провалиш ли се, елфите са обречени. Те ще се борят докрай и ще загинат достойно, но нямат никакви шансове за успех. Рухне ли веднъж Забраната, всичко е загубено. Така че трябва да се справиш. Въпреки че задачата ви няма да е никак лесна. Мястото, което търсите, се намира сред Дивата пустош.

Дъхът на Уил Омсфорд секна. Дори той, южнякът, беше чувал за тази злокобна местност, разположена на югозапад от кралството на елфите, някъде сред гористите пущинаци. Това диво, затънтено и негостоприемно място, отвсякъде заобиколено с планини и блата, си беше спечелило много лоша слава. Малцината му обитатели бяха известни като мошеници и главорези, но дори те не смеели да обикалят по пътищата много-много, защото горските пущинаци били свърталище на разни ужасни твари, с които било по-добре да си нямаш работа...

Уил си пое дълбоко дъх и наруши настъпилото гробно мълчание:

— Къде по-точно сред Дивата пустош?

— Не знам — поклати глава Аланон. — Цяло чудо беше, че — узнах и това. Хрониките на друидите отразяват географските особености на Стария свят, а вече всичко се е променило до неузнаваемост и старите названия почти не са се запазили. Ще трябва да разчитате на камъните на елфите...

— И да привлечем вниманието на всички демони — мрачно допълни Уил.

— Уви, да Ще трябва да действате изключително предпазливо, Уил. Ще ви повторя още веднъж всичко, което самата Елкрис знае за

местонахождението на Хранилището. Дано ви свърши работа. Самотен връх сред мъглата и подземен лабиринт в подножието на хълма. В един от тунелите има стъклена врата — врата от нечупливо стъкло. Зад нея е Свещеният огън...

Той помълча и добави замислено:

— Както виждате, описанието е доста подробно. Само дано всичко си е останало същото. — Разпери ръце и въздъхна: — Това е, което мога да ви кажа.

Уил прехапа устна Все пак можеше и да е по-лошо. Не смееше да погледне към Амбърли.

— А как ще стигнем дотам? — попита. Кралят и Аланон се спогледаха, после друидът отвърна:

— Кралят избра за ваш водач капитан Криспин, командир на придворните гвардейци, Криспин е съобразителен и безстрашен и най-важното — предай до смърт. Ще ви дадем и отряд от шестима гвардейци. Малко на брой са, но така е по-сигурно. Не бива да привличате вниманието. Пък и ще се придвижвате по-бързо.

— Дватамата с краля разработихме следния план. Ще напуснете града тайно. Това ще стане с помощта на Криспин. От всички гвардейци единствено той е посветен в мисията ви. Останалите ще ви следват, ще ви се подчиняват и ще ви защитават с цената на всичко.

— Аланон... — изведнъж прозвуча гласът на краля. — Има нещо, което още не знаете. Досега нямах време да ви го кажа. — Преди да продължи, той прегърна Амбърли през рамо и я притисна силно към себе си. В погледа му, отправен към друида, се четеше тревога. — Телата на Избраниците бяха намерени обезобразени, разкъсани на парчета. Но... те не бяха единствените, застигнати от тази страшна участ. Убиецът, който и да е той, продължи с набезите си и досега има повече от петдесет елфи, намерили смъртта си тук, зад стените на Арбърлън. Едни от тях са били убити в съня си, но други са били въоръжени — Казвам ви го, не за да ви плаша, а за да бъдете предпазливи. Все още не можем да заловим убиеца... А той сигурно вече е разбрал, че не е унищожил всички Избраници.

Амбърли беше бледа като платно. Аланон потърка замислено брадичката си.

— Да... имаше един такъв демон, който изпитваше инстинктивна нужда да убива. Наричаха го Косача.

— Не знам как са го наричали — възкликна Уил, — но ако е същият, как можем да се предпазим от него?

— Като заминаването ви бъде запазено в най-дълбока тайна — отвърна друидът. — Той няма да очаква, че толкова скоро ще напуснете Арбърлън. И ще ви търси тук. Той се обърна към Ивънтайн и продължи:

— Наближава времето, когато Елкрис вече няма да бъде в състояние да удържа демоните зад стената на Забраната. Те вече търсят най-слабото място на стената и скоро ще се опитат да нахлуят оттам. Трябва да предотвратим това или поне да забавим настъплението им към Арбърлън. Изобщо трябва да осигурим на Амбърли достатъчно време, за да изпълни мисията си, преди кралството на елфите да бъде разрушено из основи...

... За тази цел ще трябва да заблуждаваме демоните колкото е възможно по-дълго. Аз ще се опитам да отвлека вниманието им от Арбърлън. Те ни видяха да пристигаме заедно и ще очакват да я пазя, да се навъртам около нея. Затова ще следят мен, за да се доберат до нея. А тя междуременно ще е далеч оттук.

Освен ако не разполагат с по-добър шпионин, отколкото си мислим, мълчаливо отбеляза Уил, но не се реши да сподели гласно мисълта си. Вместо това каза само:

— Звучи смислено. Остава да решим само кога тръгваме.

— Вече е решено — отвърна друидът. — Тръгватے призори.

— Какво?! — невярващо го изгледа Уил.

— Това е немислимо, друиде — намеси се Амбърли. — Капнали сме от умора. От два дни не сме подвили крак.

— Успокой се, принцесо! — разпери ръце Аланон. — Колкото по-скоро тръгнете, толкова по-сигурно е, че ще се измъкнете живи оттук. Когато силите са неравностойни, изненадата е най-доброто оръжие.

Сега вече Уил започваше да разбира. Колкото и неприемлива да им се струваше мисълта да тръгнат още на разсъмване, Аланон беше прав.

— По-късно ще имате време да си починете — увери ги друидът. — Само след два дни ще стигнете до предния пост на елфите при Дъбова гора, където ще бъдете на сигурно място. Но оставането ви в Арбърлън е опасно.

Уил срещна погледа на Амбърли и прочете в очите ѝ огромно разочарование.

— Искаше ми се поне да видя майка си... — промълви тя.

— Съжалявам, принцесо, но това е изключително рисковано.

Тя прехапа устни и очите ѝ гневно проблеснаха.

— За всяко свое действие ли ще трябва да се допитвам до теб, друиде?!

— Да, принцесо. В името на собствената си безопасност. Знам, че ти е мъчно за майка ти, но там е първото място, където биха те потърсили демоните.

— Те ще ме търсят навсякъде. И рано или късно ще ме намерят! — На лицето ѝ се изписа отчаяна решителност. — Само не ми казвай, че ще я видя, като се върна!

Настъпи неловко мълчание. Лицето на Аланон остана безизразно, но Уил почувства, че друидът премълча нещо. Накрая сви рамене и каза само:

— Както решиш. Имате още няколко часа. Мисля да ви заведе да поспите.

Ивънтайн прегърна внучката си за последен път.

— Съжалявам, че Арион беше толкова рязък. Младите винаги съдят прибързано... — Той поклати глава и добави: — Но само ако бях по-млад...

Амбърли се усмихна през сълзи и сложи пръст на устните му.

— Хайде, дядо, все още не си остарял чак толкова, че да не можеш да даваш пример на младите. Ще видиш, че тук ще имат по-голяма нужда от теб.

Уил, който се беше отдръпнал настрана, за да не ги смущава, се наведе да погали Манкс, но старото куче отвори само едното си око и изръмжа глухо, предупредително.

Върна се при останалите. Старият крал се обърна към него, пожела му късмет и здраво стисна ръката му. После целуна внучката си по челото и ги изпрати до прозореца, през който бяха дошли. Скоро тримата изчезнаха в мрака.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Друидът ги отведе в малка колиба в покрайнините на града. Кацнала на един горист хълм, тя с нищо не се отличаваше от околните хижи. Вътре нямаше жива душа, но си личеше, че съвсем доскоро е била обитавана. На масата имаше бродираш покривчица и ваза със свежи цветя. Аланон запали газовата лампа и спусна завесите. После извади отнякъде хляб, сирене, плодове и кана с вода. Вечеряха мълчаливо. Уил беше изгладнял като вълк, но Амбърли не хапна почти нищо. След малко Аланон я заведе в съседната стая да си полегне. Амбърли нямаше сила дори да се съблече, само изу ботушите си и се хвърли на леглото. Заспа още щом сложи глава на възглавницата. Друидът я наметна с едно одеяло, спусна капациите на прозорците и тихо излезе от стаята.

Уил Омсфорд, застанал до прозореца, замислено се взираше в светлинките на града. Като чу стъпките на друида, рязко се обърна.

— Аланон, трябва да поговорим.

— Още въпроси ли имаш, Уил?

— Не... Не точно. — Южнякът беше някак притеснен и напрегнат. — Какво тогава?

Седнаха край малката масичка. Уил се колебаеше как да започне. Друидът търпеливо чакаше.

— Знаеш ли, когато се опитах да използвам камъните на елфите при Тресавицето, се случи нещо... Нещо, което... и аз не знам как да си обясня. Известно време се чудих дали да ти кажа, за да не решиш, че си търся оправдание да не замина с Амбърли...

— За каквото и да става дума, трябваше веднага да ми кажеш — поклати глава Аланон.

— Споделям го с теб само, защото съм загрижен за безопасността на Амбърли — продължи Уил, сякаш не го беше чул. — Трябва да съм сигурен, че тя има до себе си надежден защитник, по дяволите всичко останало!

— Ще ми кажеш ли все пак какво се случи? — кротко попита друидът.

Уил го погледна смутено.

— Ще се опитам да ти обясня... Когато демонът се насочи към мен и се опитах да задействам камъните на елфите, усетих някаква вътрешна съпротива. В съзнанието ми сякаш се беше появила непреодолима бариера, която ми пречеше да при зова силата на камъните. Напрегнах се до краен предел, но нищо не се получи. В този миг реших, че вие с дядо ми сте се излъгали... Бяхме на косъм от смъртта, а аз не можех да напра вя нищо. И изведнъж... като от само себе си, камъните засияха и възпламениха чудовището...

... После дълго мислих за това... Отначало смятах, че просто не съм знаел какво точно се иска от мен, опитвах се да се самоуспокоя. Но сега съм сигурен, че не е това. Причината е в мен самия. Нещо не ми достига... Друидът го гледаше замислено.

— Магията на камъните на елфите е много древна — започна той като на себе си. — Още отпреди появата на човека. Те всъщност са няколко вида, с различни цветове съобразно функциите си. Сините камъни помагат на притежателя си да открие нещо скрито, ако, разбира се, силно желае това. Дано и на теб помогнат в търсенето на Свещения огън. Силата на останалите камъни е другаде, но всички те притежават едно общо свойство — да предпазват собственика си от лоши магии... Степента на тяхното действие обаче зависи единствено от силата на характера ти. Те са групирани по три и това не е случайно: един е за сърцето, един — за ума и един — за волята. За да оживеят трите, трябва да са в абсолютна хармония. Успехът ти зависи от това дали си способен да го постигнеш.

— Има и още нещо, Уил — друидът внимателно търсеше думите си, — което може би също не е за пренебрегване. Магията на тези камъни не е била предназначена за обикновени хора, а за елфи. Те наистина са се предавали от поколение на поколение, но само между елфите...

— Да не би да смяташ, че причината е в това, че аз не съм — същински елф? — довърши мисълта му Уил.

— Не е толкова просто... — поколеба се Аланон. — Дядо ти също е бил само наполовина елф...

— Щом той ги е използвал, и аз би трябвало да мога — напрегнато размишляваше Уил.

— От една страна, кръвта на елф ти помага — обясни друидът, — но от друга, човешката кръв ти пречи. С други думи, в теб се сблъскват две противоположни влияния, но кръвта на елф е само малка част от цялото, което пък допълнително усложнява нещата...

— Но все пак нещо подобно е било и при дядо ми...

— Не и в такава степен, Уил. На теб ще ти бъде по-трудно...

— Аланон — втренчено го погледна южнякът, — ти си знаел всичко това, нали? И нищо не си ми казал. Изражението на друида остана непроменено.

— Какво трябваше да ти кажа, Уил? Че ще се сблъскаш със сериозни затруднения? Че не съм сигурен дали ще се справиш? Каква полза щеше да има да чуеш това? Само щеше да тръгнеш предварително обезверен... И може би, да намериш смъртта си в Тресавището.

Уил се изправи и неспокойно закрачи напред-назад из стаята.

— Само че това би могло да се случи отново, нали така? И никога няма да бъда сигурен в крайния изход... Няма що, много успокоително! Ами ти? Как посмя при това положение да повериш защитата на Амбърли точно на мен? Съзнаваш ли какво ще стане с нея при един евентуален неуспех?

— Съзнавам и още как! — друидът удари с юмрук по масата. — Но нямах друг избор, не разбираш ли! Затова още веднъж ти повтарям — повярвай в себе си, вместо да се самосъжаляваш! Бих искал да дойда с вас, бих искал да мога да ти помогна, но, уви, мога само да ти дам кураж... Разбери, и аз имам нужда от помощта ти, Уил Омсфорд! Моята магическа сила не е достатъчна, за да бъдат спасени елфите! Трябва да направим и невъзможното, за да успеем! Защото сме останали само ние двамата — ти, с твоите камъни на елфите и аз, с магията, която владеея. За съжаление вълшебствата на Стария свят отдавна са загубени за елфите...

— Не се боя за себе си, а за Амбърли — въздъхна Уил. — Представи си, че не успея...

— Трябва да успееш — твърдо каза друидът. — Не може да не успееш. Направи го заради Амбърли!

— Само ако зависеше от мен...

— А от кого зависи? — усмихна се Аланон. — Дядо ти навремето също се измъчваше от съмнения, не вярваше, че притежава

сила, способна да унищожи Владетеля от Уорлок. Но все пак успя.

Спогледаха се безмълвно. Светлината на газовата лампа озаряваше лицата им. После Аланон бавно се изправи.

— Имай повече вяра в себе си, южняко. Веднъж вече успя да преодолееш съпротивата и да пробудиш магията. Защо да не успееш пак? Сигурен съм, че ще успееш. Ти си наследник на Шанара — силен и неустрашим род, не забравяй това, когато отново те налегнат съмнения.

Той му подаде ръка, здраво стисна неговата и продължи бавно, сякаш изричаше заклинание:

— Вярвам, че ще откриете Свещения огън и ще се върнете в Арбърлън живи и здрави...

Погледите им отново се срещнаха.

— Надявам се да е така — тихо отвърна Уил.

Ивънтайн Елеседил остана в кабинета си дълго след като тримата бяха тръгнали. Седеше в креслото неподвижен, загърнат в мантията си, вперил поглед в самотния пламък на газовата лампа. Потънал в мислите си, дори не усети, че отдавна е минало полунощ.

Най-после въздъхна и се изправи. Угаси лампата и уморено закрачи към спалнята си. Амбърли тръгваше на разсъмване. Оставаше му само да я чака и да защитава Арбърлън, докато тя се върне.

Докато старият крал се отдалечаваше по коридора, Неузнаваемия не го изпускаше от очи.

А в гората, недалеч от Арбърлън, Дагда Мор възбудено крачеше напред-назад и червените му очички проблясваха. Този път нямаше да има прошка. Щеше да ги унищожи до крак. Но първо щеше да се погрижи за момичето.

Погледна към близките шубраци, щракна с пръсти и към него с израз на вярно куче се приближи Косача.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Призори небето над Арбърлън беше металносиво, покрито с кълбести облаци. Докато южнякът и момичето се облекат и закусят, завая. Дъждът, който отначало леко барабанеше по стъклата, скоро заплююща като порой. В далечината отекваха гръмотевици.

— Още по-добре — отбеляза Аланон. — Никой няма да предположи, че ще тръгнете в такова време.

Загърнати в дългите плащове с качулки, те последваха друида. Той ги поведе към западния край на града, откъдето започваха стръмните склонове на Каролан. Придвижваха се почти пипнеш ком покрай градинските огради, а когато отминаха и тях, гледаха да се придържат в сянката на дърветата. Духаше остър пронизващ вятър и дъждът плющеше в лицата им, въпреки че се опитваха да се движат приведени. Ботушите им шляпаха в дъждовните потоци или затъваха в разкаляната земя.

В самия край на града се издигаше някаква самотна постройка, която приличаше на обор. Аланон се запъти натам. Стените ѝ бяха порутени, прозорците — изпотрошени, а вратата зееше, но все пак беше някакъв подслон. Яслите отдавна бяха празни, но във въздуха още се усещаше острата тръпчива миризма на тор. Тримата изтръскаха и изцедиха доколкото можаха подгизналите си плащове и в същия миг се появиха като изпод земята двама елфи гвардейци. Аланон се обърна към Амбърли и ѝ каза:

— Разполагаме с не повече от пет минути.

Момичето го изгледа учудено.

В дъното на конюшната имаше нещо като малка стаичка. Аланон тръгна натам. Южнякът и момичето го последваха. Зад дървената преграда ги чакаше Криспин, а също и някаква жена със спусната ниско пред лицето качулка. В мига, в който ги видя, жената отметна назад качулката и Уил видя чертите на Амбърли, с тяхното изящество и мекота, и същите ясни очи, но вече със ситни бръчици около тях. Майката на Амбърли! Все пак друидът беше удържал обещанието си.

Двете жени се хвърлиха в прегръдките си. Останалите излязоха безшумно и ги оставиха насаме в малката стаичка.

— Добре се справихте. Не са ви проследили — обърна се друидът към младия гвардейски капитан.

Криспин и другарите му бяха загърнати в сиво-кафяви пелерини, имитиращи цветовете на гората. На поясите им бяха затъкнати остри ножове, а на гърба на всеки висяха меч, лък и стрели. Криспин кимна за поздрав на Уил и размени няколко думи с другарите си. Само след миг гвардейците плъзнаха във всички посоки, безшумни като сърни.

Петте минути изтичаха. Равномерното почукване на дъждовните капки сякаш отмерваше времето. Най-после Аланон се приближи до дървената преграда и тихо почука. Амбърли и майка ѝ се появиха с подпухнали зачервени лица. Аланон хвана ръката на момичето и я задържа в своята.

— Време е, принцесо! Криспин ще ви изведе от града. Аз ще остана тук с майка ти. — Той помълча и добави: — Спокойно, моето момиче. Ти ще се справиш.

Амбърли само кимна и за последен път се притисна до майка си. Аланон се обърна към Уил:

— Късмет, Уил Омсфорд! Помни, че разчитам на теб.

И той се отдръпна назад, а младият Криспин поведе южняка и момичето, като им прошепна:

— Стойте плътно зад мен.

После остро изсвири, за да даде сигнал на гвардейците си, и тръгна, без да се обръща. Уил и Амбърли го последваха.

Криспин сви по една пътека, която отиваше на изток към Каролан. От време на време като сянка край тях се мяркаше някой от останалите гвардейци и след миг потъваше отново в горския гъстак.

Пътеката се изкачваше все по-нагоре и все повече се стесняваше, гората почти се сключваше около тях. Мокрите от дъжда дънери проблясваха от двете им страни, а долу, през сребрилата изтъняваща мъгла се виждаше да лъкатуши река Песнопойка.

Изкачването продължи дълго и беше доста мъчително заради хлъзгавата разкаляна почва под краката им. В далечината се чуваше грохотът на придошлата от дъжда река — грохот, който бе по-силен дори от воя на вятъра.

Неочаквано излязоха от гората и се озоваха пред един от притоците на Песнопойка. На няколко крачки от тях се полюшваше стар шлеп, натоварен с някакви щайги и покрит с платнище.

Криспин се запъти право към него и помогна на южняка и момичето да се качат. Настани ги на сухо в импровизираната кабина под платнището и им забрани да излизат оттам, докато не им каже. Когато очите им свикнаха с полумрака под платнището, Уил и Амбърли забелязаха складираните в единия ъгъл хранителни продукти, боеприпаси и завивки.

Два дни останаха така — опрели гръб на щайгите, потънали в мислите си. Усещаха равномерното клатушкане на шлепа, слушаха монотонното барабанене на дъжда по платнището и гледаха през един тесен процеп смраченото металносиво небе. Лека-полека изпаднаха в мечтателно полусънно състояние, но да се спи беше невъзможно. От време на време задрямваха, за да се събудят още по-отпаднали и унесени. Крайниците им се схванаха, мускулите и ставите ги боляха, а от непрекъснатото люшкане започна да им се повдига.

Времето сякаш беше спряло. Дватама прекараха в тясното затворено пространство почти две денонощия съвсем сами. От време на време надникваше Криспин или някой от гвардейците, колкото да се увери, че са добре и всичко е наред. Къде спяха и кога се хранеха техните спътници, така и не им стана ясно. Във всеки случай някои от шестимата непрекъснато беше на пост пред кабината, а от време на време до ушите на Уил и Амбърли долиташе и тих разговор.

Лека-полека южнякът и момичето научиха гвардейците по имена, а някои и по физиономии. Дребничкият, мургав, вечно усмихнат елф например беше Дилф, а мълчаливият, широкоплещест здравеняк — Кетсин. Трудно биха различили Киан от Рин или Кърмак от Пед, но не можеха да сбъркат избухливите възгласи на Киан, нито хлапашкото подсвиркване на Пед. С Криспин общуваха по-често, тъй като той идваше час по час да се осведоми за нуждите им, но не се заседяваше при тях, а бързаше да се върне на поста си.

Единствено разговорите ги крепяха и правеха пътуването поносимо. Тези разговори, започнали като плахи опити да избягат от скуката и самотата, постепенно се превърнаха за тях в необходимост, в истинско откровение. Уил неусетно бе успял да измъкне Амбърли от черупката ѝ, или по-скоро — тя сама бе пожелала да го стори.

Момичето вече не странеше от него, не се страхуваше да му се довери, изслушваше го с живо участие и сама го разпитваше за всичко — за детството му, за живота в Сенчест дол, за дядо му и Флик... Обичаше да слуша разговорите му за годините, прекарани при Сторите, за мечтите му да се завърне на юг като Лечител, Въпросите ѝ издаваха не обикновено любопитство, а неподправен интерес. На свой ред тя също с часове му разправяше за себе си, за обичаите на елфите, за съкровената си надежда един ден хората по-лесно да намират път един към друг — въпреки различията в расите, възпитанието и вярванията.

През тези мигове на радостно откровение мислите им се преплитаха, чувствата им се предаваха един на друг, а душите им се свързваха с хиляди невидими нишки. Всеки от тях виждаше собствените си надежди, тревоги и страхове, изобразени в очите на другия. Но сякаш по негласно споразумение нито веднъж не заговориха за опасността, която тегнеше над тях, нито за преследването, на което бяха подложени. По-късно щеше да има достатъчно време за това. Разговорите им даваха една възможност да се откъснат за малко от тягостното настояще и те с радост се възползваха от нея.

Общуването беше единствената им утеха. Самотни лесно биха могли да изпаднат в плен на безверието и отчаянието. Непрекъснатите дъждове, монотонното поклащане на шлепа, тясното затворено пространство биха им навявали тягостни мисли, а така, погълнати от разговора си, те сякаш не ги забелязваха. Всеки от тях откриваше в близостта на другия, в самото му присъствие някаква радостна сигурност, неизпитвана досега. Наскоро животът и на двамата рязко се бе променил — разтърсени из основи, те бяха живели като насън. Сега започваха да откриват нови хоризонти и бъдещето не им изглеждаше чак толкова страшно. Каквито и изпитания да им поднесеше съдбата, поне щяха да ги посрещнат заедно. Тази мисъл им даваше сили.

По време на това двудневно пътуване в топлия синкав полумрак, сякаш вътрешност на раковина, Уил Омсфорд усети, че с него става нещо странно. В душата му се зараждаше някакво чувство, отпърво неясно, после вече болезнено силно, докато в един миг разбра, че отсега с Амбърли Елеседил ще го свързва нещо много повече от поетата по задължение отговорност.

Привечер на втория ден пристигнаха в дъбова гора. Все още валеше и от запад продължаваха да прииждат тъмни облаци. В гората беше усойно и ги прониза хлад. От двете им страни се извисяваха брястове, черни дъбове и почти непроходими храсталаци. Не се чуваше никакъв друг звук освен ромоленето на дъжда в листата и тихото пликане на река Песнопойка.

Елфите-гвардейци привързаха шлепа до брега и се отправиха към една стара дървена колиба със спуснати капаци на прозорците. Уил и Амбърли поразкършиха схванатите си тела и ги последваха.

Капитанът на елфите изглеждаше някак угрижен и размени бърз поглед с Дилф. Това не убягна от вниманието на Уил и той попита:

— Какво има? Нещо не е ли наред?

— Главният пост е навътре в гората, на едно хълмче, за да наблюдава околността. Трябва да са ни видели, но сигурно дъждът им е попречил. — размишляваше Криспин на глас.

— А тази колиба? Има ли някой вътре?

— Там е работата, че няма. А обикновено оставят пост и тук. — Капитанът на елфите сви рамене. — Но може би постовите са се събрали горе заради лошото време. Нищо чудно, че никой не ни очаква — нали не бяха предупредени за пътуването ни. — Той хвърли бърз поглед към гората — Ще ме извините ли за момент?

Направи знак на гвардейците си и те се скупчиха около него. До Уил и Амбърли долитаха възбудените им приглушени гласове. Момичето поклати глава:

— Нещо не е наред... Опита се да те успокои, нали? — Смята, че няма сериозни причини за безпокойство...

— По нищо не личи, че смята така — въздъхна момичето.

Краткото съвещание на гвардейците беше приключило и те се разпръснаха. Кетсин застана на пост при шлепа, Кърмак и Пед се скриха в сянката на дърветата, а Криспин даваше последни инструкции на Дилф, които Уил дочу:

— Вземи Рин и Киан и идете до главния пост. Ако пътят е чист и всичко е наред, веднага се върнете.

Уил пристъпи крачка напред:

— Тръгвам с тях.

— Излишно е — поклати глава Криспин.

— Не смятам така, капитане. Нося отговорност за Амбърли и ми е гласувано доверие да осигуря защитата ѝ. Ако не мога да помогна с нещо на твоите хора, поне няма да съм им в тежест. Моля те, остави ме да тръгна с тях!

Криспин помисли малко и кимна:

— Както искаш. Само не се отделяй от тях — не познаваш района.

Уил се обърна към Амбърли:

— Ще се върнем бързо — не се притеснявай.

Тя кимна, без да продума, и го изпрати с поглед.

Четиримата се промъкваха през подгизналата от дъжда гора безшумно като призраци. Мъглата ги обгръщаше отвсякъде и влагата се просмукваше в самите тях. С всяка изминала минута Уил Омсфорд ставаше все по-неспокоен.

Изведнъж Киан и Рин, които вървяха отпред, се разделиха и изчезнаха в две противоположни посоки между дърветата. Само след миг Уил и Дилф се озоваха на открита поляна и елфът се приведе ниско над земята, като дръпна и Уил след себе си. После посочи към върховете на дърветата и прошепна само:

— Ей там!

Уил вдигна глава и видя наблюдателницата сред огромната корона на един стар дъб. Всичко изглеждаше замряло и неподвижно. Дори фенерът не беше запален. Гореще сякаш нямаше жива душа. Кое то беше абсурд.

Рин и Киан, коленичили в тревата недалеч от тях, също не свалиха поглед от наблюдателницата. Дилф тихичко изсвири, за да привлече вниманието им. После направи знак на Киан да се качи горе, а на Рин — да огледа околността.

Киан притича до дъба под прикритието на съседните дървета и се покатери, бърз като котка. Рин тръгна наляво, а Уил и Дилф — надясно, като се оглеждаха на всички страни. Поставете сякаш бяха потънали вдън земя.

Изведнъж Уил се препъна в нещо и се просна по лице. Когато се надигна, видя в краката си безжизненото обезобразено тяло на млад елф. Встрани лежаха още две разкъсани, почти неузнаваеми тела. Очите му се разшириха от ужас.

— Дилф! — едва успя да прошепне.

Елфът се намери до него за частица от секундата и приковал поглед в кървавата гледка, изсвири остро, пронизително. Рин веднага дотича, а Киан подаде глава от наблюдателницата и тревожно се озърна. Дилф размаха ръце, подканяйки го да побърза.

Киан започна да се спуска надолу, но изведнъж се скри от очите им, сякаш се изпари във въздуха. В същия миг се разнесе ужасеният му вик, тялото му полетя стремително надолу и тупна на тревата като прекършен клон.

— Бягайте! — извика Дилф и тримата се метнаха в храстите. Мисълта на Уил трескаво работеше. Някой беше избил целия преден пост и ако не побързаха, същото можеше да сполети и Амбърли. Той хукна напред като обезумял, прескачаше дънери и паднали клони, провираше се като сърна между дървета та. Сърцето му бясно блъскаше в гърдите, а по лицето му се стичаше пот. Дилф и Рин едва успяваха да го следват.

Животът на Амбърли беше в опасност и той трябваше да стигне до нея, преди да е станало късно.

Викът на Рин разцепи заспалата гора. Уил прехапа устни, но не се обърна — не можеше да му помогне, а всяка секунда беше ценна. Трябваше поне да успее да предупреди останалите, преди чудовището да го е настигнало. Каквото и да се случеше с него, Амбърли трябваше да се измъкне оттук на всяка цена.

Скоро съвсем притъмня и дъждът се усили. В далечината страховито отекваха гръмотевици. Дори във воя на вятъра имаше нещо злокобно.

Елфите на брега на Песнопойка неспокойно пристъпваха от крак на крак в очакване на завръщането на другарите хи. По дрехите им не бе останало сухо местенце.

Изведнъж се разнесе оня кратък, пронизителен вик, който ги накара да настръхнат. Разтреперани се спогледаха и Криспин, който пръв се съвзе, нареди Амбърли веднага да се скрие на шлепа и повика Пед и Кърмак при себе си. С извадени мечове тримата обходиха поляната, а в това време Кетсин отвързваше шлепа.

Амбърли се сгуши в дъното на кабината, заслушана в злокобното свистене на вятъра. После изведнъж рязко се изправи, отметна платнището и се подаде навън. Каквото и да се случи, нямаше да се крие като в миша дупка. Неизвестността я плашеше повече дори от

самата опасност. Кетсин, наведен над възетата, усети присъствието ѝ и ѝ направи знак да се прибере, но тя не го послуша. Останалите трима стояха на поляната с лице към гората и сезираха между дърветата. Голите остриета на мечовете им проблясваха. Изведнъж от гората изскочи някой, който размахваше ръце като обезумял. Той се втурна към тях с последни сили, като преплиташе крака, препъваше се и пак ставаше. Дилф! Дрехите му бяха разкъсани от клоните, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Бягайте! — неистово крещеше той. — Спасявайте се!

Пед и Кърмак се втурнаха към шлепа, Криспин остана да изчака разтреперания Дилф, метна го през рамо и също хукна към реката.

Амбърли, затаила дъх, отчаяно сезираше към гората. Къде ли се губеше Уил Омсфорд?

— Вдигни котва! — извика Криспин.

Кетсин побърза да изпълни заповедта. Миг по-късно Криспин и Дилф се метнаха на борда и тежката лодка полека се отгласна от брега.

Тогава, в последната минута, от гората изскочи Уил. Амбърли първа го забеляза и точно се канеше да му извика, Камъните на елфите 173 когато изведнъж звукът заседна в гърлото ѝ. Непосредствено зад бягащия Уил се появи нещо огромно, нещо като... — Пази се! — изкрещя тя.

Южнякът я погледна, направи няколко скока и с последно отчаяно усилие се добра до брега. За малко щеше да полети във водата, ако двама от гвардейците не го бяха хванали. Издърпаха го на борда и лодката започна да набира скорост. Кетсин застана на руля, а Уил, останал без капчица сила, се просна на дъното на лодката и опря гръб на струпаните щайги. Амбърли свали наметалото си и го загърна.

До него положиха Дилф, който трепереше като трескав, мятеше се и бърбореше несвързано:

— Мъртви са... Избити до крак... Разкъсани на парчета... Това беше демонът... Киан и Рин — също... Той ни чакаше...

Амбърли срещна погледа на Уил и прочете в него потвърждение на ужасната истина.

Демонът, наречен Косача, и този път ги беше причакал. Той знаеше предварително всяка тяхна стъпка.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Веднага след Дъбовата гора река Песнопойка правеше за вой наляво и продължаваше по криволичещия си път към езерото Инисбор. Когато елфите най-после отклониха ладията в едно тясно, закътано заливче на юг от главния приток, минаваше полунощ. Намираха се в най-северния край на Пущинаците, което означаваше, че доста се бяха отклонили от пътя си. Черни облаци закриваха небето и дори острите очи на елфите едва се ориентираха в непрогледната нощ. Вятърът беше спрял, само ситните иглички на дъжда все така се забиваха в очите им.

Гвардейците изтеглиха ладията на крайбрежния пясък и здраво я завързаха. После се пръснаха и безшумно обходиха района, докато се уверят, че нищо не ги заплашва. Криспин намери за по-разумно да тръгнат чак сутринта, но нареди на Уил и Амбърли да не излизат от кабината. Завиха се с дебели одеяла и затвориха очи с успокояващото усещане, че най-после имат твърда земя под краката си. Елфите се редуваха на пост пред кабината до сутринта.

Призори взеха толкова оръжия и провизии, колкото можеха да носят, избутаха ладията в реката и оставиха течението да я отнесе. После тръгнаха направо през Пущинаците — мрачно, неприветливо място, осеяно с бурени, мочурица и шубраци, където рядко стъпваше човешки крак. Освен това тук обикаляха разни изгладнели създания, водени от принципа „По-добре хищник, отколкото плячка“.

— Бих предпочел да не минаваме оттук — сви рамене Криспин, — но нямаме друг избор. Ако всичко вървеше по план, от поста на Дъбова гора трябваше да получим коне и да минем през Скалист рид, като заобиколим Пущинаците. Но за съжаление при създадите се обстоятелства просто се налага да минем оттук, за да скрием следите си.

— Едва ли ще заблудим Косача толкова лесно... — поклати със съмнение глава Уил.

— Той, разбира се, ще продължи да ни преследва — съгласи се капитанът на елфите, — но поне няма да има друга възможност да ни

изненада от засада. При Дъбова гора беше успял да ни причака, защото неизвестно как беше вече разбрал за нашето идване. Но сега вече доста ще трябва да се поизмъчи, докато ни открие. В тази подгизнала, мочурлива почва не остават никакви следи. Пък и Кетсин е роден тук и познава мястото като петте си пръста. Тъй че този път предимството е на наша страна.

Уил Омсфорд обаче не беше толкова сигурен. След бягството си от Паранор Аланон се беше надявал, че демоните няма да открият следите му. Той самият бе вярвал, че след като Кралят на Сребърната река ги отнесе на другия край на езерото Дъга, демоните няма да ги догонят. Но демоните винаги се оказваха там, където човек най-малко ги очакваше. Те бяха същества от друга епоха — зловещи, всемогъщи и непредсказуеми. Дори Аланон го признаваше. И винаги беше нащрек. Щом дори той, магьосникът, не успяваше да ги надхитри и да им се измъкне, то какво оставаше за една шепа млади елфи?

Но, истината беше, че нищо не можеше да се направи. Откъдето и да бяха минали, Косача щеше да ги проследи, рано или късно. Оставаше само да се надяват, че и този път ще успеят да му избягат.

Друго беше страшното. Откъде Косача би могъл да знае, че са се отправили към Дъбова гора? Значи, въпреки усилията си, Аланон не бе успял да заблуди шпионина. А защо? И каква ли част от действителния план му бе известна в такъв случай? Ако врагът знаеше всичко — дори и крайната им цел — тогава какво?

Тази ужасяваща мисъл му изглеждаше вече напълно възможна. Кръвта в жилите му се смрази. Шпионинът наистина съществуваше и по някакъв начин бе подслушал среднощния разговор в кабинета на Ивънтайн. Щом знаеха за явката при Дъбова гора, демоните бяха разбрали и останалото. В такъв случай можеха да не си правят труда дори да ги преследват, а просто да ги причакат в Дивата пустош, на края на пътя им.

Тази мисъл измъчваше Уил Омсфорд през целия ден. Тя не излизаше от ума му, докато се провираше през бодливите храсталаци, докато газеха рядката кал, дишаха блатните зловония. Взираха се напрегнато напред в мъглата и почти не разговаряха помежду си. До вечерта бяха капнали от умора. Спряха за нощувка в подножието на едно хълмче. Мястото им се стори закътано, но все пак не се осмелиха да запалят огън. Привършиха набързо вечерята от изсушено месо и

плодове и се загърнаха в одеялата. Амбърли седна по-близо до Уил. Разпилените ѝ коси я обгръщаха като наметка. Само очите ѝ проблясваха изпод падналите кичури.

— Как си? — тихо попита Уил.

— Горещо-долу. Искан да те питам нещо...

— Слушам те.

— Цял ден не ми излиза от главата това, че Косача ни чакаше...

Уил трепна. Тя сякаш бе прочела мислите му.

— Знаеш ли какво означава това?

Тя прехапа устни.

— Може да е било случайност — уклончиво отвърна Уил, но в същия миг съжали за думите си. Лицето на Амбърли пламтеше от гняв.

— И в Хейвънстед ли беше случайност? И в Паранор ли е било случайност? Не станаха ли прекалено много случайностите според теб?

Уил се почувства хванат натясно. Не можеше да я гледа в очите и да я излъже, а половинчат отговор не би я задоволил. Реши, че няма смисъл да продължава да крие истината. Амбърли и без това се досещаше какво става. Внимателно ѝ съобщи онова, което знаеше от Аланон. Тя поклати глава.

— Защо не ми каза по-рано?

— С Аланон решихме така. За да не се тревожиш излишно...

— Похвална загриженост — прехапа устни тя. — Щях да го преживея, Уил. Трябваше да ми кажеш.

— Знам — той не издържа погледа ѝ и наведе глава. — Извинявай.

Тя помълча малко, отпуснала ръце в скута си, и тихо отвърна:

— Не ти се сърдя. Нали все пак ми каза. — После добави като на себе си: — Ако шпионинът е чул разговора ни онази нощ, то демоните знаят всеки наш ход...

— Има нещо такова...

— И ще се опитат да се доберат до Хранилището преда нас...

— Но може и да не успеят...

— Защо мислиш така?

— Защото камъните на елхите са у нас. — Уил се учуди на собствената си увереност.

— Но кой, кой може да ни е чул? — блъскаше си главата Амбърли.

Уил сви рамене. Само ако знаеше...

— Дано нищо лошо не се е случило с дядо — промълви момичето, обзето от внезапно безпокойство.

Въпреки че се бяха увили в одеялата си като пашкули, нощният хлад ги пронизваше. Амбърли потрепери, обгърна коленете си с ръце и се сгуши по-плътно до Уил.

— Как бих искала всичко това вече да е свършило... — прошепна.

— Бих искал изобщо да не беше започвало... — въздъхна Уил.

Амбърли не отговори. Очите ѝ се затваряха. След малко главата ѝ клюмна на рамото на Уил и той остана така, вперил поглед в мрака, без да смее да помръдне.

През следващите два дни малкият отряд продължи пътя си през Пущинаците. Все така валеше — ту ситно, ту като из ведро. Имаха усещането, че влагата се е просмукала в костите им — зъзнеха и трепереха като трескави. Отвсякъде ги обгръщаше мъгла, краката им затъваха във влажната мочурлива земя и лека-полека ги обхвана чувство на униие и безнадеждност — струваше им се, че никога повече няма да видят слънцето, нито да се измъкнат отгук.

Все още не бяха срещнали никой от обитателите на Пущинаците, въпреки че понякога не можеха да се отърват от усещането, че са наблюдавани, дочуваха някакви странни звуци и виждаха неясни сенки да се плъзгат в полумрака.

По пладне на третия ден стигнаха до огромно пространство застояла вода, покрита с жабуняк, изсъхнали корени и нечистотии. Воняща и зелениясала, тя се простираше докъдето поглед стига.

Заобикалянето на блатото щеше да им отнеме поне няколко часа, а нямаха време за губене. Спогледаха се и взеха единственото възможно решение — щяха да минат направо, през тресавището, водени от Кетсин, Тръгнаха в индийска нишка — стъпваха по тясна ивица суха земя, която, ако имаха късмет, щеше да ги отведе до отсрещния бряг.

Придвижваха се бавно, като с усилие пазеха равновесие и внимаваха да не се хлъзнат в зеленикавата бездна. Мъглата ги затрудняваше още повече, тъй като едва успяваха да видят къде

стъпват. Но след малко, когато един по-силен порив на вятъра разкъса мъглата, видяха, че техният импровизиран мост неочаквано свършваше посред блатото. Пътят им беше отрязан.

Кетсин вдигна предупредително ръка и сложи пръст на устните си, после безмълвно посочи продълговатите очертания на нещо като островче и две кръгли дупки на самия му връх, от които излизаха струйки пара, сякаш нещо... дишаше!

Криспин прехапа устни и размаха ръце назад към другарите си. „По-скоро обратно“ гласеше мълчаливото му послание. Каквото и да спеше там, за нищо на света не биваше да го будят.

Но предупреждението дойде твърде късно. Чудовището ги беше усетило. Огромното туловище се размърда и се надигна над водата. Изсумтя сърдито, отвори жълтеникавите си очи и протегна калните си пипала към неканените посетители. Зъбатата му изгладняла паст грозно зейна.

В следващия миг всички побягнаха назад презглава. Уил здраво стискаше ръката на Амбърли и когато се обърна да погледне дали чудовището ги следва, загуби равновесие, подхлъзна се, цопна в тинята и повлече след себе си и момичето.

Това им спаси живота. Чудовището току-що се бе опитало да ги сграбчи. Пед и Кърмак обаче не успяха да му се изплъзнат. Лепкавите пипала се обвиха около тях и бездната ги погълна.

Останалите се спогледаха. Отчаяният вик на другарите им още звучеше в ушите им. Криспин пръв дойде на себе си и се втурна да помогне на Уил и Амбърли, преди те да са станали следващите жертви. С общи усилия ги издърпаха на сушата и пак хукнаха.

Тичаха колкото сили имаха и, стигнали на безопасно разстояние от блатото, се строполиха на разкаляната земя, останали без дъх. Бяха вече само петима — ставаха все по-малко и по-малко.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нощта се спусна над Западните покрайнини като синкава ефирна паяжина. Облаците, които от цяла седмица бяха скривали небето, най-после започваха да се разпръсват. И във водата са усещаше някаква свежест. Преди да залезе, слънцето беше обагрило с меки златисти отблясъци окъпаната от дъжда гора.

Петимата оцелели от малкия отряд все още се лутаха из Пущинаците като блудни души. Дрехите им бяха целите мокри, окаляни и изпокъсани, лицата — изподрани, очите — трескави. Имаха вид на скитници или бегълци, единствено оръжието им подсказваше, че не току-така са в този окаян вид. Мисълта какво впечатление създават обаче най-малко ги занимаваше в този момент. Важното беше, че вече бяха стигнали двете възвишения близнаци, известни под името Кулите на Пикон.

Гледката беше наистина внушителна. Кулите на Пикон оформяха над река Мърмидон нещо като арка, която отвеждаше към планинската верига Скалист рид. Те стърчаха — горди, настръхнали, самотни, като два часовоя наред осеяната с могили и канари местност, прилична на набразденото от бръчки лице на някой великан. Северните подножия на двата хълма бяха обрасли с борова гора, която нагоре преминаваше в редки храсти, диви цветя с пищни багри. Още по-нагоре се белееха само снежни преспи.

Криспин свика кратко импровизирано съвещание. При създадите се обстоятелства бяха излезли доста по на изток, отколкото беше запланувано. Би трябвало вече да са някъде в подножието на Скалист рид. Най-разумно изглеждаше да заобиколят Кулите на Пикон и да продължат нагоре по река Мърмидон, докато стигнат Скалист рид. Но това щеше да им отнеме най-малко два дни. Освен това рискуваха да бъдат проследени. Затова капитанът на елфите имаше друго предложение.

Кулите на Пикон бяха приютили древна елфска крепост, изоставена още след Втората война на расите. Криспин бе идвал тук преди години и би могъл да се опита да я открие отново, а тя бе

свързана с таен проход под скалите, който водеше до река Мърмидон. Така нямаше да има нужда да заобикалят, а после щяха да продължат по реката с лодка или в краен случай със саморъчно направен сал. Придвижването по реката щеше да им отнеме двойно по-малко време, а и нямаше да могат да бъдат проследени.

Последното ги убеди окончателно. Косача сигурно продължаваше да ги търси и нямаше смисъл да предизвикват съдбата.

Без да губят повече време, започнаха изкачването. Бързо прекосиха боровата горичка и продължиха нагоре по обагрените в алено от залеза скали. Нощта ги завари все още на скалите. Беше тиха спокойна нощ, изпълнена с благоухания. Тънкият сърп на полумесеца и ясните звезди озаряваха пътя им.

Към полунощ най-после различиха в далечината очертанията на елфската крепост — ефирно творение от извити стълби, островърхи кули и каменни бойници, скрито в една дълбока гънка на скалата. Огромните дървени порти на стария замък, някога добре укрепени, сега зееха в нощта, увиснали на ръждясалите си панти. Тесните прозорчета на отдавна опустелите наблюдателници тъмнееха като избодени очи. Глухо подрънкваха от вятъра веригите на бойниците. Някъде в нощта зловещо се обаждаше нощна птица и ехото дълго повтаряше самотния ѝ писък.

Петимата се заизкачваха по една от извитите стълби, като се озъртаха предпазливо. В процепите на каменните стъпала беше избуяла трева. Стъпките им глухо отекваха в гробната тишина. От някоя кула току изхвърчаха събудени подплашени птици или някой плъх пробягваше в краката им и пак всичко замираще. Паяжините, провиснали от кули и бойници, се поклащаха като странни траурни знамена. Стигнаха до една широка площадка — нещо като вътрешен двор в подножието на главната цитадела — масивна кула, която се издигаше на главолонна височина. Една тясна стълба отвеждаше до балкона в предната ѝ част, така че в кулата можеше да се влезе или оттам, или през вратата ниско долу, в подножието ѝ. И двете врати бяха плътно затворени.

Уил се огледа. Тук определено не му харесваше. Имаше нещо в това място, което плашеше и отблъскваше. Дори вятърът свистеше някак злокобно — сякаш бяха попаднали в гробница и духовете на

умрелите шушукаха, възмутени от присъствието им. Погледна Амбърли и видя изписано на лицето ѝ същото безпокойство.

Криспин бе изпратил Дилф на балкона, а двамата с Кетсин се отправиха към входа непосредствено пред тях. Капитанът на елфите побутна вратата, но тя не се отвори. Кетсин опита на свой ред — все същото. Уил наблюдаваше усилията им с мрачно предчувствие. Древната крепост, която от самото начало му се беше сторила негостоприемна, все повече му заприличваше на затвор. Или капан. Трябваше да се измъкнат оттук час по-скоро.

Дилф се показва на балкона и им извика нещо, но воят на вятъра заглушаваше думите му. Най-после Криспин му направи знак, че е разбрал. Горната врата беше отворена. Взеха няколко изсъхнали клона, които по-късно щяха да им служат за факли, и тръгнаха нагоре. Преди да влязат в кулата, Криспин запали с огнивото си две от факлите и подаде едната на Дилф.

Затвориха вратата след себе си. Намираха се в малко преддверие, от което се разклоняваха тъмни коридори. В дъното имаше още някаква стълба, която отиваше нагоре. Въздухът беше тежък, спарен, с дъх на мухъл. Криспин обиколи помещението, освети с факлата си тъмните ъгълчета и като се обърна към останалите, заяви, че ще нощуват тук. Уил и Амбърли можеха да поспят, Дилф и Кетсин щяха да останат на пост. А самият Криспин отиваше да потърси прохода, който щеше да ги отведе до бреговете на Мърмидон.

Дилф остави своята факла на Уил и двамата с Кетсин се скриха в мрака. Криспин залости вратата след тях и предупреди Уил и Амбърли да не вдигат резето. После изчезна нагоре по стълбите. Уил закрепил факлата в една желязна скоба високо на стената и се изтегна на земята. Амбърли се уви в одеялото си и легна до него. Вятърът виеше проточено, сякаш приспивно, но мина много време преди някой от двамата да заспи. Уил задрямваше от умора и след миг се стряскаше от тревожно предчувствие, докато изпадна в трескаво полусънно състояние. Усещаше главата си размътена, през затормозеното му съзнание пробягваха хаотични несвързани видения, мисълта му се въртеше около нещо, което така и не можеше да улови...

Изведнъж усети смразяващо присъствие в мрака и разбра какво се опитваше да си спомни. Сънят от Хейвънстед се повтаряше! Създанието с ледения дъх го преследваше и все повече се

приближаваше, а той не можеше да му се изплъзне... Отново го споходи кошмарното чувство за безизходица, без да го разсъни напълно. Този сън не беше случаен. Чудовището беше тук някъде, съвсем наблизко — може би дори отвън, зад вратата. Изкрещя, изтръгнат от бездните на съня, озовал се в не по-малко ужасяващата действителност.

Захвърли одеялото, скочи и се огледа настръхнал. Имаше чувството, че камъните на елфите сякаш са оживели и още малко и ще прогорят джоба му. Амбърли се надигна преbledняла, разрошена от съня, с разширени от уплаха очи. — Отвън има някой — прошепна, вперила поглед във вратата. Южнякът се послуша и поклати глава в стремежа си да ус покои момичето:

— Сигурно е бил вятърът...

Но и двамата знаеха, че не е така, и той побърза да добави:

— Всъщност ще ида да проверя. Пусни резето след мен и не отваряй, преди да ми чуеш гласа.

Амбърли кимна безмълвно. Уил дръпна резето и изчезна в мрака. Вятърът го посрещна с такъв зловец вой, че момичето, останало да го чака, потрепери.

Уил остана за миг притаен, притиснал гръб до стената, като се взираше в нощната тъмнина. Балконът беше пуст. Наведе се надолу и погледна към озарения от луната двор. От Дилф и Кетсин нямаше и следа. За миг се поколеба какво да предприеме, но единственото, което му оставаше, беше сам да тръгне надолу.

Беше още на стълбите, когато видя Кетсин. Или по-скоро онова, което беше останало от него. Тялото му беше захвърлено в единия край на двора като ненужна дрипа. Недалеч от него лежеше Дилф, премазан от тежестта на долната врата, която на идване така и не бяха успели да отворят.

Уил знаеше какво означава това. Косача ги беше открил. И беше тук някъде, в кулата! Косата му настръхна. Втурна се обратно нагоре по стълбите, като се молеше да не е станало късно.

Сама в мрачното преддверие, Амбърли се послушваше неспокойно. Най-после чу вика на Уил, почти заглушен от воя на вятъра. Побърза да дръпне резето. Южнякът се втурна преbledнял и затисна с гръб вратата.

— Мъртви са! — дрезгаво прошепна. — И двамата, Косача е тук, в кулата.

Амбърли понечи да каже нещо, но Уил препречи с ръка устата ѝ. Беше чул някакъв шум, който идваше откъм вътрешните стълби. Амбърли също го чу. Спогледаха се. Косача идваше за тях. И този път ги беше открил. Но какво, какво за Бога им оставаше да направят?!

Уил се ядоса на собствения си страх, на обхваналото го чувство за безизходица. Всичко бе станало толкова неочаквано, но нали винаги трябваше да бъде готов за най-лошото...

С едната си ръка стискаше факлата, с другата — ръката на Амбърли. И двамата бяха вперили поглед във вратата като омагьосани. Не можеха да останат тук, но къде можеха да отидат? По кой от всички коридори беше тръгнал Криспин? Като че ли по този... Трябваше да рискуват... Хукнаха нататък, но след малко бяха принудени да спрат. Коридорът на свой ред се разклоняваше. Ами сега?! Уил наведе факлата надолу и освети каменния под. Ботушите на Криспин бяха оставили следи в дебелия слой прах. Затичаха в тази посока, като се опитваха да потиснат ужасяващата мисъл, че на Косача щеше да му бъде също толкова лесно да ги открие.

Тъмните коридори и мрачните зловещи зали сякаш нямаха край. Не чуваха нито звук освен кънтежа на собствените си стъпки и неравното си задъхано дишане. В бързината на два пъти объркваха посоката и се налагаше да се връщат назад. На места самият Криспин се беше лутал и следите му се объркваха. Така губеха ценни мигове и страхът им растеше. Имаха чувството, че Косача всеки миг ще задиша във врата им.

Изведнъж в дъното на коридора се появи някаква светлина и за свое голямо облекчение различиха тъничката фигура на Криспин, който тичаше към тях.

— Какво се е случило? — попита запъхтян.

Казаха му. Кристин прехапа устни и лицето му стана восъчно бледо.

— И тях ли?! Защо и тях? — За миг превъзможна болката си, тръсна глава и посочи с острието на сабята си към другия край на коридора. — Натам! По-бързо! Това чудовище не се спира пред нищо...

Втурнаха се в посоката, от която Криспин бе дошъл, после свиха вляво и се спуснаха по едни тъмни стълби. Най-послед стигнаха до масивна желязна врата, вградена в самата стена и здраво залостена. Криспин дръпна резетата, отвори вратата и вятърът, нахлул отвън, едва не го събори. Капитанът на елфите хвърли факлата си и тръгна напред в нощта. Уил и Амбър-ли го последваха.

Изведнъж Криспин спря. Пред тях зееше бездънна пропаст — планината сякаш се беше разцепила на две от върха до основата и единствено тъничко мостче отвеждаше до отсрещните скали. Вятърът духаше със страшна сила и правеше балансирането над пропастта почти невъзможно. Нощта беше тъмна, беззвездна и една несигурна крачка би ги отвела в пропастта.

— Трябва да минем оттук! — опита се да надвика Криспин воя на вятъра. — За нищо на света не поглеждайте надолу!

— Не знам дали ще успея... — погледна го Амбърли.

— Трябва! Ако искаш да се измъкнеш оттук!

Момичето прехапа устни и кимна безмълвно. Уил здраво стисна ръката ѝ.

Придвижваха се един след друг — бавно, стъпка по стъпка. Скоро ръцете и краката им станаха почти безчувствени от ледения вятър. Най-послед се добраха до кулата на отсрещните скали.

Когато и тримата стъпиха на здрава земя, Криспин се приближи до стената на кулата, бръкна в някаква ниша и извади сандъче с два чука. Връчи единия на Уил и посочи към мостчето.

— В основата му има шест болта — по три от всяка страна. Трябва да ги извадим, за да не ни последват нежелани гости. Ти давай отдясно, а аз — отляво!

Уил се наведе над мостчето. Задачата се оказа доста Камъните на елфите трудна. Болтовете бяха хванали ръжда и скоро двамата се обляха в пот. Най-послед Уил се справи с първия болт и се захвана с втория. Леденият вятър сковаваше движенията му, чувстваше пръстите си вдървени и непохватни, но накрая все пак успя. Оставаше му само един.

Изведнъж мостчето потрепери, разклатено от нещо тежка Уил и Криспин се спогледаха.

— Той е! — извика капитанът на елфите. — Побързай!

Уил заблъска отчаяно, но този път всички усилия изглеждаха напразни.

Гласъците на моста ставаха все по-силни, тъмната сянка застрашително приближаваше. Криспин остави болта и скочи на крака. В сравнение с него едрата, загърната в тъмен плащ фигура на Косача изглеждаше огромна.

Капитанът на елфите свали лъка и стрелите му захвърчаха с такава скорост, че Уил дори не смогваше да ги проследи. Но Демонът ги посрещна с грозен кикот — те не успяваха даже да го одраскат. Уил усети, че стомахът му се сви на топка и наведен над проклетия болт, удвои усилията си.

И изведнъж си спомни за камъните на елфите. Сега беше моментът да ги използва, как не се сети по-рано?! За секунди извади кожената кесия, изсипа камъните в шепата си и ги стисна толкова здраво, че остриите ръбове се впиха в дланта му. Косача неумолимо приближаваше към тях. Уил вдигна юмрук и напрегна цялото си същество в стремежа си да извика силата на камъните.

За миг камъните засияха, обладани от лъчисто сияние, но... в следващия миг нещо сякаш се пречупи в Уил и го обхвана безсилие.

Ужасен, отстъпи назад и опита отново. Пак нища Амбърли се втурна към него, като размахваше ръце и викаше нещо, но вятърът заглушаваше думите ѝ. Уил разбра, че се беше провалил и нещо сякаш го стисна за гърлото. Силата на камъните на елфите му се изплъзваше отново — може би завинаги.

В този миг видя, че Криспин захвърли лъка и изтегли меча си. Младият елф се спусна по висящия мост право към Демона, който този път сякаш се поколеба. Не беше очаквал такава открито предизвикателство.

Вятърът залюля мостчето и металните подпори остро, злоещо изскърцаха.

— Действай! — подвикна Криспин през рамо.

Уил пхна камъните обратно в джоба си и се наведе над последния болт. Амбърли коленичи от другата страна, където Криспин почти беше привършил разковаването, преди да се изправи лице в лице с чудовището.

В това време капитанът на елфите ловко въртеше меча си и се опитваше да извади от равновесие Косача, за да го събори в пропастта.

Но Демонът се съпротивляваше с такъв вид, сякаш го беше нападнала някоя досадна муха.

Безумна ярост обхвана Уил Омсфорд и той размаха чука с такова настървение, че този път болтът полетя в пропастта. Мостчето се люшна, Криспин загуби равновесие и, Демонът използва момента, за да се нахвърли върху него. Сграбчи го за туниката и го вдигна във въздуха като перце. Уил и Амбърли гледаха ужасени как Криспин се мъчеше да прободее със сабята си гърлото на Косача и как изведнъж полетя в пропастта като парцалена кукла. Всичко стана за миг. Косача се втурна към тях.

Тогава при един по-силен порив на вятъра мостчето, увиснало на последния, недооткъртен от Криспин и Амбърли болт, изведнъж се откъсна от скалата и повлече Косача надолу в бездната.

Уил се втурна към Амбърли и тя разплакана се хвърли в прегръдките му. Вятърът отнасяше думите ѝ и те не достигаха до южняка, но той я притискаше към себе си със съзнанието, че само тя му е останала. Един след друг всички, с които бяха тръгнали, бяха намерили смъртта си. Камъните на елфите бяха загубили силата си. Но докато Амбърли беше жива, все още имаше надежда.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

През следващите няколко часа се опитваха да се измъкнат от крепостта. Дълго се лутаха из мрачните коридори, като осветяваха пътя си с единствената останала факла. Разсъдъкът им бе замъглен от тревоги и изтощение, дори не си говореха, пък и нямаше за какво. Интересуваше ги едно единствено нещо — да се измъкнат оттук час по-скоро.

Имаха чувството, че се въртят в омагьосан кръг и съвсем бяха загубили представа за времето. Не знаеха колко часа са изтекли, откак се бяха озовали в каменната крепост, пък и това вече нямаше значение. Всяка частичка по тялото ги болеше от пренатоварване, погледите им блуждаеха от умора. Оставили се бяха единствено на инстинкта и късмета си. Дори факлата им се беше стопила и всеки миг щеше да угасне.

Коридорът им се струваше безкраен, но най-после стигнаха до масивна желязна врата. Тя беше здраво залостена, но когато Уил понечи да дръпне резето, Амбърли протегна ръка и го спря:

— Уил, почакай... ами ако Косача не е бил сам? Ако има и други и те ни чакат отвън?

Уил я изгледа втренчено. Това изобщо не му беше минало през ум. А може би просто се страхуваше да мисли за това. Но трябваше да признае, че всъщност беше напълно вероятно. Демоните не биха стояли със скръстени ръце, а по-скоро биха използвали всеки възможен начин, за да им попречат. Пък и щом един ги беше открил, останалите също знаеха, че са тук.

— Уил? — настойчиво повтори момичето.

— Няма как — тихо отвърна той. — Трябва да рискуваме. Стой плътно зад мен.

После отвори вратата. Очите им, несвикнали с дневната светлина, в първия миг се притвориха. Долу, в подножието на кулата, тихо се плискаха мътните води на река Мърмидон. Всичко изглеждаше спокойно.

Южнякът и момичето тръгнаха към скрития кей на елфите, но лодките, закотвени там, отдавна бяха станали неизползваеми — спогледаха се.

Реката си течеше край тях лениво, безучастно. Над брега се спускаше хладна сребриста мъгла. Планината ги обгръщаше с леденото си мълчание, а околните скали застрашително се бяха надвесили над тях.

Уил мрачно впери поглед в реката. И в същия миг забеляза малък сал, привързан недалеч от прогнилите ръждясали лодки и почти скрит в храстите. Хвана ръката на Амбърли и се спусна натам. Салът се оказа в доста добро състояние, очевидно беше използван от някой рибар, но Уил го прие като подарък от съдбата, едничкото им средство за спасение.

Седнаха в него и се отправиха на изток по течението на реката. Амбърли се загърна в наметалото си и почти веднага заспа. Уил беше прекалено развълнуван и пренапрегнат, за да последва примера и. Пък и без това някой трябваше да насочва сала. Добре че с настъпването на деня започваше да се позатопля и дрехите им поизсъхнаха. Облаците се бяха разпръснали, мъглата се вдигна и златистият кръг на слънцето изплува иззад отсрещните върхове.

Все повече приближаваха Скалист рид. На това място реката правеше плавни завой сред зелените планински ливади. Над главите им прелитаха пъстри птици, а във въздуха се носеше аромат на цветя. Амбърли се събуди с усмивка, протегна се и разтърка очи.

— Ти не спа ли? — попита учудено.

— Не можах — призна Уил.

— Значи е твой ред да поспиш. Затвори очи и не мисли абсолютно за нищо... Аз ще управлявам сала.

— Няма нужда... Наистина не съм уморен.

— Глупости! Та ти едва гледаш!

Уил се усмихна. Наистина с мъка държеше очите си отворени.

— Разбра ли какво се случи? — попита я изведнъж.

Тя не отговори веднага. Погледна го замислено и поклати глава.

— А ти разбра ли?

— Случи се това, че изгубих силата. Вече изобщо не съм в състояние да въздействам на камъните на елфите. Това е...

— Не бъди толкова сигурен. Спомняш ли си колко трудно ти беше и тогава при Тресавицето? И въпреки това успя. Това, че веднъж не се е получило, не означава нищо. Може да си се пренапрегнал. Или пък да е било необходимо още малко усилие...

— Не беше това — въздъхна Уил. — Просто не се получи. Аланон ме предупреди, че е възможно да стане така. Всичко е заради смесената кръв в жилите ми, заради това, че съм повече човек, отколкото елф... Магията, както знаеш, е била предназначена за елфи. Самото ми съзнание или може би — подсъзнанието ми оказва някаква съпротива, която съм безсилен да преодоляя.

Амбърли седна по-близо до него и сложи ръка на рамото му.

— Тогава не го мисли повече. Ще се справим и без тях.

— Едва ли — горчиво се усмихна Уил. — Ако демоните ни открият отново, без камъните сме загубени. Само магия може да противодейства на силата им.

— Значи трябва да се погрижим да не ни открият.

— Което за съжаление е невъзможно. Винаги досега са ни откривали и ти го знаеш.

— Знам и друго — разпалено отвърна момичето, като го гледаше в очите. — Ти беше този, който настояваше, че е немислимо да се върнем. Ти беше този, който ми даваше кураж през цялото време и ме молеше да не се предавам... Ти обеща да останеш до мен, каквото и да се случи... Ще ме изоставиш ли сега?

— Никога — пламна Уил. — Не става дума за това.

— А за какво тогава? Отчаян си и смяташ, че всичко е загубено. В такъв случай има ли смисъл изобщо да продължаваме? Нали знаеш, че армия без вяра... — Тя замълча и изведнъж се усмихна. — Виж ти. Представяла съм си този разговор в друг вариант. Аз бях тази, която се колебаеше от самото начало и все си мислех, че ако един ден рухна окончателно, ти би ми помогнал да стъпя на краката си отново...

— А стана така, че рухнах пръв, нали? — мрачно довърши мисълта ѝ Уил. — Но толкова разчитах на камъните... Аланон също.

Амбърли сложи ръка на устните му.

— Не ти казвам да ги прежалиш... — усмихна се тя. — Просто се отпусни и си помисли с каква цел всъщност смяташе да ги използваш? Като оръжие? Като средство за унищожение? Но нали си Лечител, Уил? Съхранението на живота, а не унищожението е твоето

призвание. Как би искал да задействаш маги ята, докато усещаш, макар и подсъзнателно, това противоречие?

Уил се замисли, навел глава. Дали наистина бе успял да постигне триединството сърце — разум — воля, за което говореше Аланон?

— Ето, виждаш ли? — продължи Амбърли. — Затова не бързай да виниш себе си, нито камъните. Преди всичко, щом си ги използвал веднъж, няма причина да не можеш пак... Такава дарба рядко се губи толкова лесно. Може би просто не смееш да повярваш, че действително я притежаваш...

Уил я погледна някак учудено:

— Кога си успяла да повярваш в мен? Доколкото си спомням, отначало изпитваше сериозни съмнения...

— Отначало не те познавах — тя поруменя. — Бях против цялото това пътуване и ги говорех едни... сега се срамувам, като си спомня.

Уил имаше чувството, че щеше да каже още нещо, но тя само въздъхна, махна с ръка и отклони погледа си.

— Е, няма значение — усмихна се южнякът. — Сега обаче си права поне за едно. Май наистина си разменихме ролите. Уж съм твоят защитник, а съм взел да плача на рамото ти...

— Значи ми дължиш едно сериозно утешаване — някак тъжно се пошегува момичето. — Гледай да не забравиш, може скоро да ми потрябва. А сега ми обещавай, че ще поспиш.

— Обещавам — послушно отвърна Уил и се изтегна на сала с ръка под главата си. Опита се да спре да мисли за камъните на елфите, но не му беше никак лесно. Стисна очи, като си повтаряше думите на Аланон. Имай повече вяра в себе си. Вяра в себе си. Вяра в себе си... След малко вече спеше.

Събуди се чак привечер. Беше спал направо върху твърдите дъски на сала и гърбът го болеше. Поразкърши се и отиде да смени Амбърли. За пръв път от няколко дни чувстваше глад и жажда, но при бягството от Пикон бяха изоставили всичките си запаси.

След малко реката започна да се стеснява и клоните на крайбрежните дървета се сключваха над главите им. Сенките се удължиха, залязващото слънце обагри в алено скалите. Понесен от бързеите, салът вече не се носеше така плавно, а бе станал почти неуправляем. Уил с мъка го удържаше да не се разбие в скалите. Там,

където Мърмидон отново правеше завой на юг към ливадите на Калахорн, той насочи сала към брега и двамата с Амбърли слязоха.

Пренощуваха под короната на една стара плачеща върба. Бяха скрили сала в близките храсти. Набраха диви плодове и си потърсиха вода за пиене, но този път безуспешно. Хапнаха набързо и умората, натрупвана през всички тези дни, отново ги налегна. Скоро потънаха в сън.

Събудиха ги ослепителната светлина и топлите лъчи на утрото. Отпочинали и освежени, започнаха изкачването към Скалист рид. Преодоляваха разстоянията с лекота и по обяд стигнаха малко езеро, в което се вливаха няколко бистри поточета. Водата тук ставаше за пиене и двамата бегълци утолиха жаждата си.

С напредването на деня върховете на Скалист рид се виждаха все по-ясно и по-ясно. Само на юг, над непроходимите тресавища, известни под името Адов казан, се издигаше гъста мъгла от изпарения, която скриваше хоризонта. За пръв път, откак се бяха измъкнали от Пикон, Уил изпита известно безпокойство. Бяха решили да следват Мърмидон до подножието на планинския масив. Но сега, на една крачка от Скалист рид, започнаха да го обхващат съмнения дали замисленото прекосяване на планините е изобщо по силите им. Никой от двамата не познаваше местността — нямаха представа нито от най-преките пътеки, нито от най-безопасния преход. Бяха загубили водачите си — щяха ли да се справят сами?

По залез непристъпните върхове на Скалист рид се издигаха вече над главите им. Южнякът и момичето ги изгледаха с поглед някак обезкуражено. Нямаше за кога да тръгват нагоре — скоро щеше да падне нощта. Предпочетоха да изчакат утрото на тази великолепна планинска поляна, осеяна със сини камбанки и алени макове. Откриха дори и поточе, което се виеше между боровете.

С плодовете, събрани от Амбърли, Уил успя само да залъже острия си глад, но някак беше благодарен и на това. Стомахът му стържеше и побърза да заспи.

Събуди се с усещането, че някой го наблюдава. Отвори очи и срещна втренчения поглед на едно момче с позлатени от утринното слънце коси. Примигна и разтърка клепачи — имаше чувството, че сънува.

Но сладкото ухание на диви цветя, което изпълваше гърдите му, си беше съвсем истинско, както и тази поляна с мека, окъпана от росата трева. А и момчето изобщо нямаше намерение да изчезва — седеше си наред поляната, кръстосало крака, и мълчаливо ги наблюдаваше. Беше елф — дребничък, луничав, с разрошени пясъчноруси коси.

— Добро утро — поздрави Уил, като се надигна на лакът и загледа момчето с нарастващо любопитство.

— Добро утро — учтиво отговори младият елф, с което окончателно разпръсна съмнението, че е зрителна измама. — ... Съжалявам, не исках да ви събудя...

— Изобщо не сме те усетили — увери го Уил.

Хлапетото гордо се усмихна:

— Това е, защото умея да се движа безшумно... Дори да стъпвам по суха шума, няма да ме усетите...

— Охо!

— Веднъж успях да се промъкна до дупка на лисица, без да я подплаша.

— Бива си те...

— А вие какво правите тук? — не се сдържа и попита момчето.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос — ухили се Уил. — Тук ли живееш?

— О, не... Доста по на юг. Чак след Ирибис. Във Ветрогон. Уил кимна, но името не му говореше нищо.

Зад него Амбърли се размърда в съня си.

— Много е красива — прошепна момчето. — Женени ли сте?

— О, не, просто... пътуваме заедно — Уил се посмути. — А ти как се озова тук?

— Много просто — разпери ръце момчето. — Долятах. Нали съм ветрогон.

— Какво си?

Но вниманието на момчето бе погълнато от Амбърли, която се събуждаше.

— Добро утро, лейди — поздрави я усмихнато.

— Добро утро. — В зелените очи на момичето просветна весело учудване. — Ти кой си?

— Пърк.

— Аз пък съм Амбърли. А това е Уил.

Момчето скочи и подаде ръка на Уил. Стискаше силно, по мъжки, и южнякът с учудване установи, че дланта му бе грапава, мазолеста. Пърк сякаш долови учудването му, смута се и не подаде ръка на Амбърли, само леко се поклони.

— На драго сърце бих хапнал нещо... — призна Уил.

— Нося само малко хляб, сирене, мляко и орехи. — Момчето посочи торбичката на кръста си. — Ако знаех, че ще ви срещна...

— Това е предостатъчно — усмихна се Уил. — Който и да си ти, много мило от твоя страна, че ще споделиш с нас закуската си.

Момчето отвори дисагите си и тримата се нахвърлиха на храната. Скромната закуска безкрайно им се услади.

— Откъде си взел млякото? — полюбопитства Амбърли.

— От козите. Знаем едно стадо недалеч от тук...

— Нашият приятел е ветрогон. Лети насам-натам.

— Още не съм станал истински ветрогон — прекъсна го момчето. — Исках да кажа, че като порасна, ще бъда. А вие така и не ми казахте какво правите тук. Да не бягате от нещо?

— Защо мислиш така, Пърк? — преглътна Уил.

— Ами... дрехите ви са окъсани и мръсни, но да приличате на скитници. Пък и не носите нищо със себе си, не палите огън... Имам чувството, че сте побягнали от нещо...

— Умно момче си, Пърк — отбеляза Уил. — Я ми кажи, можеш ли да пазиш тайна?

— Гроб съм! — светнаха очите на момчето.

— Слушай тогава — наведе се Уил към него и прошепна поверително. — Тази дама, Амбърли, е истинска принцеса. Принцеса на елфите, внучка на крал Ивънтайн Елеседил.

— Кралят на земните елфи — уточни момчето. — И накъде сте тръгнали? Да не би да търсите съкровище?! Или... някой я е омагьосал?

— Да. Тоест не — прехапа устни Уил. Ама че се уплете. — Всъщност ние... търсим един талисман, Пърк. Голямо зло заплашва народа на елфите и само този талисман може да ги избави. Трябва да го намерим колкото се може по-бързо. Искаш ли да ни помогнеш?

— И още как! — възбудено отвърна момчето. — Щом става дума за приключение!

— Уил, не мислиш ли, че... — започна Амбърли.

— Спокойно! — прекъсна я Уил и пак се обърна към момчето. — Виж, Пърк, това не е шега работа... Преследвачите ни са безмилостни. Много елфи намериха смъртта си. Трябва да ми обещаеш, че ще внимаваш и няма да действаш на своя глава. И че ще ей тръгнеш веднага щом те помоля.

— Добре — кимна момчето. — Какво трябва да направя?

— Да ни помогнеш да минем през Скалист рид — отвърна Уил. — Ако, разбира се, има начин...

— Как да няма! — възкликна момчето. — Само ми кажете къде искате да отидете.

Уил се поколеба. Не беше сигурен дали постъпва правилно.

— Има ли значение? — въздъхна.

— Разбира се — малко раздразнено отвърна момчето. — Нали трябва да знам къде искате да отидете, за да ви кажа как да стигнете дотам.

— Има логика в това — съгласи се Амбърли, стрелна с поглед Уил и поклати глава. — Щом си почнал, най-добре му кажи.

— Е, добре — разпери ръце южнякът. — Тръгнаха сме към Дивата пустош.

— Дивата пустош... — прехапа устни Пърк. — Забрали са ми да стъпвам там. Знаете ли колко е опасно?

— Знаем — кимна Амбърли. — Но се налага. Нямаме друг избор. Ще ни помогнеш ли?

— Да — твърдо отговори момчето. — Но не минавайте през планините — много ще се забавите.

— А откъде ни предлагаш да минем? — учудено попита Уил. — Нима има и друг начин да се стигне дотам?

— Ами да — ухили се момчето.

Уил многозначително погледна Амбърли.

— Пърк, забравяш, че ние не можем да летим... — меко отбеляза момчето.

— Нали сте с мен, какво ви притеснява? Вече ви казах, че съм ветрогон... тоест ще стана.

— Виж, Пърк... нали все пак трябва да имаш крила или нещо такова... — търпеливо обясни Уил.

— Крила ли? — озадачено вдигна вежди момчето, после изведнъж се разсмя. — Ама вие... да не би да си мислите, че... О, боже!... Нищо подобно. Елате, ще ви покажа...

Той скочи и тръгна нанякъде. Уил и Амбърли, безкрайно озадачени, го последваха Когато излязоха от горичката, Пърк извади от кесията на кръста си една сребърна свирчица и я наду. Тя не издаде никакъв звук. Южнякът и момчето се спогледаха. Поклатиха глави. Пърк прибра свирката и вдигна глава нагоре към небето. Уил и Амбърли — също.

В първия миг не повярваха на очите си. В небето над Скалист рид се носеше нещо огромно и ослепително сияйно. Оказа се птица, която стремително приближаваше към тях. Беше гигантска и в същото време с изящни, благородни очертания. Двамата имаха чувството, че сънуват. Огненозлатистата птица кацна на поляната недалеч от тях и нададе пронизителен кратък вик. Пърк ѝ отвърна по същия начин и се обърна към смаяните си нови познайници.

— Това е Джиниуин — гордо съобщи. — Ето как ще прелетим.

Сега, когато видяха Джиниуин, Уил и Амбърли бяха по-склонни да приемат разказа, който последва.

Много отдавна, още преди Джърли Шанара и Втората война на расите, малка група елфи се преселила на юг от земите на древния народ, в подножието на Ирибис, край покритите с гори планински склонове и бреговете на голямото езеро, наречено Синия вододел. Причините, които ги накарали да се отделят отдавна били потънали в забравата Пърк знаел само, че прадедите му се препитавали от лов и риболов, а селцата им били накацали по крайбрежните скали на запад от Мириан. Техни съседи се оказали гигантски птици, които гнездели в пещерите край водата и се хранели с риба. Елфите не ги закачали и птиците скоро се сприятелили с тях. А прадедите на Пърк ги взели под своя закрила — грижели се за тях, лекували ги и пазели гнездата им... Лека-полека започнали да ги обучават и да се придвижват с тяхна помощ — превърнали се във въздушни ездачи, ветрогони. Птиците нарекли на името на мистичната птица Рок.

Местността Ветрогон постепенно се разраствала, но жителите ѝ били прекратили всякакви връзки с останалите елфи и въпреки че признавали властта на кралете в Арбърлън, всъщност си били отделен,

малък и независим народ и наричали себе си „летящите“ елфи, за разлика от „сухоземните“ елфи от Западните покрайнини.

От малки момчетата във Ветрогон се обучавали, за да станат въздушни ездачи, защото това било цяло изкуство. Волното и безстрашно племе на ветрогоните се гордеело с начина си на живот и не би го заменило с никой друг. Птиците им, които били по-дълголетни и от елфите, се предавали от баща на Син и Пърк очаквал с нетърпение деня, в който обучението му щяло окончателно да приключи и Джиниуин да му бъде поверена.

Сега засега обучението му се извършвало под ръководството на дядо му, който често го пускал да лети сам, за да натрупа опит. Всеки път Пърк стигал все по-далеч и по-далеч и изпълнявал точно определена задача, като спазвал указанията на дядо си. Така се бил озовал тук, в подножието на Скалист рид, като този път изискването било да вземе със себе си само малко хляб, сирене и манерка вода, с които да издържи седем дни. Освен ако, разбира се, не се погрижи да си намери сам нещо друго за храна. Задачата му била да изследва сам част от планинския масив, който граничи с Дивата пустош, и при завръщането си да го опише най-подробно. Но в самата Дива пустош кракът му не бивало да стъпва. Предупредили го също да избягва контакт с нейните жители.

Указанията били пределно ясни и Пърк не задавал излишни въпроси. Но сутринта на втория ден, както си летял над източната част на Скалист рид, видял отгоре Уил и Амбърли, заспали в борвата горичка, и любопитството му надделяло. Спуснал се да ги разгледа по-отблизо и установил, че те по всяка вероятност са елфи като него и също идват отдалеч. Но какво търсели тук и защо не били взели нещо за изпът? Решил, че след като двамата не са жители на Дивата пустош, нямам причина да избягва контактите с тях и... момчешката му жажда за приключения надделяла над предпазливостта и благоразумието, които дядото се опитвал да му внуши.

Оказа се, че този път интуицията му е проработила. Късметът на Уил и Амбърли — също.

Разказът на Пърк им се стори изчерпателен, а начинът му на придвижване — доста надежден, Джиниуин щеше ла издържи и тримата и да ги пренесе над планините, докато се усетят.

Все пак не може да се каже, че не изпитваха известно безпокойство. Стомасите им се свиваха само при мисълта за летенето. Но нямаха друг избор. Скръстил ръце, Пърк мълчаливо ги чакаше да решат. Уил се спогледа с Амбърли, сви рамене и заяви, че тръгват. В края на краищата щом Пърк го беше правил толкова пъти, може би всичко щеше да завърши благополучно...

Наместиха се на гърба на Джиниуин по-удобно, отколкото бяха очаквали. Оказа се, че птицата има тъпички юзди и дори кожено седло. Пърк им помогна да се качат и взе всички необходими предпазни мерки „да не ги отвее вятърът“. Това не ги успокои напълно, но все пак им вдъхна някаква сигурност.

Момчето им даде и по едно коренче, което да дъвчат, за да не им се замае главата от височината и шеметното летенето.

Най-после бяха готови за тръгване. Птицата Рок нададе оглушителен писък, разпери крила и рязко се устреми нагоре. Уил и Амбърли настръхнали наблюдаваха как все повече се отделят от земята и всичко отдолу се смалява — скалите, потоците, огромните борове... за двамата това беше неизживявано досега, несравнимо усещане. Примираха от страх и в същото време — от блаженство. После изведнъж страхът изчезна. Остана само смущението от необятния простор и шеметната височина, от приказната гледка, която се разкриваше пред очите им, докдето поглед стига. Черните грозно озъбени върхове на Скалист рид, тъничката синя лента на река Мърмидон; на север свежата зеленина на горите и сред тях, като кръпка, тъмното петно на Пуцинаците; на изток — зловещите кулиблизнаци на Пикон, от които сега все повече се отдалечаваха; на юг, в подножието на Ирибис, Адов казан — както винаги забулен в мъгла от изпарения. Всичко това се разстиляше пред тях като на длан, озарено от ослепителното сияние на изгряващия ден.

Джиниуин летеше плавно, уверено, леко се плъзгаше между върховете, като ту се снишаваше, ту отново се издигаше. Вятърът разхлаждаше пламналите им лица и развяваше косите на Амбърли. Пърк, въодушевен от мисълта за предстоящото приключение, от време на време се обръщаше назад, ухилен до ушите, и смигаше на новите си познания.

Летяха така около час, докато навлязоха толкова навътре в планините, че върховете на Скалист рид се сключиха като пръстен

около тях и скриха от погледа им всичко останало. Сиви, настръхнали и враждебни, те ги обграждаха от всички страни и хвърляха над тях тъмната си сянка. Уил прехапа устни, като си помисли, че ако не беше Пърк, кой знае дали изобщо някога щяха да се измъкнат от тук. Благодарение на малкия въздушен ездач се бяха измъкнали от демоните поне за известно време. Дори и Косача, ако случайно беше оцелял, този път не би могъл да знае, че са тук.

След малко Пърк насочи Джиниуин към една полянка сред скалите, недалеч от бистро планинско езеро. Починаха си, напълниха с вода манерката и продължиха на запад. Пърк им предложи да закусят, но стомасите им се бяха свили от летенето и не можеха да сложат нищо в устата си.

До обяд още два пъти спираха да си починат и да се поразкъшат. Летенето им беше харесало, но изпитваха облекчение да стъпят на твърда земя.

Най-после стигнаха източната част на Дивата пустош. Непроходимите горски дебри се редуваха с блата, но не се забелязваше и следа от човешко присъствие. Не се виждаха нито селища, нито дори самотни хижи, нито някакъв добитък, нито пасища... Пусто, зловешо място. Уил и Амбърли се спогледаха. Имаха чувството, че са попаднали накрай света.

— Видяхте ли?! Успяхме!

— Наистина успяхме — уморено се усмихна Уил, който разтъркваше схванатия си кръст.

— А сега какво? — нетърпеливо попита момчето.

— Сега се връщаш обратно по най-бързия начин.

— Защо?! Нали обещах да ви помогна.

— Ти направи много за нас, Пърк — сложи ръка на рамото му Амбърли. — Без твоята помощ едва ли щяхме да успеем. Но сега наистина трябва да се връщаш. Оттук нататък става опасно...

— Знам. Не ме е страх. Нека да дойда с вас! — Момчето я погледна умолително.

— Не, Пърк — твърдо каза Амбърли. — Обещах ти да дойдеш с нас дотук. Стига да можехме, и ние не бихме продължили нататък, повярвай ми! Пърк и... ти сам каза, че са ти забранили да припарваш насам.

— Ще внимавам. — още веднъж отчаяно се примоли Пърк.

— Не се съмнявам в това — увери го момичето. Знаем колко си ловък и храбър, но въпреки това не може.

Пърк се зачерви чак до ушите от този неочакван комплимент и лицето му малко се поразведри.

— Има още нещо, което би могъл да направиш за нас — изведнъж сложи ръка на рамото му Уил. — Не познаваме този край и ще ти бъдем много благодарни, ако ни разкажеш каквото знаеш за него. Например... какви са неговите обитатели?

— Чудовища — отвърна момчето, без да се замисли.

— Какви чудовища?

— Какви ли не. За вещиците знам със сигурност — от дядо.

Уил поклати глава. Нищо чудно дядото да беше измислил вещиците, за да държи внука си настрана от това място. И все пак...

— А да си чувал за място, наречено Хранилището? — попита той с известна надежда. Пърк сви рамене. Името не му говореше нищо.

— Ех, жалко... — въздъхна южнякът. — Чудовища и вещици, значи? Какво пък... А случайно да знаеш някакъв път?

— Знам един — оживи се момчето. — Елате! Ще ви го покажа...

Излязоха от боровата горичка и се качиха на малко възвишение, откъдето се виждаше цялата долина.

— Зад онези дървета — Пърк сочеше купчина повалени от буря дървета — има път, който води до селото Мракобес. То е навътре в гората и не се вижда оттук, но всички пътища водят до него. Дядо ми казва, че там живеят само крадци и главорези, но може би все пак не всички са такива...

— Може би... — мрачно се усмихна Уил и благодари на момчета. Какво пък, крадците и главорезите бяха за предпочитане пред чудовищата и вещиците. Истината беше, че отсега нататък трябва винаги да има едно на ум. Лошата слава на това място не можеше да е случайна.

Пърк не бързаше да си тръгва. Беше се замислил неща. След малко тръсна глава и попита: — Какво ще правите, като откриете Хранилището?

— Ще вземем талисмана, за който сме дошли, и ще се върнем в Арбърлън — уклончиво отвърна Уил. Лицето на Пърк изведнъж просветна. — Мога да направя за вас още нещо — заяви той.

Извади сребърната си свирчица от кожената кесия и я подаде на Уил.

— Пърк, защо... — започна южнякът, но момчето не го остави да довърши и заговори почти на един дъх.

— Остават ми още пет дни от уречения срок. Всеки ден точно по обяд ще прелитам над долината. Ако имате нужда от мен, само ми свирнете. Човешко ухо не долавя този звук, но птицата Рок ще го чуе. Тъй че, ако намерите талисмана през някой от следващите дни, ние с Джиниуин ще ви върнем обратно на север, откъдето сте дошли. Амбърли бавно поклати глава:

— О, Пърк, мисля, че не бива да...

— Чакай малко — прекъсна я Уил. — Идеята е чудесна. Това би бил най-бързият и сигурен начин да се върнем. Ако, разбира се — той се обърна към момчето, — не те излагаме на излишна опасност?

— Няма такова нещо — спокойно отвърна Пърк.

— Но нали каза, че Дивата пустош е забранена за теб зона? — намеси се Амбърли. — Как ще кацнеш там?

— Е — сви рамене момчето. — Какво толкова? Нали ще кацна за един миг?

— Не знам, струва ми се рисковано — сбърчи вежди Амбърли. — Пърк и... ще нарушиш обещанието, което си дал на дядо си.

— Нали искам да ви помогна! — възкликна момчето. Казахте, че става дума за нещо наистина важно...

— Вижте, хайде да се споразумеем — предложи Уил. — Ще те повикаме само ако не съществува никаква опасност — става ли? — Но, Уил...

— И ще се върнеш във Ветрогон, когато си обещал, нито ден покъсно, независимо дали си ни взел, или не. Толкова по въпроса. А сега тръгвай, Пърк. Още веднъж ти благодарим.

Той стисна мазолестата ръка на малкия елф, а Амбърли се наведе и го целуна по бузата. Пърк пламна, наведе глава и прошепна: — Довиждане, Амбърли. И на добър час!

Махнаха му за сбогом и тръгнаха нагоре по хълма. Момчето остана да гледа след тях, докато се скриха от очите му.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В късния следобед на втория ден от заминаването на Уил и Амбърли, крал Ивънтайн Елеседнл седеше сам в кабинета си, навел глава над отрупаното със стари географски карти писалище. Навън продължаваше да вали като из ведро.

Манкс лежеше в краката на господаря си, притворил очи, и в стаята се чуваше сама хрипливото му равномерно дишане.

Най-после старият крал вдигна глава и разтърка уморените си очи. Къде ли се бавеше Аланон? Отдавна трябваше да е тук. Вече трети ден двамата заедно с членовете на съвета разработваха стратегия за отбраната на кралството. Краят на Елкрис приближаваше и всеки момент демоните можеха да нахлуят в земите на елфите. Войската — конници, стрелци и пехота — беше в пълна бойна готовност. Личната кралска гвардия и Черните стражи — също. Свикали бяха доброволци от всички краища на страната, но кралят беше неспокоен, защото знаеше, че стрелите и мечовете на елфите не биха били в състояние да спрат безчислените пълчища от демони. Силата на черната магия, подхранвана от хилядолетна омраза, беше огромна и Ивънтайн не си правеше никакви илюзии. Знаеше, че без помощ отвън елфите бяха загубени.

А не можеха да стоят със скръстени ръце и да разчитат единствено на Амбърли и смето на Елкрис. Защото колкото и болезнена да беше тази мисъл за стария крал, завръщането на Амбърли изобщо не беше сигурно. И така, още преди седмица в четирите посоки бяха заминали пратеници със страшната вест за заплахата, надвиснала над елфите, и с молба за помощ. Но все още никой от тях не се беше завърнал. Може би беше твърде рано да очаква отговор, но го измъчваше предчувствието, че малцина ще се отзоват на молбите му.

Джуджетата, разбира се, щяха да дойдат. Те бяха най-верните съюзници на елфите още от времето на Първия съвет на друидите. Но тъй като щяха да тръгнат пеша чак от горите на Анар, не можеха да ги

очакват скоро. Може би дори докато успеят да стигнат дотук, всичко щеше да е свършило, горчиво си помисли кралят.

Оставаха жителите на Калахорн, но не биваше да се забравя, че това вече не беше старият Калахорн, управляван от Балинор и благородния род Букхана. Храбрият Балинор беше мъртъв, а на трона се бе възкачил негов далечен роднина просто по стечение на обстоятелствата. Този кротък предпазлив човечец нямаше нищо общо с достойните мъже, управлявали страната от векове. И кой знае дали щеше да откликне на зова за помощ, така както елфите винаги досега го бяха правили. Във всеки случай щеше да натежи думата на съветниците от Тирзис, Варфлийт и Керн, които не забравяха стореното добро и нямаше да оставят в беда приятелите си. Те щяха да реагират по-бавно, защото липсваше ръката, която да ги обедини, но в края на краищата щяха да се притекат на помощ и да пратят насам Граничния легион.

Най-лошото беше, че след разгрома на Владетеля от Уорлок, хората от Калахорн нямаха достатъчно вяра на останалите южняци, нито на Федерацията. Федерацията беше първата колективна форма на управление, създадена от човешката раса. Единствен Калахорн от големите градове на юга се беше възпротивил срещу наложеното обединение и беше останал независим.

А колкото до самата Федерация... Ивънтайн скръсти ръце и се замисли. Надеждата, че тя ще се отзове не беше голяма Открай време Федерацията не проявяваше особен интерес към работите на останалите раси. Всичко зависеше от това доколко представителите ѝ щяха да осъзнаят реалната опасност и последиците от нашествието на демоните. Възможно беше да решат, че това не ги засяга — те не познаваха истинската мощ на черната магия и представите им за света бяха доста ограничени поради това, че живеяха в затворено общество.

Кой знае... Кой знае? Кралят поклати глава. Можеше да се надява, че Федерацията ще се вслуша в гласа на разума, но не биваше да разчита на това. Не беше сметнал за необходимо да се обърне за помощ към гномите. Така или иначе нямаше да има смисъл. След разгрома при Тирзис те живеяха уединено и разпокъсано — дори самата мисъл за обединение им беше чужда. Не се бъркаха в работата на останалите племена и в замяна очакваха същото. Единственото им желание беше да ги оставят на мира и никой да не ги закача.

Тролите, които също като тях живееха на племена, Пръснати из необятните северни земи, след Третата война на расите, напротив, бяха започнали да се обединяват. Най-голямата им общност на Скалните тролли, обитаваше местността Керншолт, която граничеше с кралството на елфите. Елфите и тролите воюваха открай време, особено през последните две войни на расите. Но с падането на Владетеля на Уорлок враждата помежду им сякаш поутихна и на мястото ѝ започнаха да се установяват нормални взаимоотношения. Разменени бяха първите мирни делегации, търговските връзки между двете страни се оживиха... изобщо първата крачка към сближаването беше направена и при това положение можеше да се очаква, че тролите ще подадат на съседите си ръка за помощ.

Старият крал уморено се усмихна. Е, по-добре малка, отколкото никаква утеха. В положение като тяхното човек се хващаше и за сламка...

Ивънтайн Елеседил най-после се надигна от стола зад писалището, протегна се и хвърли още един поглед на отворените карти, въпреки че ги познаваше така добре, че вече ги виждаше и насън. Но каква полза? Нали не знаеше откъде ще се пропука Забраната, откъде ще нахлуят демоните, откъде да очаква опасността...

Погледът му се местеше от карта на карта като в омагьосан кръг. Аланон беше обещал да открие въпросното място, но никакъв го нямаше. А цялата армия на елфите очакваше тази скъпоценна информация...

Старият крал въздъхна и за кой ли път се приближи до прозореца. Както се взираше навън в падащия мрак, изведнъж забеляза принц Андер да идва по пътеката, навел глава, за да скрие лицето си от плющия дъжд.

Бързаше да донесе списъци на войската и провизиите, които беше събрал. Напрегнатото лице на краля се поразведри.

Помощта на Андер през тези няколко дни се беше оказала неоченима. А при това на него се бе паднала най-трудоемката, досадна и неблагоприятна работа — събирането на документацията. Арион например би възнегодувал срещу подобна задача, Андер дори не се оплака. Ивънтайн замислено поклати глава. Странно, Арион беше

любимият му син, престолонаследникът, но напоследък все повече започваше да разчита на Андер.

Запита се дали и по-малкият му син усещаше близостта, която, макар и със закъснение, започваше да се поражда между двамата.

Плащът на Андер Елеседил беше подгизнал от дъжда, а лицето му — пепеляво от умора. Беше имал тежък ден, а пък и поведението на брат му допълнително го тревожеше. Откак Андер бе застанал на страната на Амбърли, Арион отказваше да има нещо общо с него. Пропастта между двамата се беше задълбочила повече отвсякога и днешният ден го доказва. Беше се обърнал към Арион за съдействие, тъй като брат му бе натоварен с мобилизацията на армията и с нейното снабдяване. Но Арион дори не пожела да разговаря лично с него, въпреки че можеше да му спести къртовски труд и лутане с часове. За пръв път в живота си Андер изгуби самообладание и щеше да избухне, но в последния миг, само заради баща си, се сдържа. Старият крал беше на края на силите си и при вестта за разправията между синовете му щеше да рухне окончателно. Сега не беше време за уреждане на лични сметки. Врагът дебнеше на прага и трябваше да забравят разногласията. Само заедно биха могли да му се опрат.

Андер въздъхна. Беше преглътнал обидата, но горчивината си оставаше...

Влезе в кабинета на баща си и внимателно затвори вратата след себе си. Старият крал го посрещна с усмивка и пое тежките папки от ръцете му. Андер се отпусна уморено на един от столовете.

— Тук е всичко — кимна с глава към папките.

Ивънтайн остави книгата на писалището и се обърна към сина си.

— Изглеждаш уморен — отбеляза загрижено.

— Важното е, че най-после свърших...

Неочаквано силен порив на вятъра блъсна стъклата, нахлу в стаята, разпръсна листовите върху писалището и газовите лампи затрептяха. В рамката на прозореца стоеше Аланон и мокрият му черен плащ лъщеше. Ъгловатите му черти бяха изострени повече от обикновено, а устните му — стиснати в тънка резка. В ръцете му проблясваше дървена пръчица, сребриста на цвят.

— Какво си направил, Аланон?! — ахна Андер, скочи от стола и се спусна към друида. — Откъртил си клонче от Елкрис?!

— Как си посмял, човече?! — прошепна кралят, блед и разтреперан.

— Не, Ивънтайн — кротко отвърна друидът. — Не бих посмял да го направя. За нищо на света не бих й причинил болка...

— Как тогава...? — плахо посегна към пръчицата кралят.

— Елкрис сама ми даде част от живата си плът. Това беше нейният последен подарък — талисман, който да пази земята ви. Тази клонка е същински магически жезъл, тъничка и крехка, тя е заредена с такава сила, че е в състояние да устои на цялата сган демони. — Очите му мрачно пробляснаха, той стисна по-здраво пръчицата и продължи: — Рано тази сутрин отидох при Елкрис за съвет. Бях сам. Тя ме заговори, попита ме защо съм дошъл. Обясних й, че елфите не притежават друга магия, с която да противостоят на демоните, освен моята, и че тя може да се окаже недостатъчна. Попитах я дали самата тя, която е най-голямата заплаха за демоните, не би могла да помогне с нещо...

... Тогава Елкрис сама изтръгна от тялото си тази клонка и ми я подаде. Знаеше, че умира, че силите й отслабват с всеки изминал ден, и въпреки това се раздели с тази най-съкровена част от себе си, сякаш не съзнаваше, че с това още по-бързо се приближава към края... Защо отдръпна ръката си, кралю? Докосни тази клонка, за да усетиш жизнената й сила!

Ивънтайн пое сребристата пръчица внимателно, сякаш се боеше да не я счупи, и изведнъж трепна като попарен. Клонката пулсираше като жива в ръцете му и излъчваше топлина — топлината на живота.

— Всемогъщи Боже! — промълви кралят.

— Видя ли! — тържествуващо възкликна друидът. — Тя наистина — е плът от плътта й и дори повече от това! В нея живее духът на Елкрис, чудотворната й мощ... Това е оръжието, от което се нуждаеше армията ти, кралю! То ще й вдъхне сила и вяра.

Той подаде клонката на Андер и погледите им за миг се срещнаха. Нещо бързо и неуловимо като искра премина между тях. Принцът трепна. Съзнаваше, че с нещо е привлякъл вниманието на друида, успял е да спечели доверието му. Но с какво?

Аланон вече беше обърнал поглед към баща му и с тих напрегнат глас питаше: — Дъждът ще спре тази нощ, кралю. Готова ли е армията ти? Ивънтайн само кимна.

— Тогава призори тръгваме. Нямаме никакво време за губене.

— Но в каква посока? — нетърпеливо попита кралят. — Успя ли да разбереш нещо? Погледът на друида просветна.

— Успях. Елкрис ми каза къде са се стълпили демоните. Те са надушили къде е най-слаба стената на Забраната. Неколцина вече са се промъкнали оттам — същите, които избиха Избраниците, и сега са по петите на Уил и Амбърли. Останалите оказват върху стената на Забраната такъв натиск, че тя всеки момент ще рухне. Предводителят на демоните се нарича Дагда Мор. Неговата мощ е огромна, не по-малка от моята... Но ние ще ги изпреварим! — Гласът му изведнъж прозвуча сурово, заплашително и той здраво стисна магическия жезъл на Елкрис — Ще ги изненадаме неподготвени и ще преградим пътя им към Арбърлън. Няма да е лесно, но ще се отбраняваме колкото може по-дълго, за да успее Амбърли да стигне там, закъдето е тръгнала, и да се върне обратно...

Той замълча, наведе се над картите и посочи с пръст една точка.

— Пробивът ще стане тук.

Андер и баща му приближиха глави. Пръстът на друида сочеше равнината Хоар.

КНИГА ВТОРА

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Същия ден привечер в Арбърлън пристигнаха войските на Волнонаемния легион. Из града се разнесе бърз развълнуван шепот. Градските жители наизлязоха из улиците, а хлапетата се покатериха по дърветата и оградите.

Андер Елеседил все още беше в кабинета на замъка с баща си и Аланон, изучаваха картите на Западните покрайнини и разработваха план за защита, когато развълнуваният Гейл се втурна в кабинета и съобщи за пристигането на Легиона.

— Велики Боже! — развълнувано говореше младият елф. — Самият Граничен легион пристига чак от Калахорн! Нашият патрул е засякъл конницата им на един час източно от града и ги придружава насам. Ще пристигнат всяка минута!

— Граничният легион ли?! — широка усмивка озари лицето на стария крал. — Не смеех дори да се надявам... Колко са, Гейл? Кой ги води?

— Още не се знае, Ваше Величество. Вестоносецът не съобщи подробности.

— Няма значение — махна с ръка Ивънтайн и нетърпеливо закрачи напред-назад из стаята. — Щом идват да помогнат, са добре дошли!

— Кралю! — прекъсна го резкият глас на Аланон. — Имаме важна работа, която не търпи отлагане! Прати сина си да ги посрещне от твое име и, моля те, нека продължим!

Сърцето на Андер заби учестено. Баща му се поколеба, но срещна погледа на сина си и кимна в знак на съгласие.

— Добра идея. Разчитам на теб, Андер. Предай поздравите ми на командира на легиона и го уведоми, че по-късно тази вечер ще се срещна с него. Погрижи се да бъде настанен удобно.

Андер, доволен, че този път са му възложили нещо наистина важно, се завтече да посрещне главнокомандващия, следван от няколко елфи-гвардейци. Отново, за кой ли път досега, го занимаваше мисълта с какво бе заслужил вниманието на Аланон, та друидът го гледаше

така странно, включваше го в обсъжданията на четири очи между него и краля, поверяваше му все по-отговорни задачи и му беше поръчал да се грижи за Ивънтайн в негово отсъствие. Дали защото Андер подкрепи Амбърли от самото начало? А Арион, престолонаследникът, не го стори и оттогава сякаш не съществуваше за друида. Кой знае?

Докато бързаше по алеите на замъка, тази мисъл не му излизаше от ума. Но когато мина през външната порта, видя първите редици на Граничния легион да идват насреща му. Конниците бяха задръстили целия път. Андер ги погледна по-отблизо и прехапа устни. Тези дълги, сиви плащове, обточени с алено, тези дръзко килнати, широкополи шапки с пера му бяха добре познати. Конете им, натоварени с дълги и къси мечове, лъкове и стрели, носеха лека броня от метални пръстени. Конниците яздеха, гордо изправени на седлата, невъзмутими, и гледаха право пред себе си.

Волнонаемниците. Изпратили им бяха Волнонаемниците — отряда, обвеян с най-страшна слава, за който се носеха какви ли не легенди... Всеки, дръзнал да се присъедини към тях, беше длъжен да забрави име, род и минало, да остави всичко зад гърба си. Миналото на тези мъже не бе какво да е и може би точно това ги обединяваше. Защото те се стичаха в Граничния легион отвсякъде — измамници, крадци, убийци, преследвани от закона или от собствената си съвест, мъже с благородна кръв или от низините, мъже с болезнено чувство за чест или, напротив, без капка чест, безумно смели или безнадеждно отчаяни мъже — все хора, решили да започнат живота си отначало. Волнонаемният корпус им даваше последна възможност за това. Посрещаха всеки новодошъл без излишни въпроси и без предубеждения. От значение беше само и единствено настоящето. Приемаха те според качествата, не според миналото ти.

Но за мнозина настоящето се оказваше твърде кратко. Волнонаемниците бяха ударният отряд на Легиона. Те първи се хвърляха в огъня на битката и на мястото на падналите винаги идваха нови попълнения... Тези войници се хвърляха в боя без страх, защото нямаха какво да губят, за какво да жаят... Бъдещето им беше несигурно, затова пък миналото — забравено.

Смятаха, че сделката е справедлива. Обичаха живота, но не се страхуваха от смъртта — толкова пъти бяха виждали лицето ѝ, че бяха

свикнали с мисълта за нея, приемаха я като нещо неизбежно. Според тях важното беше не кога, а как ще умреш.

Андер беше наясно с всичко това и знаеше, че един от тези мъже струва в битката поне колкото двама обикновени войници. Кръвта им беше гореща, волята — желязна, лицата — каменни.

Когато се изравниха с металната порта, високият ездач начело на колоната даде знак да спрат и да слязат от конете. Той забеляза Андер и тръгна към него, като свали за поздрав широкополата си шапка и леко се поклони:

— Стий Джанс, командир на Волнонаемния корпус.

В първия миг Андер дори не отговори, — стреснат от външността на главнокомандващия. Стий Джанс беше огромен като канара, с издълбано от белези лице и огненочервена коса на плитчици като разбойнически главатар. Част от ухото му липсваше, затова пък на другото се полюшваше златна обеца-халка. Погледът му под ключените вежди беше тежък, изпепеляващ.

Андер се съвзе от смайването си и побърза да протегне ръка за поздрав.

— Аз съм Андер, синът на крал Ивънтайн Елеседил.

Ръкостискането на Стий Джанс беше желязно, ръката му — мазолеста, загоряла.

— Кралят ме изпрати да ви посрещна и да ви помогна да се настаните удобно. Кога ще пристигнат останалите?

Стий Джанс гръмогласно се разсмя.

— Останалите ли, принце? — Няма да пристигнат. Решиха да изпратят само нас.

Андер остана като втрещен.

— Но вие сте... Колко сте всъщност, генерале?

— Шестстотин.

— И това е всичко?! — ахна Андер. — А ние мислехме, че Граничният легион е тръгнал насам...

— Съветът реши, че отрядът волнонаемници ще бъде достатъчен — сви рамене Стий Джанс. — Вашият пратеник беше много убедителен, но повечето съветници сметнаха, че преувеличавате опасността и страховете ви от нашествие на демони са... нелепи.

— Нелепи?! — настръхна Андер.

— Съжалявам, принце — наведе глава червенокосият. — Това е положението. Имате късмет, че в края на краищата решиха да изпратят поне нас. За успокоение на съвестта и като дружески жест към старите съюзници... Така или иначе нищо не губят, каквото и да се случи. — Това беше казано без горчивина, по-скоро като мрачна констатация.

— Не мога да повярвам на ушите си! — избухна Андер. — Не съм очаквал това от мъжете на Калахорн!

Стий Джанс го изгледа втренчено и бавно каза:

— Доколкото знам, когато войските на Мрачния Владетел нападнали Калахорн, Граничните земи отпратили към елфите молба за помощ. Но крал Ивънтайн бил пленник на Уорлок и в негово отсъствие Висшият съвет не можал да вземе решение... — той разпери ръце — За жалост, такава е в момента положението и в Калахорн, след смъртта на Балинор Граничните земи са като кораб без капитан и без компас...

Андер усети, че гневът му стихва и изгледа едрият червенокос мъж с нараснало уважение.

— Смели думи, генерале.

— Голата истина, принце.

— Но в Калахорн не биха одобрили приказките ви...

— Ако се съобразявах с това, което е угодно някому, може би сега нямаше да съм тук... — В очите на Стий Джанс проблесна насмешливо пламъче.

Андер също се усмихна. Беше разговарял с този мъж само няколко минути, а той все повече му харесваше.

— Съжалявам за избухването преди малко, генерале. Вместо да ви благодаря, си го изкарах на вас Със закъснение ви поздравявам с добре дошли в Арбърлън. А сега ще ви помогна да се настаните.

— Благодаря, няма нужда — поклати глава Стий Джанс. — Спя при войниците. Разбрах, че армията ви тръгва призори. Ще имаме готовност.

Той отдаде чест и се върна при коня си. След малко дългите сиви колони поеха вляво по разкаляния път.

Андер въздъхна. Какво можеха да сторят шестстотин мъже срещу хилядите демони, които щяха да нахлуят? Поклати глава, загледан след тях.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На сутринта засвириха гайди, забиха барабани, на фона на смръщеното небе се развяха ярки знамена и армията на елфите тръгна от Арбърлън. Потеглиха с песен. Ивънтайн Елеседил яздеше начело на войските си, стиснал в дясната си ръка сребристорбялата клонка на Елкрис. Редом с него се развяваше черният плащ на Аланон. Друидът яздеше Артак. Жребецът днес беше необичайно кротък, но и от двамата — черния кон и още по-черния му ездач — се излъчваше нещо трагично, което можеше да те накара да настръхнеш.

Следваха ги синовете на краля: Арион, със снежнобял плащ, и Андер, със зелен. И двамата носеха знамена: Арион — с орела, символ на победата, Андер — с короната на елфите, обгърната от клонките на раззеленей дъб.

Непосредствено след тях язدهа Дардан и Роу и елфите от личната гвардия на краля. После идваха шестстотинте бойци от Волнонаемния корпус, следвани от няколкохилядната войска на генерал Пинданон — конница, пехота и стрелци, въоръжени до зъби, с метални шлемове и ризници.

В меката светлина на утрото това беше гледка, от която те побиваха тръпки. Надлъж и нашир се разнасяше звън на оръжия и земята под копитата на конете кънтеше. Войските се отправиха на север към възвишенията на Каролан и всеки момент щяха да свият към горите на Елфич. Цялото градско население се беше стекло да ги изпрати. Жителите на Арбърлън сякаш бяха образували шпалир по пътя им, махаха им за довиждане и огласяха съседните възвишения с окуражителни викове. Пред входа на Градината на Живота беше застанала мирно Черната стража, вдигнала копия за поздрав. Недалеч беше гвардейският легион, определен да защитава Арбърлън, под командването на първия министър Емер Чиос.

Армията мина през седемте порти на града и зави на юг, към горите. Насочи се към мостчето над придошлата от дъждовете река Песнопойка и се проточи по него като лъкатушеща метална змия,

преди да изчезне в гората. Лека-полека дърветата заглушиха песните на войниците и биенето на барабаните.

Пътуването на войските на запад през горите към Саранданон продължи пет дни. Дъждовете се бяха изтеглили на изток и слънцето сияеше от ослепително синьото небе. Колкото по на запад отиваха, толкова по-очевидна ставаше опасността, надвиснала над земите на елфите. По обратния път към Арбърлън се точеше върволица от бегълци, натоварили имуществото си на каруци или просто нарамили някой вързоп и оставили всичко зад гърба си. Те споделяха набързо, — че из земите им били плъзнали зловещи същества — страшни, безмилостни чудовища, които удавили в кръв цели села. При вида на огромната войска в очите на бегълците проблясваше известна надежда, но лицата им си оставаха посърнали и те поклащаха със съмнение глави.

Късно следобед на петия ден стигнаха долината на Саранданон, която на югоизток граничеше с горите, на север. — с планината Кенсроу, а на запад — с обширното езеро Инисбор. Саранданон беше житницата на елфите. Плодородните почви и мекият климат бяха идеални за земеделие и много поколения изкарваха прехраната си в долината.

Армията разположи бивака си в най-източната част на Саранданон и призори на следващия ден отново беше готова да потегли. Широк, утъпкан път пресичаше долината от единия до другия край, минаваше край живописни селца, ферми и тучни пасища. Тук все още почти не се срещаха изоставени къщи — жителите на Саранданон, въпреки че вече бяха чули за опасността, нямаше да се разделяте долината си така лесно. Тук бяха корените им, тук беше хлябът им, тук земята беше напоена с потта им.

Късно следобед армията беше прекосила долината. В далечината отвъд ширналото се езеро Инисбор и възвишенията Кенсроу аленееха закръглените хребети на Разделните планини. Там някъде беше и местността Керншолт. Войските завиха на север и разположиха стана си в подножието на Кенсроу. Денят полека гаснеше.

С падането на нощта високата фигура на Аланон се плъзна край лагерните огньовете и се отправи към палатката на краля. Друидът крачеше, навел глава, потънал в мълчание, без да обръща внимание на любопитните погледи, които го следваха. Гвардейците, застанали на

пост пред кралската палатка, почтително му направиха път, без да задават излишни въпроси.

Кралят вечеряше на малка импровизирана масичка в присъствието на верните Дардан и Роу, но при появата на друида ги освободи само с един отправен към тях поглед. Аланон седна срещу него.

— Готово ли е всичко? — попита едва чуто. Ивънтайн кимна.

— А планът за защита?

Кралят се вгледа по-внимателно в друида на светлината на газовата лампа и видя, че по изопнатото му лице се стичаше пот. Изпълнен с безпокойство, Ивънтайн остави настрана вечерята си и разтвори картите.

— Призори тръгваме към Граничните планини — посочи. — Ще завардим проходите Халис и Уорл и ще се опитаме да ги задържим. Ако се окаже невъзможно, отстъпваме към Саран-данон и организираме отбраната си при Бейн Дроу. Не можем да предвидим със сигурност накъде ще се насочат демоните, минат ли Граничните планини, но ако се отправят на юг, трябва да заобиколят Инисбор през горите и после пак да тръгнат на север. Ако първо свият на север, ще трябва да се движат през неравната хълмиста земя на Кенсроу и после пак да свият на юг. И в двата случая ще се забавят поне няколко дни. Затова смятам, че биха се опитали да минат направо през Бейн Дроу, където ще ги чакаме ние.

— Със сигурност ще изберат Бейн Дроу — кимна Аланон.

— Трябва да имаме готовност да ги задържим някой и друг ден — продължи кралят. — Колкото по-дълго, толкова по-добре. Ако, разбира се, не ни пометат...

— Два дни, не повече — друидът беше категоричен.

— Е, добре — поклати глава Ивънтайн. — Важното е, че превземат ли Бейн Дроу, губим Саранданон и Арбърлън остава последната ни надежда. Всичко ще се решава пред стените му.

— Не бива да изключваме тази възможност — мрачно — отбеляза Аланон. — Но съм дошъл да поговорим за друго. — Гласът му се снижи почти до шепот: — демоните изобщо не си правят труда да ни преследват. Те дори не ни наблюдават, защото, ако беше така, щях да го усетя. Това ми прави впечатление, откак напуснахме Арбърлън и честно казано, дори започна да ме смущава. Стори ми се

странно да не проявяват абсолютно никакъв интерес към нас... Затова днес следобед се изкачих в планината. Имах нужда от уединение, за да концентрирам цялата си сила върху това, което напоследък не ми даваше мира. Искях да се опитам да разбера какво е замислил Дагда Мор и да се опитам да го открия, въпреки че по този начин издавам собственото си местонахождение. Прецених, че рискът си заслужава... И успех да разбера къде са демоните, начело с Дагда Мор — в равнината Хоар, отвъд Граничните планини. Но всичките ми опити да проникна в мислите им удариха на камък... Стана ми ясно само, че те се стичат отвсякъде в равнината Хоар и са в очакване стената на Забраната да рухне. А пълното им пренебрежение към нашите ходове показва само едно — те вече са наясно с плана на елфите.

Ивънтайн пребледня:

— Пак стигаме до същото. Сред моите приближени има шпионин...

— Това е повече от ясно — мрачно кимна Аланон. — Остава да разберем дали не ни изчакват преспокойно просто защото са ни заложили капан... И дали единственият ни шанс не е да побързаме, преди да са се събрали всички демони, много от които все още са затворени зад стената на Забраната... — Той помълча и добави: — А ти, Ивънтайн, трябва да бъдеш изключително предпазлив, защото шпионинът е някой от тези, на които имаш най-голяма вяра. Възможно е дори да се опита да се отърве от теб, ако сметне, че вече е научил каквото му трябва.

С тези думи Аланон тръгна към изхода на палатката, но старият крал скочи на крака и извика:

— Почакай! Друидът се извърна.

— Ако демоните знаят къде отиваме, значи ли това, че знаят — Ивънтайн мъчително преглътна — ... и за Амбърли?

Погледите на двамата мъже за миг се срещнаха. Настъпи неловко мълчание. После, без да отговаря, друидът излезе от палатката и се изгуби в нощта.

Почти по същото време Андер обикаляше по лагерните огньове и търсеше Стий Джанс. Освен че му бяха възложили да следи за нуждите на войниците от Волнонаемния корпус, изпитваше и желание да си поприказва с командира им. Нещо у него дълбоко го беше заинтригувало, сякаш за миг беше зърнал този странен южняк и

истинското му лице. Защото в него имаше много повече от онова, което показваше на повърхността.

Корпусът беше разположил стана си в южната част на Кен-сроу, конете бяха вече нахранени и завързани за през нощта, а около палатките обикаляха постове. Андер помоли войниците да го упътят за палатката на командира си.

Един от по-възрастните бойци гърлено се разсмя:

— В палатката му — никой няма да намериш там. Стий Джанс обикаля някъде из чукарите... Така е винаги преди битка — сън не го хваща и не го свърта на място, докато не огледа всичко.

— Може би затова още е жив — отбеляза Андер.

— И не само затуй... Такива като него не се дават лесно. Чувал ли си прякора му — Железния?

— Подхожда му — кимна замислено Андер. — Бива си го вашият командир, капитане.

Окуражен от интереса на принца и от нескритата му симпатия към командира, старият боец прошепна доверително:

— А знаеш ли за битката при Райбек? Трябва да има десет години оттогава... Един разбойнически отряд гноми безчинстваше в Източните земи. Бяха най-проклетата сбирщина, която можеш да си представиш. Малки мизерници! Изплъзваха се от постовете и от капаните. Граничният легион се оказа безпомощен да ги спре... Най-после кралят се видя в чудо и изпрати срещу тях Волнонаемния корпус със заповед да бъдат унищожени...

Старият капитан се премести по-близо до огъня, поглади брадата си и продължи:

— Търсихме ги повече от месец, докато най-после попаднах ме на дирите им в Горен Анар. Но стана така, че наша бойна група от десетина човека се натъкнала на цял техен отряд.

Нашите можели да отстъпят, преди да са ги усетили, но бойците от корпуса нямат навика да си плюят на петите. Пратили един за подкрепления, останалите повели битка с гномите. Три часа се сражавали под прикритието на няколко мизерни постройки — така нареченото селце Райбек. Един от нашите бойци бил още почти хлапе, но вече — младши офицер. Бил с корпуса от няколко дни и не разправял много за себе си, но се биел като дявол... Когато подкрепленията пристигнали, той бил единственият останал жив от

нашите. Но навсякъде било осеяно с трупове на гноми... Отрядът им бил избит до крак — Капитанът смигна на Андер.

— Сецаш ли се как се е казвало нашето офицерче? Сигурен съм, че се сецаш.

Войниците бяха насядали около огъня и слушаха разказа на стария боец със затаен дъх.

Той помълча, поклати замислено глава, срещна погледа на Андер и сякаш едва сега си спомни кой стои насреща му. Отдаде чест и попита:

— С какво мога да ви услужа, принце?

— Бях дошъл само да разбера дали вие нямате нужда от нещо — усмихна се Андер.

Андер се отдалечи, все така усмихнат. Разказът на боеца не излизаше от главата му. Биваше си ги хората на Стий Джанс, славни момчета бяха.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Призори армията — на елфите излезе от Саранданон и продължи на север. Утрото беше хладно и от ноздрите на конете излизаше пара. Войниците крачеха напрегнати, умислени, без да разговарят помежду си. Във въздуха беше надвиснало тревожно очакване.

Дори голите, обрулени от вятъра възвишения отстрани на пътя изглеждаха някак зловещи и единствено самотният крясък на чайките над езерото Инисбор огласяше околността. Бледото посърнало слънце сякаш изобщо не можеше да стопли разстланата под него земя.

Към обяд стигнаха самото подножие на Граничните планини и крал Ивънтайн даде знак на войските да спрат. Мрачните заострени върхове се извисяваха над тях горди и непристъпни.

Два прохода прорязваха каменната твърд на Граничните планини — Халис на юг и Уърл на север. Ако предвижданията на Аланон се окажеха верни, демоните щяха да се опитат да нахлуят през един от тези проходи или едновременно и през двата. А елфите трябваше да се опитат да ги спрат.

Крал Ивънтайн събра офицерите около себе си и оповести:

— Разделяме се на две! Половината войска минава под командването на принц Арион и генерал Пинданон. Тя трябва да удържи прохода Уърл. Другата половина, под мое командва не, продължава на юг към Халис. Генерал Джанс? Бих искал вашият корпус да тръгне с мен.

Офицерите побързаха да предадат на войските кралската заповед. Андер срещна погледа на Арион, но брат му рязко се извърна. Изражението му беше каменно.

— Андер — в това време се обади баща им, — ти също ще дойдеш с мен.

Кейл Пинданон препускаше към тях. Старият военачалник се връщаше да докладва, че войските му са в пълна готовност.

Кралят му стисна ръка, а Андер ги остави насаме и се дръпна, като се оглеждаше неспокойно. Търсеше брат си.

Аланон се появи като изпод земята и сложи ръка на рамото му.

— Като му мине, ще разбере, че не е бил прав... — прошепна, сякаш беше прочел мислите на принца.

Сред войниците беше настъпило голямо раздвижване. Разнасяха се прощални възгласи, разменяха се окуражителни потупвания. Доскоро смълчани, сега войниците се опитваха да скрият тревогата си зад дружески шеги и смехове. След малко двете половини на войската поеха в две противоположни посоки и се скриха от погледите си.

Войниците на краля следваха линията на хълмовете до залез слънце. Привечер стигнаха прохода Халис. Оттам като от фуния нахлуваше хладен пронизващ вятър.

Ивънтайн вдигна ръка и войската закова на място. Офицерите бяха свикани на кратко съвещание. Решено бе един конен отряд да остане в близката гора да пази гърба на войската. Конницата и без това щеше да бъде трудноподвижна в тесния стръмен проход.

Заповедта бе изпълнена. Една колона се отдели от войската, за да пази подстъпите към прохода. По даден от краля знак останалите войници се насочиха към зейналата паст на Халис. От двете им страни надвиснаха назъбени скали. Само конските копита чаткаха по камъните и тропотът на хилядите ботуши звучеше някак зловещо. Придвижването ставаше все по-мъчително, изпод краката се ронеха камъчета и войниците постепенно забавиха ход. Докато накрая, като по даден знак, неочаквано спряха. Пред тях беше зейнала огромна пропаст, образувана от някакво пропукване в скалите. Отдясно и отляво по стръмния склон криволичеха тесни пътечки. Избраха лявата. По дясната беше почти невъзможно да се премине.

Лека-полека мрачната картина пред очите им се промени. Голите скали отстъпиха място на буйна зеленина. Намираха се сред живописно, окъпано от лъчите на следобедното слънце речно дефиле. В храстите притичваха подплашени зайци, а над главите им се стрелкаха птици ята.

Бяха прекосили планината и вече виждаха края на прохода, отвъд който се беше ширнала равнината Хоар. Ивънтайн даде знак да спрат.

Преди да угасне, залезът обагри небето над равнината Хоар в алено и златисто. Малко след това над скалите изплува тънкият сребърен сърп на луната и звездите отгоре занадничаха любопитно.

Застанал на едно хълмче със сребърния жезъл на Елкрис в ръце, Андер Елеседил наблюдаваше стегнатите редици на елфската армия и

се опитваше да си припомни плана на своя баща до най-малките подробности. Стрелците вече бяха заели позиции горе на възвишението и всеки нежелан гост, който се опиташе да се изкатери по склона, щеше да се затъркаля надолу, ужилен от стрелите им. Копиеносците също бяха сред първите посрещачи, готови всеки миг да изскочат иззад скалите. Андер остана доволен от разположението на войските. Защитниците бяха готови — атаката можеше да започне.

Но ширналата се пред очите им равнина Хоар беше съвършено пуста. От демоните нямаше и следа.

И все пак те щяха да дойдат, рано или късно. Ръката му погали гладката сребриста пръчица, последния дар на Елкрис. Баща му я беше оставил у него, преди да тръгне да огледа позициите. Андер пое дълбоко хладния нощен въздух и сведе глава. Дали наистина клончето щеше да ги защити? Тях, които по нищо не се различаваха от обикновените смъртни, след като бяха загубили великата магия на своите предци? Вгледа се замислено в крехката пръчица и я стисна поздравно, сякаш искаше да изпита силата ѝ. Аланон твърдеше, че тя е в състояние да противостои на злото и да го омаломощи, но Андер изпитваше известни съмнения. Демоните принадлежаха на Стария свят, елфите досега не се бяха сблъскали с тях. Ами ако силата им се окажеше огромна, неконтролируема?

И все пак самият Аланон също беше част от онзи тъмен, отдавна забравен свят и би трябвало добре да го познава...

Баща му се появи от мрака така безшумно, че Андер трепна и стреснато се озърна. Подаде му жезъла на Елкрис и загрижено се вгледа в изпитото от умора лице на стария крал.

— Всичко наред ли е? — попита.

— Постовете са по местата си — кимна кралят.

Помълчаха Сърцето на Андер туптеше неспокойно. Между него и баща му се беше установила някаква неизпитвана досега крехка близост и принцът се боеше да не я наруши с някоя дума. А така му се искаше да изрази топлата обич, която изпитваше в този миг към стария крал...

Той прехапа устни. Защо винаги се получаваше така? С Арион беше същото — двамата братя никога не се бяха опитали да изразят привързаността си един към друг, да намерят общ език... От стеснение или неопитност само бяха усложнявали нещата, докато помежду им се

беше появило огромно отчуждение. А сега, след всичко случило се на Съвета и помежду им, след разменените гневни думи беше още по-трудно някой от двамата пръв да подаде ръка. Но Андер беше готов да го стори. Стига само Арион да проявеше готовност да го изслуша, на свой ред да се опиташе да го разбере.

Потънал в мислите си, Андер изведнъж усети нечие ново безмълвно присъствие. Тъмната фигура на Аланон бе застанала редом с тях. Загърнат в плаща си, друидът се взираше в стария крал.

— Още ли не спиш, кралю?

— Сън не ме хваща...

— Имаш нужда от почивка, не мислиш ли?

— Скоро и това ще стане — някак разсеяно отвърна Ивънтайн.

— Каж ми, друиде, според теб жива ли е все още Амбърли?

Андер затаи дъх. Лицето на друида остана непроницаемо. Той помълча за миг, после тихо отвърна:

— Жива е.

— Откъде знаеш? — нетърпеливо попита Ивънтайн.

— Така мисля... — Уил Омсфорд все още не е използвал камъните на елфите, а щеше да го направи, ако животът на Амбърли е бил в опасност.

Андер вдигна вежди в почуда: Уил Омсфорд? Камъните на елфите? Това сигурно беше оня странник с качулката, който пристигна на Съвета заедно с друида и Амбърли и през цялото време не каза и дума...

Искаше му се да разбере нещо повече за него и едва се сдържа да не попита Аланон. Но друидът сам щеше да им каже нещо повече, ако смяташе това за необходимо. Очевидно не смяташе.

Съвсем притъмня. Кралят се изтръгна от обзелото го вцепенение и промълви:

— Трябва да кажа на стражите да запалят факли...

Тръгна надолу по хълма, все така умислен, и Андер остана сам с Аланон. Не смееше да го заговори и двамата стояха, без да промълвят нито дума. Изправени в мрака, приличаха на две статуи. Най-последно прозвуча резкият неочакван въпрос на Аланон:

— Интересува ли те кой е Уил Омсфорд, принце?

Андер трепна. Друидът сякаш беше прочел мислите му. Кимна, защото в този миг не беше в състояние да издаде нито звук.

— Ще ти кажа — кротко продума Аланон, без да го поглежда.

И разправи на Андер всичко за Уил Омсфорд — от самото начало. Изведнъж в паметта на принца изплуваха разказите на баща му за хората от Долината — южняците Ший и Флик Омсфорд, и за търсенето на легендарния Меч на Шанара. А сега внукът на Ший беше наследил магията, която самите елфи бяха загубили безвъзвратно. Затова закрилата на Амбърли беше възложена именно нему.

Когато друидът свърши разказа си, Андер помълча за миг. Взираше се натам, където беше изчезнал баща му, разкъсван от противоречиви мисли. После тихо попита:

— Защо ми каза всичко това, друиде?

— Защото трябваше да го знаеш.

Андер замислено поклати глава.

Аланон добави по-меко, с необичайна топлина в гласа:

— Може би защото пръв се осмели да подадеш ръка на Амбърли в един съдбоносен за нея и за народа на елфите миг.

Черните искрящи очи останаха приковани в Андер още няколко мига и сякаш озариха до дъно душата му. После друидът заговори с обичайния си равен глас:

— Не е зле да си починеш малко...

Андер кимна разсеяно. Все още не беше дошъл на себе си. След малко, когато се огледа, Аланон беше изчезнал.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

През нощта плътна сива мъгла беше покрила равнината Хоар. Гъста, лепкава и неподвижна, тя се разстилаше над земята като смъртен саван. Бледата болнава светлина на утрото се процеждаше иззад върховете на Граничните планини.

Застанали на възвишението при входа на прохода Халис, Андер, баща му и Аланон наблюдаваха последните приготовления на елфската армия за предстоящата битка. Лъковете бяха обтегнати, остриетата на пиките лъщяха и всеки момент изпод прикритието на мъглата щяха да изскочат демоните. Но сега-засега те не даваха никакви признаци за съществуването си и войниците започваха да стават неспокойни.

— Без паника! — разнесе се изведнъж гласът на Аланон. — Кураж, войници! Атаката на демоните ще започне всеки миг.

Мъглата на входа на Халис ставаше все по-гъста, като пара над врящ казан. Над равнината Хоар беше надвиснала зловеща тишина. Андер усети, че ръката му, стиснала дръжката на знамето, трепери.

После изведнъж в далечината се разнесоха глухи зловещи крясъци, които сякаш идваха изпод земята. Над равнината Хоар започнаха да припламват червени огънове. С приближаването си крясъците ставаха все по-остри и пронизителни, докато накрая се сляха в един-единствен, обезумял от ярост писък.

— Идат! — дрезгаво прошепна Аланон.

Стрелците коленичиха, пиките мигом настръхнаха. Алени пламъци раздираха непрогледната мъгла в далечината. Оглушителният рев премина в грозен тътен, от който скалите потрепериха. Изведнъж отекна гръм, който разтърси земята под нозете им и повали неколцина войници на земята. Андер нададе отчаян вик. Гърмът бе последван от гробна тишина.

— Аланон... — прошепна Андер, когато отново дойде на се бе си.

— Всичко свърши... Забраната рухна... — задавено промълви друидът.

В следващия миг крясъците се надигнаха отново, сякаш бяха утихнали само за да наберат сила. И пълчища демони, освободени от хилядолетния си затвор, нахлуха в равнината Хоар като отприщели. Те прииждаха от всички страни, устремени към прохода Халис. Това бяха най-страшните същества, които въображението можеше да си представи — рогати, зъбати, космати, слюзести и лепкави, разкривени от ярост... с една дума — паплач, която можеше да накара косата на човек да настръхне и кръвта в жилите му да се смрази. За миг Андер изпита чувството, че е обезумял, че е попаднал в някакъв кошмар — едно от друго по-зловещи изчадия пъплеха насреща му.

Стрелите на елфите засвистяха и заваляха като дъжд върху гъстите редици демони, но чудовищата не спряха нито за миг — прескачаха телата на падналите и продължаваха напред, още по-настръвени. Копиеносците се притекоха на помощ на стрелците, но демоните прииждаха като река и на мястото на един паднал изскачаха сякаш десетина нови.

Положението беше неудържимо. Ивънтайн даде заповед за отстъпление от предната линия. Иззад прикритието на скалите елфите отново изсипаха дъжд стрели върху стръвната глутница, но стотиците убити бяха само капка в безчисленото море от тела.

От възвишението Андер безмълвно наблюдаваше развоя на битката. Елфите все повече губеха позиции. От друга страна, жезълът на Елкрис наистина омаломощаваше демоните и ги правеше уязвими за стрелите и копията на елфите. Но само това, уви, не беше достатъчно, за да спре прииждащата сган. Въпреки цялата си самоотверженост защитниците бяха твърде малко, а демоните — твърде много...

Андер потърси с поглед баща си, но цялото внимание на краля бе погълнато от битката. Той стискаше в ръце жезъла на Елкрис и отчаяно гледаше как редиците на елфите се топяха. Предсмъртни писъци огласяха цялата околност и земята бе осеяна от трупове. Резервите от Волнонаемния корпус се вляха в редиците на защитниците, без това да предизвика кой знае какъв обрат в сражението.

— Няма да удържим още дълго — промълви Ивънтайн. — Стой плътно до мен!

Появилият се отнякъде Аланон изведнъж прошепна в ухото на Андер:

— Стой плътно до мен!

В същия момент демоните направиха пробив в редиците на елфите и гвардейците на краля образуваха плътна стена около своя владетел. Андер изтегли меча си. От челото му се стичаше пот.

Аланон пристъпи напред и със стремително движение вдигна ръце нагоре. Черният му плащ се развяваше. От пръстите му изригна синкав огън и земята под нозете на демоните сякаш завря. За миг те се стъписаха. Но след това прекрачиха безжизнените тела на своите събрата и отново се втурнаха напред, като надаваха яростни крясъци. Схватката беше отчаяна, безмилостна. Демоните успяха да разкъсат редиците на кралските гвардейци и се насочиха към краля като хищни птици. Един висок, черен гоблин се спусна към Андер, устремил закривените си нокти към гръкляна му. Принцът размаха меча и успя да отклони удара, но чудовището отново връхлетя. В последния миг копието на един от гвардейците го прониза и го прикова към земята.

Андер се отдръпна, ужасен от озъбеното, зловещо разкривено лице на смъртта. Аланон отново се беше възправил и поразяваше с магическия си огън прииждащите черни талази. Но те се стичаха отвсякъде с такова настървение, че Андер, който наблюдаваше отстрани, целият настръхна, проумял, че няма сила, която да ги спре.

Изведнъж, докато разбере какво става, баща му се оказа повален на земята, ударен с камък в слепоочието. Жезълът на Елкрис се плъзна от безчувствените му ръце и демоните нададоха тържествуващ, оглушителен рев. Неколцина се втурнаха към стария крал, за да го довършат.

Но в този миг Андер се окопоти, развъртя меча си и с яростен вик се вряза в тълпата демони. Реакцията му беше толкова неочаквана, че двама-трима от тях се строполиха в краката му, без дори да гъкнат. Останалите се разбягаха.

Андер се възползва от настъпилото объркване, обзет от една-едничка мисъл — да запази баща си, който лежеше съвършено безпомощен и трябваше да бъде спасен с цената на всичко. Самият той вече се беше прежалил и сега, тласкан от една отчаяна смелост, сечеше главите на демоните като зелки. Дардан и Роу му се притекоха на помощ, прикриха го и разпръснаха нападателите му. Андер се спусна към баща си, който лежеше, без да помръдне и не даваше никакви признаци на живот, коленичи до него и потърси пулса му. Пулс имаше!

Макар и бавен, едва доловим. Баща му бе все още жив. Очите на Андер против волята му се наляха със сълзи.

Изведнъж усети до себе си присъствието на Аланон. Друидът бе вдигнал жезъла на Елкрис от земята и сега му го подаваше, като го гледаше настойчиво.

— Остави скръбта, принце. Сега е време за действие, не за сълзи. Поеми командването и нареди на елфите да се изтеглят навътре в каньона, преди да е станало късно.

Андер понечи да възрази, но нещо в погледа на друида го накара да се откаже от намерението си и да се подчини безмълвна Битката се пренесе навътре в каньона. Отвсякъде хвърчаха стрели, навсякъде проблясваха копия. Андер обгърна с поглед полесражението. Пред очите му се мярнаха развятата огнена грива на Стий Джанс, разперените ръце на Аланон, от които струеше синкаво сияние, и разкривените от бясна злоба лица на демоните.

След малко Аланон отново се приближи до него. Дишаше тежко и по лицето му се стичаше пот.

— Аланон — отчаяно го погледна Андер — мислиш ли, че ще успеем да ги удържим?

— Не, принце — задъхано отвърна друидът. — Не сме в състояние. Не и сега. Войските трябва да се изтеглят час по-скоро. Дай заповед. Аз ще ви прикривам.

И той издигна пред намиращите се в безредие орди стена от синкав пламък, обърна се към Андер с изопнато от напрежение лице и извика:

— Побързайте! Няма да мога да ги задържа дълго!

Колоните отстъпващи войници се проточиха една след друга — конниците, стрелците, копиеносците, обозът и каруците с ранените, в една от които беше и самият крал. Аланон и Андер останаха последни. Едва се бяха скрили зад дърветата, когато стената от пламък изведнъж се стопи така неочаквано, както се беше появила изпод пръстите на Аланон.

Демоните се спуснаха след елфите като хищни птици след изплъзващата се плячка. Но беше вече твърде късно. Армията на елфите беше преминала през каньона От гърлата на хиляди демони се надигна грозен, отчаян рев, от който земята потрепери.

Каньонът заприлича на адско котило. Черни тела се гърчеха и мятаха като плъхове в наводнен тунел. Гледката беше повече от страшна. Друидът и принц Андер хвърлиха поглед назад и бързо се извърнаха преbledнели.

Но изведнъж зад гърба им се чу някакво страховито свистене, сякаш се надигаше ураган, и елфите, които се обърнаха назад, замръзнаха от ужас. Към тях се носеше истински дракон — огромен, слюзест, отровно-зелена. С един замах на мощните си криле той разпръскваше демоните като сухи листа, пометени от вятъра. Люспите му ослепително искряха, а от двете страни на грамадната озъбена паст сияеше по едно хладно пронизващо око. Драконът беше надушил кръвта и лигите му течеха. Дори демоните отстъпиха от страх пред него и го пропуснаха напред почтително.

Аланон, който внимателно наблюдаваше дракона, прошепна на Андер:

— Побързайте с отстъплението!

— Ами драконът?

— Оставете го на мен и изчезвайте, ако не искате да ви стъпче като мухи! — Гласът на друида беше рязък, студен, нетърпящ възражение.

Когато и последните редици от войската се изтеглиха, Андер се обърна да погледне назад и видя друида, застанал на възвишението над каньона, и дракона, устремен нагоре по склона на дефилета Чудовището вече беше забелязало самотната черна фигурка на скалите и бързаше към нея, движено от непреодолимия си стремеж да убива. Под стъпките му земята се тресеше и надолу в пропастта се свличаха камъни. Демоните го следваха с войнствени крясъци — но на безопасно разстояние.

Загърнат в черния си плащ, Аланон изглеждаше съвършено спокоен и невъзмутимо наблюдаваше приближаването на дракона. После изведнъж протегна напред ръце и от пръстите му заструи синият, поразяващ пламък. Замириса на опърлена кожа, драконът тръсна глава и трепна като ужилен, но не спря, а продължи напред, яростен и разлютен.

Аланон се поотдалечи и отново насочи към дракона синия магически огън. Драконът изсъска в безсилната си злоба, възмутен от дързостта на тази буболечка, която след миг щеше да разкъса.

Този път Аланон насочи огъня право в раззиналата паст на чудовището. Обгърнат от синкав дим, драконът нададе такъв рев, че чак скалите потрепераха. Този път пронизващата болка беше нетърпима и той се втурна напред като обезумял. Завъртя се и заудря нагоре-надолу с опашката си. От страшните удари скалите се разцепиха и цели тонове скална маса започнаха да се свличат надолу, като погребваха под себе си стотици демони. Драконът най-после съзря врага си и се хвърли към него, но с един гигантски скок друидът се озова на тясната пътечка откъм лявата страна на пропастта. Забравило всяка предпазливост, чудовището се втурна след него, но издатината по края на пропастта изведнъж се срути под тежестта му и драконът полетя в бездната с оглушителен предсмъртен вой.

Уморена усмивка озари изцапаното окървавено лице на принц Андер, който наблюдаваше всичко това от хълма. Драконът беше мъртъв, проходът — затрупан от купища скална маса, и демоните нямаше скоро да ги последват. Елфите щяха да имат възможност да си отдъхнат и да прегрупират силите си. Бяха спечелили време, а това не беше малко.

Обърна поглед назад, към смълчаните редици бойци. Върху бледите изнурени лица се беше запечатал един общ израз, който принцът разчете безпогрешно. Това беше предчувствието за трагична обреченост, сянката на някаква мрачна предопределеност. И тъй като в този миг самият той нямаше с какво да повдигне духа им, нито да им вдъхне вяра, принц Андер извърна глава и замислено впери поглед напред в далечината.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Войската на елфите даде огромен брой жертви, преди да се изтегли от прохода Халис, посърнала и обезверена. Стоновете на ранените и умиращите отекваха надлъж и нашир под палецото слънце и всяваха в сърцата на оцелелите униние и безнадеждност.

Самият Андер Елеседил се чувстваше някак неловко в ролята на предводител и виждаше в това по-скоро ирония на съдбата, отколкото заслужено признание. Единствената му утеха беше, че това е само временно положение и му се искаше то по-скоро да свърши — баща му да се оправи, Арион да се върне и всичко да си дойде на мястото. И все пак поне докато стигнат Бейн Дроу, той трябваше да изпълнява длъжността, която обстоятелствата му бяха наложили.

Хвърли поглед на Аланон. Друидът яздеше редом с него, както винаги обгърнат от някаква мрачна тайнственост. Откак бяха тръгнали от прохода Халис, бе проговорил един-единствен път и каза само:

— Сега разбирам защо ни оставиха да стигнем чак дотук... Било е капан.

— Капан ли?

— Да, принце — хладно кимна Аланон. — Чакали са сами да им паднем в ръцете.

На хоризонта се появи самотната фигура на лудо препускащ ездач, Андер направи знак на войските да спрат и двамата с Аланон се отправиха насреща му. Когато приближиха, видяха, че лицето на ездача беше пепеляво, а от устата на коня му капеше пяна. Андер позна младежа — беше един от вестоносците на брат му.

— Флин! — повика го той. Младият елф спря неуверено: — Нося вест лично за краля...

— Можеш да я предадеш на принца — намръщи се Аланон.

— Принце, аз... — започна Флин и изведнъж прехапа устни. Сълзите го задавиха.

Андер скочи от коня и му направи знак да го последва. Младежът се приближи разтреперан. Андер сложи ръка на рамото му.

— Хайде, кажи — какво има?

— Принце, аз... трябваше да предам на краля... Че принц Арион е убит!

— Не е възможно — вцепени се Андер. Поклати глава бавно, недоумяващо и повтори като на себе си: — Не е възможно!

Младият елф изведнъж заплака.

— Демоните ни атакуваха още призори... Бяха толкова много... Пометоха ни като порой... Трябваше да отстъпим. Настана голяма суматоха. Всички побягнаха презглава... Принц Арион им извика да спрат, да не се дават и в това време...

Той не можа да продължи. Андер го прегърна и потърси с поглед Аланон. По изражението му разбра, че друидът вече знае.

— А тялото на брат ми? — с усилие попита Андер. — Остана ли нещо от него?

— Да, принце.

— Нека бъде изпратено тук.

— Има и нещо друго... — запъна се Флин. — Преходът е в ръцете на демоните, но генерал Пинданон смята, че не всичко е загубено и моли да му изпратите подкрепления. По възможност конница...

— Не, Флин — рязко го прекъсна Андер, после добави по-меко: — И предай на генерал Пинданон, че войските трябва веднага да се изтеглят и да се върнат в Саранданон.

Младият елф преглътна мъчително, погледна Аланон и промълви:

— Простете, принце, но ми беше наредено да говоря лично с краля...

— За съжаление това е невъзможно — тихо отвърна Андер. — Кралят е ранен. Предай това на генерал Пинданон и му повтори нарежданията ми. Смени коня — този е вече на края на силите си! Побързай! И се пази!

Флин отдаде чест и побърза да изпълни заповедта. Загледан след него, с гръб към Аланон, Андер даде воля на сълзите си. Дватамата с Арион така и не си бяха протегнали ръка, преди да е станало късно.

Над долината Саранданон тихо се спусна нощта. Ивънтайн лежеше в палатката см все още в несвяст, а дишането му беше слабо, неравномерно. Андер седеше до леглото на баща си, взираше се

отчаяно в бледото лице със затворени очи и се молеше загубата на кръв да не е голяма и организъмът на краля да победи болката.

Взе отпуснатата немощна ръка на баща си в своята. Стариият крал не помръдна.

— Ех, татко... — въздъхна Андер.

Изправи се и неспокойно закрочи напред-назад из стаята. Как можа да се случи това — в един и същи ден убиха брат му и раниха баща му, а той самият трябваше да застане начело на армията. Разумът му все още отказваше да го приеме. Знаеше, че винаги бе съществувала такава възможност, но досега тя му се бе струвала абсурдна. Не само той, никой не беше вярвал, че ще се стигне чак дотам. Изобщо не беше подготвен за това... Брат му Арион беше дясната ръка на баща му, той щеше един ден да наследи престола и да поведе народа на елфите... Арион беше роден да управлява и Андер никога не беше мислил да му оспорва това право, а сега без време се налагаше да го замести. Уморено поклати глава. Дали щеше да се справи? Достоеен ли беше? Това тепърва щеше да се разбере, а сега беше длъжен да стори каквото може, за да защити Саранданон и да отблъсне атаката на демоните, да спре настъплението им. При прохода Халис това се беше оказало почти невъзможно. Нещо повече — ако в сляпата си ярост драконът не бе срутил скалите и небе затрупал прохода, кой знае дали демоните нямаше да ги довършат? Трябваше да убеди бойците, че неуспехът нямаше да се повтори, че съдбата им е в собствените им ръце. С други думи — трябваше да им вдъхне вяра. Щеше ли да успее? Отново седна до главата на баща си и се загледа в него замислено. Кейл Пинданон, стариият опитен военачалник, би могъл да му помогне, стига да искаше... Но той още не можеше да Камъните на елфите 31 прости на Андер дадената заповед за отстъпление и по-скоро щеше открито да му се противопостави и да поеме сам той командването на войската. Андер въздъхна. Всъщност така би било дори по-просто. Може би наистина трябваше да прехвърли на друг отговорността за съдбата на елфското кралство. И все пак нещо вътре в него не му позволяваше да го стори. Струваше му се някак... прекалено лесно, почти равносилно на бягство.

— Ти какво би направил на мое място? — прошепна като на себе си и се взря напрегнато в неподвижното лице на баща си, без да очаква отговор.

Не беше усетил колко време е минало, когато изведнъж в палатката надникна Дардан и събщи:

— Пристигна генерал Пинданон. Настоява да се срещне с вас.

Андер кимна, като се чудеше къде ли пак е изчезнал Аланон. В негово присъствие се чувстваше някак по-спокоен. От друга страна, срещата с Пинданон си беше лично негов проблем, така че.

Преди да излезе от стаята, оправи завивките на баща си, след кратко колебание взе със себе си жезъла на Елкрис. За всеки случай.

Кейл Пинданон го чакаше в съседната стая. Дрехите му бяха изцапани от кръв и спечена кал, а лицето му пламтеше от гняв.

— Искам да знам защо даде заповед за отстъпление, принце?! — избухна белокосият военачалник при появата на Андер.

Принцът съумя да запази спокойствие и каза само:

— По-тихо, генерале. Оттатък лежи кралят.

Гневът в погледа на генерала бе заменен от безпокойство.

— Как е той? — по-меко попита старият военачалник.

— Спи — сдържано отвърна Андер. — Е, генерале, какво те води насам?

— Искам да знам чия беше абсурдната идея за отстъпление — повтори Пинданон вече по-тихо, но все така разпалено. — Можехме да си върнем прохода Уърл... Баща ти толкова разчиташе на това...

— Целта беше да удържим колкото е възможно по-дълго — забеляза Андер. — Немислимо беше да ги спрем, въпреки че направихме, каквото беше по силите ни — и при Халис, и при Уърл. Оттам нататък всяко забавяне би означавало да ни избият до крак...

— Ти нямаш никакъв опит във военните дела, принце! — кипна Пинданон. — Ето защо нямаше право да издаваш заповеди, преди да си се допитал до мен! Ако не беше син на краля, когото толкова уважавам...

— Гневът е лош съветник, генерал е! Не изричай прибързано думи, за които после ще съжаляваш...

В този миг в палатката влезе Аланон, следван от Стий Джанс.

— Няма смисъл да спорим излишно, генерале — завърши Андер. — Считаю, че въпросът е приключен. А сега по-добре да помислим какво ни предстои. С колко дни разполагаме, докато демоните ни настигнат?

— Най-много с ден-два — сухо отвърна Пинданон.

— По-малко — намеси се Аланон. — До утре призори.

— Сигурно ли е? — свъси вежди Андер.

— Повече от сигурно.

— В такъв случай да помислим как ще ги спрем... — принц Андер неспокойно въртеше в ръцете си жезъла на Елкрис.

— Какво има да се мисли?! — изкриви лице с досада Пинданон.

— Трябва да организираме защитата на Бейн Дроу и да ги приклещим, преди да са стигнали долината.

Андер си пое дълбоко дъх.

— Но нали при прохода Халис се опитахме същото и ударихме на камък... Демоните удържат надмощие благодарение на численото си превъзходство...

— Този път ще бъде по-различно — настоя Пинданон. — Силите ни ще бъдат събрани заедно, конницата ще влезе в действие, изобщо — предимствата ни сега са повече.

Андер хвърли поглед към Аланон, но друидът мълчеше.

— Андер, нека аз да поема командването! — продължи Пинданон, като пристъпи напред. — Знам как да организирам защитата, за да я доведе до успешен край... Познавам войската като петте си пръста...

— Не, генерале. — Гласът на Андер беше твърд, категоричен.

— Видях с очите си на какво са способни демоните. Видях как разпръснаха стари опитни бойци като пилци. Уважавам побелелите ти коси, но досега не си се сблъсквал с враг като този. Демоните са движени от сляпа омраза, която е замъглила разсъдъка им, и са способни на всичко. На нас обаче ни е мил животът, а една необмислена стъпка е равносилна на самоубийство.

С крайчеца на очите си долови лекото одобрително кимване на Аланон.

— Прекалената предпазливост не води до нищо добро, принце — горчиво се изплю Кейл Пинданон. — Баща ти се вслушваше в думите ми...

— В момента обаче аз замествам баща си — сви рамене Андер. — Което ще рече, че той ми е гласувал пълно доверие. А от теб, генерале, очаквам помощ и съвет, не и непрестанна съпротива.

Пинданон пламна и изведнъж посочи към Аланон:

— Ами той? Защо мълчи? Нали и той ти с съветник — нека даде някакво смислено предложение!

— Искаш да знаеш какво мисля аз ли, генерале? — сдържано рече Аланон. — Истината е, че не можете да спрете демоните. Можете само да забавите настъплението им.

— Чудесна възможност, няма що!

— Единствената ви възможност — хладно отвърна друидът. — Целта е да осигурите на Амбърли достатъчно време да изпълни задачата си.

— Не на мене тя — Кейл Пинданон направи горчива презрителна гримаса. — Само не ми казвайте, че съдбата на цялото кралство е в ръцете на едно момиченце! Какво предлагате тогава — да стоим със скръстени ръце и да я чакаме да се завърне?! Ако така твърдят старите легенди, за мен те са пълни измислици!

Стий Джанс, за чието присъствие почти бяха забравили, пръв наруши настъпилото дълго мълчание:

— С ваше позволение, принце...

Андер кимна и той продължи:

— Волнонаемният корпус неведнъж се е сблъсквал с подобни ситуации, в които сме нанасяли на врага съкрушителен удар въпреки численото му превъзходство. Един от старите ни изпитани принципи в такива случаи е никога да не оставяме една-единствена неподвижна линия на защита. А ето и какво точно правим — разделяме се на няколко бързоподвижни отряда, които атакуват врага едновременно от различни страни и се изтеглят веднага, след като нанесат удара. Целта е в редиците на врага да настъпи объркване и силите му да се разпръснат.

— Да, но нали целта е да се удържат позиции — намръщи се Пинданон. — Какво печелите, като се изтегляте непрекъснато?

— Какво ли? Когато редиците на противника са достатъчно разтеглени и разпокъсани, прилагаме нещо като мъртва хватка, ето така — той склочи дланите при основите им и изведнъж ги събра с оглушителен плясък — и нанасяме решаващия удар!

— Как по-точно предлагате да стане това при Бейн Дроу? — заинтригувано го погледна Андер.

— Как ли? Пехотата първоначално ще привлече вниманието, стрелците ще ги причакват от едната страна, конницата — от другата.

Увлечени в гонитбата на заека, демоните сами ще влязат в капана.

— А кой ще бъде заекът? — навъсено попита Пинданон.

На устните на Стий Джанс заигра усмивка:

— Как мислите, генерале?

Пинданон сви рамене и промърмори:

— Защо пък да не опитаме... Дано само на заека са му достатъчно дълги краката...

— Колкото до това, не се бойте, генерале. Не се е намерил още някой да му скъса кожухчето...

Андер и Аланон се спогледаха. Друидът кимна.

— Значи това ще бъде планът за защитата на Саранданон — обяви принцът. — Да си пожелаем успех! И той стисна ръка на Стий Джанс и Кейл Пинданон.

Изпитваше огромна благодарност към Стий Джанс и се питаше как ли би завършил спорът с Кейл Пинданон без неговата намеса. Изведнъж му мина през ум, че може би присъствието на Стий Джанс на съвета не беше случайно. Дали пък Аланон, който умееше да предвижда развоя на събитията, не се беше погрижил за това?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Погребаха Арион Елеседил на разсъмване. Брат му, Кейл Пинданон и няколко десетки гвардейци го изпратиха в последния му път.

Не оставиха знак на гроба, за да не го открият демоните и да се гаврят с тялото. Погребаха го безмълвно, по стар елфски обичай, без надгробни слова и траурни песни, но в очите на изпращачите имаше сълзи и Андер почувства, че след брат му все пак щеше да остане нещо, на което никой не би могъл да посегне, и това беше споменът.

Демоните атакуваха при Бейн Дроу след по-малко от час. Те се стичаха с крясъци откъм северните хълмове като рояк огромни черни скакалци, право натам, където вече ги очакваха стрелците и копиеносците на елфите. Разположени по склоновете на Кенсроу, защитниците на Бейн Дроу ги обсипаха с дъжд от стрели. Първите нападатели се затъркаляха надолу и повлякоха след себе си следващите. Така още в първите минути на битката демоните дадоха стотици жертви и първата им атака бе отблъсната. Пронизителните им писъци огласяха цялата околността черните космати тела се гърчеха от ярост и болка.

И все пак отзад прииждаха такива неизброими пълчища, че в един момент стрелите на елфите се оказаха недостатъчни и бойците се видяха принудени да се изтеглят.

Точно в този момент отряд ездачи със сиви плащове се появи като изпод земята. Начело яздеше едър мъж с червени коси и набраздено от белези лице. Конниците яздеха с извадени копия и всяха смут и объркване в редиците на демоните, които побързаха да се спуснат след тях като тъмен облак.

Внезапно отрядът на Стий Джанс, защото това беше точно той, зави така рязко, че препречи пътя на демоните, и в същия миг червенокосият ездач вдигна ръка Демоните, които вече не образуваха плътна непробиваема маса, а се бяха проточили по цялото протежение на Бейн Дроу, изведнъж осъзнаха какво ги грози. От всички страни към тях препускаха конници, които ги подбраха като стадо и ги

натириха право към високата фигура с черен плащ, която застрашително простираше ръце от скалите на Кенсроу и мятеше кълба от синкав пламък. Демоните бяха обградени отвсякъде, изложени на прицел, обхванати от паника и елфите се възползваха от объркването им. Скоро скалите се огласиха от победните им викове.

Но сражението не приключи с тази неуспешна атака. Битката продължи през целия ден, като отрядът на Стий Джанс неуморно разиграваше демоните, отвличаше вниманието им и ги тласкаше натам, където ги очакваше собствената им гибел. Почти обезумели от яростна възбуда, преследвачите забравяха всяка предпазливост и докато се усетят, попадаха между ударите на елфите. Откъснати от останалите си събратя, те се лишаваха от своето основно преимущество — численото си превъзходство, и шансовете им за успех ставаха нищожни.

Известно време демоните безуспешно се опитваха да завземат склоновете на Кенсроу, но копията и стрелите на елфите бяха безпощадни. Пък и оня черен гигант, който мятеше отгоре смъртоносен огън, съвсем не улесняваше задачата им. Напразно се опитваха да му попречат — той сякаш беше неуязвим, затова пък всеки, който посегнеше към него, биваше унищожен.

И все пак една от атаките на демоните се увенча с успех — те пробиха защитата на елфите на самия бряг на Инисбор и се втурнаха през пясъчните дюни право към ширналата се равнина отвъд. За момент изглеждаше, че всичко е свършило и развоят на битката е необратим, но конницата ма елфите успя да догони нашествениците, решена да ги спре с цената на всичко. Тя ги разпръсна по брега, подкара ги към водите на езерото и там окончателно ги довърши.

Хиляди демони загинаха през този ден в кървавата битка за превземането на Бейн Дроу. Атаките следваха една през друга с някаква безразсъдна, ожесточена настойчивост. Сякаш демоните бяха решени да успеят с цената на всичко и нищо не бе в състояние да ги спре. Елфите и бойците на Стий Джанс също дадоха много жертви, но този път поне имаше защо — нашествениците не успяха да нахлуят в Саранданон.

Привечер демоните предприеха последната атака. Този път се събраха накуп и се врязаха в редиците на елфите с цялата си неимоверна мощ. Изсипаха се като порой — черна, страховита маса,

която не разчиташе на никакви бойни тактики, а единствено на собствената си грамада. Елфите ги посрещнаха с изтеглени мечове и лъснали копия, но демоните направо минаха през тях. Сега вече бяха неудържими. Прегазиха собствените си мъртви и се втурнаха нагоре по склона, но изведнъж най-ненадейно се обърнаха и се понесоха обратно.

Елфите ги проследиха с невярващ поглед, докато и последният от нападателите се скри зад хълмовете. Не можеха да си обяснят какво се бе случило, какво бе накарало нашествениците през глава да хукнат обратно, но бяха щастливи, че всичко е свършило и се хвърляха в прегръдките си от радост, че са останали живи. Едва сега, когато най-последно имаха време да се огледат, си дадоха сметка какво се бе разиграло през този ден. Земята бе плътно осеяна с трупове. Потръпнаха при мисълта, че животът не означаваше нищо за демоните, близостта на смъртта ги настървяваше и опияняваше. Досега не се бяха срещали с такъв противник...

Андер Елеседил успя да намери Кейл Пинданон и развълнувано го притисна до гърдите си. Цялата долина кънтеше от радостни възгласи. Конниците на Стий Джанс възбудено размахваха копията си.

Застанал настрани, единствен Аланон не взимаше участие във всеобщото веселие и замислено се взираше към хълмовете, зад които така неочаквано изчезнаха демоните. Питаше се защо дори след като бяха побягнали в безредие, все още нямаше и следа от техния предводител Дагда Мор.

Вечерта премина спокойно и над Бейн Дроу се спусна нощта. На сутринта елфите отново застанаха по местата си и зачакаха атаката на демоните, но до обяд нищо не се случи. Това вече започваше да им се струва странно, Андер потърси Аланон — може би друидът щеше да намери някакво обяснение. Откри го горе на скалите — по-замислен и мрачен от всякога, той все пак даде на Андер отговор на въпроса, който безпокоеше елфите:

— Аланон, изглеждаш някак особено... — смутено започна принцът.

— Не можеш да получиш нещо срещу нищо... — уморено се усмихна друидът. — На тоя свят всичко се заплаща, в това число и насилието, което си извършил над самия себе си...

— Искаш да кажеш, че ти... че това е заради магията?

— Точно така — кимна Аланон. — Магията черпи от жизнените сили на този, който я владее, изтощава енергията му и понякога е необходимо доста време, докато тази енергия се възстанови. И то — само отчасти, никога напълно, защото, както ти казах, нищо не идва даром...

Андер потръпна, усетил внезапен хлад.

— Значи ли това, че в един момент магическата ти сила ще свърши?

— Докато съм жив, това не може да се случи. Но тя може да отслабне, да намалее и постепенно да угасне, защото никой не е безсмъртен, дори и ние, друидите... Кажете сега, какво те води насам — смени той изведнъж темата.

— Искам да те питам знаеш ли защо демоните изведнъж преустановиха атаката? Друидът отмести поглед и тихо отвърна:

— Може би не са били достатъчно подготвени... Но пак ще дойдат, не се самоуспокоявайте. Те не си губят времето напразно и нищо не вършат току-така. Особено предводителят им — Дагда Мор... А това, че не се е появил досега, дори започва да ме притеснява.

— Защо, къде може да е според теб? — сбърчи вежди Андер.

— Където и да е, със сигурност замисля нещо. Добре би било да пратим разузнавачи на юг от Инисбор и да се опитаме да разберем какво се готвят да предприемат демоните...

Аланон помълча, зареял поглед в далечината, и изведнъж помоли с отпаднал, странно безжизнен глас: — А сега, принце, бих искал да остана насаме...

Андер се спусна надолу по склона, обзет от нерадостни мисли. Побърза да изпрати на юг разузнавачите и се занизаха часове на тревожно напрегнато очакване. Неизвестността измъчваше бойците и във въздуха витаеше униние. Над долината бяха надвиснали тъмни буреносни облаци.

Измина още един безкрайно дълъг ден, през който от демоните нямаше и следа.

Атаката започна към полунощ. Демоните нахлуха през Бейн Дроу като тъмен порой и постове на елфите нямаха време да издадат нито звук. Зловещият черен рояк запълзя нагоре по склоновете на Кенсроу под прикритието на мрака. По време на хилядолетния си затвор демоните бяха свикнали с мрака и се ориентираха в него почти

безпогрешно. Придвижваха се бързо, безшумно, възбудени от мисълта за предстоящата кървава сеч.

Едва когато се нахвърлиха върху елфите, нададоха пронизителни дрезгави крясъци. Стреснатите в съня си бойци наскочаха, грабнаха оръжията си и веднага отвърнаха на удара, но вече бяха обкръжени от всички страни. Стонове и предсмъртни крясъци разцепиха нощта. Елфите се защитаваха отчаяно, но демоните бързо взеха надмощие. Сега елфите се сражаваха не на живот, а на смърт. Това щеше да е краят, ако не беше Аланон. Друидът, който наблюдаваше битката от възвишенията на Кенсроу, извади някакъв блестящ прах от кесията на кръста си и го разпръсна във въздуха. Ярko сребристобяло сияние озари небето над лутащите се в мрака елфи и разпръсна тъмнината, главното оръжие на демоните, които виждаха в нощта като котки.

Откъм редиците на демоните се надигна яростен оглушителен вой. Конниците на Стий Джанс използваша объркването им и се врязаха дълбоко в черната паплач. Те бяха останали по-малко от четиристотин, но подкараха обезумялата от ярост орда обратно към теснината Бейн Дроу. Конниците на елфите начело с белокосия Кейл Пинданон им се притекоха на помощ и също се вклиниха в редиците на демоните, като съвсем ги разпръснаха.

Но голяма част от демоните беше разкъсала защитната линия по склоновете на Кенсроу и сега се стичаше към долината Саранданон. На пътя им беше застанал единствено Аланон. Протегнал напред ръце, той изпращаше към тях синкав огън и те рухваха за миг изпепелени, но по петите им прииждаха все нови и нови. Накрая, за да ги спре, друидът издигна цяла стена от синкав пламък и земята под нозете на демоните завря. Никой вече не посмя да припари нататък.

Малко по-надолу, при Бейн Дроу, елфите и бойците на Стий Джанс също отчаяно се опитваха да спрат настъпващите към Саранданон демони. Във въздуха се носеше мирис на смърт. Конят на Кейл Пинданон се срути изведнъж, а старият воин се претърколи и се надигна замаян. Другарите му се спуснаха към него, но демоните се оказаха по-бързи. Те се нахвърлиха върху белокосия елф от всички страни, повалиха го на земята и се впиха в него с нокти и зъби.

В същия миг друга групичка демони се насочи към Андер Елеседил. Те разпръснаха гвардейците, които го пазеха, и наскочаха към него като котки. В отчаяния си опит да се защити принцът вдигна

жезъла на Елкрис и нападателите му се разбягаха настръхнали, с яростни крясъци. Но Андер изведнъж се оказа сам, обкръжен от всички страни, откъснат от своите. Демоните бяха решени да се доберат до омразния им талисман с цената на всичко и само чакаха сгоден момент.

И тогава един огромен мъж, с набраздено от белези лице и оплискан с кръв, се втурна право към тях, размаха сабята си като обезумял и си проби път до Андер. Демоните се хвърлиха към него разлютени, но Стий Джанс отблъскваше атаките им като скала, докато другарите му не се притекоха па помощ също с извадени мечове. Групата конници със сиви плащове скри Андер от очите на демоните.

Всичко стана така светкавично бързо, че в първия миг принцът дори не можа да разбере какво се е случило. После видя Стий Джанс, който се носеше напред с развети коси, и изведнъж всичко му стана ясно. Волнонаемният корпус, една шепа хора в сравнение с кълчищата от демони, атакуваше. Косата му настръхна, но нямаше време да се чуди. Грабна юздите на един кон, останал без ездач, и се метна отгоре му. Увлечени от примера на водача си, елфите се втурнаха след него, сляха се с бойците на Стий Джанс и подгониха демоните пред себе си, като надаваха оглушителни бикове.

Устремът на волнонаемниците даде кураж на останалите бойци и докато се опомнят, демоните бяха изтикали от склоновете на Кенсруу и повлечени отново към теснината Бейн Дроу. Сега, съвзели се от първоначалния смут, елфите бяха неузнаваеми — решителни и неустрашими. В този момент демоните не само че бяха безсилни пред тях, но дори се видяха и принудени да отстъпят, за да избегнат собственото си унищожение. Побягнаха презглава и не след дълго черните им орляци се скриха зад северните хълмове.

Андер Елеседил седеше в палатката си, съблечен до кръста, а санитарите промиваха раните му. На края на силите си от болка и умора, принцът безмълвно изслушваше пратениците, които се изреждаха да му докладват за състоянието на армията и отделните защитни постове. Палатката се охраняваше от неколцина гвардейци с извадени мечове, а входът ѝ бе осветен от запалени факли, така че и пиле не можеше да прехвъркне, без да бъде забелязано.

Принцът облече туниката си върху стегнатите превръзки и препаса меча си, когато изведнъж в палатката му нахлу Стий Джанс,

задъхан с окървавено лице. Всички се втренчиха в него, а пратеникът, който в момента докладваше, замлъкна на средата на думата. Андер се приближи до червенокосия пълководец, стисна му ръката и направи знак да бъдат оставени насаме. Палатката се изпразни и двамата мъже срещнаха погледите си.

— На теб дължа спасението си, генерале — тихо каза принцът.
— Не зная как да ти се отплатя...

— За каква отплата говориш, принце? — поклати глава Стий Джанс. — Аз съм войник и изпълних дълга си. Нищо повече.

— И така да е, малцина на твое място биха го направили — уморено се усмихна Андер. — Благодаря ти, генерале. Благодаря ти за всичко. И... още нещо. Кейл Пинданон е мъртъв. Бих искал ти да заемеш мястото му.

Червенокосият смутено помълча, преди да отвърне:

— Но, принце, аз дори не съм елф...

— Никой друг не би бил по-достоеен от теб да поведе армията на елфите — твърдо каза Андер. — Пък и... благодарение на теб удържахме Бейн Дроу.

— Не зная дали всички биха одобрили това решение... — замислено поклати глава Стий Джанс.

— Има и такива, които не биха го одобрили — съгласи се Андер. — Но те не биха одобрили никое мое решение, защото в техните очи аз не съм достоен да заема мястото на баща си и брат си. А ти сам каза, че ако се съобразявахме с одобрението на всички...

В този миг в палатката влезе Аланон.

— Е, генерале — довърши мисълта си Андер, — приемаш ли моето предложение?

— Да, принце — отвърна Стий Джанс, този път без колебание.

Друидът ги наблюдаваше с каменно лице и помръкнал поглед. Когато заговори, гласът му бе снижен почти до шепот:

— Разузнавачите се върнаха, принце. Онези, които бяха изпратени на юг от Инисбор, не са се натъкнали на нищо обезпокояващо, но другите, които тръгнаха на север, докладват за цяла огромна армия демони, която се е спуснала на юг покрай източните склонове на Кенсроу и вече трябва да е навлязла в Саранданон.

Андер Елеседил слушаше преbledнял.

— Ето, значи, какъв е бил планът им, принце, от самото начало — продължи друидът, като мрачно поклати глава — да ни прилъжат тук, при Бейн Дроу, а междувременно основните им сили да се промъкнат зад гърба ни...

Андер прехапа устни. В очите му имаше сълзи.

— Значи всички, които паднаха тук... и при прохода Халис... всички тези храбри мъже... и брат ми, и Пинданон... които искаха да попречат на превземането на Саранданон, са загинали напразно...

— Армията, идваща от север, е огромна — тихо каза Аланон, — не би било по силите на елфите да я удържат. Пълчищата демони, тръгнали към Саранданон, са неизброими и ако сега се опитате да ги спрете, сте обречени на сигурна гибел.

— Значи Саранданон падна... — промълви едва чуто Андер и лицето му се изкриви от болка.

Аланон само кимна.

Принцът закрачи из палатката като звяр, хванат в клетка, и хвърли поглед към постелята, на която лежеше кралят, все така неподвижен и безмълвен, в неведение за всичко, което ставаше. В един-единствен ден бяха загубени толкова много... Сърцето на Андер се късаше.

Аланон сложи ръка на рамото му:

— Принце, трябва да дадеш заповед за отстъпление, докато не е станало късно...

— Отивам — с отпаднал глас произнесе Андер.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уил Омсфорд се убеди, че зловещите разкази за Дивата пустош ни най-малко не преувеличаваха — това бе най-мрачното и отвратително място на света. Двамата с Амбърли се спуснаха от Скалист рид в безоблачен слънчев ден, а Дивата пустош ги посрещна с черни надвиснали облаци и непроходими, сумрачни дебри. Черните, изкривени стволове на дърветата бяха обрасли с мъхове и лишей, клоните им се протягаха като пипала на гигантски паяци, а тръните показваха хищни нокти изпод загниващата шума, която изпълваше въздуха с отровни зловония. Човек оставаше с потискащото чувство, че тук животът се поддържа единствено благодарение на собствения си разпад, храни се от собственото си разложение.

Южнякът и момичето предпазливо поеа по тясна горска пътека, като се взираха в мрака с разширени от ужас очи. Имаха чувството, че се движат през тунел и дневната светлина достигаше до тях отдалече, през пролуките между листата. В тази странна, зловеща гора нямаше птици — нищо чудно, та тук приличаше по-скоро на затвор, как биха издържали, помисли си Уил. Нямаше дори пеперуди, само змии, прилепи и диви котки — уродливи създания, свикнали да се хранят с мърша, които се плъзгаха безшумно в мрака и оставяха Уил и Амбърли тръпнещи от погнуса.

От време на време се чуваше пукот на сухи съчки и нечие тежко дишане. Огромните сенки на някакви невидими твари се мяркаха между дърветата. Южнякът и момичето ускоряваха ход или се притаяваха в храстите, но съществата или не ги забелязваха, или не си правеха труда да се занимават с тях.

През целия път срещнаха само няколко случайни минувачи, които им заприличаха по-скоро на видения, отколкото на същества от плът и кръв. Мрачни и неразговорливи, с ниско спуснати качулки, тези пътници също не проявиха никакъв интерес към тях. Зорките им котешки очи хладно проблясваха изпод качулките, сякаш искаха да преценят що за птици са тия двамата и струва ли си въобще да се захващат с тях.

По залез слънце най-последно излязоха от гората. Бяха стигнали градчето Гримпен Уорд, най-негостоприемното място, което човек би могъл да си представи. Разположено в една падина, то се състоеше от еднотипни дървени бараки, долепени една до друга, мърляви и олющени. На много от тях бяха сложени катинари и капациите бяха спуснати, а отпред висяха неграмотно написани табели с имената на собствениците и продажната цена. Зад олющените прозорци на останалите горяха бледи пламъчета на газови лампи.

Уил и Амбърли имаха чувството, че всяка втора къща в това градче беше хан, където мъжете се събираха на чашка. Отвътре се разнасяха дебелашки шеги и остър пиянски смях. Зад грубите дървени маси бяха насядали одърпани мъже и мърляви жени, а в краката им обикаляха дръгливи кучета.

Тези хора можеха да отмъкнат кесията ти, докато ти подават ръка, да прережат гърлото ти, без дори да се замислят... Уил усети, че косата му настръхва. Дядото на Пърк май щеше да се окаже прав.

Той стисна здраво ръката на Амбърли и двамата забързаха надолу по улицата, без да знаят накъде отиват. Немислимо беше да прекарат нощта в гората, но дали тук щеше да бъде по-безопасно? Едва ли, но нямаха друг избор. На всичко отгоре бяха и без пари, а стомасите им стържеха и краката им не ги държаха. Уил се беше надявал да поработят за една топла вечеря и покрив над главата си, но сега просто не виждаше към кого би могъл да се обърне с подобна молба.

От съседната барака излезе с клатушкане един пиян гном, залитна и се хвана за плаща на Уил. Южнякът нетърпеливо го изблъска. Гномът се търколи на земята и продължи да лежи там, като се хилеше глуповато. Уил дръпна Амбърли:

— Да се махаме оттук!

Не знаеха какво точно им носи утрешният ден, не знаеха дори къде ще прекарат нощта. Бяха в самото сърце на Дивата пустош и една непредпазлива крачка можеше да им струва живота.

Отчаяно се нуждаеха от някой, който да ги упъти, от човек, комуто да се доверят, но имаше ли такъв в Гримпен Уорд?

Може би щеше да се наложи Уил да използва камъните на елфите по-скоро, отколкото бяха предполагали, а това щеше да ги издаде... С демоните по петите им шансовете им да достигнат

Свещения огън ставаха нищожни. Но от друга страна, без да знаят накъде да го търсят, можеха да се лутат и с дни.

Обхванат от нерешителност, разкъсан от противоречиви мисли, Уил изведнъж спря насред улицата.

— Уил — подкани го на свой ред Амбърли, — хайде да се махаме оттук!

Сепнат, Уил тръсна глава. Всичко с времето си. Първо трябваше да решат къде ще прекарат нощта. И на всяка цена да намерят нещо за ядене.

Хванати за ръка, двамата с Амбърли спряха малко по-надолу по улицата пред една странноприемница, не така плътно прилепена до останалите сгради и скрита в сянката на високи борове. На табелата пишеше — Странноприемница „Свещеникът“. На първия етаж светеше и те се запътиха натам.

Тук крясъците не бяха така оглушителни и посетителите като че ли бяха по-малко. Това им се стори достатъчно обнадеждаващо и двамата пристъпиха навътре. Амбърли се озърташе плахо като сърна.

— Спусни качулката ниско над лицето си! — прошепна ѝ Уил и се опита да ѝ се усмихне окуражително, въпреки че не му беше особено весело.

Помещението беше задушно, задимено. На бара се бяха облегли неколцина мрачни, неприветливи мъже и две-три раздърпани жени, които пиеха наравно с тях. Много от посетителите, наведени над халбите си, също като Уил и Амбърли бяха спуснали ниско качулките си в знак, че не желаят да бъдат закачани. Подът беше осеян с нечистотии и в ъглите висяха паяжини. Скърцаща дървена стълба водеше нагоре, а в подножието ѝ стара мършава хрътка унило гложгаше някакъв кокал.

Уил и Амбърли седнаха в дъното на помещението пред една празна маса с нечиста покривка и запалена свещ отгоре. Неколцина от посетителите ги изгледаха вяло и се върнаха към обичайното си занимание.

— Какво търсим тук? — шепнешком попита Амбърли.

— Ще видиш — кратко отвърна Уил.

Съдържателната — едра, безформена жена в напреднала възраст, накуцвайки, се затътри към тях. Уил я изгледа замислено. В главата му се раждаше някаква идея.

— Какво ще пиете? — троснато попита жената.

— Две бири, моля.

— Не обичам бира — прошепна Амбърли, когато жената се отдалечи. — И изобщо тук никак не ми харесва. Какво си намислил?

— Почакай и ще разбереш. Забеляза ли как накуцваше?

— Кой, жената ли?

— Съдържателната — кимна Уил. — Кой знае, може от това да излезе нещо...

След малко жената се върна с две халби, тупна ги пред тях на масата и запита навъсено:

— Това ли е?

— Имате ли нещо за вечеря? — попита Уил, като отпи от халбата. Амбърли изобщо не докосна своята.

— Яхния, хляб, сирене и пай, днеска съм го пекла — отвърна жената и въздъхна уморено.

Уил я изгледа съчувствено.

— Не е лесно да седиш над печката в тая жега...

— Така си е — изсумтя жената. — Ама най-лошото е, че готвиш за тоя, дето духа. Всички идват да се наливат, рядко някой ще хапне...

— Сама ли се оправяте с всичко?

— Синовете помагат... — Жената стана по-разговорлива и видимо поомекна. — Моичкият ни заряза. Момчетата по ги влече комарът и чашката, ама сегиз-тогиз се случва да ме сменят... То аз бих могла и сама, да не беше тоя пусти крак. Мира не ми дава...

— Опитвахте ли горещи компреси?

— Слагах. Поотпусна ме.

— А билкови настойки?

Тя махна с ръка:

— Полза никаква...

— Лоша работа... Откога сте така?

— Знам ли? Откак се помня...

— Ще похапнеш ли? — хвърли поглед Уил към Амбърли и преди тя да успее да отвори уста, поръча: — Ще опитаме яхнията. Донесете ни две порции.

Амбърли изчака жената да се отдалечи, наведе се напред и отчаяно зашепна:

— Как мислиш да й платим!?

— Спокойно — усмихна се Уил. — Можем да си го позволим.

Амбърли изглеждаше така, сякаш беше готова да го удари, но се отказа от намерението си в последния момент и само въздъхна:

— А уж беше обещал да не ме държиш в неизвестност и да не действаш на своя глава... При циганите това за малко да ни коства живота! А тези хора са далеч по-опасни.

— Знам, знам, просто току-що ми хрумна нещо. Имай само малко търпение. Съгласна си, че не е зле да сложим нещо в устата си, нали?

Лицето на момичето изведнъж се стегна:

— Това място ме потиска, Уил. Мисля, че няма да мога да сложа и хапка в устата си. Бих предпочела вече да сме далеч оттук...

— Не мисли, че на мен тук ми е много забавно — сви рамене Уил. — Само че няма къде другаде да прекараме нощта... Шшшт, тя се връща!

Съдържателната се появи с две чинии, от които се вдигаше апетитна пара. Остави ги на масата и вече се готвеше да тръгне, когато Уил я спря.

— Чакайте малка Мислех си за крака ви. Може би все пак може да се направи нещо.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво например?

— Ще се опитам да ви помогна. Може би ще намеря начин да спра болката...

— А на вас това какво ви влиза в работата? — присви очи жената.

— Ами това ми е работата — разпери ръце Уил. — Изкарвам си хляба.

— Хм. Значи искате пари.

— Може просто да направим сделка — вие ни нахранихте, аз ще се погрижа болката да спре. Какво ще кажете?

— Става.

— Я да видим сега! — Донесете ми една чаша чай и чист парцал. Жената се затътри към кухнята. Амбърли поклати глава:

— Убеден ли си, че ще успееш?

— За всеки случай си довърши вечерята — подсмихна се Уил.

Съдържателната се върна, следвана от неколцина любопитни посетители. Уил прехапа устни. Това не влизаше в плановете му. Най-малко би желал да привлича излишно вниманието.

— Няма нужда от зяпачи — намръщи се той. — Тази работа изисква съсредоточаване. Не бихме ли могли да влезем някъде?

Съдържателната сви рамене и отключи съседната стая, в която имаше само една кръгла маса и шест стола. Тримата влязоха вътре.

— И какво сега? — попита жената.

Южнякът извади от кесията си някакво сухо листо, стри го между пръстите си и го пусна в чашата. Разбърка чая и го по даде на жената.

— Изпийте го! Няма страшно, само малко ще ви се доспи.

Тя се поколеба, после махна с ръка и изпи течността на един дъх. Уил взе от ръката ѝ празната чаша, пусна вътре друго листо и го заля с бира от халбата си. Отново разбърка и изчака листото да се разтвори. Амбърли го наблюдаваше, прехапала устни.

— А сега вдигнете болния крак на този стол — нареди Уил и придърпа един от столовете. — И запретнете полата си.

Жената го наблюдаваше с ококорени от почуда очи, но послушно изпълняваше всичко. Кракът ѝ беше отеъкъл, посинял от кръвоизливи и набразден от изпъкнали вени. Уил потопа парцала в течността и внимателно започна да я втрива в загрубялата кожа.

— Гъделичка! — изкикоти се жената.

Уил ѝ се усмихна окуражително. Извали от кесията дълга сребърна игла. Жената на стола едва не подскочи.

— Това пък какво е?

— Нищо няма да усетите — увери я Уил. — Само лекичко убождане.

Той обгори на пламъка на свещта острието на иглата и го насочи към болния крак малко над коляното.

— Не мърдайте — предупреди той и иглата потъна в подпухналата плът като в масло. Жената стисна очи, а когато след малко ги отвори, Уил вече беше издърпал иглата.

— Готово! — заяви той, като се молеше да е успял. — Можете да направите няколко крачки.

Жената спусна крака си и оправи полата си, а в очите ѝ за миг проблесна предишното недоверие. Пристъпи предпазливо, сякаш се

боеше да не строши крака си, и изведнъж се ухили до ушите.

— Не ме боли! Изобщо не ме боли! Мили боже! Направо не е за вярване! Да не сте магьосник?!

— Такъв съм — засмя се Уил и изведнъж прехапа устни. По-добре да не го беше казал. Амбърли гневно го стрелна с поглед.

— Е, добре. Не знам как го направихте и не ме интересува. Важното е, че болката я няма! — радваше се жената.

— Не съм магьосник — побърза да уточни Уил, — но знам това-онова...

Жената не го слушаше. Тя бързаше да се похвали с излекувания си крак. Спусна се навън с думите:

— Тази вечер аз черпя!

Загледана след нея, Амбърли поклати глава:

— Ти наистина успя... как го направи?!

Той сви рамене:

— Не беше чак толкова трудно. Нали ще ставам Лечител. Въпросът е, че... облекчението е само... временно.

— Какво?! — изумено го изгледа Амбърли.

— Шшшт! — Уил сложи пръст на устните си. — За съжаление ефектът няма да е дълготраен. До сутринта страданието ѝ ще се е възобновило.

— Тогава ти я излъга! — възкликна Амбърли. — Нали каза, че ще я излекуваш?!

— Казах само, че ще облекча болката ѝ... — отвърна Уил. — И го направих. Мисля, че сделката беше честна. Ние получихме вечеря, а тя ще спи спокойно поне една нощ в живота си.

Амбърли само поклати глава укорително.

— Е, добре — въздъхна Уил. — Всъщност, ако това ще те успокои, болката ѝ наистина няма да изчезне съвсем, но поне ще намалее. Мисля, че и това е нещо. Един Лечител би ти казал, че състоянието на тази жена се дължи на живота, който води, на мизерията и покварата, сред които живее, а съгласи се, не е по силите ми да променя това. Но направих за нея, каквото можах...

— А ще ѝ оставиш ли някакво лекарство за после?

Уил се усмихна и взе ръцете ѝ в своите:

— Да, но предпочитам да го намери, когато нас вече ни няма...

Бурните възгласи откъм пивницата заглушиха думите му. Отвън кипеше буйна веселба. Помещението вече гъмжеше от народ. Всички се бяха стекли, привлечени от щедрите обещания на ханджийката. Тя черпеше наляво и надясно и със светнали очи демонстрираше излекувания си крак.

— Да изчезваме — прошепна Уил. — Сега е моментът.

Но не успяха да стигнат до вратата незабелязани. Зорките очи на ханджийката ги различиха в навалищата и в един момент всички глави се обърнаха към тях.

— Ей, вие двамата, ще пийнете ли по едно? — викна съдържателката и тупна Уил по рамото, като едва не го осакати.

— Не, благодаря — отвърна южнякът и направи отчаян опит да се усмихне. — Предпочитаме да поспим... Много път бихме и едва гледаме от умора...

— Глупостта, я се стегни! Останете да се повеселим, сега ви е паднало! Аз черпя!

— Умирам за сън... — прозя се Уил.

— Че как ще спите на тоя шум? — разпери ръце жената. — Ама ваша воля. Качете се горе в стая номер десет. Тя е в дъното и сигурно е малко по-тихо... Значи сега сме квит, а? — добави накрая.

— Напълно — увери я Уил.

— Ама че си загубен! — изсмя се жената. — Не си знаеш цената... Какво е една вечеря! Дори само това, че ще спя една нощ като хората, пак стига! Ще ти дам един безплатен съвет, момчето ми: ако не си по-хитър, доникъде няма да стигнеш!

Тя ги остави и тръгна към бара. Чакаше я работа. Тази вечер беше извадила късмет и трябваше да се възползва от положението.

— Хайде, сладури — извика. — Развържете кесиите. Черпнята свърши.

Сами в коридора на горния етаж, Уил и Амбърли се спогледаха.

— Е, все още ли ти е жал за нея? — поиска да знае Уил.

Момичето се усмихна и нищо не отговори.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бяха прекарвали няколко часа в сън, когато изведнъж някакво шумолене пред вратата ги стресна. Уил скочи и разтърка очи. Отвън се чуваха стъпки, тихи гласове и нечие задъхано дишане. Това не можеше да са демоните, но въпреки това сърцето му биеше до пръсване. Ключалката тихичко изскърца, сякаш някой се опитваше да провери нещо през нея. Амбърли седеше в леглото пребледняла, с разпуснати коси. Уил сложи пръст на устните си и прошепна:

— Не мърдай от тук...

После се промъкна до вратата. Резето беше спуснато и нямаше да я отворят лесно. Отвън долитаха неясни, откъслечни фрази:

— ... По-полека, глупако... вдигни малко...

— Повдигнал съм го... ти се дръпни!

— Няма смисъл... Дай да ѝ ударим едно рамо и готово...

— Да, ама ако наистина оня използва магия.

— Струва си риска... Дай да я разбием, ти казвам!

Гласовете продължиха да спорят, дрезгавият пиянски шепот ту заглъхваше, ту се извисяваше, примесен с цветисти ругатни. Доколкото Уил успя да прецени, отвън имаше поне десетима мъже, жалка и безразсъдна пасмина, на която пиянството даваше кураж. Слухът за тайнствения лечител тази нощ бе вървял от уста на уста, един го бе преиначил, друг — поразкрасил и така у мнозина се бе затвърдило убеждението, че странникът е пълен със злато. Уил се отдалечи от вратата на пръсти и се върна при Амбърли.

— Трябва да се измъкнем оттук — прошепна.

Бяха спали с дрехите и не губиха време за обличане. Нахлузиха само ботушите си и се спуснаха към прозореца. Той гледаше към покрива на някаква ниска постройка в задния двор.

— Готова ли си? — прошепна Уил и хвана ръката на Амбърли.

В този миг откъм вратата се чу трясък и някой изруга. Крадците вече губеха търпение и не след дълго щяха да нахлуят. Амбърли тупна долу. Уил скочи след нея и в същия миг вратата на стаята отхвъркна под напора на неколцина яки мъже с ниско спуснати качулки. Те се

втурнаха към прозореца и се надвесиха надолу, но Уил и Амбърли вече тичаха през градината.

Преследвачите наскочаха след тях, готови на всичко, разярени от мисълта, че плячката им се изплъзва. Южнякът и момичето прескочиха градинския плет и хукнаха презглава накъдето им видят очите.

След малко, останали почти без дъх, се озоваха на главната улица, но виковете на преследвачите още кънтяха в ушите им. Градчето сякаш изведнъж се пробуди, светнаха прозорци, разнесоха се сърдити възгласи.

Уил и Амбърли се долепиха до една от дървените сгради и неуверено се спогледаха. Немислимо беше да продължат по главната улица. Оставаше им една-единствена възможност: да се отклонят към гората. Така щяха да се отърват от преследвачите си, но на какво ли щяха да налетят?

Придвижваха се безшумно, като се придържаха край стените и оградите. Не след дълго виковете заглъхнаха. Още малко и щяха да се измъкнат.

Свиха в тясна странична уличка покрай някакви складове и конюшни. Усетили присъствието им, конете се раздвижиха неспокойно и зацвилиха.

Изведнъж от мрака изскочи някаква тъмна фигура и се насочи към тях, като размахваше ръце и надаваше пронизителни викове. Откъм съседните къщи прозвучаха в отговор възбудени възгласи. Уил и Амбърли се залутаха като подплашени птици. Хукнаха презглава, препънаха се в нещо и се проснаха по очи. Някой се стовари с цялата си тежест върху тях. Лъхна ги остър мирис на пот и на бъчва. Уил се вкопчи в схватка с ненадейния нападател, за да даде възможност на Амбърли да се отскубне. Непознатият бе як и жилав, но Уил успя да го повали по гръб и главата му издрънча по каменната настилка. Човекът глухо изохка и се изпружи на пътя, а двамата отново побягнаха, вече почти без да се обръщат назад. Преследвачите почти ги настигаха, някъде зад гърба им се чуваше тропот на крака и проблясваха фенери.

— Уил! — долетя до ушите му отчаяният вик на Амбърли в същия момент, в който се спъна в някакви поставени направо на улицата дъски и полетя надолу. Последното, което усети, преди да изгуби съзнание, бе, че главата му сякаш щеше да се пръсне от острата болка.

След миг дойде на себе си и се опита да се изправи, като се олюляваше. Амбърли се спусна да го подкрепи. Той се облегна на рамото ѝ и неуверено опипа главата си. Косата му лепнеше от кръв. Унасяше го, но трябваше да продължи да се движи. Усещаше, че Амбърли му говори нещо и се напрегна да разбере какво. Чувстваше се същински глупак. Как можа да допуснеш това, Уил Омсфорд, помисли си. Точно сега ли трябваше да ти се случи? Не можа ли да внимаваш малко повече?

Заклатушкаха се надолу по улицата, като се подпираха на стените и оградите. Напредваха бавно, мъчително, кръвта се стичаше по лицето на Уил и той се движеше, обгърнат в пурпурна мъгла, като се ядосваше сам на себе си.

Изведнъж долови изплашеното възклицание на Амбърли. Някакви фигури изскочиха на пътя им и го препречиха. После някой го вдигна и го понесе, а Амбърли сякаш потъна вдън земя. Уил чуваше само резки, възбудени гласове и виждаше танцуващи пламъчета на фенери. Натовариха го на някаква каруца и някой подпъхна възглавница под главата му, избърса и кръвта от лицето му с влажна кърпа.

С мъка отвори очи. Тези пъстри басмени завеси смътно му напомняха нещо, този звън на мъниста му беше познат... А този шал от ярка коприна можеше да принадлежи само на...

И тогава пред погледа му изплува едно лице, чиято искряща пъстра хубост го караше да затаява дъх. Една усмивка го докосна като в сън и до ушите му долетя нежният мамещ глас на Еретрия:

— Казах ти, че пак ще се срещнем, Уил Омсфорд.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В продължение на пет дни армията на елфите и нейните съюзници от Волнонаемния корпус отстъпваха на изток към Арбърлън през поля и гори, следвани по петите от демоните. Придвижваха се денонощно, нямаха време да отдъхнат, защото преследвачите им също не спираха. Демоните не чувстваха умора, нито глад — сили им даваше единствено омразата. Те препускаха като хрътки, надушили кървава следа, слепи и глухи за всичко, което би могло да ги отклони от целта им. Елфите, напротив, съсипани от умора и отчаяние, като че ли започваха да губят вяра в собствените си сили.

Андер Елеседил също усещаше първите признаци на страха. Мисълта за провала при Бен Дроу, който не съумя да предотврати, не му даваше мира. Толкова елфи бяха загинали напразно, а най-лошото тепърва предстоеше... Редиците им се топяха с всеки изминал ден и му се струваше, че до Арбърлън ще достигнат само една шепа оцелели. Търсеше вината за това най-вече в себе си, в собствената си неопитност и нерешителност, и се разкъсваше от самообвинения. Какъв главнокомандващ си ти, питаше се мрачно, щом гледаш как войниците ти мрат като мухи и нищо не можеш да направиш? Кой да се погрижи за спасението на собствената ти армия, ако не ти? Дори присъствието на Аланон, който го следваше като сянка, мълчалив и загадъчен, не го обнадеждаваше. Двамата яздеха един до друг, без да споделят страховете и опасенията си.

Най-отзад бяха конниците на Стий Джанс, огромния червенокос боец, превърнал се в жива легенда, който се бе държал достойно от първия миг на битката до самия ѝ край. И сега той бранеше тила на отстъпващата армия, отвличаше с бързоподвижни отряди вниманието на врага, както при Бейн Дроу, и за кой ли път оставяше демоните с празни ръце, като ги довеждаше почти до лудост.

Този доблестен мъж сякаш си играеше на котка и мишка със смъртта, предизвикваше с насмешка преследвачите си, които у всеки друг биха породили само ужас. Защото демоните, чиито пълчища напредваха към Арбърлън сега, нямаха почти нищо общо с

призрачните черни твари от Бейн Дроу. Тези тук имаха мощни охранени туловища, а сред тях се срещаха и такива, чиито размери бяха направо чудовищни. Телата им бяха покрити с яки и лъскави като стомана люспи. Едни от тях можеха да те убият с един-единствен мощен замах, други — само с леко докосване, подобно на змийско пробождане. Едни бяха бавни и тромави, други се стрелкаха с бързината на вятъра. Едни протягаха дълги хищни пипала, други изобщо нямаха крайници и се плъзгаха като червеи. Имаше сред тях такива, които пиеха прясна кръв, и други, които се хранеха само с мърша. Имаше всякакви — смучещи, жилещи, огнедишащи... Изсипваха се на огромни рояци и сипеха смърт навсякъде, откъдето минеха. Земята на елфите почерня като овъглена.

Преследването продължаваше вече пето денонощие. Елфите и волнонаемниците се биеха рамо до рамо в отчаяното си усилие да спрат настъплението на врага, да отблъснат освирепелите настървени орди. Но всеки подобен опит би бил за тях последен, ако не беше неуловимият Стий Джанс. И въпреки това защитниците даваха все нови и нови жертви и с приближаването към Арбърлън редиците им все повече оредяваха.

Следобед на петия ден елфите най-после стигнаха бреговете на река Песноструйка и зърнаха в далечината кулите на Арбърлън. Но влязоха в града с тежка стъпка и наведени глави — бяха загубили една трета от армията си и още една трета техни другари беряха душа. От волнонаемниците пък бяха останали не повече от двеста бойци. А демоните всеки миг щяха да бъдат тук. Привечер над Арбърлън се струпаха тъмни облаци, довле-чени от вятъра, и скриха бледата луна. Във въздуха се носеше мирис на буря. Прозорците един след друг светваха и улиците опустяваха, огласяни само от стъпките на нощните патрули. Армията, в пълна бойна готовност, очакваше врага на източния бряг на река Песноструйка и по гористите склонове на Каролан.

Още със завръщането си Андер Елеседил свика всички министри и генерали в залата на Висшия съвет. Той се изправи пред събраните мъже, стиснал жезъла на Елкрис. Очите му бяха зачервени от безсъние, дрехите — опръскани с кал и кръв. Не бе имал време дори да се преоблече — сега всяка минута можеше да се окаже съдбоносна. С

него в залата влязоха Ала-нон и Стий Джанс — бледите им сурови лица имаха израз на мрачна решителност.

При появата им останалите мъже станаха на крака като един и развълнувано зашепнаха. Най-послед Емер Чиос удари с длан по масата и в залата се възцари тишина:

— Седнете! — нареди първият министър, който ръководеше заседанията в отсъствието на краля.

Андер изчака за момент събранието да утихне и пристъпи напред. Щеше да предложи за обсъждане нещо наистина важно и имаше нужда от подкрепата на Емер Чиос.

— Господин министре — учтиво се поклони, — разрешете ми да започна.

— Имате думата, принце — кимна Емер Чиос.

Андер започна някак неуверено, със съзнанието, че не притежава нито красноречието на брат си, нито убедителността на баща си. Описа прежеждията, сполетели армията на елфите през последните няколко дни, съобщи за смъртта на Арион и раняването на краля, за провала при Бейн Дроу и понесените огромни загуби. Даде им най-подробна представа за противника, който имаха насреща си, без да преувеличава или подценява огромната опасност. Предупреди ги, че демоните са вече съвсем наблизко, твърдо решени да ги унищожат и... способни да го направят. Предстоеше им последната решителна схватка — боят щеше да бъде на живот и смърт.

Докато говореше, Андер наблюдаваше лицата на събраните мъже, за да прецени как посрещат думите му. Едва сега истински осъзна, че той е техният бъдещ крал и се надяваше между него и първите мъже на кралството да се установи разбирателство. Въпреки че нямаше да е лесно да го приемат — той толкова се различаваше от баща си, когото всички уважаваха, и от брат си, комуто всички се бяха възхищавали. Но баща му сега лежеше безпомощен, на края на силите си, и в състоянието му нямаше никакво подобрение. През цялото време Андер се беше надявал, че баща му ще се съвземе, но надеждата му лека-полека угасваше.

— Господа — завърши той речта си с равен глас, за да прикрие огромното си вълнение, — знам какво се очаква от мен като син на крал Ивънтайн. Ще застана начело на армията, въпреки че, Бог ми е свидетел, никога не съм се стремил към това. Знаем, че можехте да

разчитате на баща ми, но и аз ще се поста рая да оправдая доверието ви. За това обаче имам нужда от подкрепата ви и ви люля да ми подадете ръка.

Разбира се, те не бяха длъжни да го сторят, но и той не бе длъжен да търси одобрението им.

Престолът на елфите му се полагаше по право, но той чувстваше вътрешна необходимост да увери тези достойни мъже в собствената си добронамереност, да им даде да разберат, че и занапред ще се допитва до тях.

Търпеливо изчака реакцията им, даваше си сметка, че им е необходимо време да осмислят чутото. Нали затова не остави Аланон да говори вместо него. Едно изказване на друида би прозвучало недвусмислено и категорично, не би оставило място за никакъв коментар, а тъкмо това искаше да избегне Андер. По този начин той им даваше възможност да се почувстват съпричастни — не просто пионки, на които всяко решение се налага отгоре, а истински съветници, на които един крал би могъл да се облегне.

Искаше от тях единствено да го приемат без предубеждения и да му дадат възможност да заслужи доверието им. Беше наясно, че по право му се полага само властта, уважението трябваше да спечели сам и това нямаше да стане изведнъж.

Пръв се изправи Емер Чиос. Погледът му пробяга по лицата на присъстващите и се спря на Андер.

— Принце — прогърмя гласът му, — всички тук добре ме познават и знаят, че не коленича пред никого, бил той и самият крал За мен волята на народа винаги е тежала повече и от най-строгата кралска заповед. Защото никой не може да ме убеди че е един-единствен човек с в състояние да отсъди по-мъдро от цял народ — И все пак — продължи той, като натъртваше всяка дума — на Ивънтайн Елеседил съм бил предан и се чувствах горд да му служа. Защото той е всичко това, което трябва да бъде един крал. Бих искал сега, в този труден момент, той да е сред нас, а не прикован на легло. Но уви... Синът му, Андер Елеседил, когото всички познаваме, застава на неговото място. Какво да ви кажа... Аз лично смятам, че в отсъствието на Ивънтайн Елеседил никой по-добре от Андер не би се справил със задълженията на един крал.

И той сложи ръка на сърцето си, което беше елфският знак за вяност. В настъпилото мълчание мъжете се надигнаха от местата си един след друг, всички с ръка на сърцето. Погледите им бяха вперени в принца. Сред тях бяха и командирите на войската — Елрон Тай, заел мястото на падналия Пинданон, Коболд — елегантният, висок капитан на Черната стража, и Керин — командир на личната кралска гвардия.

— Сега те ще те следват и в огъня, принце — прошепна в ухото му Аланон. Андер кимна. Почти му се искаше да не беше така. Отново насядаха, за да обсъдят защитата на Арбърлън.

Всъщност подготовката за нея беше започнала още преди две седмици. Емер Чиос, който отговаряше за защитата на града в отсъствието на краля, се бе погрижил за това и бе взел ред защитни мерки, които сега изложи пред Андер.

Достъп до града имаше от две страни — от изток, през долината Рей, и от запад, през долината Саранданон. Откъм север и откъм юг Арбърлън беше непристъпен заради планините, над които и пиле не можеше да прехвъркне. Аланон беше предупредил, че Забраната ще рухне при равнината Хоар. Това означаваше, че демоните по-скоро ще се движат на изток и ще трябва да минат през Саранданон. Така атаката ще дойде от запад.

А точно там защитата на елфите беше най-стабилна. Освен това имаше и две естествени прегради, които допълнително щяха да затруднят демоните. Първата беше река Песноструй-ка, дълбока и буйна точно на тона място. Втората беше възвишението Каролан, чиито назъбени скали бяха обрасли с храсти и буреняци, а елфите бяха завардили тесните пътечки. Река Песноструйка пък се пресичаше от едно-единствено мостче, което щеше да бъде незабавно разрушено. С настъпването на нощта елфите бяха запалили стотици факли на източния ѝ бряг и предварително бяха поставили всевъзможни капани за неканените гости.

Но най-големи надежди елфите възлагаха на укреплението Елфич. Зад седемте бронирани врати в подножието на Каролан тръгваха седем вити каменни стълби, които стигаха чак до върха. Те се охраняваха денонощно от стражи, които зорко бдяха, скрити зад високите бойници, и смъртоносните им стрели бяха готови да пронизат всеки, дръзнал да нахлуе в свещения град на елфите. Стените на древната крепост бяха обрасли с бръшлян и лози и в мирно

време тя беше любимо място за разходки на жителите на Арбърлън, но сега изглеждаше някак зловещо настроенала, притихнала в очакване.

На самия връх Каролан не бяха издигната никакви допълнителни укрепления. Там се простираше гъстата гора, която плътно обграждаше Градината на Живота. Ако демоните успеяха да стигнат дотук, шансовете на защитниците на Арбърлън ставаха нищожни. Оцелелите бойци вероятно щяха да се опитат да изтикат нашествениците надолу по склона, но ако и това се провалеше, щяха да бъдат принудени да отстъпят в долината Рен и там да проведат последната си битка... Чиос си пое дъх и продължи:

— Но ако те все пак заобиколят планините и ни нападнат от изток...

— Изключено — прекъсна го Аланон. — Няма време за губене и те го знаят. Атаката ще дойде от запад.

— Има ли някакви други новини? — обърна се Андер към първия министър.

— Има едно-друго... От Калахорн ни изпращат още двеста и петдесет конници и обещават при първа възможност да изпратят още... Членовете на Съвета на Градовете все още не са постигнали съгласие по повод участието си във „войната на елфите“, а кралят на Калахорн няма отношение по въпроса... Затова, докато не постигнат споразумение, ни изпращат от време на време по някой и друг отряд, без да се ангажират изцяло — един вид — компромис...

Нищо ново, мрачно поклати глава Андер. Стий Джанс го беше предупредил.

— Имаме известие и от Федерацията — горчиво се усмихна Чиос. — Кратко и ясно. Щели да предприемат мерки само при положение, че сигурността им е застрашена. В случая не виждали причини за тревога. — Той сви рамене. — Нещата се покриват с очакванията ни...

— Ами Кершолт? — бързо попита Андер. — Има ли вест от тролите?

— Все още не. За всеки случай наредих да замине още един пратеник.

— А джуджетата?

— Вече са тук — произнесе дълбок гърлен глас. — Поне част от тях.

И едно нисичко набито джудже надигна глава иззад масата. Андер не го беше забелязал досега. Погледите им се срещнаха. Сините очи на джуджето закачливо блестяха и озаряваха набръчканото му, загрубяло от слънцето и вятъра лице.

— Брауърк, старейшина и гражданин на Кълхейвън, на ваше разположение! — поклони се джуджето и дългата му брада помете каменните плочки. — Довел съм сто сапъора. С Аланон се срещнахме при Сребърната река и той ни каза за сполетялата ви беда. Друидът е стар наш познайник и разбрахме, че работата наистина е сериозна. Един от нас замина да съобщи в Кълхейвън, останалите побързахме насам. Бяха ни необходими десет дни, за да пристигнем, но важното е, че вече сме тук. — Джуджето се ухили и стисна ръката на Андер.

— А другите дали ще дойдат? — нетърпеливо попита Аланон.

— Сигурно вече са тръгнали насам — разпери ръце джуджето. — Става въпрос за няколкохилядна армия, която до няколко дни ще бъде тук. А засега разполагате с нас и, уверявам ви, ще ви свършим добра работа!

— И вече свършихте — намеси се Аланон и се обърна към Андер: — Подкопаха основите на една от стълбите на Елфич. Идеята беше гениална, изпълнението — безупречно.

— Нищо работа! — скромно отвърна Брауърк. — Оказа се просто като детска играчка!

— Да, за великолепни инженери като вас вероятно е така — усмихна се Андер. — Моите поздравления, Брауърк!

— Има и още някой, който бих желал да ти представя — Аланон сложи ръка на рамото му и го поведе към най-отдалечения край на масата, където бе застанал тъничък елф в сребърна туника. Той сложи ръка на сърцето си в знак на вяроност и тихо се представи:

— Името ми е Дени, принце. Аз съм ветрогон.

— Така ли? — удивен го изгледа Андер. Беше чувал от баща си за небесните елфи, както ги наричаше Ивънтайн, но не беше ги виждал с очите си. От смайване не намери какво да каже и попита само: — Колко сте?

— Петима — отвърна Дени. — Изпратиха само нас, защото е възможно демоните да се опитат да унищожат Ветрогон. — Той се обърна към Аланон и добави: — Баща ми се нарича Херол. Навремето сте били приятели...

— И все още сме — тихо каза Аланон.

— Баща ми и сам би дошъл — продължи Дейн, — но с негова та птица Джиниун в момента лети един от внуците му и още не се е завърна.!... Но това, че сме само пет, още нищо не значи. Ние кръстосваме надлъж и нашир небето и можем да ви бъдем много полезни. Ще следим отгоре всяка стъпка на демоните и ще ви докладваме. И това е нещо...

— За което ще ви бъдем дори много благодарни — усмихна се Андер. — Добре дошли при нас, Небесни елфи! Чувствайте се като у дома си.

Заседанието продължи още известно време — трябваше да уточнят още някои въпроси от организационен характер, свързани с бойната тактика и разпределението на войските и боеприпасите. Накрая изслушаха доклада на Елрон Тай, Керин и Коболд. Брауърк бе проверил надеждността на защитните съоръжения и изказа одобрението си. Стий Джанс предложи някои изпитани стратегии, които бяха посрещнати от елфите с интерес. А Дейн ги запозна накратко, както беше обещал, с отглеждането и обучението на птиците Рок.

Нощта мина бързо и Андер, който едва гледаше от умора, усети, че мислите му започват да блуждаят. Изведнъж, както се беше унесъл, стреснато подскочи на стола си. Вратата се отвори с трясък и в стаята се втурна Гейл, като разблъска гвардейците, оставени на пост.

— Принце — задъхваше се младият елф, — елате бързо! Кралят се събуди!

— Събуди ли се?! — скочи Андер.

В следващия миг вече тичаше към покоите на краля.

Ивънтайн беше сънувал странен сън — плуваше в море от тъмнина, някъде извън времето и пространството. Отначало това беше приятно, топло и успокояващо усещане — сякаш бе още в майчината си утроба — най-сигурното и обгърнато от нежност място. Но постепенно разбра, че целият е омотан от тънки като паяжина нишки, които сковаваха движенията му, и колкото повече се мъчеше да се освободи, толкова по-здраво се впираха в него. Обхвана го ужас. Започна да се мята неистово, за да разкъса този чудовищен пашкул, който го обгръщаше отвсякъде като смъртен саван. Потъваше с

шеметна бързина в тъмната бездна, но отчаяно се бореше, за да се изтръгне от нея, и най-после успя.

В същия миг отвори очи. Светлината в стаята го заслепи. Примигна объркан и разтърка очи. Чувстваше се като замаян. Като удавник, спасил се по чудо от лапите на смъртта. После постепенно изплуваха очертанията на стаята, сетивата му се пробудиха и той вдъхна с наслада мириса на чисти чаршафи, на свещи и цветя. Събитията през последните дни едно през друго се втурнаха в паметта му: сражението при прохода Халис, демоните, които изскачаха от гъстата мъгла, кървавите копия, предсмъртните викове, кълбата от синкав пламък, Аланон, Андер и... внезапният удар. Размърда се неспокойно. По челото му се стичаше пот.

— Ваше величество!

Виждаше току пред себе си лицето на младия елф, а гласът му достигаше до него сякаш от вдън земя.

— Ваше величество! Буден ли сте?

— Какво има?

Не можа да познае собствения си глас.

— Раниха ви при прохода Халис, сър. Ето тук, точно в слепоочието. — Оттогава сте в безсъзнание. Господи, толкова се тревожихме...

— Кога... стана това? — с усилие произнесе кралят.

— Преди седмица.

— Цяла седмица?!

— Ще ида да доведа сина ви, кралю — разбърза се Гейл.

— Сина ми... — повтори Ивънтайн.

— Принц Андер, сър. Имат заседание на Висшия съвет, но веднага ще дойде! И Гейл хлопна вратата.

Останал сам, Ивънтайн се опита да се надигне, но не успя. Беше още твърде немощен. „Андер“ ли каза Гейл? А къде беше Арион? Ивънтайн сбърчи вежди и се опита да събере мислите си. Защо се бяха върнали в Арбърлън? Какво беше станало с армията на елфите? А със защитата на Саранданон?

Изведнъж отмаля и се отпусна назад. Чувстваше се стар, стар и болен — свършен човек. Прехапа устни. Що за крал беше, щом нямаше сили дори да стане от леглото? Напрегна се и най-после

задъхан се облегна на възглавниците. Целият беше в пот от направеното усилие.

От другия край на стаята го наблюдаваше Манкс, верният Манкс. Кралят понечи да го извика и изведнъж се сепна. Думите заседнаха в гърлото му. В очите на кучето видя стаена такава омраза, че го побиха тръпки. Господи! Дали не полудяваше?

Изведнъж почувства огромна, безпределна самота, като зейнала в душата си бездна. За пръв път в живота си изпитваше страх. Дали онова, което за миг зърна в погледа на Манкс, не бе само плод на болното му въображение? Но защо тогава кучето не идваше при него? Това също беше съвсем необичайно... Не, старче, помисли си. С теб става нещо нередно, не ти е виновно кучето. Въобразяваш си разни неща, боиш се и от сянката си... Както е тръгнало, скоро съвсем ще полудееш...

В коридора се чуха гласове и след миг в стаята влезе Андер. Кралят протегна ръце да го прегърне, притисна го до гърдите си и веднага забеляза напрегнатото му, развъълнувано лице.

— Хайде, синко — погледна го, — кажи ми какво се е случило.

Потръпна от някакво мрачно предчувствие и добави с усилие:

— Къде е Арион?

Андер преглътна нещо и Ивънтайн изведнъж пребледня.

— Мъртъв ли е?

— Падна при Уърл — отвърна Андер едва чуто.

Знаеше, че няма да намери думи, с които да утеши баща си, и само поклати глава. Ивънтайн стисна ръката му. В очите му имаше сълзи.

— Убили са Арион? — повтори невярващо.

Андер кимна.

— Кейл Пинданон — също...

Кралят се отпусна на възглавницата и глухо попита:

— А какво става със защитата на Саранданон?

— Отстъпихме...

Спогледаха се и Андер на свой ред притисна баща си в прегръдките си. След малко Ивънтайн проговори с равен, никак безжизнен глас:

— Моля те, разкажи ми за смъртта на Арион. Не ми спестявай нищо.

Изслуша разказа на сина си, без да промълви нито дума, загледан а пламъка на гаснещата свещ. Когато Андер свърши, сложи ръка на рамото му и тихо каза:

— Върни се на съвета, синко. Аз ще почакам...

— Да повикам ли Гейл?

— Не... Предпочитам да остана сам. И... моля те, изведи Манкс. Андер бе вече на вратата, когато баща му добави:

— Гордея се с теб, Андер... Знам, че ще се справиш.

Андер усети, че гърлото му се сви.

Останал отново сам, кралят се отпусна назад, затвори очи и остави спомените да нахлуят. Тревогата му за съдбата на елфите прерасна в някакво чувство за обреченост, в усещане за близък край.

— Ех, Арион, Арион... — прошепна. Раменете му се разтърсиха от ридания.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Еретрия! — тихо възкликна Уил. Надигна се на лакът въпреки пронизващата болка. — Какво правиш тук?

— Не виждаш ли? Спасявам ти кожата — насмешливо отвърна момичето.

В задната част на двора две възрастни циганки перяха някакви парцали, просмукани по всяка вероятност от собствената му кръв. Главата му беше омотана със стегната превръзка. Докосна я и тихо изохка.

— Не бой се Главата ти си е на мястото... — увери го Еретрия.

Уил стреснато се озърна:

— А къде е Амбърли?

— Ах, да... сестричката ти. И тя е на сигурно място — говореше съвсем тихо, за да не я чуват жените. — Да не мислиш, че ще се възползвам от случая и ще тръгна да си отмъщавам, задето ме изоставихте при Тресавището? Или от яд, че съм пренебрегната? Ако смяташ така, значи малко ме познаваш. Е, какво, размисли ли. Дава ти се втора възможност...

— Къде е Амбърли? — повтори Уил и се надигна. Зави му се свят от болка.

— Разбери най-последно, никой няма да ѝ направи нищо лошо. Стига да искаш, можех да си отмъстя, без дори да си мръдна пръста. Трябваше просто да ви оставя на пътя и онези мухльовци щяха да ви довършат...

Тя направи знак на жените да излязат и го изгледа замислено, наклонила глава като птица.

— Как ни откри? — полюбопитства Уил.

— Как ли? Много просто. Който търси, намира. Пък и на теб славата ти се носи из цялата околност. Пътуващият лечител с изумителните способности и така нататък... Защо според теб те преследваха ония? — Тя го докосна по издрасканата буза и добави по-меко: — Глупчо такъв. Подобна дарба не можеш да запазиш дълго в тайна... А хората не обичат някой, който е толкова различен... Добре,

че ние, циганите, първи научаваме всичко. Нали разбираш, имаме си начини за това... Иначе досега да си мъртъв. Щяха да те заколят като шиле. За да пипнат златото ти, не за друго — тя се засмя. — Кой би помислил, че прочутият лечител е гол като пушка...

— Трябваше да бъда по-предпазлив — призна Уил. — Постъпих лекомислено.

— Е, видя ли? Добре, че съм аз. Не си губих времето напразно. Съобщих на Цефело, че тръгвам да те търся и... ето ме тук.

— Значи Цефело знае, че съм тук? — подскочи Уил.

— Притеснява ли те това? — дяволито се подсмихна тя.

— Честно казано, не ми е никак приятно. Нали знаеш, двамата не храним добри чувства един към друг... особено.

— Да, но понякога умея да бъда достатъчно убедителна — разпери ръце Еретрия. — Представи си, сега дори ти е благодарен за онова, което стори при Тресавището.

— Не му вярвам — поклати глава южнякът.

— Много правилно. И все пак поне за момента нищо не ви заплашва. Виж, сутринта сигурно ще поиска да се срещнете на четири очи. Но дотогава има още време — най-важното сега е, че ви измъкнахме от преследвачите.

Тя се наведе да смени компреса му и сбърчи нос:

— Съблечи тези дрехи, южняко, целите са в кръв. Ще ти помогна да се измиеш.

— Няма нужда, ще се справя и сам. Намери ми само нещо... за обличане.

Тя кимна, но не помръдна от мястото си. Уил се изчерви като момче и промърмори:

— Нямам търпение да сваля тези дрехи...

Тя му отправи най-ослепителната си усмивка:

— Ама, хайде де! Какво чакаш? — Знаеш ли, ти наистина си непоправима.

— Така е — кимна момичето. — Само заради това още не съм се отказала от теб.

Каза го без следа от усмивка, с оня свой проникващ право в сърцето поглед, от който Уил за миг остана като замаян, но се съвзе и я попита с обичайния си глас:

— Е, ще ми донесеш ли все пак нещо за обличане? Очите ѝ се премрежиха от гняв, но тя нищо не каза, само рязко се изправи, издърпа някакво чекмедже и тръсна пред Уил купчина пъстри дрехи.

После най-неочаквано се наведе, целуна го по устата и изхвърча от фургона. Уил чу превъртането на ключ в ключалката и усмихнато поклати глава. Поне наистина беше на сигурно място.

Едва беше успял да се измие и облече в пъстрите копринени дрехи, когато Еретрия отново се появи, този път придружена от Амбърли. Малката елфа също беше нагиздена в пъстра циганска премяна и с разпуснатите си до кръста коси приличаше на принцеса от приказка. Погледите им за миг се срещнаха и Уил прочете в очите ѝ безмълвно съчувствие.

— По-добре ли си? — попита го.

— Всички се грижим той да е добре — отвърна вместо него Еретрия с хладен, убийствено любезен тон. — Приятни сънища, сестричке Амбърли. Наглеждай през нощта братчето си.

Звънливо се засмя и хлопна вратата зад гърба си.

Двамата спаха дълбоко и непробудно до сутринта. Първата работа на Уил беше да провери дали камъните на елфите са си на мястото. А първата работа на Амбърли беше да смени превръзката му и да промие раната му. Когато привърши, Уил изненадващо и за самия себе си я възнагради с целувка по бузата. Тя цялата грейна и се изчерви като малко момиченце.

След малко Еретрия им донесе закуската — хляб, мед, мляко и плодове. Някаква ефирна бяла дреха се ветрееше около тънкото ѝ тяло и я обгръщаше като облак.

— Добре ли спа, южняко? — попита с най-лъчезарната си усмивка и излезе, без да размени и дума с Амбърли.

Уил смутено поклати Глава и се обърна към Амбърли. Момичето отново се усмихна, но този път насила.

Още не бяха приключили със закуската, когато се появи и самият Цефело. Облечен бе както винаги целият в черно, наметнат с тревистозеления си плащ. Широкополата му шапка бе дръзко накривена, но още щом влезе, той я свали с широк театрален жест и се ухили до ушите.

— Кого виждам?! Отново моите млади приятели — Лечителят и красивата му сестра... пак ли си търсите коня?

— Този път не — усмихна се Уил.

— А какво ви се случи този път, любопитен съм да чуя? Да не би да изгубихте пътя? Доколкото знам, Арбърлън е по на север...

— Ние вече бяхме там — отвърна Уил уклончиво и остави настрана от себе си празната табла.

— И решихте да посетите Гримпен Уорд?

— Както виждам, не само ние...

— Аз лично дойдох по работа — сви рамене Цефело. — И не смятам да остана тук по-дълго, отколкото е необходимо. Ами теб, Лечителю, какво те води насам? Ако си дошъл да си изкарваш хляба, едва ли би могъл да намериш по-неподходящо място.

Уил се поколеба за миг, преди да отговори. Трябваше много внимателно да мери думите си. Имаше горчив опит с Цефело.

— И ние сме тук по работа — отвърна, без да се впуска в подробности.

— А аз реших, че сте дошли да си търсите белята... — присви очи Цефело. — Е, както и да е, имате късмет, че се появих точно когато работите ви отиваха на зле...

Типично за него, прехапа устни Уил, като едва се сдържа да не се разсмее. Човек би помислил, че никой освен него няма пръст в спасяването им. Разпери ръце:

— Излиза, че пак сме ви задължени...

— А аз ви дължа едно извинение — с тържествена сериозност произнесе Цефело. — Там, при Тресавицето, бях разстроен и объркан... и в гнева си изрекох неща, с които ви обидих. Сега съзнавам, че не съм бил прав и ви моля да ми простите. Държах се като глупак и неблагодарник. Но ето че сега ми се отдава случай да изкупя вината си. Само ми кажете с какво мога да ви помогна...

С крайчеца на окото си Уил забеляза, че Амбърли го гледаше предупредително. Напразно, нямате така лесно да се хване на въдицата.

— Боя се, че и при най-добро желание не бихте могли да ни помогнете — въздъхна той. — Необходим ми е човек, който познава областта като петте си пръста...

— Ето на! — плесна с ръце Цефело. — Пак извадихте късмет! Кръстосвал съм Дивата пустош надлъж и нашир...

— Не, не — махна с ръка Уил. — Достатъчно главоболия си създадохте заради нас. Ще се справим и сами.

— Защо просто не ми кажете какво ви води насам — продължи Цефело, все едно не го бе чул. — Ако е по силите ми, ще направя всичко, за да ви помогна...

— Ами, ето каква е работата — снижи гласа си Уил. Амбърли отчаяно стискаше ръката му. — В кралското семейство има тежко болен. Всъщност няма да крия, това е внучката на крал Ивънтайн Елеседил. Та тя спешно се нуждае от едно лекарство, а то може да бъде извлечено само от корена на едно растение, което се среща тук и никъде другаде... Кралят е обещал голяма награда на оня, който успее да излекува внучката му, затова ние със сестра ми побързахме насам...

Какви ги дрънкаше, господи... Целият пламтеше и не смееше да погледне Амбърли в лицето.

— А знаете ли къде по-точно да търсите този корен? — нетърпеливо го прекъсна Цефело.

— Да — кимна Уил. — В древните лечителски книги се споменава някакво място, наречено Хранилището...

— Ти май излезе прав — името нищо не ми говори... — оклюма глава Цефело, но изведнъж се оживи. — Знаеш ли, познавам едного, който сигурно ще ни свърши работа! Само че, Лечителю, да се разберем отсега — ти сам се увери, че да се пътува из Дивата пустош далеч не е безопасна. Така че заради теб излагам хората си на голям риск, естествено, със съзнанието, че верността ни ще бъде щедро възнаградена... — Той сви рамене, сякаш се оправдаваше: — Нали разбираш, трябва някак да се живее... Всеки си вади хляба, както може...

— Каква награда очакваш от мен, Цефело? — рязко попита Уил. — Кажи направо, не го увъртай.

— Ще ти кажа — светнаха очите на скитническия главатар.

— Искам камъните. Южнякът бавно поклати глава.

— Те няма да ти вършат никаква работа...

— И защо мислиш така? — присви очи Цефело. — Да не съм вчерашен. Знаем, че без тях ти не би бил това, което си. Отвари и хапове ли? Вятър работа! В камъните е истината и ти ще ми ги дадеш.

— Тяхната магия е елфска — търпеливо обясни Уил. — Ако в жилите ти не тече кръвта на древния народ, няма да можеш да

задействаш силата им.

— Лечителю, ти си долен лъжец! — изсъска Цефело.

— Той казва истината — намеси се Амбърли. Гласът ѝ трепереше. — Камъните са дясната му ръка, неговото единствено оръжие и нямаш право да му ги искаш.

— Кое е право и кое — не, решавам аз! — ухили се Цефело. — Но ако продължавате да дрънкате измислици, ще се разгневя не на шегата!

— Няма да ти дам камъните — сви рамене Уил. — Дали ми вярваш, или не си е вече твоя работа.

Погледите на двамата мъже се кръстосаха като шпаги. Но дълбоко в очите на номада, отвъд заплахата и омразата, проблясваше страх. И този страх бе предизвикан от камъните на елфите, чиято разрушителна мощ Цефело добре си спомняше. И все пак той направи опит да се усмихне.

— Е, добре, какво тогава си готов да ми дадеш, Лечителю? Или очакваш да ти свърша услугата заради черните ти очи? Едва ли — не си толкова глупав. Сигурно имаш предвид нещо ценно, което би могъл да ми предложиш?

Уил отчаяно си блъскаше главата, но никакъв изход от ситуацията не му хрумваше. Най-после, тъкмо когато бе решил, че положението е безнадеждно, Цефело щракна с пръсти.

— Сетих се, Лечителю! Ще се договорим нещо. Нали казваш, че кралят на елфите ще ти даде награда? В, хубаво. Аз ще те заведа при човек, който може би ще ти помогне да намериш мястото, което търсиш. А ти срещу тази услуга ще разделиш с мен кралската награда. Става ли?

Странна сделка, помисли си Уил. Нетипична за един номад, най-малко за Цефело. За тях това бе все едно да обещаеш нещо срещу нищо. Те обичаха да се подсигурят предварителна. Накъде ли биеше Цефело?

— Значи ще ми помогнеш да науча местоположението на Хранилището? — държеше да уточни Уил.

— Да, ще се опитам.

— Но няма да ме придружиш дотам, така ли?

— Какъв е смисълът да излагам хората си на ненужен риск? — сви рамене Цефело. — Останалото си е твоя грижа, нали така? А

обещанието си с обещание, така че ще се погрижа да го удържиш?

— И все пак има нещо, което ме притеснява — намръщи се Уил.
— Как ще разбереш дали съм успял?

— Номадите научават всичко! — изсмя се Цефело. — Не се грижи затова!

Уил отново се запита какво се криеше зад тази вълча усмивка. Имаше усещането, че нещо не е наред. Но наистина имаха нужда от помощ, за да не използват прекалено рано камъните на елфите и по този начин да издадат присъствието си. Ако Цефело не блъфираше, помощта му наистина можеше да се окаже от огромно значение.

— Е, какво? — настоя Цефело. — Съгласен ли си да делим наполовина?

— Наполовина е много — възрази Уил.

Искаше да изпита Цефело.

— Виж една трета става.

— Хм... — понамръщи се Цефело. — Какво пък... От мен да мине!

Склони прекалено лесно и това още повече засили съмненията на Уил. В очите на Амбърли също имаше боязън и недоверие. Но тя нищо не каза. Очевидно не искаше да се намесва и го беше оставила сам да прецени.

— Хайде, южняко — подкани го Цефело. — Решавай по-бързо!

— Реших — отсече Уил. — Приемам.

— Значи се разбрахме — погледна го циганинът изпод вежди — Мъжка дума!

Ухили се и излезе, като си подсвирваше.

— Не му вярвам... — прошепна момичето.

— И аз... — замислено отвърна Уил.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Седнал в тръстиковия люлеещ се стол, старецът тихичко си тананикаше. Слънцето гаснеше зад върховете на далечните планини и над гората се спускаше здрач. Дърветата шушнеха приспивно и въздухът лека-полека се изпълваше с хладния чист мирис на нощта. Това беше любимият му момент от денонощието — през тези кратки мигове човек забравяше, че се намира в самото сърце на Дивата пустош и дори тук можеше да се почувства като у дома си...

А старецът отдавна беше свикнал със своята горска обител, нещо повече — привързал се беше към това място, към което малцина хранеха топли чувства. Но той го познаваше така добре, както никой друг — знаеше мрачните му тайни и неведнъж беше ставал свидетел на суровата безмилостна борба за оцеляване, която се водеше тук на всяка крачка. Животът и смъртта тук бяха в непрестанна схватка, но това му се струваше особено вълнуващо, сякаш бе проникнал в самата сърцевина на нещата.

Дивата пустош бе станала негов дом преди повече от шейсет години и тук той най-после бе намерил самотата, спокойствието и уединението, за които духът му жадуваше. Тук сам си беше господар, мислите му се рееха на воля. Не би заменил своята колиба за някоя барака в онези мрачни, пренаселени места, където всички живееха врата до врата, но това не ги сближаваше помежду им, а тъкмо напротив — само ги настървяваше един срещу друг. Кракът му не би стъпил в дупки като Гримпен Уорд. Онези нещастници също като него бяха жители на Дивата пустош, но имаха толкова общо с нея, колкото някой, заврян в мазето на замък, би могъл да се нарече негов обитател.

А те, глупаците, го смятаха за луд. Смахнатият старец, който живееше сам-самичък в най-затънтения лес. Нека си мислеха каквото щат. Той пък за нищо на света не би искал да е на тяхно място.

— Пират? — подвикна на огромното черно куче, което се беше изтегнало в краката му. Кучето скочи и се прозя. Имаше муцуна на вълк и косматото рошаво тяло на мечка. Сложи глава в скута на господаря си и размаха опашка. Чакаше да го почешат.

Погълнати от това занимание, което доставяше удоволствие и на двамата, изведнъж се ослушаха. Остър пронизващ писък разцепи нощта. Пират се озърна неспокойно, но старецът го потупа по косматата глава. Наблизо ловуваше дива котка.

Отново се отпусна назад и обгърна с поглед стария кладенец в двора, бараката, в която спеше мулето, струга, дърводелския си тезгях под навеса. Откак се помни, обичаше да майстори разни неща, да вдъхва мириса на прясна дървесина. Безполезно на пръв поглед занимание, което придаваше смисъл и красота на дните му. Компанията на Пират му стигаше. Хората не му липсваха — дивите котки и мулето с нищо не бяха по-лоши.

Изправи се и се разкърши. Съвсем се беше стъмнило и небето беше отрупано със звезди. Време беше да приготви нещо за вечеря за себе си и за кучето. От вчера му беше останала малко супа — може би щеше да им стигне.

Тръгна да запали огъня. Беше дребен мъж, слабичък и прегърбен. Венец от бели, пухкави коси обкръжаваше лъсналото му теме. Ризата му беше побеляла от слънцето, а изпод късите панталони стърчаха загорели, тънки като клечки крака. Кожата му беше суха и сбръчкана, прорязана от изпъкнали жилки. Движеше се с леко подскачане, като пружинено човече — от старост походката му бе изгубила гъвкавост.

Разпали огъня и клекна до него, като се чудеше не може ли да сложи още нещо в тенджерата. В този миг чу тропот на каруци и конско цвилене някъде навътре в гората. Пират настръхна и изръмжа. Старецът му изшътка предупредително. След малко от мрака се появиха очертанията на няколко коня и един-единствен фургон. Старецът се намръщи. Това беше шайката на оня негодник Цефело. Изплю се и го изгледа изпод вежди. Чудеше се дали да не насъска кучето срещу тях. Ездачите спряха насред поляната и Цефело пристъпи напред.

— Добра среща, Хийбъл.

Старецът изсумтя:

— Какво те води насам, Цефело?

— Хийбъл, Хийбъл — оскърбено поклати глава Цефело, — така ли се посреща стар приятел?! А уж се знаем не от вчера — толкова ни е минало през главата...

И сякаш нищо не е станало, радушно разтърси ръката на стареца, който седеше безучастна.

— Я да те видя! Планинският въздух ти се отразява добре — установи Цефело с най-обезоръжаващата си усмивка. — Въпреки че възрастта си казва думата...

— Какво ме разглеждаш като кон за продан? — сопна се старецът. — Да не се опитваш да ми продадеш някой пенкилер?

— Все същият си си — поклати глава Цефело. — Саможив и недружелюбен.

— Какво е станало с хората ти, главатарю? Да не са се разбягали?

— Чакат ме на главния път — неохотно отвърна Цефело. — Дошъл съм по работа, не можех да ги мъкна с мене...

— Та ще ми кажеш ли най-после за какъв дявол си дошъл?

— Може ли първо да поседнем край огъня ти и да поговорим?

— Сядайте — сви рамене старецът. — Тъкмо вечерях. Ама за вас няма да стигне. Пък и... не бих разделил залька си с вас.

— Няма нужда — увери го Цефело и великодушно махна с ръка. — Този път те каним да споделиш вечерята ни...

Ездачите слязоха от конете, а една стара циганка наизвади тенджери и съдинки от фургона.

Цефело извика при себе си младия мъж и момичето, които пътуваха във фургона. Към тях се приближи и едно тъничко мургаво момиче с панталони за езда.

Седнал в стола си люлка, Хийбъл се загледа натам. Двамата от фургона не приличаха на цигани, въпреки че не се различаваха от тях по облеклото си. Малката групичка се запъти към стареца. Тъмнокосото момиче гледаше младия мъж с някаква дръзка настойчивост и не се отделяше от него.

— Дъщеря ми, Еретрия — представи я Цефело, като я изгледа предупредително. — А тези двамата са елфи.

— Личи си — отвърна Хийбъл. — Каква работа имат с вас?

— Изпълняваме важна мисия — загадъчно съобщи Цефело.

— Кой, ти ли? — сбърчи вежди старецът. — Пази боже!

Изгледа младия мъж от главата до петите и заяви:

— Изглеждаш ми сваятно момче. Защо си се хванал с тях?

— Защото има нужда от водач — заяви Цефело вместо него и побърза да смени темата. — Какво си се заровил жив в тоя пущинак, старче!? Някой ден ще мина оттук и ще открия само оглозганите ти кости...

— Я го виж колко се е загрижил! — изсумтя Хийбъл. — Не знам кой от двама ни си търси белята, Цефело... Времето ще покаже. Аз знам какво правя — ти му мисли!... Ще ми кажеш ли най-после на какво дължа компанията ти?

Цефело въздъхна:

— Имай малко търпение, приятелю. И дотам ще дойде думата...

— Хайде, Цефело, стига си го увъртал! Казвай какво искаш? Не ми губи времето, и без това не ми е останало твърде много...

— Нищо за себе си, Хийбъл, този път нищо за себе си. Тези млади елфи имат нужда някой да ги упъти. Аз не мога, въпреки че имах доброто желание... — той разпери ръце. — Но жертвах част от времето си, за да ги доведа при теб. Моля те, влез им в положението...

— Какъв е този цирк, Цефело? — вдигна вежди старецът.

— Ако нямаш нищо против, спри за малко излиянието си и да похапнем... Мирише ми апетитно. Пък ако има и малко биричка...

По време на вечерята, която се състоеше от топла яхния и сух хляб, почти не се говореше. Затова пък бяха разменени бързи многозначителни погледи, които обясниха на Хийбъл много неща. Елфите очевидно наистина бяха в крайна нужда и бяха последвали Цефело от немай-къде. Стана му ясно, че те не хранеха никакви илюзии по отношение на старата лисица. А Цефело, разбира се, както винаги правеше някакви тънки сметки и съвсем не движен от човеколюбиви чувства. Озадачаваше го единствено онова чернооко момиче, чиято дяволита усмивка прикриваше нещо много по-дълбоко. След като храната бе изядена и бирата — изпита, Хийбъл извади луличката си, Цефело реши, че е настъпил моментът да продължат разговора.

— Та, както ти казах, тези двамата се нуждаят от помощта ти. Уверих ги, че ще направиш каквото можеш за тях. — А те наистина го заслужават...

— Не си падам по елфи — промърмори Хийбъл като на себе си. — Мислят се за нещо повече от останалите... И по циганите-катунари не си падам. По тях пък — съвсем.

— Има ли изобщо нещо, по което си падаш? — звънна гласът на Еретрия.

— Ти да мълчиш! — сопна ѝ се Цефело. Мургавата девойка дори не го удостои с поглед.

— Има, моето момиче, уверявам те, има — по-меко отвърна старецът и се обърна към Цефело. — Какво ще получи, ако реша да им помогна? Надявам се, че този въпрос не ти е неприятен...

— Не злоупотребявай с търпението ми, Хийбъл — озъби се вождът.

— Защо? Да не би да ми прережеш гърлото? Боя се, че тогава няма да имаш никаква полза от мен...

— Добре де — махна с ръка Цефело, — ще получиш каквото ти се полага — дрехи, завивки, кожи, коприна...

— Все неща, които изобщо не са ми нужни... — подсмихна се старецът.

— Тогава какво, по дяволите, искаш, проклето старче?! — избухна Цефело.

Пират наостри уши и предупредително изръмжа. Хийбъл го потупа по гърба и спокойно отвърна:

— Ножове, ето какво. Няколко хубави ножа, брадва и десетина стрели. И един точиларски камък.

— Изнудвач — процеди Цефело, но побърза да добави: — Ще ги имаш, само да си ги заслужиш.

— Питайте, каквото ще питате — сви рамене Хийбъл и ухапа луличката си.

— Този млад елф е Лечител — започна Цефело, като посочи Уил. — Търси корен, от който да извлече някакво много рядко лекарство и който според неговите лечителски книги се среща само тук, в местност, наречена Хранилището...

Когато настъпилото мълчание продължи твърде дълго, Цефело се обади отново:

— Е, какво?!

— ?!

— Къде е?!

— Кое? — подразни го старецът.

— Хранилището?! — изрева Цефело.

— На мястото си, предполагам... И ако не ме лъже паметта, представлява някакви катакомби под една планина — гробници или нещо такова...

— Точно така! — скочи младият елф с пламтящо от възбуда лице.

— Значи, говорим за едно и също място... Хм... А случайно да пише в книгите ти нещо за Дупката?

— Да не искаш да кажеш, че Хранилището е в Дупката, старче?
— В гласа на Цефело се долавяше смъртен страх и това не убягна на Хийбъл.

— Точно това искам да кажа — кимна лукаво той. — Та... натам ли си тръгнал, Цефело?

— Къде се намира Дупката? — намеси се младият елф.

— Един ден път на юг и сте там. Само... хубавичко си помислете, преди да тръгнете. Никой още не е излязъл жив от Дупката.

— Никой ли? — замислено повтори елфът.

Еретрия промърмори нещо под носа си. По това как изведнъж притихна и пребледня, Хийбъл разбра, че тя вече знаеше.

— Там живеят сестрите близначки — старецът се озърна и снижи гласа си до шепот. — Вещиците Мораг и Маленро. Бездънната пропаст е тяхно владение...

— Но нали говореше за някаква планина? — озадачено попита Уил.

— По-скоро връх. Висок планински зъбер наскре бездната, като гигантски показалец, щръкнал от някой гроб... — потръпна старецът. — Аз съм го виждал. Но никому не пожелавам да го види...

— А вещиците? Кажете ми нещо повече за тях...

— Мораг и Маленро ли? В древността техният род е бил прочут — не си ли чувал за придворните дами на мрачния Владетел на Уорлок? Те са били тук от незапомнени времена... и според някои силата им може да се мери само с тази на друидите. Но... за разлика от тях, както вече сигурно си се досетил, са смъртни врагове на елфите. Не че ме е грижа, само отбелязвам.

Той остро се изсмя и втръчено изгледа младия елф, преди да продължи:

— Та, както казах, те са кръвни сестри, но изпитват само злоба и омраза една към друга. И открай време враждуват, като всяка от тях

стръвно пази своята половина от Дупката: Мораг — източната, а Маленро — западната. Не знам каква е причината да се опитват да се унищожат взаимно, но биха дали мило и драго да заграбят и останалата половина. Но както и да е, върхът, който те интересува, Зъбецът, се издига точно по средата между двете владения. А под него е Хранилището.

— Ти виждал ли си Хранилището?

— Аз ли? О, не, опазил ме Бог. Не съм стигал чак до там. Въпреки че веднъж, преди много години, ловувах до самия ръб на Дупката. Бях млад, самонадеян, не давах ухо на зловеците слухове... Пък и вече бяха минали няколко дни, без да забележа нищо обезпокоително. И една нощ, както си сиях, се появи тя... Маленро, с разпуснати коси, като прекрасна фея от сънищата и бледа като самата Смърт. Каза ми, че искала да поприказва с някой, в чиито жили тече човешка кръв, и седна до огъня. Всъщност приказваше само тя, а аз я слушах, изгубил ума и дума...

Старецът поклати глава, унесен в спомените си. Гласът му бе станал глух и далечен.

— На сутринта си тръгна... Така внезапно, както беше дошла. Никога вече не я видях. Човек би помислил, че съм сънувал, но аз зная, че не съм... Защото тя отнесе със себе си част от душата ми...

И Хийбъл поклати замислено глава.

— Освен това така ясно си спомням думите й, сякаш беше вчера... Освен всичко друго тя спомена за Хранилището... Там в древни времена, преди още самата тя да се появи на бял свят, била извършена някаква магия... но каква точно и Маленро не знаеше...

Старецът млъкна, отдаден на мисли за онази, която никога не беше успял да забрави...

Младият елф се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря ти, Хийбъл.

Старецът стреснато вдигна глава. Погледите им се срещнаха и Хийбъл разбра, че елфът ще слезе в Дупката, Нищо нямаше да го спре. Но все пак направи опит. Хвана ръката му и прошепна:

— Не отивай там, момче...

— Трябва — простичко каза младежът.

— Недей, Уил — изведнъж се обади и Еретрия. — Чуваш ли, Лечителю, няма да излезеш жив оттам!

В този кратък миг чувствата, които бушуваха в душата ѝ, сякаш изскочиха на повърхността и ярка руменина обля лицето ѝ. Но Уил само поклати глава и тя пребледня, рязко се извърна и подхвърли през рамо „Глупак!“, преди да се скрие в мрака.

Младият мъж остана загледан след нея. През лицето му премина сянка. Хийбъл хвърли поглед към неговата спътничка, малката елфа. Тя не помръдваше, навела глава, скрила лице в сянката на косите си.

— Толкова ли е важно намирането на този корен? — попита старецът, — И сигурни ли сте, че не се среща някъде другаде?

— Това си е тяхна работа! — рязко го прекъсна Цефело.

— Знам, че нямаш търпение да си получиш наградата — намръщи се Хийбъл, — но не ти ли минава през ум, че чисто и просто няма да има от кого?

— Стига сме умували — надигна се Цефело. — Утрото е по-мъдро от вечерта. Да вървим да прием и да се веселим!

И той подвикна на старата циганка, която забърза към тях с пълни халби в ръце. Още неколцина от табора се присъединиха към компанията и не след дълго екнаха смехове, зазвучаха песни, а Цефело заразправя с цветистия си език разни небивалици за места, където всъщност кракът му не беше стъпвал, и за хора, които едва ли някога беше срещал... Циганите го слушаха със зяпнали уста, а Хийбъл — с недоверчива усмивка. Старецът се полюшваше на стола си, разсеяно галеше кучето и се питаше дали момъкът, така твърдо решен въпреки увещанията да слезе в Дупката, щеше да срещне Маленро. И независимо от всички опасения, тайничко му завиждаше...

След малко Уил се надигна и тръгна към кладенеца в задната част на двора. Амбърли вече беше заспала, загърната в одеяло, край огъня. Уил също се чувстваше необичайно замаян, въпреки че не беше изпил много бира. Ледената вода може би щеше да помогне, а след нея и един хубав сън... Тъкмо се беше навел с металното канче, когато чу зад гърба си стъпки и рязко се извърна. Беше Еретрия.

— Не те разбирам, Лечителю — тя впери в него настойчив поглед. — Май не ти е мил животът?

Уил остави канчето обратно във ведрото и приседна на камъка.

— Навлякох си един куп неприятности, за да ти спася живота в Гримпен Уорд... — Да не мислиш, че ми е било лесно да убедя Цефело? А излиза, че всичко е било напразно... — Тя поклати глава.

— Ти държиш на своето и искаш да слезеш в Дупката... Не знам какво си обещал на Цефело, та и той така се е запалил? Ако те изнудва с нещо, само ми кажи!

— Цефело няма нищо общо с това — само махна с ръка Уил.

— Тогава защо?

— Това лекарство е много необходимо... — започна Уил, но момичето не го остави да довърши.

— Докога ще пееш тази песен?! Да не съм сляпа?! Можеш да заблудиш Цефело, но не и мен! Цефело не вижда по-далеч от носа си — алчността го заслепява. Но аз... — тя помълча, пламнала от вълнение, седна до него на камъка и зашепна; — Това момиче не ти е сестра. Ти по-скоро си неин телохранител или нещо такова... Само че какво ще търсите в Дупката?...

Тя го погледна право в очите и стисна ръката му:

— Можеш да ми кажеш. Никога няма да те предам.

Уил се усмихна.

— Знам, Еретрия. Сигурен съм в това. Ето какво ще ти кажа. Над земите ни е надвиснала голяма заплаха. Единственото, което може да ни защити, е скрито в Хранилището. Ние с Амбърли трябва да го вземем оттам.

— Тогава нека поне и аз да дойда с вас — заяви Еретрия с мрачна решителност. — Вземи ме с теб, Уил. Отдавна трябваше да си го сторил.

— Ти сама каза колко е опасно долу... Как би могла да очакваш, че ще се съглася да рискуваш живота си? Не, Еретрия. Мястото ти е тук — при твоите. Поне засега. И по-добре да се махнете час по-скоро оттук!

— Лечителю, не ми остава много време. Цефело е решил да ме продаде веднага щом стигнем големите градове на юг. Ако ще трябва да избирам между едното и другото, по-добре да сляза с теб в Дупката!

— Еретрия...

— Мълчи! Изслушай ме. Аз наистина познавам местността. Неведнъж сме идвали тук. Казах ти вече, няма да съм ви в тежест, мога само да ви помогна. В сравнение с мен малката елфа е безпомощно дете... Разбери, че трябва да ме вземеш. Просто трябва!

— Еретрия, дори да нямах нищо против, Цефело никога нямаше да те пусне.

— Цефело ли? Никой няма да го пита! Ти само ми кажи „да“, Лечителю, моля те, кажи „да“!

И той почти беше готов да го каже. Тя беше толкова ослепително красива, че дори при нормални обстоятелства не би устоял. А сега от нея се излъчваше такова отчаяние, че сърцето му се сви. Тя се боеше от Цефело и въпреки дръзките си думи беше в ръцете му, ако, разбира се, Уил не ѝ помогнеше.

Но да я вземе със себе си в Дупката, не значеше ли вместо да я спаси, да я поведе на сигурна смърт? Цяло чудо щеше да бъде дори да опази Амбърли, за чийто живот отговаряше...

— Не, Еретрия — тихо отвърна, — Съжалявам, не мога.

Тя прехапа устни, изгледа го невярващо и глухо отвърна:

— Наистина ще съжаляваш.

Отдръпна се от него и тръгна към гората, но преди да се скрие в сенките на дърветата, рязко се обърна. Лицето ѝ беше мокро от сълзи.

— Два пъти ме отхвърляш, Уил Омсфорд. Няма да ти дам друга възможност.

Загледан след нея, Уил отчаяно се молеше съдбата да ги срещне по друго време и на друго място.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Денят започна с мрачно неприветливо утро. Короните на дърветата зловещо тъмнееха, сякаш ръждиви петна засъхнала кръв. Над Дивата пустош бяха надвиснали пепелявосиви облаци и въздухът бе натезал от предчувствие за буря. Малкият отряд на Цефело пое по пътя, който се виеше между хълмовете, Уил и Амбърли помахаха за сбогом на стареца, изправен пред вратата на колибата си.

След няколко часа излязоха на главния път и се насочиха на изток. Над равнината се стелеше мъгла. Пътуваха мълчаливо, потънали в мисли за онова, което им предстоеше. Конят на Цефело от време на време се изравняваше с фургона и вождът разменяше по някоя и друга приказка с тях, но разговаряха за незначителни неща, без да споменават най-главното. Цефело изглеждаше напрегнат и се озърташе неспокойно. Останаха с впечатлението, че търси нещо, но не можеха да разберат какво. Еретрия упорито ги избягваше, което озадачи Амбърли, но не и Уил.

Наближаваше пладне, когато стигнаха един кръстопът и Цефело направи знак да спрат. В далечината застрашително изтрещя гръмотевица и вятърът профуча между дърветата, като вдигна облак прах и сухи листа. Цефело се приближи с коня си до фургона.

— Лечителю, тук се разделяме. Вие хващате пътя на юг и до довечера ще стигнете Дупката. Аз изпълних своята част от сделката и... друго не се очаква от мен.

— А може ли да вземем и някакви хранителни продукти? — попита Уил.

— Колкото за ден-два, не повече — мрачно отвърна Цефело. Нещо го безпокоеше, това беше повече от ясно.

— А как ще се намерим, за да ти дам твоята част от наградата? — изведнъж попита южнякът.

— Наградата? Ах, да. Ти гледай да свършиш работата, останалото е моя грижа.

Той беше готов да тръгне, но Уил го спря:

— Един кон би ни свършил добра работа. Мисля, че...

— Нямаме излишни коне — го прекъсна Цефело. — Хайде, че бурята приближава.

Старата циганка подаде на Уил малък вързоп. Южнякът го метна през рамо и хвана ръката на Амбърли. — Със здраве, Цефело. — Късмет, Лечителю!

Минаха покрай коня на Еретрия. Момичето втречено ги гледаше, а вятърът развяваше косите ѝ. Уил се спря за миг и ѝ протегна ръка.

— Довиждане, Еретрия.

Тя само кимна с мрачно застинало изражение на красивото си лице и без да му подаде ръка, пришпори коня си.

Хийбъл прекара сутринта в дърводелската си работилничка. Дялкаше фигурката на дива котка, а мисълта му се връщаше отново и отново към снощния разговор. Не можеше да разбере защо елфите не се вслушаха в предупреждението му. Във всеки случай беше почти сигурен, че не търсят никакъв си корен, а нещо много по-важно. Но, естествено, не биха доверили тайната си на негодник като Цефело. А дали пък не беше нещо, свързано с онази древна магия, за която дори вещиците не знаеха нищо със сигурност?

Небето над главата му застрашително потъмня и воят на вятъра се усили. Старецът остави за миг длетото и се огледа. Този път щеше да заплющи здравата, помисли си. Лош късмет за елфите... от сутринта само лоши знаци. Бурята щеше да ги свари в откритото поле, преди още да са стигнали Дупката. Поклати глава. Ако имаше някакъв смисъл, би тръгнал след тях и би се опитал да ги спре, но виждаше, че твърдо са решили. Лошо, много лошо. Каквото и да търсеха, дано не намереха с него и смъртта си...

Легналият в краката му Пират се ръзмърда, вдигна глава и подуши въздуха. После изведнъж дрезгаво изръмжа. Хийбъл го погледна учудено и се озърна. Не забеляза нищо обезпокоително. Само вековните дървета хвърляха сенки на поляната и тихо шушнеха.

Така и не разбра какво накара Пират изведнъж да заръмжи настръхнал, но в същия миг някакъв неописуем хлад прониза цялото му тяло. До него Пират изви жаловито и се просна по корем, като целият се тресеше. Някаква висока фигура сякаш се мерна за миг между дърветата — бледата, неясна сянка на човек със спуснатата качулка. А дали изобщо беше човек? Обхвана го смразяващ,

неизпитван досега страх. Съвсем забрави за длетото и то се изплъзна от ръцете му...

Последвалият силен порив на вятъра изведнъж го накара да дойде на себе си. Запръска дъжд и Хийбъл побърза да се прибере в колибата, следван от кучето. Още трепереше и бе сигурен в едно — никога досега, през целия му живот, смъртта не бе минавала толкова близко, само на крачка от него.

Бурята настигна Уил и Амбърли след по-малко от час. Падащите тежки капки не след дълго се превърнаха в истински порой. Над горите загърмя и затрещя. За броени минути двамата бяха мокри до кости — непромокаемите им плащове бяха останали във фургона. Но нямаше какво да се прави — наведоха глави и продължиха напред, шибани от дъждовните струи.

В продължение на няколко часа не спря да вали. Южнякът и момичето шляпаха в лепкавата кал и забавиха ход едва когато небето се проясни, а вятърът отнесе черните буреносни облаци някъде на изток.

Горе-долу по същото време пътеката рязко започна да се спуска надолу. Двамата се хлъзгаха на всяка крачка, падаха и ставаха, целите оплескани в кал, докато изведнъж самият склон свърши и се озоваха на ръба на тъмна зейнала пропаст. Това не можеше да бъде друго, освен Дупката. Приличаше на гигантско, отдавна пресъхнало езеро, обрасло с дървета и храсталаци. Зъбецът стърчеше в центъра му като самотен стълб, побит на дъното на отворен гроб.

Южнякът и момичето безмълвно сезираха в мрачната бездна, докато не усетиха, че ги побиват тръпки.

— Трябва да слезем — промълви накрая Уил, въпреки че му беше противна самата мисъл за това.

— Знам — отчаяно отвърна Амбърли.

Трябваше да намерят място, откъдето да се спуснат надолу, въпреки че това им се струваше почти невъзможно. Но не след дълго Уил откри, че пътеката всъщност продължава малко по-встрани, като дори се разклоняваше. Объркан, местеше поглед ту към едната, ту към другата пътечка, докато накрая избра лявата. Здравно стисна ръката на Амбърли и я поведе надолу. Земята под краката им се ронеше и плъзгаше и колкото и внимателно да се придвижваха, непрекъснато губеха опора.

Уил, който в началото беше по-устойчив, изведнъж се свлече надолу, като повлече със себе си и Амбърли. Дватама се затъркаляха по склона и докато успее да се залови за нещо, Уил изведнъж загуби от поглед момичето. Отнякъде долетя само острият ѝ вик. Уил се спусна нататък през храстите, без да обръща внимание на безпощадните им клони. Дълго щеше да се лута, ако в полумрака не беше проблеснало късче алена коприна. Амбърли лежеше по очи в храстите. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо и цялото изподрано.

— Уил — плахо прозвуча гласът ѝ, когато той разтреперан я взе в прегръдките си като малко дете.

— Какво ти е? Лошо ли се удари?

— Нищо ми няма — тя се опита да се усмихне. Южнякът ѝ помогна да се изправи.

Опряна на ръката му, малката елфа беше лека като перце. Но когато се опита да тръгне, изведнъж извика и се преви от болка.

— Глезенът ми! Мисля, че е изкълчен!

Уил се наведе да погледне и поклати глава:

— Лоша работа. Добре все пак, че не е счупен. Почини си. След малко ще продължим. Ако не можеш да стъпваш, ще те нося.

— Съжалявам, Уил... Трябваше да бъда по-внимателна...

— Аз съм виновен — поклати глава той и се опита да се пошегува. — Освен да викаме вещиците на помощ...

— Никак не е смешно — прехапа устни тя. — Не е ли по-добре да почакаме до сутринта? Дотогава кракът ми може и да се е оправил. Пък и... не ми се ще да прекараме нощта там долу.

— Нито пък на мен — кимна Уил — И без това скоро ще се съмне.

— Ако искаш да се върнем догоре — плахо предложи тя.

— Ти май наистина вярваш на приказките на стареца? — усмихна се южнякът.

— А ти? — погледна го тя без следа от усмивка.

— Аз ли? Не зная... Може би. Да, мисля, че да. В последно време се случиха такива неща, че вече нищо не би ме учудило... Но все пак си мисля, че вещиците, ако действително съществуват, биха стояли настрана от камъните на елфите. Въпреки че, от друга страна, използването на камъните би ни навлякло сериозни неприятности.

— Аз също мисля, че не бива да го правиш — тихо каза Амбърли.

— Веднъж вече ми каза това, помниш ли? Каза, не се безпокоиш за мен, затова по-добре да не опитвам повторно, дори и за да спася живота ти.

— Спомням си...

— А после, когато веднъж опитах и не успях, и ти казах, че съм изгубил силата, ти каза да не се отчайвам и да не съдя прибързано... Каза, че вярваш в мен.

— И това си спомням.

— Добре, значи, какво излиза? Аз смятам, че трябва да ги използвам, но мисля, че няма да мога. Ти вярваш, че ще успея, но мислиш, че не бива...

Той поклати глава.

— Интересно дали ще разберем кой от нас е прав, преди да е станало късно.

Той потръпна, изведнъж осъзнал смисъла на това, което казваше, и се огледа неспокойно. После махна с ръка и добави:

— Е, както и да е. Няма смисъл да умуваме. Вече му се виж да краят...

Настъпи неловко мълчание. Уил неспокойно въртеше в ръцете си кесията с камъните на елфите и изведнъж, обхванат от някакво странно усещане, я отвори. Навъсен изсипа съдържанието. На дланта му лежаха най-обикновени речни камъчета.

— Уил! — извика Амбърли преbledняла.

Уил мълчеше, прехапал устни, и се взираше надолу невярващо.

— Цефело... — процеди накрая. — Ах ти, негоднико! Все пак успя... Но кога е сварил да ги размени? Сигурно през нощта, докато сме спали... Сутринта забравих да ги проверя... Спал съм непробудно, снощи главата ми тежеше като камък... Трябва де е сложил нещо в бирата... Нищо чудно, че сутринта беше неспокоен...бързал е да ни отпрати... Наградата изобщо не го е интересувала, през цялото време е искал само тях...

Рязко се изправи, взе на ръце Амбърли и я понесе нагоре, към ръба на пропастта. Една вена на челото му бясно пулсираше. Остави момичето горе под сянката на едно дърво и заяви:

— Аз се връщам. Трябва да ги намеря. Ако те оставя тук, ще се справиш ли?

— Недей, Уил, ще минем и без тях...

— И така да е, държа да са у мен. Те все пак бяха единственото ми оръжие... Не сме тръгнали на разходка.

— Цефело ще те убие — прошепна Амбърли.

— Ще видим... Може дори да не успея да го настигна, но съм длъжен да опитам. До сутринта ще се върна, обещавам ти, каквото и да стане.

Тя искаше да му каже още нещо, но не успя. Сълзите я задавиха. Наведе глава и промълви само:

Пази се, Уил. Много се пази.

Амбърли... — погледна я той, сякаш я виждаше за пръв път.

— Хайде, тръгвай... — каза през сълзи момичето. — Сигурно са спрели да нощуват някъде и ако побързаш, ще ги настигнеш. Ще те чакам, Уил. Не се давай...

Тя се надигна и го целуна през сълзи.

— Побързай...

Уил я изгледа продължително, някак напрегнато, сякаш искаше да отнесе образа ѝ със себе си, и хукна, без да се обръща.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Същия ден призори демоните нападнаха Арбърлън. Зловещи крясъци разцепиха утринната тишина и отекнаха надалеч. Планините заечаха и тъмни пълчища запъплиха към долината на река Песноструйка. Не след дълго реката гъмжеше от тъмни космати тела, които размахваха ръце и пипала, гърчеха се, плуваха, газеха и цамбурнаха, залитаха, повлечени от бързото течение, залавяха се за плаващи греди или просто за козината на по-едрите от тях, за да бъдат извлечени на сушата. Обхванала ги беше същинска лудост, в устрема си бяха готови да пометат всичко по пътя си и до един бяха сигурни в едно — този път врагът щеше да бъде унищожен.

Но елфите не изгубиха присъствие на духа. Тази битка щеше да бъде решаваща. Съдбата на техния древен народ беше заложена на карта. Загубеха ли битката за Арбърлън, губеха всичко. Но те изобщо не допускаха подобна възможност. Бяха готови да паднат пред стените на града до последния елф, но да не бъдат прогонени вдън горите, изтикани от пределите на собствената си страна.

От бойниците на Елфич, Андер Елеседил наблюдаваше прииждащата сган. До него бе застанал Аланон. И двамата мълчаха. Изведнъж Андер забеляза в небето над Каролан малка черна точица, която стремително приближаваше. Беше Дейн със своята птица Рок — Танцърът. Тя кацна на откритата площадка над главите на Андер и друида. Дейн скочи от гърба на птицата и се приближи забързано към тях.

— Колко са? — още отдалеч попита Андер.

— Много... Чет нямат — поклати глава Дейн. — Цялата долина е почерняла. Дори гората не може да ги скрие.

Андер мрачно кимна. Така и очакваше. Аланон го беше предупредил.

— Значи, всички са тръгнали насам, така ли, Дейн? — попита като на себе си, вперил поглед надолу, където река Песноструйка още малко и щеше да прелее от коритото си.

— Искам Танцърът да си почине малко и ще отида да хвърля още един поглед — обеща ветрогонът.

— Трябва да удържим... — замислено промълви Андер, сякаш изобщо не го беше чул.

А долу битката вече започваше. Хвърчаха стрели и дълги остри копия се забиваха в косматите тела. Водата на Песноструйка сякаш вреше и кипеше. До ушите на принца достигаха остри пронизващи крясъци. Но въпреки многобройните жертви, демоните продължаваха да настъпват към стените на Арбърлън.

Изведнъж откъм Каролан се разнесе гръмък възторжен вик, подет от стотици гърла. Някаква радостна вест се предаваше от уста на уста и всички се извъръщаха с внезапно светнали погледи.

— Ивънтайн! Крал Ивънтайн е с нас!

За броени минути вестта обходи войската и бойците се почувстваха окрилени, изпълнени с вяра, готови да срещнат врага. С тях беше кралят, сразил навремето могъщия Владетел на Уорлок. С тях беше владетелят, превел кралството през всевъзможни изпитания. Надмогнал болката, той отново се беше изправил на крака. Щом старият им крал беше устоял на ударите на злото, защо те да не можеха?

Но Андер, видял отблизо лицето на баща си, разбра, че нещо не беше наред. Познаваше го твърде добре, за да може да бъде заблуден от гордата му изправена стойка на седлото. В ъгълчетата на устните му бе стаена горчицина, а погледът му бе мрачен, отсъстващ. Бездънна печал се криеше на дъното на този поглед, въпреки че суровите изопнати черти изразяваха мрачна решителност.

Гръбнакът на краля бе изправен, а челото — високо вдигнато, но духът му сякаш бе сломен, пречупен. Бойците чуваха само окуражителните слова на Ивънтайн, но Андер единствен виждаше отвъд каменната му маска. Той долавяше дълбоката безнадеждност, обхванала баща му може би заради смъртта на Арион и Кейл Пинданон, може би заради разгрома при Халис, а може би заради всичко това накуп. Ивънтайн търпеливо бе понасял ударите на съдбата, но изведнъж му бе станало твърде много. На плещите му се бе стоварила огромна отговорност в самия край на жизнения му път. Отговорност не само за съдбата на елфите, но и на Четирите земи, на

всичко живо. Огромна отговорност и нищожна, твърде нищожна надежда.

Андер се приближи до баща си, прегърна го и му подаде жезъла на Елкрис.

— Не, Андер — поклати глава Ивънтайн. — Нека остане у теб. Поверявам ти го.

Андер втрепенено го изгледа. И разбра онова, което преди малко му бе убягнало. Баща му усещаше промяната и не се залъгваше, че би могъл да го заблуди, въпреки че се държеше за пред останалите. — Остани с мен, татко — каза само Андер. Кралят кимна и двамата се изкачиха на бойниците.

Видяха, че по-голямата част от прииждащата сган бе успяла вече да достигне до източния бряг. Демоните изскачаха от реката и веднага се натъкнаха на острите копия на елфите, а отгоре ги засипваше дъжд от стрели. И все пак те не спираха, тъпчеха и разкъсваха защитниците на крепостта, прескачаха окървавените тела и продължаваха напред. В центъра на най-лютата сеч бе червенокосият гигант Стий Джанс с една шепа оцелели бойци от своя корпус По фланговете се биеха войниците на Елрон Тай и гвардейците на Керин.

Сражаваха се геройски и все пак бяха принудени да отстъпят. Превъзхождащите ги по брой демони разкъсаха редиците им и обградиха разпръснатите бойци. Водите на Песноструйка влачеха безжизнени тела и бяха покрити с кървава пяна, но на мястото на всеки паднал демон изскачаха десетки нови, а армията на елфите все повече оредяваше.

От крепостната стена Андер даде заповед за отстъпление. Елфите и техните съюзници бързо се изтеглиха към гората и се прибраха в крепостта по тайни, известни само на тях пътечки, още преди демоните да разберат какво става.

Усетили измамата, демоните се впуснаха в яростно преследване и се натъкнаха на многобройните капани, поставени от елфите. Земята под краката им се свличаше, ронеше, пропадеше, цели пълчища хлътваха в зейнали бездни, докато най-послед черните рояци въпреки всичко се добраха да стените на Елфич. Тогава започнаха атаките на тежките метални порти — демоните опитваха подред, повтаряха и потретваха, докато не постигнаха своето. Една след друга крепостните порти падаха и демоните нахлуваха вътре на талази. Ужасени, елфите

наблюдаваха страшния пристъп, който нищо не бе в състояние да спре. Защитните им съоръжения се бяха оказали детска играчка за озверялата сган. Изведнъж кълбо синкав пламък, изпратено от Аланон, падна сред групичка фучащи фурии с разкривени от омраза лица. Фурмите, които се катереха по стената като котки, се свлякоха надолу с яростни писъци. Окуражени, елфите нададоха радостни възгласи и посрещнаха нападателите с нов дъжд от стрели. Друидът, кралят и Андер бяха застанали при третата порта, която все още се държеше. Изведнъж едно чудовище с огромно люспесто тяло се изправи на задните си крака и заплашително изсъска. В следващия миг то се стовари върху масивната желязна врата с цялата си тежест, резето изскърца, пантите поддадоха и вратата хлътна. Демоните нахлуха с победоносен рев, а защитниците хукнаха назад към следващото укрепление.

Изведнъж на пътя на черните рояци се изправи Стий Джанс с огромно копие в ръце, следван от шепя верни бойци. Демонът с вид на ламя се насочи право към него, но червенокосият се оказа по-бърз и като отскочи встрани, заби с един светкавичен удар копието си в зейналата паст на чудовището. Демонът се изправи на задните си крака, като се олюляваше и блъваше кървава пяна. От шията му стърчеше металното острие. Той се втурна към дръзкия си нападател като обезумял, но елфите и волнонасмниците преградиха пътя му. Чудовището се завъртя отчаяно, като се опитваше да изтръгне от тялото си смъртоносното острие, но напразно. Най-последно рухна изведнъж, а огромното му тяло премаза десетки демони. Създалата се суматоха даде възможност на елфите да се изтеглят.

Малко след това демоните подновиха атаката, но като че ли бяха поизгубили първоначалния ентузиазъм. Сега, след като видяха каква участ сполетя най-едрия измежду тях, те вече не бяха толкова сигурни в собствената си непобедимост. Елфите, напротив, насърчени от куража на шепата волнонаемници, които се биеха рамо до рамо с тях, удвоиха усилията си и отблъснаха поредния напор на врага.

Андер се възползва от момента и даде сигнал за контраатака. Оказа се, че демоните съвсем не бяха неуязвими, нито твърде безстрашни. Тяхната сила се дължеше изключително на численото им надмощие — но организация и сила на духа те далеч отстъпваха на елфите.

Така с променлив успех продължи битката до вечерта. Елфите губеха позиции и отново си ги възвръщаха, като веднъж успяха да изтикат демоните почти до подножието на хълма. И едните, и другите дадоха стотици жертви, до това, че демоните мряха като мухи, изобщо не се отразяваше на неизброимите им пълчища, докато броят на елфите значително намаляваше.

И изведнъж най-неочаквано демоните преустановиха атаката. Спуснаха се надолу, към подножието на Каролан, без да бързат, но масово, сякаш тъмни потоци се оттичаха по урвите на склоновете. Елфите останаха доста учудени, но бяха прекалено уморени, за да си задават излишни въпроси. Пък и важното беше, че са удържали крепостта още един ден.

Същата нощ, няколко часа след като демоните бяха отстъпили в гората, а Ивънтайн и Андер бяха свикали Висшия съвет, един развълнуван пратеник прекъсна заседанието им, за да съобщи, че е пристигнал отряд планински троли. Всички се втурнаха да ги посрещнат. Въоръжените до зъби троли с тежки ризници изпълваха дворцовия площад и също разглеждаха елфите с неприкрит интерес.

Командирът им, едър трол, препасал двуостър меч, пристъпи напред и застана пред краля:

— Ваше величество, аз съм Амантар, главнокомандващ армията на тролите — представи се той. Водя хиляда и петстотин бойци.

Ивънтайн само кимна. Все още не можеше да се съвземе от смайването си. Най-малко се бяха надявали, че тролите ще им протегнат ръка. Тези древни жители на Севера бяха с тежък характер и големи особняци. Не обичаха да се месят в чуждите работи.

— Сигурно изобщо не ни очаквахте, кралю — поклати глава Амантар. — Всъщност ние се отнесохме много сериозно към молбата ви и преценихме, че моментът е от изключителна важност. Векове наред сме се срещали като врагове, а сега идваме като съюзници. Това само по себе си е вече нещо, въпреки че отколешната вражда не може да се забрави изведнъж. Решихме да ви подадем ръка в този труден момент и да се опитаме да положим ново начало. Защото демоните са враг, който не бива да се подценява, а заедно ще бъдем силни. Можете да разчитате на нас. — Вперил поглед в краля, той сложи ръка на сърцето си и се отпусна на едно коляно. Бойците му го последваха безмълвно.

В очите на Ивънтайн проблеснаха сълзи и Андер забеляза, че на лицето на баща му за миг се върна надеждата, а с нея и предишната гордост. Амантар се изправи и старият владетел му стисна ръка.

Андер затвори за миг очи и отчаяно се помоли нещата наистина да тръгнат на добро.

Аланон вървеше през Градината на Живота сам, обгърнат от мълчание. Нощта сякаш го наблюдаваше отгоре с хиляди светещи очи. Друидът крачеше, без да бърза, навел глава, и вдъхваше уханието на цъфналите храсти. Лицето му, скрито под качулката, беше белязано от умора, отчаяние и мрачна решимост. Знаеше, че отива на среща със смъртта.

Плъзна се като сянка покрай стражите на Черната порта и бавно тръгна нагоре по хълма, без да вдига очи от земята, защото знаеше какво му предстои да види.

Най-после разбра, че бе изкачил хълма и бе стигнал до Елкрис. Сега вече не можеше да не погледне. Не беше изненадан и въпреки това затаи дъх — от болка. Тънките, изящни клони на дървото се поклащаха като прекършени кости. Нищо не беше останало от предишната пищна дъхава красота... Последните алени листа се ронеха едно след друго — дървото сякаш плачеше с кървави сълзи.

Аланон стисна юмруци, осъзнал собственото си безсилие. Горчивата истина, че никому в този свят не е отредено безсмъртие, го прониза с безпощадната си яснота.

Протегна ръка, сякаш да докосне напуканата кора, и в същия миг я отдръпна. Елкрис страдаше достатъчно — не искаше да ѝ причинява излишна болка. И все пак трябваше да го направи, за да разбере колко време им остава... Погали грапавия ствол и изведнъж ръката му падна като отсечена. Ден-два, не повече. Дали Амбърли щеше да успее?

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Уил Омсфорд хукна обратно през гората, без да обръща внимание нито на клонките, които го удряха през лицето, нито на пръските кал. Мислите му се въртяха единствено около изчезването на камъните на елфите — гневът му, насочен срещу Цефело, бе примесен с мъчително безпокойство за Амбърли.

„Пази се, Уил“ бе му казала тя на прощаване. Оставяше я сама, съвършено безпомощна, а тя се тревожеше за нея. Никога досега не беше дала такъв открит израз на чувствата си — познаваше я по-скоро като сдържана и затворена. Но всъщност първоначалното недоверие беше нещо съвсем естествено. В началото той самият също не хранеше особено добри чувства към нея. Но с течение на времето бяха започнали да се опознават, преодоляха заедно редица изпитания и неусетно между тях се бе породила привързаност, загриженост за съдбата на другия... „Пази се, Уил“ — тези думи не спираха да отекват в съзнанието му. Бе успял да долови в погледа на Амбърли недоизреченото и това откритие го бе разтърсило до дъна. Изведнъж загуби равновесие и се просна на земята. Изправи се и без да губи време, продължи напред. Всяка минута беше ценна — трябваше да стигне главния път, преди да стане мрак. В противен случай щеше да се лута в непознатата местност без никакъв ориентир и без каквото и да е било оръжие освен ловджийския си нож... Беше постъпил като истински глупак — как можа да се хване на въдицата на Цефело и да повярва на обещанията му!? Най-лошото беше, че заради собственото си лекомислие излагаше на опасност живота на Амбърли...

Беше останал почти без дъх, но не биваше да спира, не можеше дори да си го помисли. Заради една непростима небрежност рискуваха да се провалят на самия край... И то след като толкова елфи бяха дали живота си, за да подпомогнат успешното изпълнение на мисията им. Не биваше една погрешна стъпка да сложи край на толкова усилия! Щеше да си вземе камъните с цената на всичко и да се върне при Амбърли, както ѝ беше обещал. Двамата щяха да се справят — знаеха колко много зависи от тях.

Изведнъж някаква сянка изскочи на пътя му. Това стана така неочаквано, че Уил затаи дъх и замръзна на мястото си. Към него се приближаваше ездач на кон. Когато различи Еретрия, облекчено въздъхна и не можеше да повярва на очите си в същото време.

— Изкарах ли ти акъла? — подигравателно се изсмя тя. Уил само кимна, като продължаваше да я гледа втренчено.

— Рекох си, хайде, и този път ще го измъкна, че каквито ги е забъркал...

— Знаеше ли, че Цефело е взел камъните?

— Знам — кимна момичето. — Докато си спал като заклан...

— И ти не ме предупреди?!

— А длъжна ли бях?! — вдигна вежди момичето. — Доколкото си спомням, и ти отказа да ми помогнеш. Бях готова на всичко за теб, а не исках толкова много... Ти ми обърна гръб, Лечителю, и какво очакваше? Да тичам след теб като вярно куче и да докладвам за плановете на Цефело? Ха-ха. Нали не искаше да ти преча? — тя сви рамене. — Готово. Дадох ти възможност да се справиш сам.

— Амбърли е ранена и не може да ходи — прекъсна Уил гневната ѝ тирада. — Падна лошо и си изкълчи глезена. Оставих я при Дупката.

— На вълка в устата?! — ахна Еретрия. — Типично за теб, Уил Омсфорд, много те бива за това — да изоставяш жените в труден момент...

— Знам, че отстрани изглежда точно така — пое си дълбоко дъх Уил. Нямахше намерение да спори, нито да се оправдава. — Всъщност искам само да ѝ помогна...

— Аха. Добре, че сам си вярваш. И как според теб ще стане това? — Като си взема обратно камъните. — Ако, разбира се, реша да ти помогна...

— Ще ги взема обратно, дори да решиш да ми попречиш — студено отвърна Уил.

— Никога, дори и за миг ли не си предполагал, че можеш да разчиташ на мен? — замислено го погледна момичето.

— А мога ли? Тя мрачно кимна.

— Естествено, услуга за услуга. Давам ти последна възможност, Лечителю. От мен да мине.

— Мислиш ли, че ще успееш да ги вземеш? — попита Уил. Лицето ѝ се озари от познатата усмивка — едновременно дяволита и загадъчна.

— Не бери грижа за това, Лечителю. Какво мислиш, че правим още от люлката? Още повече че съм достойна ученичка на самия Цефело...

— А той всъщност знае ли къде си?

— Казах му, че ще побързам да настигна кервана. Той нямаше нищо против. А аз знаех, че ще се върнеш да потърсиш камъните и трябваше да предположа откъде ще минеш... Мога да ти кажа дори къде е спрял за нощувка Цефело.

— Тогава хайде да побързаме — възкликна Уил.

— Спокойно, има време — увери го тя. — Малката елфа ще почака.

Споменаването на Амбърли го накара да потръпне.

— Искам само да ми обещаеш онова, за което те помолих, и веднага тръгваме. Какво реши, Лечителю, ще ме вземеш ли с теб, или не?

— Щом искаш — сви рамене Уил. — Какво друго ми остава?

— Много добре — кимна Еретрия. — Ще се погрижа да изпълниш обещанието си. Качвай се.

Уил се метна зад гърба ѝ и тя подхвърли през рамо:

— Хвани се здраво, Лечителю, да не те загубя по пътя!... Ето така! Да можеше сестричката ти да ни види отнякъде...

Въодушевена, тя така рязко пришпори коня, че животното стреснато изцвили и препусна по пътеката. Еретрия се ориентираше в мрака като котка и избягваше всички стърчащи клони, прогнили дънери и стволове, препречили пътеката. Уил имаше чувството, че още малко и ще изхвъркне от седлото. Никога не беше яздил така лудешки.

Когато най-сетне спряха, се чувстваше като замаян. Бяха излезли на главния път и Еретрия, разрошена и с пламтящи страни, го гледаше насмешливо:

— Добре, че ме държа да не падна.

— Признавам, че си превъзходен ездач — усмихна се Уил. Едва си поемаше дъх. — А защо всъщност спряхме?

— Искам да погледна следите — наведе се Еретрия. — Странно, фургонът не е минал...

— Сигурна ли си? — приближи се до нея Уил. — Да не би дъждът да е отмил следите?

— Това е невъзможно — решително поклати глава тя. — Фургонът е достатъчно тежък и следите са дълбоки... Не мога да си го обясня...

— Може би Цефело е изчакал да отмине бурята... — предположи южнякът.

— Може би... — със съмнение отвърна тя. — За всеки случай мисля да се върнем и да ги потърсим. Качвай се на коня.

Потеглиха на запад, вече по-бавно, като се озъртаха за следите от фургона. Следи нямаше. От двете страни на пътя шумолеше гората и от време на време до ушите им долитаха крясъците на нощни хищници, тръгнали на лов.

Изведнъж някакъв писък, по-зловещ и пронизителен от всички останали, процепи нощната тишина. Писъкът бе последван от остър, смразяващ кръвта вой. Уил стисна ръката на Еретрия.

— Какво беше това?

— Вятърът фучи в клисурите... — Това не звучеше никак убедително, още повече че тя самата се озърташе неспокойно.

След малко зловещият вой се усили и конят на Еретрия подплашено запристъпва назад. Изведнъж Уил забеляза някаква сянка, която се приближаваше към тях иззад дърветата. Оказа се едър жребец без ездач. Юздите му се поклащаха, а ноздрите му трепкаха неспокойно. Беше конят на Цефело. Южнякът и момичето се спуснаха към него, огледаха го отвсякъде и потупаха потните му хълбоци. Животното тревожно изпръхтя. Двамата се спогледаха.

— Нещо не е наред — прошепна Еретрия. — Конят не може да е избягал просто така...

Южнякът мрачно кимна. Имаше същото лошо предчувствие. Еретрия яхна коня на Цефело и хвана юздите.

— Продължаваме! — заяви твърдо, въпреки че беше пребледняла.

Бавно, предпазливо поеха в посоката, от която се чуваше зловещият вой. Звездите уплашено трепкаха над главите им и бледата луна ги наблюдаваше втренчено.

Изведнъж забелязаха насред пътя още някаква сянка — тъмна и неподвижна. Рязко дръпнаха юздите и впериха поглед натам.

Постепенно различиха в мрака очертанията на фургона. Приблжиха се към него и тревогата им прерасна в смъртен ужас. Натъкнаха се на разкъсаните тела на конете, впрегнати във фургона. Недалеч от тях сред локви кръв лежаха хората на Цефело, сгърчени и обезобразени, с разкривени в предсмъртна агония лица.

Уил хвърли бърз поглед наоколо, но нямаше и следа от злодея, извършил всичко това.

— Чакай тук! — нареди на Еретрия, която и без това беше замръзнала на мястото си с разширени от ужас очи, и безшумно пристъпи към фургона. Тялото на Цефело беше проснато по очи на земята. Обърна го и косата му настръхна. Лицето на мъртвия главатар беше почти неузнаваемо, застинало в зловеща гримаса.

Преодоля желанието си да побегне и се надвеси над него. Трябваше да си вземе камъните. Прерови джобовете на умрелия, но нищо не намери. Стомахът му се сви на топка. Изведнъж погледът му попадна на ръцете на Цефело. Дясната бе стисната в юмрук, отчаяно вкопчена в нещо. Уил си пое дълбоко дъх и започна да изправя един по един вдървените пръсти. Нещо синьо проблясваше в дланите на Цефело. Слава богу! Камъните на елфите бяха тук. В последния си миг Цефело се беше опитал да ги използва въпреки предупреждението на Уил.

Южнякът ги измъкна един по един, прибра ги в кесията си и се изправи. Тази кървава касапница би могла да бъде дело на една-единствена твар — на Косача, демона, който непрекъснато ги преследваше. Но как бе успял да ги открие този път? Как ги бе проследил чак дотук? Еретрия не беше помръднала от мястото, където я остави.

— Какво стана? — прошепна с пресъхнали устни.

— Избити са — тихо отвърна Уил. — Всички до един. Намерих камъните...

— Но кой, кой би могъл да го направи? — промълви тя, сякаш не го бе чула. — Дивите зверове? Или пък... вещиците?

— Не, Еретрия — поклати глава южнякът. — Това е същото чудовище, което ни преследва още от Арбърлън. Косача, един от най-страшните демони. Мислех, че е изгубил следите ни още при Скалист рид, но неизвестно как ни е открил отново. Нападнал е Цефело, защото е смятал, че сме още във фургона.

— Горкият Цефело... — въздъхна Еретрия. — Този път си е намерил майстора. Ами ти, Лечителю? Демонът сигурно е разбрал грешката си... Как ще му се изплъзнеш? Накъде може да е тръгнал?

Уил прехапа устни. Имаше един-единствен отговор и двамата го знаеха.

Амбърли, свита в храстите на ръба на Дупката, неспокойно се слушваше. Обгръщаше я непроницаем мрак. Знаеше, че Уил ще се върне чак на сутринта, затова затвори очи и се опита да поспи, но сънят не идваше. Болката в глезена ѝ се засилваше и мислите не ѝ даваха мира. Най-после се отказа от напразните опити, обгърна коленете си с ръце и зачака, сгушена в мрака.

Горските животинки и нощните птици прошумоляваха около нея, без да я закачат. Минутите течаха бавно и сега, когато не се насилваше да заспи, очите ѝ сами започваха да се затварят.

Изведнъж я прониза хлад и тя се сепна от дрямката си. Изправи се и разтърка премръзналите си ръце. Опита се да се по-раздвижи, за да се сгрее, но нещо изсмукваше отвътре топлината ѝ, сякаш я беше облъхнало леденото дихание на смъртта.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Разбра, необяснимо как, че това беше знак, предупреждение. Сетивата ѝ, изострени до крайност, бяха доловили нещо.

Озърна се, обхваната от моментна нерешителност. Нещо я заплашваше — нещо невидимо, но много по-силно от нея самата и способно да я унищожи. Трябваше да се измъкне от дебнешото му присъствие, да се опита да му избяга въпреки силната болка в глезена. Уил все още го нямаше, а той единствен би могъл да ѝ помогне. Трябваше да се справи сама. Единственото ѝ спасение беше бягството, но къде, освен в Дупката, би могла да се скрие?

Трябваше да побърза. Промъкна се до самия ръб на зейналата бездна и погледна надолу. Изведнъж я обхвана страх. Само да знаеше коя от двете опасности беше по-голяма — тази, от която се опитваше да се измъкне, или онази, на която щеше да налети долу...

Най-после реши — да става каквото ще става. Връщане назад нямаше. Уил щеше да я настигне. Знаеше къде да я търси. С изопнато лице, напрегната до крайност започна да се спуска надолу. Стръмната пътека криволичеше и се губеше в мрака. Амбърли имаше чувството, че спускането продължи цяла вечност. Залавяше се за някакви

стърчащи корени, промушваше се под запречили пътя ѝ клони, докато най-накрая стигна дъното на тъмната пропаст.

Спря за миг да си почине. Глезенът ѝ се беше подул и вече изобщо не можеше да стъпва на него. Здравият ѝ крак се беше схванал от усилието и нямаше да издържи още дълго. Изтри потта, която се стичаше от челото ѝ, и облиза с език изсъхналите си устни. Искаше ѝ се да почине малко, но отново усети смразяващия хлад. Същевременно, което се опитваше да я убие, я беше последвало тук, в Дупката! Сърцето ѝ лудо заби. Направи отчаяно усилие, надигна се и тръгна. Вървеше, накъдето ѝ видят очите, и имаше чувството, че се движи в омагьосан кръг. Стисна зъби. Нямаше да се даде така лесно. Насочи мисълта си към Уил. Това ѝ даде сили. Той ѝ бе казал, че ще се върне за нея. Спомняше си погледа, който ѝ отправи, преди да тръгне — напрегнат и в същото време необичайно ласкав, някак учуден... Не, съдбата не можеше да ги раздели точно сега.

Нямаше повече сили. Отпусна се на лакти, зарови лице във влажната земя и тихичко проплака. Не ѝ оставаше друго, освен да чака края си, а той всеки миг щеше да дойде. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Затвори очи. След миг вече спеше.

Нечии пръстчета, тънички като клечки, я вдигнаха и я понесоха като в люлка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Южнякът и Еретрия препускаха така лудо, че вятърът свистеше в ушите им, а копринените им ризи се развяваха. Яздеха в непрогледния мрак, доверили се изцяло на усета и късмета си.

Почти не разговаряха, но знаеха, че всяка минута можеше да се окаже съдбоносна. Амбърли го чакаше — сама и безпомощна. Въпросът беше кой щеше да стигне до нея пръв — те или Косача? Ако нещо се случеше с момичето, Уил никога нямаше да си го прости. Рискувал бе да я остави сама и сега в съзнанието му изплуваха единствено разкъсаните, обезобразени от Косача тела.

Еретрия бе тръгнала с него, въпреки че можеше да постъпи друго. Сега, след смъртта на Цефело, бе напълно свободна, а Дупката едва ли бе най-привлекателното и гостоприемно място на света... Но тя дори за миг не си помисли да се отдели от Уил. Вярваше, че би могла да му бъде полезна, и за нищо на света не искаше да ги изостави. А освен всичко друго той все така неудържимо я привличаше. Затова го последва без колебание.

Уил Омсфорд яздеше като обладан от бяс. В този миг го вълнуваше единствено спасението на Амбърли. Собствената му безопасност изобщо не го интересуваше.

Така се беше засилил, че ако Еретрия не му беше извикала да спре, щеше да отмине отклонението и вместо на юг да продължи на изток към планините.

Еретрия, която познаваше тези земи, препусна напред. Тя се ориентираше в мрака като котка, а и конете бяха превъзходни, обучени от най-добрите цигански ездачи.

Най-после излязоха от гората и се озоваха на ръба на Дупката. Дръпнаха рязко юздите — черната яма зейна току пред краката им. Обгръщаше ги гробна тишина. Уил се втурна да търси храста, под който бе оставил Амбърли. Откри го бързо, но момичето беше изчезнало! За миг затвори очи, обхванат от паника.

— Къде е тя? — чу зад гърба си гласа на Еретрия.

— Не знам — прошепна. — Няма я...

— Сигурен ли си, че тук я остави?

Той не отговори. Опитваше се Да събере мислите си. Какво би могло да се случи? Ако Амбърли бе побягнала сама, накъде би могла да тръгне? Би се опитала да стигне до Зъбеца... А ако Косача я беше отвлякъл? В такъв случай би оказала съпротива или поне би оставила някакъв знак... А Уил не виждаше следи от борба. Това му вдъхна известна надежда.

Пое си дълбоко дъх и продължи да размишлява. Кое би могло да я накара да побегне в състоянието, в което я беше оставил? Косача или пък някой от тайнствените обитатели на Дупката? Уил прехапа устни. Как би могъл да я открие в този мрак? Дали не беше по-добре да изчакаат до сутринта? Или щеше да бъде късно?

А може би точно сега беше моментът да използва камъните на елфите...

Посегна към кесията, когато Еретрия изведнъж сграбчи ръката му. Уил едва не подскочи.

— Лечителю! — прошепна момичето. — Струва ми се, че там има някой...

Уил проследи погледа ѝ и наистина забеляза някаква сянка. Затаил дъх, изсипа в шепата си камъните на елфите. А Еретрия светкавично измъкна от ботуша си кама. — Само без паника! — разнесе се познат глас. Южнякът и Еретрия се спогледаха и в същия миг в краката им завъртя опашка Пират, а по пътеката се приближи старият Хийбъл с лък на рамо и затъкнал нож на кръста си.

— Вижте на какво ме направихте! — изръмжа той и посочи дрехите си, които бяха целите в кал. — Вие с всички ли сте да препускате така?! Цяло чудо е, че още не сте си строшили главите!

Обърна се към Еретрия и продължи все така троснато:

— Ами ти, какво търсиш тук? Къде е елфата? Само не ми казвайте, че онова нещо я е пипнало!

— Косача ли имаш предвид? — настръхна Уил.

— Не знам как се нарича. Рано тази сутрин ми направи посещение, но забрави да се представи — отвърна старецът. — Струва ми се, че търсеше вас... Не го видях отблизо и май не съм изпуснал...

— Дори си имал късмет — кимна Уил. — Същото обаче не може да се каже за Цефело...

— Знаех си, че Цефело ще свърши така — поклати глава Хийбъл. — А къде е момичето?

— И ние не знаем — отвърна Уил. — Бях си забравил нещо при Цефело и се налагаше да се върна, а Амбърли си беше изкълчила крака и не можеше да ходи, затова я оставих тук в храстите. По пътя попаднах на Еретрия или по-скоро тя ме намери. Когато стигнахме фургона на Цефело, видяхме, че всички са избити и побързахме насам, но Амбърли вече я нямаше. Не мога да разбера какво се е случило...

— Лечителю, онова нещо е наистина опасно... — поклати глава старецът.

— Намерил на кого да го каже — промърмори Еретрия. — Какво ще правим сега, Уил?

— Преди всичко трябва да открием Амбърли.

— Покажи ми точно къде я остави — намеси се Хийбъл.

Уил тръгна към храстите, следван от стареца и Еретрия. Хийбъл клекна и тихо заговори на кучето. Животното впери предан поглед в него и завъртя опашка. После подуши тревата, застана на самия край на Дупката и изджавка.

— Тя е вътре! — възкликна старецът.

Пират изведнъж изръмжа и подви опашка.

— Косача е тръгнал след нея! — тревожно поясни Хийбъл.

— Значи, трябва да я открием преди него! — скочи Уил.

— Почакай, синко — спря го старецът. — Наясно ли си, че слизаш в царството на двете вещици? Момичето и преследвачът му по всяка, вероятност са техни пленници. Ако са все още живи...

Уил пребледня.

— Искаш да кажеш, че вещиците биха се опитали да ги унищожат?

— Незабавно. Поне него. Момичето може би е още живо...

— Ще слеза, каквото и да става — заяви Уил, обзет от мрачна — решителност.

— Амбърли има нужда от мен. А ти... — той се обърна към Еретрия, но девойката го прекъсна.

— Спести си думите, Лечителю. Идвам с теб.

— Този път няма да се опитвам да ви спра — промърмори старецът. — Но и аз ще дойда с вас.

— Ти пък защо? По-добре се връщай. Няма смисъл да се излагаш на опасност заради нас. Нали сам каза, че...

— Казал съм, каквото съм казал — махна с ръка Хийбъл. — Защо пък да не дойда? Няма да векувам... Достатъчно съм си поживял. Пък и... ми се ще да видя какво е там, долу. Още преди време се бях зарекъл, че един ден ще разбера, но все отлагах... Като млад бях по-предпазлив, сега нямам какво да губя. Но ако не бяхте вие, кой знае дали щях да се реша. Докато разбера, че не мога да ви разубедея, самият аз се запалих. Щом като вие сте готови да преодолеете страха си, какво остава за мен, старата торба кокали? Така че, не почвайте на свой ред да ме увещавате. Аз вече съм се прежалил. Разбрах го още когато мина оня неканен гост и установих, че съм бил на косъм от смъртта... Виж, за вас ще ми е жал — още сте толкова млади. Рекох си — защо да не им помогна? Свършен човек съм аз, но поне да знам, че съм бил полезен някому... Пък и... Маленро току-виж си ме спомнила — той въздъхна и подсвирна на кучето: — Хайде, Пират! Търси, момчето ми, търси! — И като се обърна към южняка и момичето и им намигна, подхвърли: — Няма опасност да се изгубим, Маленро бързо-бързо ще ни намери.

„Дано в такъв случай да е открила и Амбърли“, помисли си Уил.

Когато Амбърли се събуди, отвсякъде я обгръщаше мрак. Странните твари, които я бяха понесли нанякъде, не се виждаха, но сухите им възлести пръстчета все така бяха вкопчени в нея. Тя потръпна и първата ѝ мисъл бе да се опита да се отскубне, но после реши, че ще е най-добре да продължи да се преструва на заспала и здраво стисна очи.

Нямаше представа колко време е спала. Във всеки случай утрото още не беше настъпило. А дали пък не беше изминало цяло денонощие? Само в едно беше сигурна — че не я е взело в плен съществуването, което я преследваше. То би я убило на място, изобщо нямаше да се церемони с нея. Но кой тогава? Може би... някоя от вещиците?

Кой знае защо, при тази мисъл дори ѝ олекна. Всичко друго бе за предпочитане пред онова злокобно, невидимо присъствие, от което косите ѝ настръхваха. Помъчи се да разбере къде се намира. Миришеше на гора и над главата ѝ шумоляха листа, но всичко тънеше в мрак. Опита се поне да долови някакъв звук.

Нищо, освен някакво странно шумолене, сякаш пукаха сухи съчки. Звукът идваше отстрани и изотдолу — вероятно го издаваха съществата, които я носеха.

Минутите си течаха. Опитва се да си представи как би се чувствал Уил на нейно място, какво би се опитал да направи. Като начало си позволи да се раздвижи — все едно се размърдва в съня си. Откри, че пръстчетата я държаха много здраво.

Изведнъж до слуха ѝ достигна звукът на буйно течаща вода. Свеж дъх, примесен с аромат на диви цветя, разхлаждаше въздуха. Минаваха покрай горски поток, разбра Амбърли. После отдолу изскърца дървено мостче, издрънкаха вериги, прокълтяха удари по масивна желязна врата и накрая, когато вратата се затвори с трясък, Амбърли разбра, че се намира в тясно, затворено от всички страни пространство — нещо като малък вътрешен двор. Пръстчетата нямаха никакво намерение да я пускат — трябваше да се бори, за да се изтръгне от тях, а не знаеше дали ще има сили. Пък и... къде щеше да отиде?

В мрака изскърца още някаква врата, лъхна я мирис на влага и я прониза хлад. Понесоха я по някакви безкрайни коридори. Имаше чувството, че се намира под земята.

Изведнъж вдъхна още някакъв мирис — тежък, сладникав, упойващ. Главата ѝ се замая.

Най-после в дъното на един от коридорите се появи светлина. Лееше се изотгоре — толкова ярка, че Амбърли чак замижа. Понесоха я по някакви вити стълби и най-накрая клатушкането спря.

Тайнствените човечета я оставиха да лежи на нещо малко и се изнизиха през вратата. Амбърли се надигна на лакти и успя да ги зърне, преди да изчезнат. Наистина бяха клечковци, най-странните същества, които беше виждала някога.

Стигнал дъното на Дупката, Уил спря и се огледа. Беше толкова тъмно, че не виждаше и на педя от носа си. Вероятността да се изгубят, преди да са открили Амбърли, беше голяма, но Хийбъл намери изход от ситуацията. Той измъкна едно въже от бездънната си торба и тримата продължиха напред, вързани през кръста. Пират ги водеше.

Уил имаше чувството, че вървят от часове. Придвижваха се бавно, почти пипнешком, препъваха се и се провираха между храстите.

Почти не разговаряха, за да не вдигат излишен шум. Косача всеки миг можеше да изскочи отнякъде. Уил не беше на себе си от тревога.

Амбърли не излизаше от мислите му. Щом той изпитваше страх, то как ли се чувстваше тя, сама и беззащитна? Упрекваше се, че я е оставил, въпреки че не би могъл да постъпи другояче.

В този момент самият той се чувстваше някак безпомощен, въпреки че ръката му стискаше кесията с камъните на елфите. Дори в тях вече не можеше да бъде сигурен — не знаеше дали ще успее да ги използва при нужда...

И както крачеше, навел глава, разкъсван от догадки, едва не събори Хийбъл, който изведнъж беше спрял като закован. Еретрия на свой ред се блъсна в него и тримата се скупчиха, затаили дъх, наострили уши. Пират се въртеше в краката им и неспокойно риеше земята.

— Открил е следите на момичето — прошепна старецът. — Тя е пленница на Маленро. Косача сякаш е потънал вдън земя. Странно...

— Какво ще правим сега? — нетърпеливо попита Уил.

— Как какво? Продължаваме! Хайде, Пират! Търси, момчето ми! Кучето се втурна напред.

Развиделяваше се и придвижването стана по-лесно. Изведнъж на пътя им се изпречи едно необикновено създание, сякаш оживяла купчина сухи пръчки. Стъписано не по-малко от тях, то се шмугна в храстите.

— Това е работа само на Маленро... — поклати глава Хийбъл. — Бързо, след него!

След малко от гората изскочиха и други клечковци — смешни създания, които припряно се щураха насам-натам с тихичко шумолене. В същото време една висока мрачна кула изникна пред тях като изпод земята. Каменните ѝ стени бяха обрасли с бръшлян и диви лози, а в рова, който я обграждаше, течеше буен поток. Подвижният мост беше спуснат и веригите от двете му страни се поклащаха. На това място гората беше най-гъста, вековните дъбове сплитаха клони над главите им и пътеката гънеше в сянка.

Човечето, което следваха, се заклатушка по моста. Хийбъл незабавно закуцука след него. Южнякът и момичето след моментно колебание също се отправиха натам, защото някъде зад стените на тази зловеща крепост беше затворена Амбърли.

След малко се изправиха пред стените на кулата и докато тя се отваряше със скърцане, възженият мост, по който бяха минали, започна да се вдига.

Сега вече връщане назад нямаше. Уил стисна по-здраво кесията с камъните на елфите и последва странния си водач.

Скупчиха се в някакво тъмно преддверие. Зад гърба им вратата хлопна и ключът се превъртя — Изведнъж отгоре, над главите им, заструи млечнобяла светлина. Клечковците бяха образували плътен обръч около тях.

В един миг обръчът се разкъса и в кръга светлина се изправи висока жена с черна мантия.

— Маленро — прошепна Хийбъл и Уил усети, че го побиват ледени тръпки.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Течеше втория ден от битката за Арбърлън. Много жертви дадоха елфите през този ден, но показаха и невиждан героизъм. А демоните прииждаха отвсякъде на неизброими пълчища и призори атакуваха града. Черните талази се втурнаха към стените на Елфич със смразяващ кръвта вой и всеки миг щяха да пометат редиците на защитниците и да нахлуят в крепостта.

Ако не беше Андер Елеседил — героят на този ден. Оставил всяка нерешителност и колебание, той най-послед застана начело на своята армия и в един съдбоносен момент показа, че е истински достоен за мястото на крал и главнокомандващ. Под неговото вещо ръководство волнонаемници, елфи, джуджета и троли се сражаваха рамо до рамо — нещо невиждано до този момент. А този, който ги накара да захвърлят всяко съмнение и непрестанно разпалваше у тях волята за победа, бе самият Андер.

През този ден той сякаш бе навсякъде — решителен, бърз, неустрашим, Ту горе на бойниците, ту долу при портите на Елфич, но все там, където битката беше най-жестока Издигнал жезъла на Елкрис, се изплъзваше от преследвачите си като по чудо и отново размахваше меч. Защитниците го срещаша с грейнали очи и въодушевени възгласи. Той повдигаше духа им, срещаше опасността в лицето и успяваше да я отблъсне. Разчистваше пътя си с меч и главите на демоните хвърчаха като зелки.

Онези, които го познаваха като кротък и сдържан, не вярваха на очите си. Никой не беше подозирал, че принцът притежава такъв кураж, че е в състояние да пали тълпите и да докарва врага до панически бяг. Старият крал и Аланон със своя магически огън го следваха неотлъчно, но Андер беше този, от който зависеше изхода на сражението до последния миг. Той се явяваше, когато всичко изглеждаше загубено, и нито веднъж през този ден не позволи на демоните да вземат надмощие.

Но с падането на нощта демоните атакуваха още веднъж, решени на всичко. Първата им работа беше да угасят факлите в подножието на

Елфич и да нахлуят в крепостта под прикритието на непрогледния мрак. Този път защитниците не удържаха на напора.

Един от черните рояци достигна чак до Градината на Живота, вмъкна се вътре и се насочи право към омразното дърво, виновник за хилядолетния им затвор. Но тук обезумелите от ярост демони се натъкнаха на копията на Черната стража и до един намериха смъртта си.

В другия край на Каролан отряд демони беше успял да избегне заложените от джуджетата капани, да заобиколи зорко охраняваната Градина на Живота и сега напредваше към спящия град. Но един от патрулите на джуджетата ги забеляза да се промъкват покрай стените и оградите и ги приклеци в смъртна схватка, от която нито един от демоните не успя да се измъкне.

До зори успяха да отблъснат атаката на демоните. Но долу, в подножието на Елфич, зловещите отряди се групираха отново и нападнаха почти веднага. Стрелците и копиеносците нямаха време да отдъхнат нито миг.

Четири от седемте нива на укреплението бяха вече в ръцете на демоните. Елфите непрекъснато губеха позиции въпреки смелите ходове на Андер и останалите военачалници. Моментът беше решаващ. Демоните се готвеха да разбият петата порта и сигурно щяха да успеят, ако в този миг горе на стената не се беше появил Аланон. Той застана с разперени ръце, вперил поглед в налитащите талази, и след малко надолу захвърчаха сините огнени кълба, изпепеляващи всичко, което се изпречеше на пътя им. Стъписани, демоните отстъпиха.

Битката за петата порта продължи цяла сутрин. До пладне портата не издържа на напъна; разхвърчаха се греди и метални панти и демоните нахлуха. В предните им редици бяха две грамадни страшилища, които разпръсваха защитниците като пилци. Отряд скални троли се притече на помощ на елфите, но напразно.

Принц Андер и баща му също препуснаха към мястото на пробива, но изведнъж конят на Ивънтайн рухна с предсмъртен стон и старият крал се свлече от седлото. Демоните го видяха да пада, нададоха победоносен вой и се спуснаха към него, но Стий Джанс ги изпревари и препречи пътя им с извадена сабя. Ивънтайн се надигна,

като се олюляваше. Гвардейците притичаха, подкрепиха го и го отведоха на безопасно място.

Двете страшилища, които предвождаха демоните, правеха всичко наоколо си на пух и прах. Андер се опита да ги спре, като издигна жезъла на Елкрис, но дори неговата сила този път не беше достатъчна. А Стий Джанс беше твърде далеч, за да му се притече на помощ, още повече че той самият беше обкръжен от всички страни.

Андер реши, че е дошъл краят му, но в този миг Аланон рязко изсвири и повика при себе си Дейн. После, без дума да обели, хвана юздите на Танцър, метна се на гърба на гигантската птица и се спусна надолу, право сред тълпата демони, обградили Андер. Чудовищата се разпръснаха с грозен крясък. От пръстите на друида изригна синкав пламък и преди демоните да се съвземат от объркването си, Аланон издърпа при себе си на гърба на птицата смаяния принц. В следващия миг Танцър се стрелна нагоре, към стените на шестата порта. До ушите на Аланон и принца достигна яростният вой на демоните.

Нашествениците насочиха цялото си внимание към шестата порта, но точно когато се бяха скупчили в основата ѝ, капанът, заложен от джуджетата сапъори, се задейства. Демоните с гръм и трясък се провалиха сякаш вдън земя.

Когато облакът прах най-после се слегна, от шестата порта и каменната площадка бяха останали само развалини, под които лежах погребани стотици демони. По чудо оцелелите, изгубили ума и дума, побягнаха към горите в подножието на Каролан. През този ден демоните повече не подновиха атаката.

Ивънтайн беше отнесен в покоите си. Този път старият крал не беше пострадал сериозно, верният Гейл проми раните му и постоя до леглото му, а после, когато Ивънтайн притвори очи, излезе на пръсти от стаята и остави Дардан и Роу на пост пред вратата.

Но кралят не спеше. Тревогата и мрачните мисли прогонваха съня му. Имаше чувството, че битката е изгубена. Усилията им пропадаха, а жертвите, чийто брой непрекъснато растеше, щяха да се окажат напразни. Още ден-два и демоните щяха да превземат крепостта. Това е краят, повтаряше си, това е краят. Елфите направиха всичко, което беше по силите им, но просто нямаха късмет...

А как тогава навремето прадедите му бяха успели да подчинят и затворят злото, да го натикат вдън земя?! С какво той, Ивънтайн

Елеседил, им отстъпваше, та не бе успял да опази хилядолетната уредба на света? Какво щеше да остави той иа бъдещите поколения — спомена за един слаб владетел, неспособен да попречи на хаоса и разрухата... И щеше ли изобщо да има бъдни поколения?

Сърцето му се сви. Той носеше отговорност за всичко, каквото и да се случеше. Вината щеше да бъде единствено и само негова! Гневно прехапа устни. Нима му предстоеше да изпие горчивата чаша до дъно?! С какво я беше заслужил? Не милееше ли достатъчно за своя народ, не правеше ли каквото беше по силите му?! Воля ли не му достигаше, мъдрост ли?! Какво, за Бога, какво?! Или просто съдбата по някаква горчива ирония му отнемаше всичко — Арион, първородния, любимия син; Кейл Пинданон — верния стар другар, а сега — кралството... Земите на елфите щяха да бъдат опустошени, а той не можеше да го предотврати.

При тази мисъл се надигна от леглото и рязко отметна завивките. Щеше му се да заблъска главата си в стената от безсилие.

И изведнъж се сепна. Амбърли! Увлечен от вихъра на битката, съвсем беше забравил за нея!

Аланон му беше казал, че е жива, че възлага големи надежди на нея, но сърцето на стария крал се свиваше от тревога. Той се опасяваше от най-лошото, не можеше да се отърве от усещането, че губи всички, които обича; че е изправен пред нерадостната участ да надживее собственото си потомство... Лека-полека губеше почва под краката си, имаше чувството, че смисълът на живота му се изплъзва и все повече се убеждаваше, че има нещо сбъркано и несправедливо в този свят, нещо, с което, докато беше жив, нямаше да се примири.

Отпусна се на възглавницата и затвори очи. Къде ли беше сега Амбърли? Трябваше да разбере и ако може, да се опита да ѝ помогне. Заспа с мисълта за нея.

Отвори очи със съзнанието, че нещо го е накарало да се събуди. Ослуша се, но не чу нищо. От прозореца се лееше бледа лунна светлина.

Изведнъж долови странния звук, който го беше стреснал в съня му. Беше нещо, подобно на кратко забавено хриптене. Идваше от преддверието, където пазеха Дардан и Роу. Надигна се и почака, но звукът не се повтори отново и всичко потъна в мълчание.

С бавни несигурни крачки Ивънтайн тръгна към вратата. Беше още твърде слаб, но трябваше да разбере какво става. Изведнъж вратата на спалнята му се откряна безшумно и през процепа нахлу светлина. Кралят замръзна на мястото си. Към него с дебнеща походка и светнали като на котка очи се приближаваше Манкс. От муцуната му капеше кръв.

Кралят разтърка очи с чувството, че сънува кошмар. Не сънуваше. Лапите на кучето оставяха по пода кървави следи.

После, с един скок, Манкс се намери пред него, готов да заби нокти в гърлото му. Но Ивънтайн се оказа по-бърз. Дръпна завивката от леглото си и я метна върху главата на кучето. Спечели няколко мига, за да стигне до вратата. Хлопна я след себе си и си пое дъх едва когато чу, че резето щракна.

В следващия миг се препъна в безжизненото тяло на Роу. Обля го студена пот. Какво, за Бога, беше накарало Манкс да освирепее така?... Изведнъж се сепна. Разбира се! Това изобщо не беше Манкс. Някакъв демон се беше вселил в тялото на вярното куче. Как не се беше сетил още когато забеляза промяната. При входната врата се натъкна на Дардан, прострян по очи в локва кръв.

И точно тогава вратата на спалнята му се отвори с трясък. Съществуването бе успяло да се измъкне и отново се спусна към него. Ивънтайн дръпна вратата, но тя се оказа заключена. Обзе го смъртен страх. Собственият му дом се бе оказал негов капан. Дори да извикаше за помощ, нямаше кой да го чуе. Беше съвсем сам с освирепелия звяр.

Всичко си идваше на мястото с ужасяваща яснота. Ето кой беше шпионинът, вмъкнал се в къщата му. Ето кой издаваше всичките им тайни планове. Косата му настръхна при мисълта, че демонът бе чул всичко и за Амбърли!

В този миг звярът се нахвърли върху него. „Всичко е свършено“ помисли си Ивънтайн и го обхвана отчаяна решителност. На няколко крачки от него лежеше мечът на Дардан. Само ако успееше да го достигне...

Не успя. Острите нокти се забиха в главата му и Ивънтайн пална назад, а чудовището се вкопчи в него. Пронизан от болка, кралят все пак успя да го отблъсне, с неподозирана пъргавина грабна меча на Дардан и скочи на крака.

В първия миг отстъпи поразен. Демонът изведнъж бе приел истинския си образ — жилаво, гладко, черно като въглен тяло и кървава усмивка на хищник. Неузнаваемия, защото това бе самият той, се възползва от моментното объркване на Ивънтайн, и замахна с лапа. Острите му нокти раздраха крака на стария крал. Той залитна и от бедрото му шурна кръв.

Демонът грозно изсъска и отново замахна. Очите му светеха от възбуда. Ивънтайн реши да рискува и се свлече на каменния под. Оставил всяка предпазливост, демонът се надвеси над него да го довърши и в същия миг кралят замахна с меч. Неузнаваемият изрева от ярост и болка.

Добър удар, помисли си Ивънтайн, но усещаше, че вече губи сили. Нямахше да издържи още дълго.

Неузнаваемия впи нокти в гърлото му преди кралят да успее да се предпази. Ивънтайн рухна с тих стон.

В същия миг някой заблъска вратата и Неузнаваемия рязко се извърна, кралят се надигна и с последни сили заби меч в гърлото му.

Когато принц Андер най-после успя да разбие вратата, двубоят беше свършил. Баща му и демонът лежаха бездиханни.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тя беше по-висока от Аланон и бледа като самата смърт, с дълги снежнобели коси — имаше изящни черти и нежна, почти прозрачна кожа. Времето сякаш изобщо не я беше докоснало — нищо не беше отнело от изключителната ѝ, сякаш неземна хубост, от която те побнпаха тръпки, В мига на нейното появяване клечковците се разпръснаха като подгонени от вятъра листа. Тя изобщо не ги удостои с поглед. Странните ѝ теменужени очи бяха приковани в тримата неканени гости, нарушили покоя ѝ.

— Маленро! — дрезгаво прошепна Хийбъл в настъпилата тишина.

Тя се спря, без едно мускулче да трепне на красивото ѝ лице. Все така не откъсваше поглед от тях и У ил против волята си започна да трепери.

— Да, аз съм Маленро. — Сякаш леден вятър повя към тях. — А вие кои сте и защо сте тук? Никой не посмя да ѝ отговори и тя продължи:

— Не знаехте ли, че Дупката е мое владение, територия, в която никой не бива да пристъпва, а нарушилият забраната не излиза оттук? Ако ми хареса, остава завинаги при мен, ако ли не... Тя помълча и погледът ѝ се спря на Хийбъл. — Кой си ти, старче? Какво търсиш тук?

— Теб... Маленро... — прошепна Хийбъл едва чуто, — Имам нещо за теб и исках да ти го дам...

— Така ли? И какво е то? — Тя протегна ръка.

Хийбъл измъкна от торбата, праметната през рамото му, изящна дъбова статуетка. Това беше самата Маленро, нейното миниатюрно подобие.

— Майсторска изработка... — кимна белокосата дама без следа от усмивка.

— Това си ти — осмели се да забележи старецът. Изразът ѝ на студена чувственост изобщо не се промени.

— Сега те познах — изгледа го от главата до петите тя. — Доста си се променил... Тогава ти подарих живота — искаше ми се да си поприказвам с някого...

— А аз — прошепна Хийбъл — през всичките тези години не съм те забравял...

Пират жално, предупредително изскимтя в краката му, но старецът, вперил поглед в очите на Маленро, бе сляп и глух за всичко наоколо.

— Глупава прищявка от моя страна — замислено продължи Маленро. Нещо в гласа и накара Уил да настръхне.

Вещината насочи вниманието см към Еретрия, която трепереше като лист.

— А ти, хубавице? Какво си ми донесла?

— Аз... аз нищо... — прошепна момичето, но Маленро изведнъж я прекъсна с властен глас и посочи към Уил:

— За него ли си се загрижила? На него май друга му е в ума... Я ми кажи, случайно да не си дошъл да търсиш една малка елфа?

Уил кимна.

— У теб ли е магията? — строго присви очи тя.

— Магия ли?

— Добре ме чу. Хайде, покажи ми я.

Уил не посмя да не се подчини на този хладен настойчив глас. Изсипа камъните в шепата си и те засияха. Маленро посегна към тях.

— Сините камъни на елфите... — прошепна. — Подаряваш ли ми ги?

Уил прехапа устни. Смразяващият ѝ поглед не вещаеше нищо добро.

— Уисп! — тихо повика вещицата.

Някакво дребно космато създание със сбръчкано личице изникна като изпод земята и впери предан поглед в господарката си.

— Уисп е тук! Какво ще нареди лейди?

Тя безмълвно му подаде дървената фигурка и се приближи към Хийбъл.

— Какво да те правя, старче?

Хийбъл я гледаше все така прехласнат, но гласът му вече не трепереше. Каза само:

— В ръцете ти съм, Маленро.

Усмивката ѝ беше смразяваща.

— Реших... Ще те оставя тук...

— Както искаш — кимна старецът. — Но тях ги остави да си идат, моля те. И... ако можеш, помогни им.

Тя се изсмя.

— А ти самият готов ли си да им помогнеш?

— Аз направих всичко, което можах. — Той издържа погледа ѝ. — Сега е твой ред. Само ти си в състояние да им помогнеш.

— Нима!? — вдигна вежди тя. — Мисля, че грешиш. Ти също би могъл... Нали са ти приятели?

Старецът кимна.

Уил и Еретрия се спогледаха, осенени от някакво злоещо предчувствие.

Хийбъл също бе усетил опасността, но не изглеждаше уплашен:

— Приятели са ми — потвърди. — И бих искал да им помогна.

— Е, щом толкова искаш... — разпери ръце Маленро. Тънките ѝ хладни пръсти докоснаха лицето му. Свит в краката на стареца, Пират глухо изръмжа. И в следващия миг пред смаяните ужасени погледи на южняка и момичето, Хийбъл и кучето му се превърнаха в миниатюрни дървени статуи.

— Е, старче, това беше моят подарък за теб! — звънна хладният смях на Маленро. — Получи, каквото търсеше!

Тя връчи дървените фигурки на Уил и се обърна към Еретрия:

— Ами с теб, красавице, какво да правя?

Тя протегна восьнобялата си ръка. Еретрия се свлече на колене и вдигна нагоре обляното си в сълзи лице. Маленро поклати глава и попита Уил:

— От нея ще стане хубава статуетка, не смяташ ли? От малката елфа — също. Колекцията ми ще се сдобие с две истински находки... Освен ако, разбира се, не решиш да ми дадеш камъните на елфите — доброволно и от сърце. Както знаеш, иначе няма да ми свършат работа... Помисли си какво предпочиташ. Хубаво си помисли. Тя се надвеси над него и продължи:

— Сестра ми Мораг ще се пръсне от завист. Най-после аз ще имам надмощие над нея. Ще бъде принудена да признае превъзходството ми веднъж завинаги. Тя ще ми служи, тази проклетница! О, дългоочакван миг!

Яростният ѝ глас отекваше в празната зала, но най-странното беше, че не помрачаваше студеното ѝ съвършенство. Уил Омсфорд усещаше, че по тялото му се стича ледена пот.

— Съдбата на стареца може да сполети и тези две прекрасни създания, които са ти толкова скъпи... А мога да им подаря живота... Всичко зависи от теб!

Изведнъж в залата се втурнаха няколко клечковци и се завъртяха около полите на господарката си. Тя се наведе към тях и след миг рязко се обърна към Уил:

— Доколкото разбирам, си вкарал демон в Дупката! Тази работа никак не ми харесва... Демонът трябва да бъде унищожен незабавно! Уисп — след мен!

Тя се устреми към вратата, като подхвърли през рамо:

— Дано си си отварял хубаво очите и ушите! Нямам време да се занимавам повече с теб! Чакам отговора ти! И излезе, като хлопна вратата.

Уил усети, че силите го напускат. До него Еретрия се свлече на пода, без да издаде нито звук.

Като насън си спомняше, че в тялото му се вкопчиха десетки дървени пръстчета и го понесоха нанякъде. Приспивното люшкане го накара да затвори очи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Уил...

Сякаш в просъница чу как някой прошепна името му... Гласът идваше от много далеч, едва бе успял да проникне през тъмните пластове на съня, да раздвижи дълбоките води на паметта му. Уил се размърда неспокойно.

— Как си, Уил?

Вече нямаше никакво съмнение — този глас принадлежеше на Амбърли. Южнякът се надигна на лакти и разтърка натежалите си клепачи.

— Уил?

Най-после я видя — беше се надвесила над него, а кестенявите ѝ къдрици я обгръщаха като плащ.

— Амбърли... — промърмори сънено и облекчено се притисна към нея. — Мислех, че повече никога няма да те видя...

— Аз пък си мислех, че повече никога няма да се събудиш. — прошепна тя. — Знаеш ли колко време мина, откак те донесоха?

Южнякът зарови глава в косите ѝ, щастливо усмихнат, вдъхна мириса ѝ. Изведнъж усети отново оня странен, упойващ аромат, който се носеше из въздуха. Ето кое го караше да спи непробудно! Изправи се и се озърна. Бяха затворени в нещо като килия — тясно помещение без прозорци, осветено от млечнобяла лампа. Откъм страната на решетките имаше врата с катинар. Стаята беше почти гола, като се изключат трите сламеника, металният леген и ведрото с вода на пода. На един от сламениците спеше Еретрия. Дишаше дълбоко и равномерно.

Уил отново се обърна към Амбърли. Случилото се лека-полека идваше в съзнанието му.

— Маленро причини ли ти нещо? — попита.

Амбърли поклати глава.

— Всъщност не... Тя почти не разговаря с мен. Клечковците ме донесоха тук и потънах в сън... После дойде тя и ми каза, че сте

слезли да ме търсите. Обеща да ви доведе при мен. Страх ме е от нея, Уил — тя е красива, но безпощадна — като някоя Снежна кралица...

— Тя е чудовище — поклати глава Уил. — А как те откри?

— Някой ме преследваше — не го виждах, но чувствах присъствието му, усещах леденото му дихание... — Тя пребледня само като си спомни за това, помълча и добави: — Тичах, докато останах без сили... Тогава запълзах... Накрая изобщо не можех да се помръдна, клечковците ме намериха и ме донесоха тук. Уил... кой ме преследваше? Тя ли?

— Не, Амбърли. Нашият стар приятел Косача.

Тя не се засмя, само още повече пребледня и попита:

— Значи сега той е тук, в Дупката?

Уил кимна.

— Да. Но Маленро вече е усетила присъствието му. Доколкото разбрах, тръгна да го търси. — Той се усмихна мрачно. — Да се надяваме, че ще се унищожат взаимно.

— А ти, как ме откри? — попита момичето.

И Уил ѝ разказа за всичко, което му се беше случило от мига, в който се разделиха. Накрая ѝ описа какво беше сполетяло стария Хийбъл.

— Горкичкият... — прошепна тя. В очите ѝ имаше сълзи. — Той съвсем не заслужаваше това. Тя му беше толкова скъпа...

— Не разбра ли, че не я е грижа за никого? — сви рамене Уил. — Човешкият живот е без значение за нея. Искаше само да ми демонстрира какво ще се случи с нас, ако не ѝ отстъпя доброволно камъните на елфите. — Но ти не смяташ да ѝ ги дадеш, нали? — Не — замислено отговори той. — Освен ако не се наложи. — Какво имаш предвид, Уил? — Може би това би ни спасило живота...

— Не знам, Уил... Мисля, че тя само те залъгва. Особено след онова, което ми разправи за Хийбъл...

— Може би си права. И аз имам същото чувство... Но току виж сме успели... — Той изведнъж сложи пръст на устните си. — Шшшт! Някой идва!

И действително нещо прошумоля в тъмния коридор и към решетките се приближи дребничкият Уисп.

— Нещо за ядене! — бодро съобщи и пъкна през процепа под вратата поднос с плодове.

Канеше се да си тръгне, когато Уил го спря.

— Уисп! Чакай малко! Искам да те питам нещо!

— Питай! — ухили се добродушното сбръчкано лице.

— Откога си тук, Уисп?

— Отдавна, много отдавна. Уисп служи вярно...

— И теб ли те е направила Маленро — също като клечковците?

— О, не — засмя се Уисп. — Аз съм елф, като вас...

Уил го зяпна изумен:

— Никак не ни приличаш.

— Лейди разхубавила Уисп — гордо обясни дребосъкът. — Той посочи към Еретрия и умилено прошепна: — Тя също много хубава... По-хубава не виждал...

— А какво знаеш за Мораг? — прекъсна го Уил.

— Злата Мораг? — Лицето на Уисп се сбръчи в гримаса. — Лейди и страшната Мораг — сестри. Мораг далеч оттук, на изток. Тя също има клечковци, но няма Уисп.

— А двете сестри излизат ли понякога от Дупката?

— Не. Никога.

— Защо?

— Магията — тук.

Уил поклати глава. Трябваше да го предположи. Силата на двете сестри си имаше граници. Маленро не би ги преследвала във от Дупката. Стига да успееш да се измъкнат...

— Защо се мразят толкова двете сестри? — продължи да разпитва.

— Заради мъж — с готовност отвърна Уисп. — Красив мъж. И двете много го обичали, а после... — той разпери ръце, — после — край! Свършено било с него. Не могли да разделят и убили. Мораг — убила.

А може би — Маленро, помисли си Уил, но на глас каза само:

— А ти понякога излизаш ли от тази кула, Уисп?

— Уисп служи вярно... — бе многозначителният, гордо произнесен отговор. Уил го прие като „да“.

— А ходил ли си до Зъбеца?

— Да... Там е Хранилището.

Уил чак се задъха. Дватамата с Амбърли се спогледаха и той каза, като снижи гласа си до шепот:

— Всички онези тунели, а, Уисп? Направо да ти се замае главата... — Уисп знае пътя — гордо поклати глава дребничкият елф.

— Така ли? Да не би да си виждал и вратата от нечупливо стъкло?

— Стъкло ли?! Ха-ха. Уисп знае. Уисп служи вярно. Отговорът озадачи Уил, но в това време Уисп посочи някъде зад гърба им и възбудено запляска с ръце: — Тя става, виж, виж, тя става! Здравей, хубавице, здравей! Южнякът и момичето се обърнаха и видяха, че Еретрия се пробужда. Тя тръсна глава, отметна черните къдрици и се огледа учудено. Като видя Уил, понечи да каже нещо, но той сложи пръст на устните си и я спря. Тя забеляза Уисп, клекнал до решетката, ухилен до ушите.

— Здравей, хубавице! — помахаше й Уисп.

— Здравей — тя му отправи най-ослепителната си усмивка.

— Дошъл съм да поговорим, хубавице. — Уисп сякаш напълно беше забравил за съществуването на Уил и Амбърли.

Еретрия сбърчи нос:

— На какво мирише тук? На тамян ли?

Уил кимна:

— Имам чувството, че затова сме така замаяни, като упоени.

Еретрия се обърна към дребосъка:

— Каква е тази странна миризма, Уисп?

Той сви рамене:

— Приятна миризма. Кара те да се отпуснеш, гони лошите мисли...

— Така значи — промърмори Еретрия и отново се усмихна лъчезарно. — А можеш ли да отвориш тази врата, Уисп?

— Уисп служи вярно, хубавице. Лейди знае.

— Къде е господарката ти сега? Тук, в кулата ли?

— Гони демона. Зъл, силен демон. Троши клечковците... — Уисп потръпна. — Но Лейди ще му види сметката. — Лицето му изведнъж се проясни. — Да ви покажа дървените фигурки, искате ли? В кутията са Старецът и кучето, Хубави като вас, много хубави.

Еретрия пребледня.

— Не, Уисп. Наистина няма нужда. По-добре да поговорим.

— Уисп готов, хубавице. Нека поговорим!

— Уисп — намеси се Уил, — знаеш ли къде държи господарката камъните на елфите?

— В кутията.

— А къде е тази кутия?

Уисп посочи разсеяно някъде надолу по коридора. Искаше да си продължи разговора с Еретрия и нищо друго не го интересуваше.

— Говори ми, хубавице! — помоли, докато я съзерцаваше унесено.

— Ще ми покажеш ли хубавите сини камъни, Уисп! — помоли момичето. — Ако знаеш как ми се иска да ги видя...

Уисп се озърна неспокойно.

— Уисп служи вярно. Лейди знае. Дървените фигурки също хубави. Не искаш ли да ги видиш?

— Не, Уисп, благодаря ти. Стой да си поговорим! Защо си се заврял в тази дупка?

— Тук мой дом. Лейди тук. Уисп ѝ служи.

Някъде горе в кулата звънна звънче и Уисп се надигна припряно.

— Лейди ме вика!

— Уисп! — повика го Уил. Дребосъкът се извърна.

— Господарката ти ще ни пусне ли да си вървим, ако ѝ оставим камъните на елфите?

— Дали ще пусне? — не разбра Уисп.

— Да, да — да се махнем оттук.

— О, не. Няма пусне. Останете тук. Дървени фигурки. Уисп обича. Тя — посочи Еретрия — за мен! Уисп ще си я пази много. Лейди чака. Поговорим пак. По-късно поговорим.

И той забърза нагоре по стълбите, като помахна на Еретрия.

— Уисп сигурно греша — замислено каза Уил накрая. — Маленро иска да притежава камъните на елфите повече от всичко друго... Нищо не ѝ пречи да ни обещае свободата.

— Колкото до обещанието... да, наистина нищо не ѝ пречи да го даде. Особено ако не смята да го изпълни... — забеляза Амбърли.

— Точно така — потвърди Еретрия. — Дървени фигурки. Уисп ни го каза много ясно.

— Успокойте се, все ще измислим нещо. — Уил опря глава на решетките.

— Имам една идея — тихо каза Еретрия.

Тя извади от гънките на десния си ботуш някаква метална кукичка, после от левия камата, която Уил вече беше виждал веднъж.

— Как ги е пропуснала Маленро?! — ахна Уил.

— Въобще не си е правила труда да ги търси — сви рамене момичето. — Беше прекалено заета с това да ни сплаши...

Тя се приближи до вратата и внимателно огледа ключалката.

— Какво смяташ да правиш? — попита я Уил.

— Да ни измъкна оттук... — Тя му показва металната кукичка. — Апашки ключ. Най-ценната вещ за всеки циганин. Където и да отидем, все току ни прибират на топло...

— Може би хората нямат причини да ви вярват... забеляза Амбърли.

— Е, хайде — насмешливо подхвърли Еретрия. Всички послъгваме понякога. И вие с братчето си не правите изключение.

— Чакай малко, Еретрия — прекъсна ги Уил — Добре, ще отключим килята, а после — какво?

— После — изчезваме, какво друго? Плюем си на петите и — да ни няма...

— Не, Еретрия — поклати глава Уил. — Не можем да си тръгнем, преди да сме свършили онова, за което сме дошли...

И като снижи гласа си до шепот, той най после и разказа кои са всъщност те и какво търсят тук долу. Искаше Еретрия да знае цялата истина, за да разбере колко е важна мисията им. И да помогне на Амбърли, ако нещо се случеше на него. Когато свърши, момичето го гледаше уплашено, невярващо.

— Какви ги говори той, малка елфо? Вярно ли е това, което току-що чух?

Амбърли само кимна.

— И възнамерявате да търсите Свещения огън? Амбърли само кимна.

— Ще ми покажеш ли семето? — някак неуверено попита Еретрия.

Амбърли извади от гънката на туниката си семето увито в бяла кърпичка. Изсипа го в шепата си — гладко, сребристойа, обло като сълза. Еретрия затаи дъх и сянката на съмнението изчезна от очите й.

— Уил Омсфорд, обещах, че ще те следвам, където и де отидеш. Не съм забравила обещанието си. Но все пак първо трябва да се

измъкнем оттук.

— А после — добави Уил, — да потърсим Уисп.

— За какво пък ни е той?

— Той знае къде са скрити камъните на елфите и как се стига до Хранилището, Дори твърди, че е влизал вътре... С негова помощ може и да успеем.

— Друг е въпросът дали ще иска да ни помогне — поклати глава Еретрия. — Както и да е, стига сме приказвали. Дръж под око стълбите!

И тя мушна металната кукичка в ключалката. Уил и Амбърли долепиха лица до решетките, целите в слух. Минутите, през които Еретрия се мъчеше, поднесена над ключалката, им се сториха безкрайни. По едно време Амбърли тихичко прошепна:

— Каквото и да се случи, не давай на Маленро камъните на елфите! Изобщо не се залъгвай... Хийбъл се остави да бъде заслепен от очарованието ѝ, от тайнственото вълшебство, което витае около нея, и... плати за това е живота си, Уил, тя е хладнокръвен злодей, всичко останало е само маска, привидност...

— Няма нужди да ми го казваш. Не съм Хийбъл.

— Не си, но твърде много се безпокоиш за мен и си готов да отстъпиш, чувствам го... Моля те, Уил, не сключвай сделки с нея, не се поддавай на увещанията ѝ! И не се страхувай за мен... моят собствен страх ми е напълно достатъчен!

— Какво искаш да кажеш, Амбърли? Ти изобщо страхлива, повярвай ми!

— Не, Уил — тъжно поклати глава Амбърли. — Страх ме е още от самото начало, изобщо не съм спирала да се страхувам — оттук тръгнаха всичките ми беди... С никого досега не съм го споделяла, защото не мисля, че някой би ме разбрал. Освен, може би, майка ми. Тя единствена ме познава... Но мисля, че все пак трябва да ти обясня защо напуснах Арбърлън — отдавна се опитвам да го сторя, а може и да нямам друга възможност...

— Амбърли!

— Изслушай ме, Уил! Когато Елкрис ме избра, мнозина смятаха, че изборът ѝ е странен и неподходящ. Аз самата се чудех защо се е спряла точно на мен. Не смятах, че го заслужавам. Може би единствен дядо не изпитваше никакви съмнения... И беше толкова горд. —

Гърлото ѝ се сви и тя продължи: — После разбрах, че действително има разлика между мен и останалите.

Избраници, но... тя не е в това, че съм жена. Още от първия ден Елкрис разговаряше с мен. С мен и с никой друг. Винаги, когато отивах при нея сама, тя ме викаше и започваше да ми говори. Усещах, че знача много за нея, и се гордеех с това... Тя ми откриваше тайни за земята и живите същества на нея, разказваше ми за зараждането на Живота, за хилядолетната история на Четирите земи... все неща, част от които дори не разбирах, но жадно ги поглъщах... Тя ме научи да ценя живота и да се грижа за запазването му... Тя ми предаде цялата си мъдрост, цялото си вълшебство. — Беше нещо изключително. В началото — После, започна да ме хваща страх. Имах чувството, че ще се загубя и ще изчезна — Вече не разбирах къде свършвам аз и къде започва тя — сякаш се бях разтворила в нея, разбираш ли, Уил? Изведнъж ми се стори, че тя се опитва да ме манипулира, че си играе с мен... Трябваше да се махна час по-скоро, ако исках да си остана аз. Така си мислех тогава...

Останалите Избраници забелязаха промяната у мен и като че ли започнаха да подозират нещо. Станаха предпазливи, избягваха ме, наблюдаваха ме отстрани... Чувствах се изолирана и... безкрайно сама. Някак не па мястото си. Беше ужасно. Аз пък от своя страна все повече странях от Елкрис. Мислех си, че тя е виновна за всичко, беше ме яд на нея и в същото време се укорявах за чувствата, които изпитвах, срамувах се от себе си.

Най-после реших, че причината е в мен, че изобщо не отговарям на изискванията и не съм достойна да бъда Избраник. Дори не съумях да оправдая надеждите на Елкрис... Всеки друг на мое място би бил на висота, не и аз... Дори не знам какво бе видяла в мен, но във всеки случай се бе спряла на възможно най-неподходящия човек...

И тогава си тръгнах. Сбогувах се с майка си и с дядо, но не им дадох никакви обяснения. Просто не можех. Дори сега не съм сигурна, че съм успяла... Но мисля, че майка ми разбра... Не и дядо. Разменихме си остри, горчиви думи. И въпреки че се заклетех да не забравям призиванието на елфите, където и да отида, да бъда близо до земята и да служа на живота, постъпката ми скандализира Арбърлън, а собственото ми семейство се срамуваше от мен.

След това... попаднах в Хейвънстед и всичко беше различно. Посрещнаха ме с открити сърца и не след дълго се почувствах като у дома си.

Но въпреки всичко — в очите й имаше сълзи — сега знам, че не биваше да тръгвам. Уплаших се от отговорността, загърбих задълженията си, разочаровах всички... Заради мен бяха избити останалите Избраници!

— Не е заради теб, престани да се самообвиняваш — кротко я прекъсна Уил. — Прекалено сурова си към себе си!

— Нима? Аз пък мисля, че досега съм била само страхлива и лекомислена! Крайно време е да погледна истината в очите и да нарека нещата с истинските им имена. Ако бях останала в Арбърлън, може би щях да разбера по-рано за опасността, надвиснала над кралството. Елкрис щеше да ме предупреди навреме и всичко нямаше така да се обърка... Не се опитвай да ме успокояваш, Уил, така ми се пада, но другите не заслужаваха да страдат заради мен... Всички тези жертви лежат на съвестта ми...

— А не ти ли е минавало през ум, Амбърли, че си останала жива тъкмо поради тази случайност? Ако не беше заминала, ти също щеше да бъдеш една от избитите Избраници...

Тя прехапа устни.

— Но аз не бих могла да предположа...

— Никой не би могъл... Никой не знае какво ще се случи, но може би, в края на краищата, става, каквото е писано да стане, не мислиш ли? Не се опитвам да те успокоявам, Амбърли, ще ти кажа само това — всеки друг на твоето място би се чувствал така и не би постъпил много по-различно. Най-важното е, че си останала вярна на себе си, затова не съжалявай за нищо. Всеки, който те познава като мен, би ти казал същото. Малко са хората, които притежават твоята сила на духа, въпреки че си само едно малко момиче. Затова престани да се тормозиш и се усмихни!

Тя му се усмихна плахо, през сълзи.

— Обичам те, Уил. Ти си истински приятел.

— Аз също много те обичам — той се наведе и я целуна по челото. — Искам да ми обещаеш нещо — помоли го Амбърли.

— Какво е то?

— Че ще бъдеш с мен до края. Че ще ми даваш кураж, както сега, че няма да ме оставиш да сбъркам от страх... каквото и да се случи. Обещавах ли ми?

Той се засмя.

— Обещавам.

Еретрия, наведена над ключалката, най-последно изпъшка победоносно и избърса потта от лицето си.

— Хайде, готово!

Втурнаха се към вратата. Сега им оставаше само да намерят Уисп.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Този път случайността им помогна Почти веднага чува по коридора забързаните му стъпки. Уисп едва не се сблъска с тях.

— Здравей, хубавице! Идвах да си поговорим.

Докато се усети, силните ръце на Уил го сграбчиха и го вдигнаха във въздуха. Дребосъкът отчаяно риташе с крака.

— Шшшшт! — изсъска Уил.

— Къде така? Защо? Не може... — проплака Уисп, преди да му запушат устата.

— Мълчи или ще ти откъсна врата като на пиле! — предупреди го Уил за всеки случай.

Уисп тихо проплака. Очите му още малко и щяха да изскочат от орбитите си. Южнякът го пусна на земята и поразхлаби малко хватката.

— Слушай внимателно, Уисп. Искам да си получа обратно камъните на елфите и ти трябва да ми помогнеш, разбираш ли?

— Уисп служи вярно! — прошепна дребосъкчето, останало почти без дъх. — Не може, не може!

— Къде са? Покажи ми кутията! — продължи Уил, все едно не го беше чул.

— Лейди знае! Уисп служи вярно! Не може! Не може! — забъбри Уисп като обезумял.

В този миг Еретрия измъкна камата от ботуша си и се притече на помощ на Уил.

— Ах ти, малък червей! — изсъска тя. — Я си помисли хубаво дали не може!

— Недей, хубавице! — сгърчи се Уисп. — Уисп не сторил нищо лошо...

— Къде са камъните на елфите? — строго попита Еретрия. В този миг звънчето извън четири поредни пъти. Уисп затрепери като лист.

— Какво има? — разгърси го Уил. — Мораг е дошла... — жално избъбри дребосъкът. Мораг ли, прехапа устни Уил. Само тя им

липсваше.

На всичко отгоре Уисп загуби ума и дума. Хленчеше и целият се тресеше, като повтаряше само:

— Лейди знае. Уисп служи вярно...

— Слушай какво, Уисп! — Уил го хвана за брадичката. — Хубаво ме чуй! Заведи ни при камъните на елфите преди да се е случило нещо много, много лошо... И без глупости...

Уисп се втренчи в Еретрия, която си играеше с камата, и плахо кимна. — Браво, Уисп. Така те искам. Хайде, води ни. Тръгнаха нагоре по стълбите. Движеха се почти пипнешком. Завиха по дълъг тесен коридор и продължиха по друг, без да чуват нито звук, освен собствените си тихи стъпки. Натрапчивата упойваща миризма все така ги преследваше. Опитваха се да не дишат дълбоко, но с всяка изминала минута се чувстваха все по-замаяни...

На една от стълбищните площадки Уисп изведнъж спря и посочи врата, иззад която долитаха резки гласове.

— Какво има, Уисп? — нервно попита Уил — Защо спря?

— Мораг е там — ужасено се сгърчи лицето на дребосъка. — Злата Мораг... Много, много страшна...

Уил започваше да губи търпение.

— Не ни трябва Мораг. Казах да ни заведеш при камъните на елфите! Уисп безмълвно посочи към вратата. Уил се поколеба. Дали дребосъкът не беше по-хитър, отколкото си мислеха? Еретрия скри камата и коленичи до човечето.

— Уисп, сигурен ли си, че са там? — кротко попита.

— Да, хубавице. Уисп не лъже. Не плаши Уисп...

— Нищо няма да ти направя — увери го тя. — Къде, казваш, е кутията?

— Там, в малката стаичка. Кутия с красиви цветя. Червени и златни.

Еретрия и Уил се спогледаха. Не ни лъже, вярвам му, казваше погледът на момичето, Уил въздъхна и направи знак на останалите да го последват. Безшумно се приближи до вратата и застана там. Гласовете се чуваха по-ясно — гневни, яростни. Уил затаи дъх и откряна едва забележимо вратата.

Там долу беше залата, в която за пръв път видяха Маленро. Залата беше сумрачна, осветена единствено от онези странни

лампиони, увиснали от тавана като паяци. Една вита стълба отвеждаше надолу, където тълпа клечковци беше обкръжила две високи дами, целите в черно, настръхнали като котки.

Уил Омсфорд се увери, че двете вещици, които така се ненавиждаха, си приличаха като две капки вода. Дори косите им, стигащи почти до земята, бяха оплетени по един и същ начин. Но този път омразата бе разкривила чертите на безупречно красивите им лица и замъглила теменужените им очи. От думите, които си разменяха, Уил го побиха тръпки.

— Изобщо не ме е страх от тебе, сестро! — крещеше едната. — Моята сила е не по-малка от твоята! Ние сме като два остри камъка и проклетата да съм, ако първа ти отстъпя! Но ти, ти си една глупачка и искаш да заграбиш магия, която не ти принадлежи, само за да докажеш превъзходството си над мен! Пфу! Както виждаш, за мен няма никакви тайни, сестричке...

— Ти си глупачка! — изсъска другата. — Марш от моя дом, преди да съм те изритала...

— Лъжеш се, ако мислиш, че можеш да ме уплашиш! — изсмя се Мораг. — Ще си тръгна, когато реша, и нито минута по-рано! Всъщност дойдох, за да получа камъните, както, предполагам, си се досетила! Хайде, давай ги!

— Те са мои! — изфуча Маленро. — Подарък са ми!

— А сега ще станат мои! — прокълнтя гласът на Мораг. — Ти си нищо не си ги заслужила!

— Да не би ти да ги заслужаваш повече, никаквице?! — изплю се в лицето ѝ Маленро. — Вместо да си благодарна, че ти позволих да управляваш редом с мен, ти искаш да заграбиш всичко! Презряна, безполезна твар! Винаги си ми завиждала, признай си! Яд те е, че получавам всичко, което ти не можеш да имаш! Не можа да задържиш дори един мъж... И го изгуби!

— Ти го погуби, сестро! — извика Мораг.

— Ха! — изсмя се Маленро. — Да не би аз да го вкамених? Виновна ли съм, че той предпочете мен?

— Дай ми камъните! — гласът на Мораг бе студен, заплашителен. — Нищо няма да получиш!

Уил, който наблюдаваше през процепа на вратата, изведнъж усети нечия ръка на рамото си и отскочи разтреперан.

— Какво става тук?! — надничаше зад гърба му Еретрия. — Дай и аз да погледна! — Стой там! — прошепна ѝ той. — Става опасно! Маленро и Мораг, застанали лице в лице, презрително се измерваха с поглед.

— Дай ми камъните! — съскаше едната. — Трябва да ми ги дадеш!

— Да имаш да вземаш! — хилеше се другата. — Върви си и престани да ми досаждаш!

— Змия!

— Чудовище!

Мораг замахна и с всичка сила удари Маленро през лицето. Маленро чак залитна. Свитата от клечковци, досега безмълвно наблюдавала кавгата, се размърда неспокойно.

— Иди си, сестро — процеди Маленро. — Иди си, преди да съм те унищожила, защото не заслужаваш дори да ми бъдеш робиня...

Мораг обаче замахна и я удари отново.

Маленро изфуча като дива котка. Лицето ѝ се сгърчи от омраза. В следващия миг двете сестри вече се търкаляха по пода, вкопчени една в друга, съскащи като обезумели, Маленро изведнъж се отскубна и насочи към Мораг протегнатите си ръце. От пръстите ѝ изригна зелен пламък, който обгърна сестра ѝ! Мораг изрева и се хвърли към сестра си. След миг пламъците обгърнаха и нея. Маленро изпищя пронизително, като отчаяно се мяташе. Клечковците, застанали близо до нея, се подпалиха и за миг се превърнаха в пепел.

Двете сестри се сгърчиха в предсмъртна схватка. Цялата зала бе обхваната от пламъци. Димът стигаше до ноздрите на Уил и той реши да действа, без да губи повече време. Пък и сега вече едва ли някой щеше да му обърне внимание. Той се обърна и сграбчи Уисп за раменете.

— Къде е стаичката, Уисп? Покажи ми стаичката!

Уисп посочи към една вита стълбичка вдясно от площадката, където бяха застанали.

Южнякът направи знак на Амбърли и на Еретрия да го последват, вдигна Уисп под мишница и се втурна нагоре. Димът го задавяше. Долу обгърнатите от пламъци тела на двете сестри изведнъж се срутиха като две черни овъглени статуи.

Амбърли нададе тих задавен вик на ужас. Клечковците се разпадаха пред очите им, превръщаха се в купчинки сухи съчки и в миг пламваха.

Нямаха никакво време. Огнените езици бяха стигнали почти до горната площадка. Провираха се през димна завеса и вече едва дишаха.

Най-после се добраха до будоара на Маленро. Зад завеса от плътна коприна беше тоалетката ѝ, а на нея, между бурканчетата с помади и стъклениците с парфюми — кутията, за която говореше Уисп, гравирана с великолепни цветя. Уил, разтреперан, вдигна капака. Камъните на елфите бяха вътре, най-отгоре! Сърцето му лудо заби.

В този миг кулата сякаш се разтърси от тътена на пожара. Масивните носещи греди една след друга се пропукваха и се срутवाха над пламъците. Уил пхна кесията с камъните в джоба си и се втурна обратно към вратата. Останалите се спуснаха след него.

Но изведнъж от дървения шкаф в дъното се разнесе отчаяно думкане и приглушено ръмжене. Уил се поколеба за миг, но реши, че каквото и да беше затворено вътре, не заслужаваше живо да се изпече сред пламъците и отключи вратата. Нещо изскочи отвътре като хала и се хвърли към Уил.

— Назад, Пират! — разнесе се познат глас.

— Хийбъл! — изхълца Уил.

— Същият! Кой, по дяволите, ме завря в този шкаф?!

— Не си ли спомняш, старче? Маленро, твоята стара познайница, те превърна в дървена играчка! Вече те бяхме прежалили...

— Със смъртта на Маленро магията е спряла да действа... — плесна с ръце Амбърли. — Ето защо клечковците се разпадаха!

— Да се махаме оттук, преди кулата да се е срутила върху нас! — подкани ги Уил.

Но когато излязоха на площадката, стъписани се спряха. Долу, в краката им, всичко беше в пламъци, А трябваше някак да се доберат до отсрещната врата. Уил предпазливо ги поведе.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и някаква огромна сянка влетя вътре. Пират настръхна и заръмжа.

— Косача! — сепна се Уил. Съвсем беше забравил за него.

— Уисп! — отчаяно извика той. — Има ли и друга врата, през която да се измъкнем оттук?

Дребосъкът посочи разтреперан към една по-малка врата вляво от тях, почти скрита от пламъците. Уил не се поколеба нито за миг. Имаше чувството, че усеща смразяващия дъх на Косача зад гърба си.

Едва се добраха до вратата, но тя поне за техен късмет се оказа отключена. Уил пропусна останалите пред себе си и я затвори с трясък. Зад гърба му резето хлопна.

Тогава хукнаха през мрачното подземие на замъка по хлъзгави, кълнящи стъпала с дъх на мухъл. Не обелваха нито дума, само тичаха и тичаха — най-отпред Уил, стиснал под мишница като вързоп скимтящия Уисп, след него Хийбъл с кучето и най-отзад Еретрия, която подкрепяше още твърде слабата Амбърли. Подземието, пълно с безброй насекоми, се виеше и ги отвеждаше в неизвестна посока.

Уил не даде почивка нито за миг. Самият той имаше чувството, че сърцето му ще изскочи, но най-важното сега беше да се измъкнат от преследвача си.

Тунелът, който им се струваше безкраен, най-после свърши. Отново трябваше да се изкачват по някаква вита стълба. Уил изчака останалите, като напрегнато се ослушваше, но не чу нищо, освен техните собствени стъпки.

Стълбите свършваха при една капандура. Уил се напрегна, опря гръб в капака и го отмести. Отгоре нахлу светлината на деня — бледа, унила, но все пак светлина.

Излязоха отвън и се намериха наред самата Дупка — сива, обгърната от мъгла. В далечината димеше замъкът на Маленро, а около тях се издигаха тъмните стволоче на вековни дървета. От Косача все още нямаше и следа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Уил обаче нямаше и най-малката представа накъде да вървят сега.

— Хийбъл, къде е Зъбецът? — попита.

Старецът разпери ръце.

— Нищо не виждам в тая мъгла.

Уил най-после остави разтреперания Уисп на тревата и клекна до него.

— Ей, дребосък, я ме погледни!

Косматото телце се бе свило на топка и уплашено примигваше.

— Уисп, къде е Зъбецът? — повтори Уил въпроса си. — Трябва да ни го покажеш!

Уисп не отговори, само потръпна.

— Уисп! — разтърси го Уил. — Уисп, чуваш ли ме?!

— Уисп служи вярно! — изведнъж проплака дребосъкът. — Лейди знае...

— Стига, Уисп! Господарката ти е мъртва! Вече няма на кого да служиш!

Уисп притихна за миг, после риданията отново го разтърсиха.

— Не наранявай Уисп! — шепнеше през сълзи. — Уисп не сторил нищо лошо...

Приличаше на ранено животно. Уил безпомощно се вторачи в него.

— Ама си и ти... — поклати глава Еретрия. — Уплаши го до смърт! Така нищо няма да стане! Остави на мен...

И тя коленичи до Уисп, взе го в прегръдките си и му заговори ласкаво. След малко той спря да хълца и се сгуши в нея.

— Хубавице? — прошепна. — Да, Уисп? — Ще останеш ли при мен?

— Не се бой, Уисп! — Тя хвърли укорителен поглед на Уил. — Никой няма да ти стори нищо лошо.

— Ти ще пазиш Уисп, нали? — сбръчканото личице я поглед на доверчиво.

— Да, Уисп, обещавам ти. Но сега първо трябва да ни помогнеш. Оня демон е още тук и ни търси. Открие ли ни, с нас е свършено. Затова трябва да се доберем до... как беше, Уил?

— Зъбеца.

— Да. Ще ни покажеш ли пътя, Уисп? Ще ни заведеш ли там?

Уисп погледна плахо Уил, после очите му доверчиво се спряха на Еретрия. — Да, хубавице. Уисп заведе.

Еретрия взе косматата му ръчичка в своята и многозначително изгледа Уил. Южнякът се усмихна.

Влязоха навътре в гората. Уисп се плъзгаше из мъглата като горско духче и останалите едва успяваха да го следват. Еретрия здраво държеше ръката му, за да не го изгуби. Сега Уил беше най-отзад и подкрепяше Амбърли, която вече едва стъпваше — В един миг тон я взе на ръце като дете и я понесе. Очакваше, че тя ще запротестира — винаги така ревностно беше отстоявала своята независимост, но този път тя просто кротко се сгуши в прегръдката му. Не размениха нито дума, но самото им мълчание бе топло, съучастническо.

В държанието на момичето имаше нещо необичайно, но Уил нямаше време да размишлява върху това. Трябваше да обмисли плана им за действие, е това не беше лесно — толкова непредвидими обстоятелства можеха да изникнат.

А освен всичко друго днес беше петният ден от престоя им в Дупката и Пърк щеше да прелети с Джиниуин, както беше обещал. Напипа сребърната свирчица в джоба на туниката си — добре, че не беше изпаднала по време на бягството! Защото, ако Пърк не ги вземеше, никога нямаше да успеят да се измъкнат оттук и да стигнат навреме в Арбърлън. Затова пък вероятността Косача да им види сметката бе голяма.

Но дали нямаше да изпуснат Пърк? Вече нямаше никакво време. Освен това Косача рано или късно щеше да ги открие и този път нямаше да позволи да му се изплъзнат... С други думи, трябваше да действат бързо и да разчитат на късмета си. До последния миг абсолютно нищо нямаше да бъде сигурно.

Гората все така ги обгръщаше отвсякъде. Въпреки че отначало Амбърли му се струваше лека като перце, Уил започваше вече да усеща умора и едва успяваше да следва тъничката фигура на Еретрия, която като сърна се промушваше между дърветата.

Запита се какво ли става в Арбърлън — дали елфите все още издържаха на напора на злите сили; дали Аланон беше намерил начин да предпази умиращата Елкрис от разправата на демоните... все въпроси, на които нямаше отговор. Но неизвестността го измъчваше и му се щеше Аланон да намери начин да се свърже с него, въпреки че това едва ли беше възможно...

Гнетеше го ужасяващата мисъл, че дори и да успеят, можеше да се окаже твърде късно...

Тръсна глава. Подобни мисли можеха да го доведат само до лудост.

Най-после се озоваха в подножието на Зъбеца, Гората се разрези и теренът започна да става все по-стръмен. Мъглата се вдигаше и между клоните на дърветата вече можеха да зърнат бледото дъждовно небе, което ги захлупваше като купол.

В подножието на скалистия зъбер се отваряше широка пещера като тъмна раззината паст. Входът ѝ бе обрасъл с тръни и храсти.

— Ето — Хранилището, хубавице. Видя ли, Уисп знае. Вътре много тунели...

— Браво, Уисп! — усмихна се Еретрия и го потупа по рамото, после се обърна към Уил: — И сега, какво?

Уил се надвеси над отвора, но вътре цареше непрогледен мрак.

— Уисп?

Дребосъкът тутакси се скри зад гърба на Еретрия. Уил въздъхна — нямаха време да си играят на криеница.

— Еретрия, питай го за стъклената врата...

Момичето се наведе към Уисп.

— Уисп, не бой се, аз съм тук.

Плаха усмивка озари сбръчканото личице.

— Хайде сега, кажи ми, къде е онази стъклена врата?

Уисп се ухили дяволито.

— Уисп обича гатанки, хубавице. Ще видиш, Уисп хитър, Уисп знае.

Еретрия му се усмихна, но в очите ѝ имаше недоумение.

Уисп хвана ръката ѝ и я затегли към дупката. Уил поклати глава. Дали пък дребосъкът не беше превъртял? Много му се беше събрало в последно време... Но нямаха друг избор, трябваше да го последват...

— Е — обобщи Хийбъл страховете на всички, — пъхаме ли си главата в торбата?

— Нека поне да запалим факли... — предложи Еретрия, но Уисп изведнъж се замята:

— Не, хубавице, не факли, не! Уисп не иска огън! Огънят убива! Огънят уби лейди и ще убие и Уисп!

Той пищеше и се гърчеше, вкопчен в крачола на Еретрия.

— Успокой се, Уисп! — прегърна го тя, — Няма нищо страшно. Имаме нужда от светлина — как иначе ще намерим пътя?

— Светлина ли? О, хубавице, така кажи — светлина. Ей сега, ей сега.

И като се мушна през отвора на пещерата, той измъкна две стъклени кълба като онези, които осветяваха кулата на Маленро.

— Ето светлина! — гордо се ухилия Уисп и връчи кълбата на Еретрия. Тя подаде едното на Уил.

— Ако искаш, не идвай нататък — обърна се южнякът към стария Хийбъл.

— Да имаш да вземаш! — изръмжа старецът. — Още не съм за изхвърляне! Много бързате да се отървете от мен! Кой, ако не Пират ще ви измъкне после оттук? Пък и... ми се иска да надникна вътре. Уил сви рамене.

Еретрия хвана за ръка Уисп и се насочи към входа на пещерата. Уил с Амбърли на ръце, я последва. Хийбъл и Пират вървяха най-отзад.

Придвижваха се бавно, предпазливо. Очите им постепенно свикнаха с полумрака. В дъното на пещерата имаше няколко отвора непосредствено един до друг. Уисп изобщо не се затрудни да открие оня, който им беше нужен, и без сянка на съмнение или колебание пъкна главата си в него. Останалите го последваха. Той ги преведе през същински лабиринт, като налучкваше пътя безпогрешно. Никой освен него не би могъл да си спомни откъде е минал.

Най-после спряха пред стръмни каменни стъпала, които отвеждаха някъде надолу. По стъпалата се стичаше вода и тук-там пробягваха мършави плъхове.

Заслизаха, като се придържаха за влажните стени, по които бяха изписани странни знаци. Миришеше на влага и мухъл. Под краката им цвърчаха плъхове и спускането им се стори безкрайно.

Най-после стъпалата свършиха. Озоваха се в зала с огромни каменни колони и разрушени от времето каменни пейки, които образуваха нещо като амфитеатър около издигнатата платформа. Уисп ги преведе през залата към една врата в отсрещния край, зад която стълбите продължаваха.

Уил вече изобщо нямаше представа къде са. Усещаше главата си замаяна. Прекосяваха коридор след коридор и едничката му мисъл беше Косача да не ги пипне в този лабиринт...

Имаше чувството, че някъде горе, над главите им, шурти вода. Уисп изведнъж забърза, като теглеше ръката на Еретрия.

Скоро стигнаха до пещера, от тавана на която се спускаха причудливи сталактити. Шумът на течаща вода се чуваше съвсем ясно.

Уисп направи знак да го последват към отсрещния край на пещерата, където се озоваха пред малък водопад, чиито води образуваха езерце в краката им.

— Ето! — тържествуващо посочи Уисп водопада.

— Ето — какво? — все още неразбиращо попита Уил.

— Стъклена врата, която не може да се строши. Хубава, смешна гатанка, каквито Уисп обича.

— Уил, той говори за водопада... — промълви Амбърли.

И действително, прозрачната водна стена приличаше на стъклена врата между скалите.

— Уисп, сигурен ли си, че това е вратата? — настойчиво по пита Еретрия.

Уисп възбудено закима.

— Знаеш ли и друга гатанка, хубавице? Уисп много харесва тази игра.

— Щом това е вратата, все трябва да води нанякъде! — И Уил пристъпи напред.

— Ела, хубавице! Уисп знае. Уисп ще ти покаже! — втурна се напред дребосъкът, като дърпаше за ръката Еретрия.

— Гледай сега! — той пусна ръката й, застана пред водопада и направи крачка напред... Изчезна.

Само след миг се появи обратно и с грейнало лице се хвърли на врата на Еретрия.

— Видя ли?! Видя ли?! Ела с мен, искаш ли да опиташ?

Всички го последваха. Минаването през водопада съвсем не се оказа страшно, въпреки че всички потръпваха и закриваха очи. Отзад между скалите, имаше тясна ниша, която отвеждаше до тайна пещера. Уил затаи дъх. Ако Елкрис не грешеше, тук някъде трябваше да бъде Свещеният огън. Но колкото и да се оглеждаше, не видя нищо друго, освен каменен под и голи стени. Странно...

По същото време някаква сянка изскочи от гората в подножието на зъбера, провря се между храстите при отвора на пещерата и се шмугна вътре.

Уил Омсфорд, застанал наред празната пещера, безпомощно се озърташе. Нямаше го онова, заради което бяха дошли дотук. Хранилището си беше на мястото, но от Свещения огън нямаше и следа. Или отдавна беше угаснал, или пък... беше просто измислица, фантазмагория, нещо, за което Елкрис само беше чувала... А можеше и да не е тук, а в някоя друга пещера, която, все едно, нямаше никога да намерят там, защото това беше краят. Всичко пропадна...

— Уил! — стресна го викът на Амбърли. Тя се завъртя, протегна напред ръце и заговори като в транс — Уил! Той е тук... Тук някъде... Чувствам го!

Гласът ѝ трепереше от възбуда. Останалите, затаили дъх, наблюдаваха странните ѝ движения.

Амбърли се надигна на пръсти, сякаш танцуваше, и докосна с пръсти един от каменните блокове в дъното на пещерата.

Уил се спусна натам, но тя нададе такъв отчаян вик, че той се закова на място.

— Не, Уил, спри! Недей!

Двамата се спогледаха и Уил видя в очите ѝ страх, самота и безнадеждност. В следващия миг Амбърли рязко се извърна с лице към стената и натисна каменния блок. Той се плъзна настрани още с докосването ѝ и на мястото му изригна ослепително снежнобяло сияние — странен огън, който не излъчваше топлина. Пламъците му лека-полека се обагряха в кървавочервено. Уил ахна. Амбърли беше изчезнала. Но точно тогава Уисп пронизително изпищя зад гърба му:

— Гори! Помощ! Огън! Спасете Уисп! Лейди гори, Уисп гори... Олеле, помощ, помощ!

Той се изтръгна от ръцете на Еретрия и се втурна навън като обезумял, преди да успеят да го спрат.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Уил Омсфорд потърси с поглед Амбърли. Реши, че в първия миг блясъкът на огъня го е заслепил и тя си е на мястото, но отново не я видя. Този път се уплаши не на шега. Изведнъж нечий писък процепи тишината. — Уисп! — пребледня Еретрия.

Тя хукна към отвора на пещерата, но Уил я спря. Пират дрезгаво ръмжеше и Хийбъл едва го удържаше.

И тогава усетиха, че някой премина през водопада. Не беше Уисп, беше нещо много по-голямо. Пират се озъби и целият настръхна.

— Стойте зад мен! — прошепна Уил на стареца и Еретрия. Момичето изпищя.

Нечия огромна черна сянка сякаш изпълваше пещерата. Беше Косача. В ръцете му се поклащаше безжизненото телце на Уисп.

В същия миг, преди Уил да е извадил камъните на елфите в ръцете на Еретрия проблясна камата. Косача се втренчи в момичето. От цялата му фигура се излъчваше ледено спокойствие. Той сякаш бе възплъщение на вечното, абсолютно зло. Уил потрепери. Спомни си жертвите на демона — разкъсани, обезобразени, неузнаваеми. Сега, изглежда, че и неговият ред беше дошъл.

За пръв път изпитваше толкова силен страх и против волята си не можеше да откъсне очи от демона. До него Еретрия едва се държеше на краката си, бледа като платно. Свит в краката на Хийбъл, Пират уплашено скимтеше.

Косача безшумно се плъзна към тях. Уил стисна в шепата си камъните на елфите и вдигна ръка. Демонът се поколеба, но не жестът на Уил го стресна. В самия огън имаше нещо, което го смущаваше. Демонът се взря в алените пламъци някак неуверено, преди отново да пристъпи напред.

В този миг Уил осъзна, че това беше зловещият призрак от сънищата му; това беше преследвачът, чието вледеняващо присъствие сетивата му винаги бяха долавяли, но чието лице нито веднъж не бе успял да види. Сега обаче нямаше как да избяга от него, нямаше къде да се скрие...

Напрегна мисълта си до крайност. „Аланон! Където и да си, помогни ми!“

И тогава, през страха, завладял цялото му същество, един настойчив зов достигна до съзнанието му.

„Вярвам в теб, Уил Омсфорд! Разчитам на теб! Крайно време е и ти да повярваш в себе си. Вярвай! Вярвай!“

Опита се да съсредоточи мисълта си върху това и да извика силата на камъните. Имаше чувството, че трябва да проникне през пластове синя концентрирана светлина Такова огромно усилие вложи в това, че чак аленият пламък пред очите му сякаш избледня. Беше близо, съвсем близо. Вече можеше да почувства силата... Но нищо не се случи.

Изведнъж го обхвана паника и безумният, панически страх отново нахлу в него. Остана на мястото си като вкаменен само защото осъзнаваше, че няма къде да избяга. Барьерата в съзнанието му не беше изчезнала, което означаваше, че през цялото време като последен глупак си е мислил, че притежава нещо, което изобщо не му е принадлежало... — Лечителю! — достигна до него отчаяният вик на Еретрия.

Опита се отново и пак не успя. Разбра, че изобщо няма да успее! По челото му се стичаше пот. Защо, защо нищо не се получи?!

Изведнъж Еретрия скочи встрани и се опита да отвлече вниманието на демона, като размахваше камата. Косача незабавно се насочи към нея. Уил разбра, че момичето се опитваше да спечели време, даваше му последна възможност да извика силата на камъните. Сега само да можеше... от гигантското усилие от очите му бликнаха сълзи. Еретрия рискуваше живота си заради него, а той стоеше и безпомощно се пулеше, вместо да направи нещо!

Косача си играеше с нея като котка с мишка — лениво, дори с известна досада. И без това всички бяха в ръцете му. Еретрия!

В един миг всичко се завъртя в съзнанието на Уил, минало и настояще се сляха в едно и образът на Амбърли, от който се излъчваше чудно сияние, пробяга пред очите му.

Тя му бе казала, че притежава силата; тя вярваше в него, въпреки че се бе провалил пред очите й... Защо ли през цялото време беше толкова сигурна, че той е в състояние да призове силата?!

Изведнъж му мина през ум, че всичко беше далеч по-просто... Дали пък в стремежа си да извика силата не се пренапрягаше? Не трябваше ли само да настрои съзнанието си и всичко щеше да дойде от само себе си, а не да насилва магията?

Образът на Амбърли бе сменен от този на Аланон. Какво му бе казал друидът? Сърце, дух, воля, те трябва да бъдат в единство. Иначе нямаше да се получи. Дали беше постигнал единството? Дядо му, Ший, със сигурност го постигаше, но той, колкото и да приличаше на дядо си, все пак беше друг човек... И то — повече човек, по-малко елф. Това също си имаше своето значение.

Но нали все пак веднъж успя? Как го постигна? Само случайност ли беше?

Възможно ли беше използването на толкова мощна магия да беше само случайност?

Имаше и още нещо... Онова усещане за нещо невъзвратимо, станало с него, за добро или за лошо, което упорито се беше опитвал да изтика от съзнанието си оттогава... Беше изпитал остра, почти физическа болка, сякаш нещо вътре в тялото му се беше скъсало, но може би, както Амбърли предположи, нещо се бе случило с душата му? Припомни си думите на друида — не можеш да вземеш, без да дадеш, но какво, какво бе изгубил тогава, та липсата му сега правеше всички усилия напразни? Или просто се беше... уплашил?

Да. Като чели това трябва да е било. И досега се беше страхувал да си го признае, защото това не беше страх от демона, който населяваше кошмарите му и го преследваше наяве, а по-скоро страх от самата магия, от силата на камъните на елфите, от неизвестността, с която бяха обгърнати... Сега разбираше. И лека-полека всичко си идваше на мястото. Поемайки на плещите си огромната отговорност за изпълнението на тази рискована мисия, се бе изпълнил с решимост и бе погребал страха дълбоко в подсъзнанието си. Но той все пак съществуваше и пречеше на съприкосновението му с магията, проваляше единството на сърце, разум и воля, необходимо, за да се осъществи контактът с камъните. А Уил Омсфорд през цялото време се бе заблуждавал, че причината е недостигът на елфска кръв в жилите му. И това самовнушение допълнително бе усложнявало нещата.

Едва сега като че ли бе прогледнал. И щом най-после съзнаваше каква е пречката, щеше да се опита да я преодолее.

Насочи поглед навътре към себе си и усети, че постига единството на сила, воля и желание, към което досега напразно се бе стремил. Не стана лесно, нито отведнъж, но се получи! Получи се!

Страхът си беше все още там, в дълбините на съзнанието му. Не се беше изпарил като с магическа пръчица. Естествено, помисли си Уил, използването на сила като тази криеше опасност. Ший Омсфорд също го беше установил навремето и въпреки това беше използвал Меча на Шанара и камъните на елфите. Защото се налагаше. Бе направил избора си — между опасността и необходимостта. В критичния момент необходимостта бе натежала на везните. Необходимостта и поетата отговорност.

И в този миг страхът отстъпи. Кръвта на елф закипя в жилите на Уил и запали по-кратката и благоразумна човешка кръв. Южнякът усети, че някъде вътре в него започва да се надига Силата. Най-последно! Еретрия!

Още миг и чудовището щеше да я сграбчи в лапите си. Чудодейният огън на камъните на елфите, бликнал изведнъж, го накара да отстъпи назад.

Косача долепи гръб до каменната стена и се притаи като котка, готова за скок. В следващия миг се метна към Уил, но синята светкавица го отблъсна и го запокити назад като парцалена кукла. Южнякът чувстваше властта си над огъня, усещаше го като част от себе си, сякаш го беше разпалил със собствената си кръв. Поразително усещане — едновременно вълнуващо и болезнено.

И отново черният като въглен плащ се развя пред очите му. Уил протегна ръка, но този път Косача се оказа по-бърз. Южнякът загуби равновесие и залитна назад. Демонът се устреми към него като огромен гарван с широко разперени черни криле. Уил се прикри зад огъня като зад щит и успя да се предпази, но силата на удара го повали и той блъсна главата си в каменния под. От острата болка пред очите му се завъртяха разноцветни кръгове и за миг си помисли, че силата го напуска, но огненият щит и този път отблъсна демона.

Уил се надигна замаян и с усилие се задържа на крака. Мощта на демона се бе оказала по-голяма, отколкото предполагаше. Дори с мощта на камъните на елфите нямаше да е никак лесно да се справи с него.

Огледа се тревожно за Еретрия. В същия миг Косача отново се хвърли към нея Светкавичният удар стресна южняка, но не го намери незащитен. Магията вече го обгръщаше и действаше сякаш независимо от него. Изригна синкав пламък, който зашемети и двамата и ги запрата към стената. Уил усети в ръката си такава остра болка, че чак затвори очи.

Извика Еретрия и тя се спусна към него малко преди демонът да атакува отново. Този удар можеше да се окаже фатален, ако Пират, с настръхнала козина, не им се беше притекъл на помощ. Кучето се вкопчи в черния плащ с яростно ръмжене и демонът за миг се стъписа. Но след това с един замах запрата кучето към каменната стена. Пират отхвъркна, изджавка отчаяно и се свлече като парцал.

Но тези няколко секунди дадоха възможност на Уил да се съвземе и да изпрати поразяваща струя синкав пламък към Косача, който обаче побърза да се прикрие в сенките.

Уил чакаше, целият нащрек, но от демона нямаше и следа. Беше се слял с мрака в ъглите, но рано или късно щеше да изскочи неизвестно откъде. Еретрия се беше свила на пода до него, разтърсвана от ридания, а ръката ѝ все още стискаше вярната кама, оказала се за пръв път безполезна. Хийбъл се беше навел над проснатия на пода Пират и отчаяно му шепнеше нещо. Минутите си течаха. Нищо не помръдваше.

Изведнъж Уил вдигна глава. Косача беше там, горе, на тавана на пещерата.

Вадя го в мига, в който демонът се спускаше върху него, разперил плаща си. Успя да избута Еретрия настрани и да вдигне ръката си с камъните. Демонът се приземи плавно, безшумно като котка. Еретрия изпищя ужасена и отстъпи назад.

Уил усещаше върху себе си втрещения пробождащ поглед на демона изпод гънките на черната качулка, но не можеше да види лицето му. Страшен, смъртоносен хлад започваше да го изпълва и ако не бяха камъните на елфите, би бил загубен. Търсеци камъни ги бе нарекъл Аланон. Търси, Уил, търси лицето му! Синият пламък изригна и обгърна като огнен шлем безликата глава на чудовището. Косача изрева от ярост и болка. Докато демонът заслепен се въртеше отчаяно в стремежа си да се освободи, Уил Омсфорд целият се разтърси, сякаш вътре в него избухна мощен взрив, и отново запрата към демо: на

струи магически огън. Косача политна към стената и се сгърчи, обхванат от пламъци. След малко пламтеше като факла и цялата пещера се изпълни от ярка ослепителна светлина. Когато пламъкът угасна, от Косача бе останала само димяща овъглена купчина.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Свещеният огън обгърна Амбърли ласкаво, без да ѝ причинява болка, сякаш скри малката елфа във вътрешността на огромно алено цвете. Странно, помисли си тя, когато първоначалната уплаха премина. Сега ѝ се струваше, че през цялото време го е знаела, очаквала го е.

Изведнъж всичките ѝ страхове и тревоги изчезнаха, необичайно спокойствие се разля във вените ѝ и тя изпадна в унес, сякаш сънуваше. Странен, приказен сън, който не ѝ се искаше да свършва.

Страшното беше зад гърба ѝ. Беше стигнала до края на пътя. Онова особено вътрешно чувство, което спаси живота ѝ на ръба на Дупката, и този път не я беше подвело. Беше действала почти несъзнателно, доверила се беше на някакъв свой особено изострен инстинкт и... се беше озовала тук, когато всички други бяха изгубили надежда.

А може би... я направляваше нещо извън нея? Тази мисъл я стресна. Дали това не бе Свещеният огън, Изворът на Живота? Едва ли. Той би въздействал на всички, не само на нея. Или пък... семето на Елкрис я пазеше. Не, то още не се бе събудило за живот. Но какво тогава?

И в един миг прозря. Това бе тя самата. Причината не бе извън нея. Може би Елкрис освен цялата си мъдрост ѝ бе предала и още нещо, за което си даваше сметка едва сега. Бе ѝ вдъхнала дарбата да вижда онова, което оставаше невидимо за очите.

Това неочаквано откритие в първия миг дори я изплаши, но после, ядосана иа самата себе си, си наложи да превъзмогне тревогата. Пак ли започваше? Нямахше причини да се бои. Сега само трябваше да изпълни онова, за което беше дошла. Дължеше го на Елкрис. И не само на нея.

Стисна в шепата си семето. Стори ѝ се топло, сякаш вътре в него пулсираше живот. Осъзнавайки цялата значимост на тайнствения ритуал, който ѝ предстоеше да извърши, изведнъж я обхвана слабост. Къде ли беше сега Уил? Такава нужда имаше от него в този момент...

Почувства се безкрайно сама. Но може би така трябваше. Някои неща в живота трябва да преодолееш сам, помисли си тя. Уил я беше следвал до края. Сега просто беше дошъл нейният ред. Пое си дълбоко дъх. Нали най-трудното беше свършило? Сега от нея се искаше толкова малко — да извади семето и да остави пламъкът да го обгърне... Само това. Така ли беше всъщност? Ръката ѝ трепереше.

Вгледа се в семето, легнало в шепата ѝ. Дори то ѝ се струваше някак странно, плашеше я, защото беше част от Елкрис... Кога се обърка всичко? В началото нямаше страх, само обич. И близост. Някакво чувство на съпричастие, което огряваше душата ѝ и я правеше щастлива... Докато не реши, че започва да се изгубва... и че Елкрис няма право да постъпва така с нея.

Тръсна глава. Всичко това беше минало. А в този миг Елкрис умираше и елфите се мъчеха да удържат настъпващия враг, докато тя, Амбърли, се върне. Крайно време беше да спре да се самосъжالياва и да остави колебанията.

И изведнъж се сепна. Та нали самата тя беше обгърната от огъня? Не трябваше ли той вече да е подействал на семето? Прехапа устни. Отново търсеше оправдание за собствената си нерешителност. Стига тогава! Въздъхна и протегна напред разтворената си длан. Огънят лумна по-ярко и семето сякаш се нажежи до бяло.

И тогава Амбърли усети отново в гърдите ѝ да прониква онова всепронизващо разтърсващо чувство. Тя коленичи със съзнанието, че всеки миг ще се случи нещо съдбовно, и притисна до сърцето си семето на Елкрис. В гърдите ѝ сякаш запърха птиче.

Това беше. Тя беше. Сега разбираше, че е била тя. И най-последно прие предопределението си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Притиснати един до друг в дъното на пещерата, Уил и Еретрия безмълвно наблюдаваха аленото сияние. Внезапно то припламна по-ярко и изведнъж угасна.

— Уил... — достигна до ушите на южняка нечий слаб шепот. Миг след това я видя — тъничката фигура на изгубеното дете и огромните тъжни очи, побрали в себе си недетска мъдрост.

— Амбърли! — спусна се към нея и я взе в прегръдките си.

Тя въздъхна и се сгуши на гърдите му. По страните ѝ се стичаха сълзи.

Погледна я и разбра, че с нея се бе случило нещо странно. В дъното на очите ѝ горяха алени отблясъци.

Със сподавен вик Еретрия отстъпи назад, но Уил не се уплаши и отново притисна Амбърли до гърдите си. Стори му се още по-лека от обикновено, сякаш безплътна.

— Уил! — през сълзи прошепна тя. — Вината е била моя, моя, не нейна!

— Няма нищо, Амбърли! — Той галеше косите ѝ. — Успокой се, всичко свърши.

Малката елфа вдигна глава. Очите ѝ горяха като кървави капки.

— Разбираш ли, Уил — тя през цялото време е знаела... и се е опитвала да ми каже... а аз се страхувах... не исках да слушам.

— Шшшт... Тихо... Не говори, успокой се — Уил я залюля в прегръдките си като дете, самият той изведнъж обхванат от смъртен страх. Трябваше час по-скоро да се измъкне оттук, от това царство на мрака... Отвън, на светло, всичко щеше да бъде по-различно...

— Еретрия — прошепна, — моля те, вземи лампите и да се махаме оттук! Изведнъж се сети: — Амбърли? Успя ли...?

— Да, Уил — едва чуто отвърна момичето. — Всичко е наред... Всичко ли? Нещо не беше наред и той го чувстваше, но не можеше да си обясни какво. Разбираше само, че се е случило нещо, което е струвало на Амбърли огромно усилие и че тя още не е на себе си, но се

надяваше щом се измъкнат от мрачното подземие, тя да се оправи. — Хийбъл — извика.

— Тук съм! — обади се старецът със странен, необичайно дрезгав глас. Уил видя, че в очите му имаше сълзи. — Пират няма да може да ни помогне, Лечителю! Горкото животно бере душа. Но не мога да го оставя тук...

— Вземи го. Аз ще нося Амбърли. Камъните на елфите ще ни покажат пътя... — Каза го без сянка от колебание.

— Как ще я носиш? — възрази Еретрия. — Та ти самият едва се държиш на краката си... Дай я на мен, аз ще се справя, можеш да бъдеш спокоен.

— Аз ще я нося, нищо ми няма — твърдо каза Уил.

— Хайде, не се инати — Еретрия неочаквано преглътна, сякаш на гърлото ѝ беше заседнала буца, и продължи. — Знам какво чувстваш, Уил. Много добре те разбирам... Но истината е, че имаш нужда от помощ и можеш да разчиташ на мен...

— Знам — тихо каза Уил и я погледна замислено, сякаш за пръв път я виждаше! От очите ѝ бликнаха сълзи и тя яростно ги изтри с ръкав. — Имаш право, вземи я.

И Еретрия пое от ръцете му Амбърли, която склони глава на рамото ѝ и мигом заспа.

— Стойте плътно до мен! — предупреди Уил стареца и момичето и тръгна напред.

След битката с демона цялото тяло го болеше и всяка стъпка беше свързана с неимоверни усилия на волята. Имаше чувството, че едва се влачи. По лицето му се стичаше пот. А трябваше да бързат, за да не изпуснат Пърк. Трябваше да се доберат до склоновете на Зъбеца Преди залез слънце. Разминеха ли се с Пърк, никога нямаше да се измъкнат оттук.

Уил се спря и трескаво разрови съдържанието на торбичката с билки, привързана на кръста му. Най-последно измъкна някакъв възлест тъмновиолетов корен. За миг се поколеба. Ако го изядеше, сокът му щеше да облекчи болката. И в същото време — да притъпи наблюдателността му, да забави реакциите му, да му замае главата... Трябваше ли да рискува?

Понесла крехкия си товар, Еретрия го наблюдаваше. Хвърли поглед към двете момичета, чийто живот зависеше от него, и това

реши въпроса. Ако не рискуваше, в най-скоро време от него нямаше да има никаква полза — вместо това щеше да се превърне в бreme за всички. Отхапа от корена и бавно задъвка.

Продължиха пътя си в мрака на подземието. Този път магията на камъните на елфите не му изневери — преведе ги през лабиринта, преди Уил да отпадне съвсем и да усети краката си като олово, а главата си — като балон, пълен с въздух. Коремът беше притъпил болката, но беше изхабил силите му и единствено магията държеше съзнанието на младия елф будно и го крепеше на крака. В главата му се беше загнездила една-едничка мисъл: трябва час по-скоро да отведе Амбърли на безопасно място, да я измъкне оттук.

Когато най-после излязоха от пещерата и видяха дневната светлина, всички до един бяха капнали. Като че ли до този момент се бяха държали и изведнъж силите ги напуснаха. Имаха чувството, че не са в състояние да направят и крачка повече, но изведнъж ги стресна викът на Уил: — Еретрия! Слънцето... И той се строполи на земята.

Девојката остави на тревата спящата Амбърли и се спусна към него. Очите му бяха затворени.

— Лечителю! — разтърси го тя.

— Еретрия... ето... вземи — промълви той, без да отваря очи. Ръката му немощно ровеше в гънките на туниката, най-после измъкна сребърната свирчица на Пърк... — Бързо... вземи...

Еретрия допря свирката до устните си, но от нея не излезе нито звук. Тя сви рамене.

— Бързо... опитай се пак... молеха я очите на Уил. Момичето отново наду свирката.

Последните отблясъци на залеза догаряха. Небето започваше да избледнява.

„Ела, Пърк, не ни изоставяй, молеше се Уил. В теб е последната ни надежда.“

Изведнъж до ушите му достигна тих, едва доловим шепот:

— Уил... Амбърли беше отворила очи. По страните ѝ се стичаха сълзи.

— Амбърли?

— Уил... трябва да ти кажа нещо... Тогава не успях... Уил... аз направих избора си. Трябваше да го направя — заради Криспин, Дилф и останалите. Заради Избраниците. Заради горкия Уисп... Иначе

всичко би било напразно, Уил, ние с теб... Тя не довърши, стисна очи и заплака. — О, Уил, толкова много ще ми липсваш...

Южнякът усети отново онзи смъртен смазващ страх и чувството на огромна празнота. Разбра, че ще я загуби. И тя го знаеше. Затова се прощаваше с него...

В този миг Еретрия извика и размаха ръце. Към тях се спускаше огромна птица с разперени златисти криле.

— Пърк! — възкликна Уил, Амбърли се усмихна през сълзи и улови ръката му. После, сякаш й полусън, чу гласа на Пърк.

— ...Видях дима от горящата кула, Уил... И знаех, че сте ня къде там, долу. Джиниуин от сутринта кръжи над скалите... Реших, че сте изпаднали в беда и сигурно ще имате нужда от мен. Казах си, ще помогна на младата дама, каквото и да ста ва... Колко е бледа! Какво ти е? Уил стисна зъби, за да не заплаче. Имаше чувството, че потъва в мека пурпурна мъгла. Усети, че някой го вдига и го намества на гърба на птицата. Видя надвесено над себе си бледото тревожно лице на Еретрия.

— Е, приятелю — достигна до ушите му дрезгав старчески глас. — Сбогом. Аз бях дотук... Дано съм ви помогнал... Сега си отивам у дома. Пират се оказа инат куче, няма да ме изостави... Хайде, деца, по-скоро се оправяйте и вие... Ще ми липсвате, да знаете.

— Благодаря ти за всичко, Хийбъл — промълви Уил. После всичко се завъртя пред очите му и Джиниуин с остър пронизителен писък се отдели от земята. Уил обгърна с ръце Амбърли и след миг вече спеше.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Над Арбърлън се спусна нощта. Застанал под ствола на Елкрис, загърнат в черния си плащ, Аланон не спеше и сякаш не усещаше нощния хлад. Беше дошъл тук, в Градината на Живота, за да бъде с умиращото дърво в последните му мигове. Не искаше да натрапва присъствието си, а да сподели самотата на Елкрис, да облекчи, ако може, страданието ѝ.

Двете неподвижни тъмни фигурки, застинали една до друга на хълма, изглеждаха някак странно на фона на обсипаното със звезди небе. Потънали в размисъл, вгълбени в собствената си болка, те страдаха гордо, безмълвно, всеки от тях — единствен свидетел на мъката на другия.

Най-после друидът пристъпи напред, а дървото протегна към него безсилните си вече клони. Не се предавай, окуражи я мислено Аланон. Има добри новини. Днес следобед пратеникът е използвал камъните на елфите... Почувствах го и успях да се свържа с него за миг, преди Дагда Мор да ме е усетил. Потърпи още малко, дивна прамайко — мигът на спасението ти е вече близо.

Почака, но Елкрис остана смълчана и все така унила. По нищо не личеше да го е чула или разбрала. Прехапа устни. Нима беше дошъл твърде късно? А беше толкова сигурен, че ще разпали у нея искрица надежда, че ще ѝ вдъхне поне малко сила...

Той обори глава и замълча. Нищо друго не му оставаше. Нямахте смисъл да се опитва да я заговори. Прекалено слаба, за да го разбере и да му отвърне, от време на време Елкрис изпращаше към него хаотични откъслечни мисли... по-скоро жалби на едно угасващо в мъка съзнание.

И Аланон неусетно премина в размисъл за преходността на всичко живо и за своя собствен неизбежен край. А това, уви, щеше да бъде краят и на древните мъдреци, друидите, защото той беше последният техен представител. Така че... участта му щеше да бъде сходна с тази на Елкрис, единствената по рода си пазителка на Забраната. С него щеше да умре и хилядолетната магия, способна да

брани Живота и да противостои на Злото. Една могъща сила щеше да бъде завинаги загубена за човешкия род, защото нямаше кому да я предаде. Това бе горчивата истина.

Лицето му помръкна. Без силата на добрата магия елфите и хората щяха да бъдат беззащитни като деца. Наистина ли нямаше надежда?

Унесен в мислите, не беше усетил, че нощта е отминала. От изток изсветляваше бледият лик на зората. Гората се събуждаше, животът продължаваше. Само Елкрис тихо гаснеше...

Замислен се вгледа в нея. Този път нямаше никакво съмнение. Краят бе дошъл. Сребърният жезъл в ръката му бе изстинал.

Бавно, със свито сърце, заслиза надолу по хълма, без да се обръща назад.

Андер Елеседил стоеше до леглото на баща си и се взираше в изтерзаното му тяло, цялото в окървавени превръзки. Оказа се, че старият крал не беше мъртъв, въпреки че още не беше дошъл в съзнание. Той спеше — тежък, мъчителен сън, на границата между живота и смъртта.

Когато Андер намери баща си, потънал в локва кръв, Ивънтайн не даваше никакви признаци на живот. Нямаше здраво място по тялото му, дори лицето му се бе превърнало в кървава маса.

И все пак противно на всички очаквания старият крал бе оцелял. Откъде бе намерил тази сила, още се питаше Андер. И дали той, родният му син, притежаваше поне частица от нея?

Мълвата, че кралят е мъртъв, беше обиколила целия град. Вестта, че страшният демон не бе успял да довърши Ивънтайн Елеседил, се разпространи още по-бързо, повдигна духа на защитниците на Арбърлън, превърна се в легенда.

Андер коленичи до главата на баща си. Ако можеше да заплаче, щеше да му олекне. Но сега със свито сърце гледаше скъпите черта на този, комуто съдбата по някаква зла ирония бързаше да отнеме всичко... В последно време старият крал бе понасял само удари от нея. Но тогава... какво ли го крепеше? Защо вместо да потърси в смъртта дългоочаквания покой, се бе вкопчил в живота със зъби и нокти?

Взе немошно отпуснатата старческа ръка в своята. „Не си отивай, татко, моля те. Още имам нужда от теб... Земята на елфите не

познава друг такъв достоен крал. Докато ти си жив, и твоят народ ще се държи, няма да остави врагът да опустоши кралството...”

Андер се наведе и целуна баща си по челото, после рязко се изправи и отиде до прозореца. Небето просветляваше. Новият ден започваше. Помисли си, че трябва да се върне на Каролан, при бойците, да докаже в битката, че е достоен син на баща си... Трябваше да надмогне болката. Животът продължаваше.

Спря се на прага и поднесе бледото си изпито лице на ласките на хладния утринен ветреца. Под очите му имаше тъмни кръгове.

Копнееше за сън, но свежият въздух го поразведри. Беше прекарал цялата нощ до леглото на баща си, без да мигне.

При тежките метални порти едва не се сблъска с едрият червенокос боец, но отмина, без да го забележи.

— Принц Андер? — чу гласа му зад гърба си и сепнато се извърна.

Пред него стоеше Стий Джанс. Металната му ризница проблясваше на утринното слънце.

— Разбрахме, че сте имал тежка нощ, принце... — В погледа на суровия воин имаше загриженост и съчувствие.

— Има ли някой да не е разбрал? — поклати глава Андер.

— Едва ли очаквате подобна новина да се запази в тайна — забеляза Стий Джанс — Но как е успял демонът да се добере до кралските покои?

— Бил е Неузнаваемия — отвърна Андер. — Демон,менящ външността си като хамелеон и приемащ различни образи. Не знаем със сигурност колко време е прекарал в двореца, но снощи явно е решил да завърши играта. Убил стражите, залостил вратите и... нападнал краля. После... с очите си видях какво е останало от него.

— А кралят? — глухо попита Стий Джанс.

— Баща ми е жив. Беше в такова състояние, че отначало го помислихме за мъртъв... Питам се, откъде ли взима тази воля за живот? — поклати глава Андер.

— Може би просто... иска да изчака края — тихо каза червенокосият.

— Края ли? — пое си дълбоко дъх принцът.

— Колко според вас ни остава?

— Най-много още ден!

Андер свъси вежди.

— Изглеждате толкова сигурен...

— Винаги съм наричал нещата с истинските им имена, принце.

Каквото и да ми е струвало това.

— Значи... нямаме никакъв шанс?

Стий Джанс сви рамене:

— Шанс винаги има... Случилото се с баща ви е достатъчно показателно само по себе си.

— Разбирам — кимна принцът и му подаде ръка.

Стий Джанс здраво я стисна.

— Каквото и да се случи, щастлив съм, че имах честта да ви срещна и да се бия рамо до рамо с вас, генерале...

Стий Джанс се усмихна:

— Дано да имаме късмет пак да се срещнем, принце!

Отдаде чест и се отдалечи с широка войнишка крачка. Андер остана, загледан след него.

Малко след това го срещна Аланон. Андер отиваше при войниците. Друидът рязко дръпна юздите на Артак.

— Аланон, къде е жезълът?

— Няма го вече, принце...

— Значи това е краят — промълви Андер. — Всичко свърши.

— Не съвсем... — кратко отвърна друидът и пришпори коня. —

Още не.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Демоните атакуваха още рано призори. Склоновете на Каролан почерняха отново. Започна битката за шестата порта. Демоните прииждаха като порой. Вече нито Забраната ги заплашваше, нито жезълът на Елкрис ограничаваше силата им. Стрелите и острите копия на защитниците изобщо не можеха да ги стреснат.

Елфите, заели позиции на укрепленията, ги очакваха. Демоните изтръгваха дърветата от корен и с тях блъскаха портата, без да спират нито за миг, въпреки че отгоре им се сипеше дъжд от камъни и стрели. В това време други мятаха куки и щурмуваха крепостните стени, което също не се оказа никак трудно, защото паднеше ли един надолу с яростен крясък, на негово място плъзваха десет. Скоро стената бе превзета и се стигна до ръкопашен бой.

Конницата на елфите и ударната група на джуджетата, които посрещнаха нападателите откъм фланговете, също бяха разпръснати и принудени да отстъпят. Шестата порта на Елфич не удържа още дълго. Демоните нахлуха, като тъпчеха и прескачаха трупове на своите събратя. Керин с личната кралска гвардия отчаяно се опита да ги спре. Но шепа фурии се нахвърлиха върху бойците му и ги разпръснаха като пилци, а самият Керин падна с прерязано гърло... Като видяха, че нямат шанс да си върнат изгубените позиции, защитниците сгъстиха редиците си и отстъпиха към последната, седма порта. Демоните ги следваха по петите.

Андер Елеседил започваше да губи надежда. Двамата с Аланон отново се бяха срещнали при Черната порта в Градината на Живота. Андер напрегнато наблюдаваше развоя на битката. Лицето на друида беше затворено, непроницаемо.

— Аланон — прошепна най-последно принцът, — не можем да стоим така, нещо трябва да се направи!

— Ще почакаме още малко — отвърна друидът, по-загадъчен отвсякога.

А демоните непрекъснато прииждаха и сякаш поглъщаха оределите редици на защитниците. Зловещ победоносен вой отекваше

над скалите.

Най-после падна и седмата порта. След една стремителна атака на скалните троли тя отново премина в ръцете на защитниците, но не за дълго.

Демоните, прииждащи от северния и от южния край на Каролан, се сливаха в огромна обща маса преди решителния щурм. Този път прицелната им точка като че ли беше Градината на Живота. Натам се стичаха и отстъпващите елфи и техните съюзници.

Единствено бойците на червенокосия Стий Джанс още се сражаваха. Демоните ги бяха обкръжили отвсякъде.

Тогава се намеси Аланон. Направи знак на Дейн и младият ветрогон му подаде юздите на Танцър; Аланон се метна на гърба на гигантската птица и се издигна във въздуха. Принц Андер го проследи с недоумяващ поглед. Демоните, отрупани по склоновете на Каролан, също се взираха нагоре стъписани. Изведнъж сякаш гръм разтърси цялата околност и от пръстите на друида изхвърча синя мълния. Тя се стрелна надолу, падна сред една от по-предните групички демони и ги изпепели. Останалите се разбягаха ужасени и в настъпилата суматоха бойците на Стий Джанс успяха да се измъкнат от обръча на смъртта.

Елфите посрещнаха случилото се с бурни радостни възгласи. Самият Андер си отдъхна, покуражен от тази кратка отсрочка. Върху главите на демоните отново се изсипа синият огън на друида и те се пръснаха в безредие.

Аланон изчакваше. Знаеше какво ще последва. Бе отправил предизвикателство към най-могъщия демон, Дагда Мор, и той трябваше да му отговори. Нямаше друг избор. Дагда Мор също бе усетил, че Уил Омсфорд е използвал камъните на елфите и мисията е приключила благополучно. Сега трябваше да бърза, за да попречи на прераждането на омразната Елкрис. Моментът беше решаващ. Неузнаваемият бе мъртъв. Косача по всяка вероятност се бе провалил. Армията бе ударила на камък... Ако сега не се намесеше, рискуваше да загуби всичко, постигнато до този момент. Елкрис още не бе унищожена окончателно... Но всичко по реда си. Първо трябваше да види сметката на Аланон. Докато друидът беше жив, винаги съществуваше опасност.

Откъм редиците на демоните се разнесе пронизителен вой. Огромна черна сянка изникна като изпод земята и се издигна нагоре.

Това бе същото крилато чудовище, което едва не разкъса Уил и Амбърли в долината на Рен. Друидът видя, че това бе грамаден прилеп с ципести криле, ехидно озъбен и устремен право към него. Възседнал го бе самият Дагда Мор.

Прилепът нададе остър крясък. Танцър настръхна и Аланон рязко дръпна юздите му. Демонът приближаваше. В последния миг Танцър стремително се спусна надолу и избегна сблъсъка. Огънят, изригнал от жезъла на демона, се разсипа в искри над скалите. Прилепът се оказа по-тромав и Танцър го преследваше изотдолу. Синият огън на друида опърли тялото и крилете на чудовището. Прилепът грозно изврещя.

Но само след миг Дагда Мор отново се устреми към друида. Току пред лицето на Аланон изригна кървавочервен пламък. Танцър светкавично отскочи и от гърлата на хиляди елфи се разнесоха облекчени възгласи.

Дагда Мор незабавно поднови атаката. Гигантската птица отново избягна удара и с един мощен замах на крилете се озова далеч от пламъците. Танцър се оказа толкова бърз, че прилепът на Дагда Мор едва успяваше да го следва и демонът нямаше никаква възможност да насочи към него поразяващия пламък. Огънят на друида обаче бе прогорил цялото тяло на прилепа и той все повече губеше сили.

Всички следяха със затаен дъх този двубой на живот и смърт. Известно време никой от двамата противници не можеше да вземе надмощие. Но скоро и птицата Рок започна да отпада — тя участваше в битката трети ден без почивка. Огънят на демона започна да прехвърча все по-близо до нея. Защитниците се смълчаха и със свити сърца зачакаха развързката.

Скоро страховете им се оправдаха. Едното крило на Танцър пламна и птицата трепна, пронизана от болка. В същия миг прилепът се насочи към нея и огънят на Дагда Мор изхвърча, за да я довърши. Но Аланон го изпревари. Хищно озъбенатата глава на прилепа изведнъж изчезна, обгърната от синкав пламък. Отпадналият Танцър обаче не успя навреме да се отстрани от пътя му и раненото чудовище, полумъртво, но вече набрало скорост, се заби в него като горяща факла. Огнената топка от преплетени тела тежко тупна и се разби сред скалите.

Танцър и прилепът лежах на скалите овъглени, Аланон, също целият обгорял, беше проснат възник недалеч от тях. Само Дагда Мор даваше признаци на живот, въпреки че единият му крак беше смазан. Демонът закуцука, стиснал жезъла си, към неподвижното тяло на друида. Изведнъж Аланон помръдна. Лицето на Дагда Мор се разкриви от злоба. Жезълът в ръцете му запламтя.

— Аланон! — отекна над скалите предупредителният вик на Андер.

Друидът надигна глава и с отчаяно усилие се надигна на крака. Намери се върху Дагда Мор преди още демонът да разбере какво става и се опита да изтръгне жезъла от ръцете му. Жезълът бе толкова нажежен, че от очите на друида бликнаха сълзи, но вместо да отстъпи, Аланон извика на помощ своята собствена магия и двата пламъка — синият и кървавочервеният, се сляха в едно, като всеки от тях се стремеше да погълне и унищожи другия.

Най-после жезълът на Дагда Мор отскочи и тялото на демона се сгърчи от болка, а очите му се разшириха от ужас. Без жезъла си той бе слаб и уязвим за магията на друида. Синият пламък го прониза и отхвърли назад. Той изкрещя отчаяно и се опита да се прикрие с ръце, но Аланон го изпревари и сграбчи ръцете му като в железни клещи. Дагда Мор целият се разтресе, а очите му бясно се въртяха в орбитите си и се молеха за милост.

Синият пламък обгърна тялото му и след малко от него остана само купчинка пепел. Над Каролан се бе възцарила гробна тишина. Втренчен в овъглените останки на своя смъртен враг, Аланон все още не помръдваше, стиснал жезъла си. Изведнъж вдигна глава.

Не му оставаше много време. Синята огнена стена, която бе издигнал като преграда срещу настъпващите демони, вече догаряше. Знаеше, че смъртта на техния предводител ни най-малко не ги е смутила. Те напиреха отвсякъде и нямаха търпение да изсипят омразата си върху елфите. Друидът мрачно се усмихна и поклати глава. Само страхът им все още ги възпираше. Изсвири на Артак и верният жребец дотича. Аланон бавно, с неимоверно усилие пхна крак в стремето и се качи на седлото. Виеше му се свят от болка и все повече губеше сили.

Леко дръпна юздите и конят му го понесе към смълчаните редици на елфите. Демоните зад гърба му се раздвижиха и се спуснаха

към гаснещите сини пламъци.

Изведнъж като по даден сигнал цялата тъмна маса се отприщи. Друидът не се обърна, но разбра, че са по петите му. Все по-ясно чуваше воя им зад гърба си.

Пришпори Артак, въпреки че едва се държеше на седлото. Имаше чувството, че всеки миг ще падне. Но сякаш по чудо успя да се добере до редиците на своите и смъртноблед падна в протегнатите им ръце. Това е, помисли си. Поне направих, каквото можах.

И изведнъж всички погледи се отпавиха нагоре и Дейн ахна:

— Не може да бъде! Това е Джиниуин!

Друидът вдигна глава и видя огромната златиста птица, която стремително се спускаше към тях.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Уил Омсфорд се взираше надолу ужасен. Все още замаян от треската, имаше чувството, че ги обгръща плътно, ослепително бяло сияние. Вятърът свистеше в ушите им, а някъде далеч отдолу се простираха горите на елфското кралство, които му се струваха безкрайни. Беше привързан здраво за гърба на птицата и нямаше опасност да падне. Затаи дъх. Наближаваха Арбърлън. Възвишението Каролан се бе превърнало в бойно поле, в кървава касапница. От укреплението Елфич бяха останали само развалини. Последните оцелели защитници на града се бяха скупчили около Градината на Живота, а към тях от всички страни прииждаха черни пълчища.

Амбърли, която досега беше спала, изведнъж се надигна. Пърк веднага се обърна към нея и момичето му прошепна нещо, като посочи с ръка надолу. Малкият ветрогон кимна и Джиниуин започна да се спуска към Градината на Живота.

В самия център на потъналата в зеленина градина се издигаше един безжизнен ствол. Това бе всичко, останало от Елкрис.

Джиниуин се стрелна надолу, посрещната от развълнувани възгласи. Пръв скочи от гърба ѝ Пърк и помогна на останалите да слязат. Амбърли едва се държеше на краката си, но хвърли на У ил тъжен, както му се стори — прощален поглед и тръгна нагоре по хълма.

Той извика след нея и се опита да я настигне, но направи няколко крачки и се свлече на земята. Все още бе твърде слаб.

— Лечителю! — спусна се след него Еретрия и му помогна да се изправи на крака.

Той не откъсваше очи от Амбърли. Разбираше, че я губи, а нищо не можеше да направи. Нямаше как да я спре! Фигурата ѝ все повече се смаляваше. Изведнъж от храстите изскочиха няколко демона и се хвърлиха към Уил. Стиснал камъните на елфите, той мигом ги разпръсна и се обърна към Пърк — Тръгвай вече, Пърк! Моля те, побързай!

Еретрия притича до него. От храстите изскочиха още демони. Пърк вече се беше метнал на гърба на Джиниуин, но вместо да отлети на безопасно разстояние, той се насочи към най-близките нападатели и ги накара да отстъпят назад. Но демоните вече бяха толкова много, че нищо не бе и състояние да ги задържи — нито блясъкът на камъните на елфите, нито клюнът на гигантската птица.

Изведнъж прозвуча тъничък самотен вик и всички погледи се отправиха към хълма, където, издигнала нагоре ръце, беше застанала Амбърли. Клоните на Елкрис се бяха свели над нея и от тях като от водопад струеше сребриста светлина.

После сякаш сребърен прах поръси момичета а самото дърво изведнъж се стопи, изчезна, разтвори се в потока от светлина.

— Амбърли! — отчаяно извика Уил.

Момичето започваше да се променя вред очите му. Цялото ѝ тяло се издължи, изсветля, затрептя, а вдигнатите ѝ нагоре ръце съвсем се изтъниха:

— О, Уил... — едва-чудо промълви Еретрия.

Амбърли беше изчезнала. На мястото ѝ се издигаше предишната Елкрис — с гладък сребристобял ствол и мощна корона от листа. В клоните ѝ като сълзи проблясваха капчици роса.

Демоните нададоха грозен, пронизителен, отчаян вой. Всичко свърши. Забраната отново щеше да упражнява могъщата си власт над тях. Тъмният им вековен затвор ги зовеше. Заслепени от светлината, попаднаха в своята мрачна бездна, като трепереха и се гърчеха.

Най-после изчезнаха до един, сякаш никога не се бяха появявали. Нямаше я следа от тях. Елфите се озъртаха невярващи, с плахи усмивки на уста. Само Уил Оксфорд тихо плачеше.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Елфите се погрижиха за него и по нареждане на принц Андер Елеседил го отнесоха в двореца. Послушно се остави в ръцете им, но всъщност му беше все едно какво ще стане с него. Промиха раните му и ги превързаха, дадоха му да изпие някаква отвара за облекчаване на болката, след което го оставиха да си лежи и излязоха на пръста от стаята. Уил веднага заспа.

Присъни му се непрогледен мрак, сред който се беше изгубил. Там някъде беше и Амбърли, но не можеше да я види, чуваше само гласа ѝ, който долиташе все по-отдалече. Долови и нечие друго присъствие — дебнещо, смразяващо. Опита се да избяга — носеше се все по-бързо и по-бързо, но онова нещо го преследваше, беше по петите му, почти го настигаше... Мракът изведнъж изчезна и Уил се озова сред раззеленена градина. От тайнствения преследвач нямаше и помен. Беше спасен. Изпита огромно облекчение, но в същия миг краката му се отделиха от земята, а главата му сякаш потъна в черен облак... Преди обаче мракът да го погълне, успя да зърне Амбърли — бледо, неясно видение, което се мерна за миг и изчезна. Извика я — отначало тиха после — настойчиво, после — все по-отчаяно Черната вълна го заливаше. Амбърли!

Събуди се, плувнал в пот, и стреснато се озърна. Свечерило се бе и стаята тънеше в мрак, само на малката масичка до отсрещната стена гореше свещ... — Уил Омсфорд... Този глас му беше познат.

Идваше от тъмната фигура със спусната ниско над очите качулка.
Аланон.

Изведнъж си спомни всичко случило се с ужасяваща яснота. И в този миг дойде прозрението.

— Аланон... Ти си знаел. От самото начало.

Друидът не отговори.

— Защо не ми каза? Защо? — погледна го Уил с насълзени очи.

— Нямаше смисъл — беше тихият отговор.

— Нямаше смисъл? Защо? Защото не ми влизаше в работата ли? Моята задача бе да върна Амбърли жива и здрава в Арбърлън. Какво от

това, че после щях да я загубя?! — Той помълча и горчиво добави: — Ти през цялото време си си играл със съдбата й, друиде... Не можа ли поне да й кажеш?

— Не, южняко. Тя не беше готова за това. Щеше да й дойде прекалено много. Не видя ли, че едвам я склоних да тръгне? Достатъчно страхове и опасения бе побрала в малката си главица... Пък и... тя сама щеше да разбере, рано или късна Мисля, че постъпих правилно.

— Да, Аланон, как винаги успяваш да се скриеш зад думите... Толкова разумно и убедително звучи всичко. Съвестта ти, предполагам, е чиста?

— Да, южняко — твърдо каза друидът и като се наведе напред, добави: — Повярвай ми, тя сама взе това решение. Никой не я е принуждавал да го стори.

— Искаш да ме увериш, че това е бил нейният избор, така ли?! Но, Аланон, тя просто е нямала друг избор!

— Но е достатъчно, че е достигнала сама до този извод, но свое вътрешно убеждение, а това означава много...

— Така ли...?! — избухна Уил. — А знаеш ли какво означаваше тя за мен?

Лицето му беше мокро от сълзи, отпусна се назад изтощен, засрамен от собствената си слабост. Сълзите сякаш изведнъж пресъхнаха, остана му само чувството за огромна празнота. Извърна глава и помълча. Аланон също мълчеше.

Когато Уил заговори отново, гласът му бе сух, равен, напрегнат.

— Е, добре. Всичко свърши. Нея вече я няма. Ще ми обясниш ли поне защо?

— Ще опитам — въздъхна друидът. — Както знаеш, южняко, Елкрис не е обикновено дърво — тя обединява жизнената сила на земята и съзнанието на живо същество. Магията на елфите я е създала още преди хилядолетия — преди Войните. Нейната сила е предотвратявала набезите на демоните, удържала е злите сили зад стените на Забраната... Неслучайно Елкрис е наречена „Пазителката на Живота“. Единствена тя е била в състояние да спре всяко насилие. — Той поклати замислено глава и продължи: — Ако проумееш това, ще разбереш защо Амбърли доброволно е решила да пожертва своя живот, за да продължи нейния... Тя винаги се е придържала към

веруюто на елфите — „Не можеш да получиш, без да дадеш“. И когато накрая е разбрала, че само нейната саможертва може да спаси живота на народа ѝ, не се е колебала дълго...

— Знаеш ли, южняко, първата Елкрис също е била жена... Не е могло да бъде иначе — само жената притежава дарбата да продължи живота. Нали си чувал за старата човешка легенда за раждането? Нещо подобно е било в началото. Същото се повтори и сега. Амбърли и онази, първата девойка, трябва да са били сходни души — което, както знаеш, не се среща често.

Неслучайно Елкрис е посочила Амбърли сред Избраниците — тя е предусещала края си и е търсила някой, който да я смени. Амбърли ѝ се е сторила най-подходяща. Както виждаш, не е сбъркала. Трудно е дори да си представим дълбочината на чувството, което Елкрис е изпитвала към Амбърли... Тя е виждала в нея своето неродено дете и е бързала да ѝ предаде колкото е възможно повече човечност и мъдрост, защото е знаела, че не ѝ остава много време. Разбираш ли, семето е било само част от Елкрис — тази, която е трябвало да му вдъхне живот, е била Амбърли!

Той въздъхна.

— Тя също е предусещала нещо. Затова след първоначална та близост между двете изведнъж се е отдръпнала... уплашила се е. Когато за последен път разговарях с умиращата Елкрис, тя ми каза какви надежди възлага на Амбърли. Каза ми, че се е опитала да приобщи момичето с великите тайнства на земята, с магията на живота... за да може Амбърли един ден да разбере, че душата ѝ няма да бъде погребана в хилядолетното дърво, а напротив — ще се прероди за нов живот. Уил бавно кимна. Сега разбираше, че сънят при Сребърната река е бил пророчески и неслучайно Амбърли е била толкова близо до него в онази чудна градина, а не му е отвръщала... До болка ясно си спомняше красотата на онзи миг и обзелото го, неизвестно защо, желание да заплача...

А друидът продължаваше:

— Така че, както виждаш, от самото начало Елкрис е била доброжелателна към Амбърли, дори... прекалено доброжелателна, и без да иска, я е стреснала. Сама я е накарала да се отдръпне, но не е можела да предположи какво е сторил и през цялото време е чакала

Амбърли да се върне. Едва когато е усетила настъпващия край, се е обърнала към останалите Избраници.

— Но не е повикала Амбърли?

— Не, не я е повикала. Смятала е, че тя сама ще дойде, когато разбере... Затова, когато ме помоли за помощ, вече нямаше никакво време.

— А ти знаеше ли какво ще стане?

— Да, южняко, разбрах го още в Паранор... Какво очакваш да ти кажа? Че изобщо не съм се замислил, че ми е било все едно? Е, добре, чуй тогава — аз много харесвах Амбърли, така че не ми е все едно. Не й разкрих цялата истина още в началото, защото трябваше тя сама да достигне до нея. За да бъде изборът и изстрадан — а не наложен отвън. Никой нямаше право да решава вместо нея, съгласен ли си?

Уил Омсфорд наведе глава.

— Така е... Но може би е трябвало да знае по-отрано какво я чака... Всичко стана така внезапно... Още не мога да се съвзема...

— Сега, като се замисля, вече не ти се сърдя... Ти не си виновен... Никой не е. Но тя така ужасно ми липсва... Той затвори очи и стисна главата си с две ръце.

— Знам, южняко... — долетя до него гласът на Аланон. — Не мисли, че не знам.

Уил усети, че потъва в сън. Поне в съня отново можеше да бъде с Амбърли. Изведнъж се сепна — довиждане ли му бе казал друидът? Не можеше да си тръгне така набързо, в нощта, спуснал ниско качулката си, като някой крадец... Та Уил дори не беше видял лицето му... Лицето ли?! Прониза го внезапно подозрение. Изведнъж се разсъни.

— Аланон?

Въздухът натеза от очакване.

— Аланон... та аз не видях лицето ти...

Друидът бавно свали качулката си. Гарваночерната му коса беше побеляла.

— Цената, която плащаме... — В гласа му се долавяше горчива насмешка. Той сви рамене. — Този път се поизсилих, какво да се прави... Магията е вечна, но животът, уви, твърде кратък... Е, хайде, аз ще тръгвам...

— Аланон — прошепна Уил. — Съжалявам за всичко, което тя наговорих.

— Лека нощ, Лечителю. И помни — в мислите си Амбърли винаги ще бъде с теб. И ти не я забравяй... Още нещо — кажи на Флик, че е излязъл прав за мен... Ще остане доволен...

Уил се усмихна, заспивайки.

А друидът прекоси безшумно като сянка тъмните коридори на двореца и стигна до покоите на краля.

Ивънтайн, целият омотан в превръзки, лежеше в спалнята си, осветена от бледото сияние на свещите. До главата му седеше принц Андер.

Аланон застана до леглото на спящия крал, заслушан в свистящото му неравномерно дишане. И неговият живот също беше към своя край, помисли си. То всъщност си беше в реда на нещата... Смелчаците, търсили някога Меча на Шанара, отдавна бяха побелели старци, които един след друг си отиваха. С тях щеше да залезе една епоха на тежки изпитания, геройски дела. Но Аланон за нищо не съжаляваше... Остана така, притихнал в мрака, заслушан в ударите на сърцето си.

До него Андер, който беше задрямал на стола си, изведнъж се размърда и разтърка очи. Тъжно поклати глава. Спеше ли, сънуваше все тези, които си бяха отишли — Арион, Пинданон, Криспин, Елрон, Керин... Отвореше ли очи, спомените го връхлитаха...

Сега се замисли за Амбърли. Все още сякаш не можеше да осъзнае случилото се с нея. В първия миг, когато малкият Пърк с побеляло от ужас лице му разказа какво е видял, дори не му повярва...

— Андер...

Баща му се взираше настойчиво в него. Андер едва не подскочи.

— Андер... Какво стана?

— Всичко свърши. Удържахме. Демоните са затворени отново... Елкрис... Амбърли също е вече добре.

Баща му се усмихна и затвори очи. Сега вече можеше да умре спокойно.

— Андер... — долетя от мрака гласът на Аланон. Принцът държеше ръката на баща си.

— Аланон, той си отиде...

— Сега ти оставаш на негово място. Бъди такъв, какъвто той би искал да бъдеш, принце...

Принцът коленичи до леглото на баща си. Аланон тихо излезе от стаята. Напусна двореца още преди разсъмване, без никой да го забележи...

Уил усети, че някой го разтърсваше. Стреснато отвори очи. Навън беше утро. Видя над главата си напрегнатото лице на Пърк.

— Дано си по-добре. Започвах вече да се безпокоя... Уил, съжалявам, че те събудих, но трябва да се сбогуваме... Отдавна трябваше да съм тръгнал, но Джиниуин имаше нужда от почивка. Сигурно вече ме търсят... Но като им обясня какво е станало, ще ми простят... Вуйчо Дейн ще се застъпи... Важното е, че ви помогнах...

— Ако не беше ти...

— Уил... много ми е мъчно за... Амбърли.

— Да, Пърк. На мен също.

— Тя нарочно направи тази магия, нали?

— Да, Пърк. Точно така.

Помълчаха, малкият ветрогон пристъпи от крак на крак и каза тихо:

— Е, Уил, аз ще тръгвам. Ако искаш, мини да ме видиш някой път... И аз може да мина...

Ще дойда — обеща Уил...

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съюзниците на елфите се завърнаха по родните си места. Първи рано сутринта си тръгнаха ветрогоните. След тях си заминаха скалните троли, предвождани от гордия Амантар. За пръв път се разделиха като приятели, не като врагове.

Джуджетата останаха в града още няколко дни, за да предадат на елфите инженерните си познания и да помогнат за възстановяването на Елфич. Андер и Брауърк си стиснаха ръце на тръгване.

— Винаги можете да разчитате на нас! — увери принца храброто джудже.

От волнонаемниците бяха оцелели десетина начело със Стий Джанс. Рано една сутрин той дойде при принц Андер Елеседил, яхнал едрият си жребец, с развени червени коси, и усмихнат стисна ръката му. — Радвам се, че отново сте на крак, генерале!

— Дойдох да ви благодаря за гостоприемството и да се сбогувам с вас. Връщаме се в Калахорн.

— Аз съм този, който трябва да ви благодаря, генерале. Без вас, Стий Джанс, всичко може би щеше да бъде загубено...

— Ваше величество, винаги бих се бил и умрял за вас, както всъщност сториха по-голяма част от бойците ми. Струва си да знаеш за какво се биеш. А тази победа си заслужаваше цената...

— Какво ще правите сега? Той сви рамене.

— Още не знам. Волнонаемният корпус вече не съществува. Но в Граничния легион все още се намери място за мен...

В ранното утро Уил се беше запътил към Градината на Живота.

Не бе имал смелостта да пристъпи там от оня паметен ден.

Сега, когато вече беше приближил входа, лека-полека забави крачка. Не беше сигурен, че искаше да влезе. Стражите на Черната порта го наблюдаваха учудено.

Това сложи край на колебанията му. Трябваше да я види още веднъж, преди да тръгне. Иначе нямаше да има покой...

Закрачи бързо — за да стигне до нея, преди да е размислил. Крайно време бе да спре да се укорява, че е успял да я опази от

демоните, но не и от собствената ѝ съдба. Не можеше да я върне, трябваше поне да приеме избора ѝ.

Първата крачка бе да застане отново лице в лице с нея. Да потърси в новия ѝ образ нещо от така познатата, така близка нему същност.

Приблужи се до Елкрис и мигом усети въздействието на невероятната ѝ поразителна красота — Амбърли. Под дървото седеше жена с малко момиченце.

— Виждаш ли? — шепнеше майката. — Лошото мина...

Да, лошото мина, мислено си повтори Уил. Благодарение на Амбърли... Пое си дълбоко дъх, за да не заплаче. Не трябваше да съжالياва, както Амбърли не съжали. Беше останала вярна на себе си да самия край... За да получиш, трябва да дадеш. Амбърли беше жертвала душата си. За да не я загуби.

— Нали тя все така ще ни пази от демоните, мамо? — питаше момиченцето. — И те няма да се върнат?

— Никога вече...

— Толкова е хубаво...

О, Амбърли, Амбърли. Уил бавно тръгна обратно по алеята.

Недалеч от металната порта забеляза Еретрия. Беше така поразително хубава, заменила дрехите на циганския катун с дрехите на обикновена елфа. Уил се запъти към нея.

— Вече приличаш на човек...

— Заслугата е твоя...

Момичето се изчерви от удоволствие. Дни наред беше стояла до леглото му, беше се грижила за раните му, беше го хранила като малко дете и беше облекчавала самотата му.

Прочете в очите ѝ загриженост. Тя по-добре от всеки друг разбираше какво означаваше за него загубата на Амбърли. Разговаряха за това надълго и нашироко.

— Ще се връщаш ли в Сторлок, Лечителю?

— Първо ще се отбия у дома в Сенчест дол.

— Кога мислиш да тръгваш?

— Час по-скоро. Аланон ми остави коня си Артак.

— Ще задържиш ли камъните на елфите? — изведнъж полита тя, както бе забързана напред, навела глава.

Той беше споделил с нея, че не е сигурен дали иска да ги задържи. Те малко или много го променяха, дори го плашеха. Но не можеше просто да ги захвърля.

— Смятам да ги задържа, но да не ги използвам.

— Ти си Лечител, имаш свое изкуство!

Бяха излезли от Градината и приближаваха стените на града. Вървяха бавно, без да разговарят. Лицето на Еретрия беше помръкнала. Повече от всичко не искаше да се разделят, а да тръгне снега.

— А ти какво ще правиш? — полита Уил.

— Знам ли? — безгрижно отвърна тя. — Ще скитам насам-натам — нали съм циганка, пъпът ми е хвърлен на пътя. Пък може и да се отбия да те видя, да ти свърша едно-друго, ако ти се наложи.

Това е. Не се сдържа. Все пак го каза — почти на шега, уж между другото, но го каза. Той я погледна внимателно. Вървеше, забила поглед в земята, и си подсвирваше. Нямахше дом, близки, приятели, нямахше към кого да се обърне...

Винаги досега ѝ беше отказвал, беше се оправдавал. Каква причина имаше сега да не я вземе със себе си?

— Заповядай — каза той. — Добре си дошла още сега.

Изрече го. Най-последно го изрече. Зачака отговора ѝ със сви то сърце, но тя мълчеше, сякаш не го беше чула. Изведнъж го попита:

— А ти искаш ли?

— Искам.

Погледите им се срещнаха и Уил видя отново онази предназначена само за него усмивка.

Андер Елеседил, който отиваше с коня си към Каролан, ги забеляза да вървят по пътя ръка за ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.